

တင်မောင်မြင့်



မုန်တိုင်းထန်ကမ်းခြေ

SIEGE OF SILENCE

A.J. QUINNELL

(ဒုတိယအကြိမ်)



မုန်တိုင်းထန်ကမ်းခြေ

တင်မောင်မြင့်

- စာမူခွင့်ပြုအမှတ် - ၅၀၀၉၇၂၀၈၀၇
- မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုအမှတ် - ၅၀၀၀၆၁၀၂၀၈
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၀၈ ဝပြီလ
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ဇော်ဝင်း (ငှက်ပျောသီး)
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်
- တန်ဖိုး - ၃၀၀၀ ကျပ်

ဒေါ်နီနီခိုင် (၀၇၁၃၅)၊ သီရိမေရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၉၊ လမ်း ၉၀၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်
ရိုက်နှိပ်သည်။

ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး (၀၄၁၃၈)၊ ပုဂံစာအုပ်တိုက်
၄ (A) ၅၊ ရန်ကင်းစင်တာ
ဆရာဝံလမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ
ထုတ်ဝေသည်။

ပိယာဘိဒိ

စန်ကာလို

အခန်းထဲကို ဝင်ဝင်ချင်း ရန်လိုမုန်းတီးမှု အငွေ့အသက်ကို သိသိသာသာ ခံစား
လိုက်ရ၏။ ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထသွားသည်ထင်၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်
အတွက် မဆန်းတော့ပါပြီ။

အခန်းနှင့် မမျှသည့် ဧရာမ မီးပန်းဆိုင်ကြီး နှစ်ခု၏ အလင်းရောင်ဖြင့်
တစ်ခန်းလုံး ထိန်ထိန်ညှိုးနေ၏။ စိန်ရောင်၊ မြရောင်၊ ရွှေရောင်တောက်နေသည့်
မင်းပရိသတ်။ အမျိုးသားများက မိမိနိုင်ငံတော် အမျိုးသားဝတ်စုံဖြင့်။ ဂုဏ်ထူး
ဆောင်တံဆိပ်တွေ ရင်ဘတ်တွင် ကိုယ်စီတပ်ဆင်လျက်။ အမျိုးသမီးများက
ဝတ်ရုံရှည်များဖြင့်။ စိန်ရောင် တလက်လက်၊ ရေမွှေးနံ့ တသင်းသင်း။

ဆေးလိပ်နံ့၊ ရေမွှေးနံ့နှင့် ချွေးနံ့တို့ ရောထွေးပျံ့လွင့်နေသည်။ ပြီးတော့
သည်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမြဲတမ်း လွှမ်းမိုးနေသည့် ရမ္မက်ခိုးငွေ့များနှင့် မနာလို
ဝန်တိုမှုများ။ သံတမန် ဧည့်ခံပွဲပီပီ ရန်လိုမုန်းတီးမှုကမူ ထိပ်ဆုံးမှ နေရာယူထား
လေသည်။

ဗင်နီဇွဲလား သံအမတ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုသည်။ ပုကွကွ
သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အနီရောင် စလွယ်သိုင်းကြီးနှင့် ကန့်လန့်ဖြတ် သိုင်းထား၏။
လက်ကို ဆန့်တန်းပြီး သွားဖြဲကာ ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာသည်။

“ခုလို ကြွရောက်လာတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ကြိုဆိုပါတယ်
သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား။”

သူ့လက်တွေက အေးစက်စက်၊ စိုစွတ်စွတ်။ ပြောနေကျ စကားလုံးများ ကျွန်တော့်နှုတ်မှ အလိုအလျောက် ထွက်သွားသည်။

“ခုလို နေ့ထူးနေ့မြတ် အထိမ်းအမှတ်ပွဲကို တက်ရောက်ခွင့်ရတာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ် သံအမတ်ကြီး၊ နောက်ကျသွားတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်နော်၊ အလုပ်က... အဲ... သိင်္ဃာအတိုင်း ခဲဗျာ”

သူက အားရပါးရ ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ သံအမတ်ကြီးရဲ့ ရုံးအဖွဲ့သားတွေကိုတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း စည့်ခံထားပါတယ်”

ကျွန်တော် မအံ့သြပါ။ ကျွန်တော့်အဖွဲ့သားတွေအကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သံရုံးဝန်ထမ်းများ လားလားမှ မတူကြပါ။ ရှမ်းပိန်သာ အလကား သောက်ရမည်ဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ဝေးဝေး၊ ပုလင်းကွဲတွေခင်းထားသည့် လမ်း ဖြစ်ပါစေ ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်သွားမည့် လူစားတွေ။

အခန်းထဲသို့ မသိမသာဝေကြည့်လိုက်သည်။ ဒင်ဘိုးမင်းလင်မယားနှင့် အာနီးတက်စလာကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မာတင်က အာဂျင်တီးနား စစ်သံမှူးနှင့် စကားကောင်းနေ၏။

ဘိုးမင်း၏လက်တစ်ဖက်တွင် ရှမ်းပိန်ခွက်နှင့် ဆေးပြင်းလိပ် သေးသေးလေး ကိုင်လျက်။ အခြားတစ်ဖက်တွင် ဆယ်လမ္မန်ငါးအသားညှပ် ပေါင်မုန့် ပန်းကန်။ စားသောက်ခြင်းနှင့် စကားပြောခြင်းကို တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်တတ်သူ။

ယခုကာလငွေလင်ပန်းကို ထမ်းလျက် စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်အနား ရောက်လာသည်။ တစ်ခွက်လှမ်းယူလိုက်၏။ သံအမတ်ကြီးက...

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး စောင့်နေကြပါတယ်။ ကြပါ... ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော် အခန်းထဲ လှမ်းဝင်သွားတော့ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို အားလုံး ဝိုင်းပြီး အာရုံစိုက်နေကြခြင်းပါလား။ အချို့က မလိုတမာ ကြည့်ကြ၏။ အချို့က စူးစမ်းသည့်မျက်လုံးများဖြင့် အကဲခတ်ကြ၏။ ကျွန်တော့် ကို မိန့်ခွန်းပြောဖို့ သူတို့ မျှော်လင့်ထားလျှင်တော့ ပါစင်အောင်လွဲကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ဗင်နီဇွဲလား သံအမတ်ကြီးက သူ့ဖန်ခွက်ကို လက်တစ်ဆုံးမြှောက်သည်။ သူ့ပုံက ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေ၏။

သူ့ဘက်လှည့် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...

“သံအမတ်ကြီး... ခင်ဗျား” ဟု ပြောရင်း တစ်ဆက်တည်းတွင် အခန်း ထောင့်မှ လူသေကောင်နှင့်တူသည့် သဏ္ဍာန်တစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်ပြီး...

“နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး... ခင်ဗျား၊ ကြုံရောက်လာကြတဲ့ မင်းပရိသတ်များ ခင်ဗျား၊ ခုလို နေ့ထူးနေ့မြတ်ဖြစ်တဲ့ ဗင်နီဇွဲလား အမျိုးသားနေ့မှာ ဗင်နီဇွဲလား သမ္မတကြီး လူစင်ချီအတွက် ကျွန်တော် ဆုတောင်းပတ္တနာပြုလိုက်ပါတယ်”

အားလုံး ဖန်ခွက်မြှောက်ပြီး ကျွန်တော့်သံယောင်လိုက်ကာ ဆုတောင်း ကြသည်။ အလွန်မှန်းသည့် ရှမ်းပိန်ကို ကျွန်တော် ကြိတ်မှိတ်မျိုချလိုက်ရ၏။

ကိုလံဘီယာ သံအမတ်ကြီး ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာသည်။ သူက နှစ်ခုတွင် နာမည်ကြီးသူ။ အာပုပ်စော်နံခြင်းနှင့် အသိဉာဏ်ထုံထိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။ မတ်တတ်ပြတင်းပေါက်ကြီးများရှိရာသို့ ကျွန်တော် ရှောင်ထွက်သွားသည်။ လူတွေက ကျွန်တော့်အတွက် လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင် ပလိပ်ရောဂါ ပိုးတွေ ကပ်ပါလာသည့်အလား။

ဧရာမ ဆင်ဝင်ကြီးအောက်တွင် ကျွန်တော် ရပ်နေလိုက်သည်။ လေအေး ကလေး တဖြူးဖြူးနှင့်။ စံပယ်နံ့၊ ခတ္တာနံ့ သင်းပျံ့ပျံ့မွှေးမြေနေ၏။ သစ်ပင်တို့တွင် မကောင်းသော အနံ့အသက် မရှိကြပေ။ အဲ... သည်လိုတော့လည်း မဟုတ်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ မလေးရှားတွင် သူတို့စားသည့် အသီးတစ်မျိုး ရှိသည်။ ဘာတဲ့... ဒူးရင်းသီး။ ဒါပေမဲ့ ဒူးရင်းသီးက စကားမပြောတတ်လို့ ခံသာပါသေး၏။

သည်သံအမတ်ကြီး၏ဂေဟာတွင် ကျွန်တော်ကြိုက်တာဆို၍ ပန်းခြံတစ်ခုသာ ရှိသည်။ ပန်းမျိုးစုံပွင့်သည် ပန်းခြံထဲတွင် လူသွားလမ်းများကို ကျောက်ဖြူသား ခင်းထားသည်။

အုတ်နံရံ အမြင့်ကြီးပေါ်သို့ မားမားမတ်မတ် ထိုးထွက်နေသည့် တောင် ထန်းပင်များနှင့် ပန်ရလှသည်။ မီးမောင်းကြီးများ ထိုးထားသဖြင့် ပန်းခြံ ရှခင်းကို လင်းလင်းကျင်းကျင်း မြင်နေရ၏။ တစ်နေရာတွင် အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက် စက်သေနတ်ကို လွယ်လျက် ရပ်နေ၏။ စန်ကာလိုနိုင်ငံကလေး၏ သရုပ်သကန် ဖြစ်ပါသည်။ အလှအပနှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု ရောထွေးနေသည့် နိုင်ငံ။

ကျွန်တော့်နောက်ဘက်မှ တီးတိုးစကားသံများ ကြားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီး၏ ရယ်သံ။ သူ့ဟာသကို သူ့ဘာသာသူ ပြန်ရယ်တတ်သူ။

“သံအမတ်ကြီးက ဝိစကီကြိုက်တတ်မှန်း ကျွန်တော် ခုမှ သိရလို့ပါ”
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ရှင်သံအမတ်ကြီး။ လက်ထဲတွင် ဝိစကီခွက်
ကိုင်လျက်။ ကျွန်တော် ခွက်ချင်းလဲလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အနှောင့်အယှက် ပေးသလိုများ ဖြစ်သွားသလား မသိဘူး”

“မဖြစ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း နားငြီးလို့ အပြင်ထွက်လာတာပါ”

သူက လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် အပြုံးမျိုး ပြုံးပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ ကိုလံဘီယာအုပ်စုကို ဆိုလိုတာလား သံအမတ်ကြီး၊ စိတ်
ပျက်စရာကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲဗျို့။”

သူက ပြဇာတ်ဆန်ဆန် သက်ပြင်းချပြီး...

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သံရေးတမန်ရေးမှာ အံတိုနေကြ
ပြီပဲ။ အလိုက်အထိုက် လုပ်ကြတာပေါ့ခင်ဗျာ”

သူက ကျွန်တော့်တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်နေဟန် တူသည်။ ကျွန်တော်က
အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စတွေ ပြောချင်စိတ်မရှိသည်နှင့် ခပ်မဆိတ်နေလိုက်၏။ သူ
မြန်မြန် ပြန်ထွက် သွားစေချင်ပြီ။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။
သူက ပြန်လှည့် မသွားဘဲ...

“ကျွန်တော် သံအမတ်ကြီးနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ။ ဒီညနေ
ကြားရတဲ့ ကောလာဟလက သိပ်မနိပ်ဘူးခင်ဗျာ”

“ဟုတ်လား”

“သံအမတ်ကြီးက သံရုံးမိသားစုတွေနဲ့ သိပ်အရေးမကြီးတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ
ပြန်ပို့ဖို့ စဉ်းစားနေတယ်ဆို”

ကျွန်တော် ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်လူတွေ သောက်သုံး
မကျပုံကတော့ ကမ်းကုန်အောင်ပင်။ သူတို့ပါးစပ်တွေကို ဘယ်လိုပိတ်ရပါ့မလဲ။
ကျွန်တော် ဒေါပွသွားမှန်း သူ ရိပ်မိသွားသည်။ တောင်းပန်သည့်လေသံဖြင့်...

“ဒီလိုပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့တွေဟာ တစ်လှေတည်းစီးတွေပါ။
ကျွန်တော့်ဆီမှာလည်း အတူတူပါပဲ”

သူပြောတာ မှန်ပါသည်။ နေ့လယ်ကမှ ရုံးတွင်း လျှို့ဝှက်အစည်းအဝေး
လုပ်သည်။ ညနေပိုင်းတွင် သံရုံးတကာကို သတင်းပျံ့နေပြီ။ စနစ်ကလို အစိုးရ
အဖွဲ့သို့လည်း ရောက်နေလောက်ပြီ။ မိန်းမတွေ။ လျှာအရိုးမရှိတဲ့ မိန်းမတွေဆီက

ထွက်ခြင်းဖြစ်၏။ အိမ်က မိန်းမကို ရုံးကကိစ္စ ပြန်ပြောသည့် သောက်ကျင့်
ဘာဖြစ်လို့ သူတို့တွင် ပါနေသည်မသိ။ ကောင်းကင်တွင် စာရေးပြခြင်းလိုဖြစ်မည်ကို
သင်းတို့ မသိကြ။

သူ့ကို ရိုင်းရာမကျအောင် ကျွန်တော် အေးစက်စက်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီကို အမေရိကန်သံအမတ်အဖြစ်နဲ့ရောက်လာတာ တစ်ပတ်ပဲ
ရှိသေးတယ်ဆိုတာ တစ်ဆိတ်မမေ့ကြဖို့ပါပဲ။ ကျွန်တော့်အထက်တန်း သံအရာရှိ
တွေနဲ့ အစည်းအဝေးလုပ်ပါတယ်။ စစ်သံမှူးနဲ့ လုံခြုံရေး တာဝန်ခံလည်း
ပါပါတယ်။ အခြေအနေအားလုံးကို သုံးသပ်ပြီး ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်
ရမှာပါ။ သံအမတ်ကြီးပြောသလို ပြန်ပို့ဖို့ကိစ္စ ကျွန်တော် ဘာမှ မဆုံးဖြတ်ရသေး
ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီသတင်းဟာ ကောလာဟလ သက်သက်ပါ”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ သံတမန်စကားမျိုးမဟုတ်ဘဲ တည့်တိုး
ကျွန်တော် ပြောပါရစေလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ”

ခန်းမကြီးထဲမှ ရယ်သံတွေ အပြင်သို့ လျှံထွက်လာသည်။ သူက ကျွန်တော့်
လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ ပန်းခြံထဲ လျှောက်ကြရအောင်လား”

သူက ကျွန်တော့်ကို လှေကားထစ်များအတိုင်း တွဲဆင်းသွားသည်။
ကျွန်တော့်အသားကို လာထိလျှင် ကျွန်တော် မကြိုက်တတ်။ ထို့ကြောင့် လက်
မောင်းကို သူ့လက်ထဲမှ ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။ သိပ်ညင်ညင်သာသာတော့ မဟုတ်။
ပြီးတော့ ယှဉ်လျက် လျှောက်သွားသည်။

သူ စကားစ၏။

“ခင်ဗျားဟာ အတွေ့အကြုံများပြီး ဗဟုသုတကြွယ်ဝတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့
ကျွန်တော် နားလည်ထားတယ် ဆီညော်ပီယာဘိုဒီ၊ ခင်ဗျား စပိန်စကားပြောပုံ
ကလည်း စပိန်ဘာသာ ပျက်စီးနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားတစ်ယောက်အနေနဲ့
အားကျစရာပါပဲ။ ခင်ဗျားလိုလူဟာ အမေရိကန်ထဲမှာ တော်တော်ရှားပါတယ်”

“ခင်ဗျား သံတမန်စကား မပြောဘူးဆို”

အလင်းရောင်မှိန်မှိန်တွင် သူ ပြုံးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောတာ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ။

ကဲ... ကျွန်တော် လိုရင်း ပြောမယ်။ နိုင်ငံခြားရေးဌာနလုပ်သက်နဲ့ အရည်အချင်းကြောင့် ခင်ဗျား သံအမတ်ရာထူးနဲ့ ထွက်ရတာ ဒါပထမဆုံး ထင်တယ်”

“မှန်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် သံအမတ်လုပ်သက် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ အင်း... ဒီလို ဇနပုဒ်တိုင်းပြည်အစုတ်ပလုတ်မှာ လာပြီးသောင်တင်နေတာကတော့ တစ်ပိုင်းပေါ့ဗျာ”

သူ ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ဆီက သနားကြင်နာမှုကို ရလိုရငြား မျှော်လင့်နေသလားမသိ။ ဘာမှမရမှန်း သိသွားပုံရသည်။ သူ စကားဆက်၏။

“ဝါရင့်သံတမန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လူသစ်တွေကို အကြံပေးဖို့လိုတယ်လို့ ကိုယ့်စရိတ်ကိုယ်စားပြီး ယုံကြည်နေတယ်ဗျ”

“ကျွန်တော်က မတောင်းခံဘဲ ခင်ဗျား အကြံပေးမယ်ပေါ့”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး ဆီညော်၊ ကျွန်တော်ထောက်ပြမှာက ခင်ဗျား သံရုံးအမှုထမ်းတွေ၊ မိသားစုတွေပြန်ပို့ရင် ဖြစ်လာမယ့် အကျိုးသက်ရောက်မှုကို ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် ပြောတာ”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီပဲ၊ မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူးလို့”

ကျွန်တော် သံပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ် ဆီညော်၊ ကျွန်တော်ပြောမယ့်ကိစ္စကို နားထောင်ပါဦး။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် သက်ရောက်လာမယ့် ဖြစ်နိုင်ချေတွေကို ကြည့်ရအောင်။ သုံးခုဖြစ်လာနိုင်တယ်။ တစ်၊ တခြားသံရုံးတွေကိုပါ ကူးစက်သွားနိုင်တယ်။ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျားတို့ အစိုးရက စနစ်ကာလိုကို အကူအညီတွေ ပေးနေချိန်မှာ”

သူ ခဏရပ်သွားပြီးမှ...

“အဲ... ကျွန်တော် သိပြီ၊ ခင်ဗျား မီးရှူးမီးပန်း လွှတ်မလို့လား ဆီညော်။

ဒီမှာ အန္တရာယ်သိပ်များတဲ့အခြေအနေကိုပြပြီး နောက်ထပ်အကူအညီတွေရအောင် ခင်ဗျားတို့ လွှတ်တော်အမတ်တွေကို စည်းရုံးမလို့လား”

သေတော့မှာပဲ။ တော်တော်ရှုပ်သည့် ငနဲပါလား။ သူ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ရင်း စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ ဘာစိုးရိမ်နေသည်ကို ကျွန်တော် သိပြီ။ ကျွန်တော်က သံရုံးသူသံရုံးသားတွေ ပြန်ပို့ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် အီတလီ

သံအမတ်ကလည်း လိုက်လုပ်မည်။ ပထမ စစ်သံမှူးပါသွားလျှင် သူနုနုတွဲနေသည့် စစ်သံမှူးကတော် ရောမသို့ ပါသွားမည်။ ဒါကို သူ တွေးပူနေခြင်း ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် အဲဒီလို လုပ်ဖြစ်ရင်လည်း အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လူတွေရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကြောင့် လုပ်တာ ဖြစ်မှာပါ”

သူ စိတ်ပျက်သွားပုံရ၏။ စကားဆက်သည်။

“ဒုတိယအချက်ကတော့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားအောင် လုပ်သလို ဖြစ်မယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေလည်း ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်ကုန်မယ်။ တိုင်းပြည်ရဲ့ စီးပွားကုန်သွယ်ရေးကိုပါ ထိခိုက်လာနိုင်တယ်။ သုံး၊ အဲဒီလို လုပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူပုန်တွေ အားတက်လာနိုင်တယ်”

လမ်းချိုးတစ်ခုရောက်တော့ လက်နက်ကိုင် အစောင့်တစ်ယောက်က အလေးပြုသည်။ ဆက်လျှောက်ရင်း သူ ပြောသည်။

“အဓိကပြောချင်တာကတော့ တခြား ဘယ်သံအမတ်မှ ဒီကိစ္စကို ဒါလောက် အလေးအနက်မထားကြဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ဗားဂက်စ်ဟာ သူပုန်တွေကို ကောင်းကောင်းနှိမ်နင်းနိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာရှိတယ်။ ဒါကလည်း အမေရိကန် အကူအညီကြောင့်ပဲလေ”

“နေ့ရောညပါ စစ်တပ်ကို အသင့်အနေအထားနဲ့ ချထားရတဲ့ တိုင်းပြည်ကို သာမန်အခြေအနေပါ။ အန္တရာယ်မရှိသေးပါဘူးလို့ ဘယ်လိုပြောနိုင်မှာလဲ။ နောက် ခင်ဗျား မေ့နေသလား၊ ကျုပ်တို့ အမေရိကန်တွေကို သူပုန်က ပစ်မှတ်လုပ်ထားတာ၊ ဘာလုပ်ရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့တွက်ထားပြီးသား၊ ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်က သံအမတ် အသစ်ကျပ်ချွတ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဟာဗာနာ သံရုံးမှာ ကျုပ် လုပ်လာတာ ၁၉၅၉ ခုနှစ်ကတည်းက ဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့ဗျ”

“ဟုတ်လား၊ အင်း တူတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“တူတာတွေ အများကြီးပါ။ နီကာရာဂွာကိစ္စပဲ ကြည့်လေ”

အိမ်ကြီးဆီသို့ တစ်ပတ်ပြန်ရောက်လာသည်။ အတွင်းဘက်မှ ဂီတသံ အပြင်သို့ ပျံ့လွင့်လာ၏။

“အင်းလေ... အမေရိကန်က ဒီအစိုးရကို အကူအညီ အများဆုံးပေးနေတော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ထက် သတင်းအချက်အလက်တွေ ပိုရမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒီသတင်းအချက်အလက်တွေပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ကျွန်တော်တို့

လုပ်ရှားရမှာပေါ့။ နောက်တစ်ခါ ခင်ဗျားကို သူများတွေထက် ဦးအောင် အသိ ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော်လုပ်ဖြစ်ရင်လည်း မသိမသာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပို့မှာပါ။ ဘာကြောညာချက်မှ မထုတ်ပြန်ဘူး”

သူက ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုနိမ့်၏။ မျက်နှာ မသာမယာနှင့် တစ်စုံတစ်ရာပြောဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က အခွင့်အရေး မပေးတော့ဘဲ...

“ဒီမယ် သံအမတ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်လာတာ တစ်ပတ်ပဲ ရှိပါ သေးတယ်။ ပြီးတော့ ဝါရင့်သံအမတ်ကြီးလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အကြံပေးပါရစေ။ ခင်ဗျားရဲ့ စီးပွားရေးသံမှူး ဆီညော် ဘော့ဂ်ဟာ ဒီမှာရှိနေတဲ့ သံတမန်လောကကို ဆေးခြောက်နဲ့ ကိုကင်း ဖြန့်နေတယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါး မှောင်ခိုလုပ်နေတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျား မသိဘူး။ ဒီအတွက် ခင်ဗျားရော ခင်ဗျားအစိုးရပါ သိကွာကျနေတယ်။ အဲဒီအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အကြံပေးတယ်။ ပျော်စရာညချမ်းအတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်။ ဝှတ်နိုက်”

သူ ငိုငိုပြုံး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့၏။ ရင်ထဲတွင် ပေါ့ သွားသည်။ ဗင်နီဇွဲလားနှင့် အမေရိကန် ဆက်ဆံရေး တိုးတက်အောင် ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ပါ။ သည်ကိစ္စက ဗင်နီဇွဲလားက အမေရိကန်သံအမတ်၏ အလုပ် ဖြစ်ပါသည်။

□

ကျော်ဂျီ

ဟာဗာနာ

အချိန်ကို ကျွန်တော် တလေးတစား မရှိချင်ပါ။ ကျွန်တော့်အဖေ မျိုးရိုးသည် တောင်အာဖရိက တိုက်သားစစ်စစ်တွေ ဖြစ်ပါ၏။ အမေဘက်က စကော့သွေး ပါသည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်မြန်လက်မြန် ဖြစ်နေခြင်းလားမသိ။

နာရီကို တစ်ခါကြည့်မိပြန်သည်။ နှစ်နာရီပြည့်ဖို့ ငါးမိနစ်သာ လိုတော့သည်။ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ အားနာပြုံး ပြုံးပြသည်။ နောက်နိုင်ငံခြား သတင်း စာတွေ ဆက်ဖတ်နေ၏။ ခဲတံအမည်းကြီးဖြင့် စာပိုဒ် တွေကို လိုက်တားသည်။ သူက ခေတ်ပညာတတ်၊ ဥရောပဘာသာစကားများစွာကို ရေရေလည်လည် ပြောနိုင်သူ။

ညပိုင်းတွင် သူ မှတ်ထားသည့် စာပိုဒ်များကို ဖိဒယ်လ်အတွက် ဘာသာ ပြန်ရသည်။ ဖိဒယ်လ်ကက်စထရိုက နံနက်စာစားရင်း အားလုံးဖတ်သည်။

အမျိုးသမီးက ဆွဲဆောင်မှု မရှိပါ။ နဖူးကျယ်ကျယ်၊ နှာခေါင်းရှည်ရှည်၊ ပခုံးက လေးထောင့်စပ်စပ်။ သို့သော် တော်တော့ တော်သည်။ အရမ်းထက်သည်။

သူ့ပညာနှင့် အလှအပ လဲမလားမေးလျှင် သူ လဲမည်မထင်။ ဤသည်မှာ သဘာဝဖြစ်ပါ၏။ ညံ့ဖျင်းသူတို့သည် သူတို့၏ ညံ့ဖျင်းမှုကို ဘယ်တော့မှ အသိ အမှတ်မပြု။ လှပသူတို့က အိပ်ပျော်နေချိန်မှလွဲ၍ သူတို့အလှအပကို သတိရ တာသနေတတ်၏။

လှပပြီး ပညာဉာဏ် ကြီးမည်ဆိုလျှင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့။

သို့သော် ရှိတော့ရှိသည်။ ရှားပါသည်။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ကျွန်တော့် လိုပင် စောင့်နေသည့် စိုက်ပျိုးရေးဌာနမှ ဂိုမက်စ်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ သူက မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်နေသည်။

နာရီကြည့်မိပြန်သည်။ နှစ်နာရီရှိသွားပြီ။ ရက်တရက် ကျွန်တော် ထရပ် လိုက်တော့ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းထုတ်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် မော်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ လုပ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးဗျ၊ ကျွန်တော် ရုံးခန်းမှာပဲ ရှိမယ်လို့ ပြောလိုက်ဗျာ”

ကျွန်တော် တံခါးဝရောက်မှ အမျိုးသမီးက စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည့် အမူအရာဖြင့်...

“နေဦး... နေဦး”

ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်တော့။ အပြင်ဘက်မှ အစောင့်စစ်သားကို တိုးတိုးပြီး တံခါးပွင့်လျက်သားရှိနေသည့် ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

မြေညီထပ်ရောက်တော့ ကျွန်တော် လှမ်းထွက်လိုက်သည်။ လုံခြုံရေး စားပွဲမှ ဖုန်းမြည်နေ၏။ တာဝန်ကျ လုံခြုံရေး ဖုန်းကောက်ကိုင်တော့ ကျွန်တော် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ သူက ဖုန်းနားထောင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ၏။ ဖုန်းပြန်မချမီ အပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး...

“ခု တွေ့မယ်တဲ့ ဆီညော်ကယ်လ်ဒီရွန်”

အပေါ်ထပ် ပြန်တက်ရင်း ကျွန်တော့်အပြုအမူကို ပြန်စဉ်းစားလာ၏။ ကျွန်တော် လွန်များသွားပြီလား။ သူ ဒေါသပုန်ထနေမည်လား။ အတွင်းခန်းတွင် လည်း စောင့်နေသူတွေ အများကြီး။ သူတို့အထဲတွင် မွန်ကာဒါ၊ ပီရက်စ်၊ ဗဲလ် ဒက်စ်တို့လည်း ပါ၏။ သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်ကို တလေးတစား နှုတ်ဆက် ကြသည်။

အမျိုးသမီးက ပွင့်နေသော တံခါးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်က ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် နိမိတ်ဆိုးတစ်ခုခု စောင့်ကြို နေဟန်။ ကျွန်တော် အခန်းထဲတန်းဝင်သွားသည်။ ချက်ချင်းသိလိုက်၏။ ကျွန်တော့် လုပ်နည်းလုပ်ဟန် မှားသွားပြီ။

ဖိဒယ်လ်ကက်စထရီသည် ဧရာမ စားပွဲကြီးနောက်တွင် ထိုင်နေသည်။

ဆေးလိပ်ဖွာနေပုံကိုကြည့်၊ အခြေအနေကို ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ ဒေါသကို အနိုင်နိုင်ထိန်းနေရပုံမျိုး။

“ကယ်လ်ဒီရွန်၊ မင်းကို ငါစောင့်ခိုင်းထားတယ် မဟုတ်လား။ ဘာလို့ မစောင့်တာလဲ။ ဒါဟာ မလေးမစားလုပ်တာပဲ”

သူ့အကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထွက်ပေါက် ကိုလည်း သိထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

“ရဲဘော် ဝန်ကြီးချုပ်ခင်ဗျား၊ ရဲဘော်က အရင် ကျွန်တော့်ကို မလေးမစား လုပ်တာပါ”

ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရာမှ သူ တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်သို့ သူ့လက်သီးနှစ်လုံး တစ်ပြိုင်နက်ကျလာသည်။ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲတော့မည်။ သည်လို ပေါက်ကွဲမှုမျိုး ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ်မြင်ဖူးခဲ့ပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော် စွန့်စားပုံမျိုးတော့ ဘယ်သူမှ မစွန့်စားရဲ။

တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲကို ပြေးသတိရသဖြင့် သည်လိုစွန့်စား ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ခေါင်းထဲသို့ လျှပ်စီးလက်သလို ဝင်လာခြင်းမျိုး။ ကျွန်တော် အကြောက်ဆုံးမေးခွန်း မဖြေရမီ တစ်ည။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အင်ဂိုလာမှ ဟာဗာနာသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူက အင်ဂိုလာတော်လှန်ရေးတွင် ပါဝင် ဆင်နွှဲလာသူ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သူ့မိသားစုရှိရာ မြောက်ပိုင်းကို သွားဖို့ စီစဉ်ထားပြီးသား။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား ဘီယာသောက်ရင်း စကားပြောကြသည်။ သောက်ရင်း သောက်ရင်း များသွား၏။ နောက်နေ့ စာမေးပွဲခန်းထဲထိ အမူး မပြေသေး။ မေးခွန်းကို နှစ်နာရီကျော်ကျော် ကြောင်ကြည့်နေမိ၏။ အမူးပြေပြီး ကြည့်ကြည့်လင်လင်ဖြစ်လာသည့်အခါတွင် ဖြေချိန်က နှစ်နာရီပဲ ကျန်တော့သည်။ ဘယ်လိုမှ အချိန်မလောက်တော့။

မဖြေတော့ဘဲ စာတစ်စောင် ကောက်ရေးသည်။ ဘာကြောင့် သည်လို ဖြစ်ရကြောင်း၊ ညက ပြန်ရောက်လာသည့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ် အကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးသည့် အနာဂတ်ကျူးဘားနိုင်ငံအကြောင်း စသည်... စသည်...

ပြီးတော့ သူက အသက်စွန့်ပြီး တော်လှန်ရေးလုပ်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်က

ဥပဒေဘွဲ့ယူဖို့ ကြိုးစားနေခြင်းအတွက် လိပ်ပြာမသန့်ကြောင်း စသည်များ။
သည်စာရေးဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော် ဥပဒေဘွဲ့ရခဲ့သည်။
ယခုလည်း သည်နည်းကို သုံးရတော့မည်။ ဖိဒယ်လ်ဆိုသည့်လူက ဥပဒေ
ပညာရှင်။ လွယ်သည့်လူ မဟုတ်။

သူ့ရှေ့တွင် ဤသို့လျှင် ကျွန်တော် စကားစသည်။
“၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ နှစ်ဆယ့်ခြောက်ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော် အသက်
၁၃ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဝန်ကြီးချုပ်ကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး စတွေ့ဖူးတဲ့
နေ့ပါပဲ။ ဝန်ကြီးချုပ်ရဲ့ မိန့်ခွန်းက လေးနာရီ ကြာပါတယ်။ အဲဒီကစပြီး ကျွန်တော်
တော်လှန်ရေးထဲပါလာတာပဲ။ ဝန်ကြီးချုပ်ရဲ့ မိန့်ခွန်းအနှစ်သာရက တော်လှန်ရေး
ဟာ ရပ်ထားလို့ မရဘူး၊ ဆက်ပြီး ဆင်နွှဲလှုပ်ရှားနေရမယ်။ တချို့စကားလုံးတွေ
ကျွန်တော် အလွတ်ရနေတုန်းပဲ”

“သူများတွေရဲ့ အမှားကို ကျွန်တော်တို့ သင်ခန်းစာယူရမယ်။ တခြားနိုင်ငံ
တွေရဲ့ တော်လှန်ရေး သင်ခန်းစာတွေကို ကျွန်တော်တို့ သင်ယူကြရမယ်။ ပြင်သစ်၊
တရုတ်၊ ရုရှားနိုင်ငံတွေရဲ့ အမှားမျိုးတွေကို ကျွန်တော်တို့ ရှောင်ရမယ်။ သူတို့ရဲ့
အကြီးမားဆုံး အမှားက ဘာလဲဆိုရင် ဗျူရိုကရေစီယန္တရားကို ဆက်ကိုးကွယ်ခွင့်
ပေးထားတဲ့ကိစ္စဘဲ။ တော်လှန်ရေးဆိုတာ ပြည်သူပဲ။ တော်လှန်ရေးတစ်ရပ် ဆင်နွှဲရင်
ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး ပါဝင်ရမယ်။ ပြည်သူလူထုဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆရာတွေပဲ”

ဝန်ကြီးချုပ်ကို ကျွန်တော် အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဒေါသဖြစ်နေရာမှ
ဝေခွဲမရ ဖြစ်သွားပုံ။ ကြောက်စိတ် မပြေသေးဘဲ ကျွန်တော် စကားဆက်သည်။

“နောက် လေးနှစ်အကြာမှ မိန့်ခွန်းတစ်ခု ထပ်ပြောသေးတယ်။ နာရီတိုင်း
မိနစ်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်းဟာ သေရေး ရှင်ရေး အရေးကြီးတယ်။ တစ်စက္ကန့် အချိန်
ဖြုန်းတာဟာ တော်လှန်ရေးကို ဂုဏ်သိက္ခာကျစေတာပဲ”

ရေချိုးကန်ထဲကျလာသည့် ဖားပြုတ်တစ်ကောင်ကို ကြည့်သလို သူ
ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်ရှေ့ဆက်ရတော့မည်။

“ကျွန်တော့်ရုံးခန်းဟာ ဒီကနေ ဆယ်မိနစ်လျှောက်ရင် ရောက်ပါတယ်။
ကျူဘီလက်စကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော် အရမ်းအလုပ်ရုပ်နေတယ်ဆိုတာ ဝန်ကြီးချုပ်
သိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ခိုင်းတော့ နှစ်နာရီရှိပါပြီ။ စက္ကန့်ပေါင်း ခုနစ်ထောင့်
နှစ်ရာ ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ”

ကျွန်တော်က စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး စကားဆက်သည်။
“ဆယ်မိနစ်အချိန်ပေးပြီး ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ရင် ဝန်ကြီးချုပ်လည်း စက္ကန့်
ခြောက်ရာ အလုပ်လုပ်ချိန် ပိုထွက်လာပါမယ်”

တံခါးဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး...
“ဂိုမက်ဇ်လည်း အပြင်မှာ စောင့်နေတာ တစ်နာရီကျော်ပြီ၊ သူလည်း
တော်လှန်ရေးကိစ္စနဲ့ အရမ်းအလုပ်များနေတဲ့ လူပါ”

ဆေးပြင်းလိပ်ကို သူက တအားဖွာပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ မီးခိုးတွေ မှုတ်ထုတ်
လိုက်သည်။
“စောစောက မင်းပြောတဲ့ စကားလုံးတွေ ငါ တကယ်ပြောခဲ့သလား”
သူ့အသံက မိုးချုန်းသံလို ဟိန်းသွားသည်။

“ကျွန်တော် သိပ်တော့ မသေချာဘူးခင်ဗျ။ မပြောခဲ့ဘူးဆိုရင်လည်း
ဝန်ကြီးချုပ် ပြောခဲ့ဖို့ ကောင်းတာပေါ့”
သည်တော့မှ သူ ရယ်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီးကျသွား၏။
ဝင်ထိုင်ဖို့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို
မနှစ်မြို့သည့်ဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေကို ကြည့်သည်။
ဆံပင်ရှည်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာ။ ကျွန်တော်ကလည်း
စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်ပြီး သူ့မျက်လုံးတွေနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

မကြာမီ သူ ခြောက်ဆယ်ပြည့်တော့မည်။ သို့သော် ဆံပင်ဖြူတွေနှင့်
မှတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးကို ဖယ်ကြည့်လျှင် နုပျိုနေဆဲ။ မျက်လုံးတွေက မိန့်ခွန်းပြောနေ
ချိန်တွင်သာ အရောင်တောက်ပြီး ကျန်အချိန်များတွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့်အသွင်ကို
ဆောင်နေကြသည်။ လူတကာကို လွမ်းမိုးနိုင်သည့် သူ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်တော်
သိထားသည်။ သည်အားအင်မျိုး ကျွန်တော့်တွင်လည်း ရှိနေပြီမဟုတ်လား။ ဖိဒယ်လ်
ကက်စထရီသည် ပထမတွင် စိတ်ကူးယဉ်သမားဖြစ်၏။ ဒုတိယအဆင့်တွင် လက်တွေ့
သမားဖြစ်လာ၏။ တတိယအဆင့်ကျမှ စွန့်စားရေးသမားဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အတွက် စွန့်စားခြင်းသည် ဘဝဖြစ်သည်။ အိပ်မက်နှင့် လက်တွေ့
ရောထွေးပေါင်းစပ်ပြီး စွန့်စားခန်းဖွင့်ရင်း ဘဝအားမာန်ကို မွေးယူခဲ့သူ ဖြစ်သည်။
သူသည် မိန်းမယောက်ျားအားလုံးအတွက် သံလိုက်တုံးတစ်တုံးဖြစ်သည်။ အထူး
သဖြင့် မိန်းမတွေအတွက် သူ့ဆွဲဆောင်အားက ပိုပြင်းသည်။

ဒါကို လူတွေက သူ့ဥပမာရုပ်ကြောင့်ဟု ပြောကြသည်။ ကျွန်တော်က တစ်မျိုးမြင်သည်။ 'ဗီစိတ် ထက်မြက်မှု' ဟု နာမည်ပေးသည်။ ရှိတော့ ရှိသည် ရှားသည်ဟူသည့် လူစားမျိုး။ နောက်ဆုံးမှ သူ သက်ပြင်းချသည်။ ဆေးပြင်းလိပ် ပြာခြွေပြီး...

“ဂျော်ဂျီ၊ မင်းဟာ တော်လှန်ရေးသင်္ကေတတစ်ခုပဲ။ လီနင်ခေါင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ တော်လှန်ရေးသတ္တဝါမျိုး”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောနိုင်ခင် သူက စားပွဲပေါ်မှ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ် လိုက်သည်။

“မာရီယာ၊ ရဲဘော် ဂိုမက်စ်ကို ပြောလိုက်၊ ပြန်တော့လို့၊ ပြီးမှခေါ်မယ်လို့”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ဆက်ပြောသည်။

“စောင့်ခိုင်းထားတဲ့အတွက် ဆောရီးပဲလို့ ပြောလိုက်ကွာ”

မတ်တတ်ထဲပြီး အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကိစ္စ မပြီးမချင်း မရပ်မနားလမ်းလျှောက်နေတော့မည်။ ကုလားထိုင်ဆွဲလှည့်ပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

“ဒီမနက် မာနာဂွာကတစ်ဆင့် စန့်ကာလိုကိစ္စ သတင်းထပ်ရတယ်။ ငါ ပို့လိုက်တဲ့ ဖိုင်တွဲ မင်း ဖတ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖတ်ပြီးပါပြီ”

“မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ဘာမျှဒက်စ်ဟာ အရူးပဲ”

သူ ရယ်သည်။

“ထားပါလေ၊ ဒါပေမဲ့ သူလည်း စဉ်းစားတော့ စဉ်းစားတယ်နော်။ မင်းနဲ့ အသက်အတူတူပဲ။ ဘာတစ်စတာကို ဖြုတ်ချတုန်းက ငါ့အရွယ်ထက်တောင် မင်းတို့ ငယ်ကြသေးတာပဲ”

တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးနေဟန်ပြုပြီးမှ စကားဆက်သည်။

“သူတို့တိုက်ပွဲအောင်ရင် ပီယာဘိုဒီကို တို့စစ်ဖို့ အခွင့်အလမ်း ပွင့်သွားမယ်၊ မင်း အဲဒီဖိုင်တွဲကို ဖတ်ပြီးပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖတ်ပြီးပါပြီ”

လမ်းလျှောက်ရပ်ပြီး သူ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ မေးစေ့ကို မုတ်ဆိတ်

ရှည်ကြီးက ဖုံးထား၏။ မျက်လုံးတွေက စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ။ ကျွန်တော်က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ အချိန် လုံလုံလောက်လောက် ရပါ့မလား မသိဘူး”

သူက ခေါင်းယမ်းပြီး...

“မင်း အမေရိကန်တွေအကြောင်း မသိပါဘူး။ အေးလေ၊ မင်းက သိပ်မှ မဆက်ဆံဖူးတာပဲ။ မင်းဟာ အကင်းပါးတယ်။ လူ့သဘာဝကို နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန်တွေအကြောင်း ငါ့လောက် မသိဘူး။ သူတို့ ဘယ်တော့မှ ချက်ချင်း မတုံ့ပြန်ဘူး။ ရက်တွေ အများကြီးရမယ်။ လတောင် ချီပြီး ရချင် ရမယ်”

စားပွဲဆီပြန်သွားပြီး ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ထပ်ညှိသည်။ အားရပါးရ ဖွာပြီး ဆက်လျှောက်သည်။ ပြီးတော့ စကားဆက်သည်။

“ငါတို့ ထောက်လှမ်းရေးဆီက သုံးချက်သိရတယ်။ တို့ကို ဆော်မယ့် စစ်ဆင်ရေးနာမည်က 'မြွေဟောက်စစ်ဆင်ရေး' တဲ့။ အင်း... စစ်ဆင်ရေးတွေ လုပ်ရပါများတော့ နာမည်ပေးစရာ မရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ အသားထဲက လောက် ထွက်တဲ့အဖြစ်ကွ။ အဲဒီမှာ တို့အထဲက သစ္စာဖောက် နှစ်ယောက် ပါနေတယ်တဲ့။ ဝန်ကြီးအဆင့်တဲ့များ၊ စစ်တပ်ကလည်း နှစ်ယောက်သုံးယောက် ပါသေးတယ်တဲ့။ သံအမတ်အဖြစ်နဲ့ စန့်ကာလိုမပို့ခင် ဒီစီမံချက် ပီယာဘိုဒီရေးတာတဲ့။ အဲဒါ တို့အတွက် ဘုရားမတာပဲ”

“ဝန်ကြီးချုပ်အနေနဲ့ ဝန်ကြီးအဖွဲ့ထဲမှာ မသင်္ကာတဲ့လူများ ရှိသလား”

ပြတင်းပေါက်ဆီ လျှောက်သွားပြီး သူ အပြင်သို့ ငေးနေသည်။ သူ့ဆေးလိပ် မီးခိုးတွေကို ဖြတ်သန်းပြီး မွန်းလွဲပိုင်း နေရောင်ခြည်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့် နေမိသည်။ ဆတ်ခနဲ လှည့်လာပြီး...

“ဒီမယ်... ဂျော်ဂျီ၊ ငါမသေဘဲ ရှင်နေတာ ရာစုနှစ်တစ်ခုရဲ့ လေးပုံ တစ်ပုံ ရှိခဲ့ပြီ။ အကြိမ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက် ငါ့ကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်။ အာဏာသိမ်းဖို့က ခြောက်ကြိမ်”

မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးအောက်မှ သွားတွေ ဖွေးခနဲ ပေါ်လာသည်အထိ သူ ပြုံးသည်။ သရော်ပြီး။

“ငါ့နေရာမှာ တော်ရုံတန်ရုံလူဆိုရင်တော့ တစ်သက် မသေတော့ဘူးတောင် အောက်မေ့နေမလား မသိဘူး”

လမ်းဆက်လျှောက်ပြန်သည်။

“ဒါက လူဦးရေစာရင်းအင်းနဲ့ ဆိုင်တယ်ကွ၊ တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ လူဦးရေ တစ်ဝက်က ဘာတစ်စတာကို ဖြုတ်ချပြီးမှ မွေးလာကြတာ၊ တို့တိုက်ခဲရတဲ့ တိုက်ပွဲတွေအကြောင်း သူတို့ ဝိုးတဝါးလောက်ပဲ သိကြတယ်။ တော်လှန်ရေး ဆိုတာ နှစ်ရာချိပြီး ကြာနိုင်တယ်ဆိုတာ သူတို့မသိဘူး။ သူတို့ စိတ်မရှည်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် သိပ်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့အခြေအနေမှာ တို့ရောက်နေတယ်။ သစ္စာဖောက် တွေကိုရှာပြီး ချေမှုန်းပစ်ရမယ်။ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ဖော်ထုတ်ရမယ်”

သူက ဆေးပြင်းလိပ်တိုနှင့် ကျွန်တော့်ဘက် ထိုးရင်း...

“ရောလ် ကိုတော့ ငါ ယုံတယ်။ ဒါက ငါ့သွေးမို့ ယုံတာ၊ ညီအရင်းမို့ ယုံတာ။ ဂျော်ဂျီကယ်လ်ဒီရွန်၊ မင်းကိုလည်း ငါယုံတယ်။ မင်းဟာ ငါ့အတွက် မရှိမဖြစ်လူငယ်ပဲ။ မင်းနဲ့ ရောလ် နှစ်ယောက်ပဲ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ကို နားလည်တယ်။ ငါ ရထားတဲ့သတင်းက ခမာရစ္စတာ သူပုန်တွေ စန့်ကာလိုကို အချိန်မရွေး ဂင်စီး မယ်တဲ့။ သူတို့ စီးပြီးတာနဲ့ တို့လူတွေ ပို့ရမယ်။ နီကာရာဂွာမှာ လုပ်တဲ့အတိုင်း လုပ်ရမယ်။ ဆရာဝန်တွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ၊ ကျောင်းဆရာတွေ အများကြီး ပို့ရမယ်။ မင်းကတော့ ပထမဆုံးလေယာဉ်နဲ့ ပါသွားရမယ်။ မာနာဂွာကို ဒီညပဲ မင်း လိုက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

“ကျူဘီလက်စ် ကိစ္စကကော၊ ဒါလည်း အရေးကြီးတာဘဲ ဘန်ကြီးချုပ်”

သူက ခေါင်းယမ်းပြီး...

“ဒါက ထားလို့ရပါတယ်။ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ အတော်ဆုံးထောက်လှမ်းရေးပဲ။ ဖရိုင်းယက်စ်ကို မင်း ပေါ်အောင်စစ်နိုင်တယ်။ ဂူဂျာနိုလို၊ ပါဇိုစ်လိုကောင်တွေရဲ့ ပါးစပ်ကိုလည်း မင်းပွင့်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်”

သူက ခေါင်းယမ်းပြီး...

“ငါ့အဲဒီတုန်းက ယုံတောင် မယုံဘူး။ မင်းဟာ သောက်ရမ်းတော်တဲ့ ချာတိတ်ဘဲ။ မင်းရဲ့အစွမ်းအစတွေကို အသားကုန်ထုတ်သုံးရမယ့်အချိန် ရောက်ပြီ ဂျော်ဂျီ၊ အဲဒီနာမည်တွေ ငါ လိုချင်တယ်။ နာမည်တစ်ခုရရင် တော်ပြီ။ သူ့ဆီက တခြားလူတွေရဲ့ နာမည်ရမှာပဲ။ ကဲ... ရောလ်နဲ့ သွားတွေ့လိုက်၊ သူ အသေးစိတ် စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“မာနာဂွာမှာ သွားပြီး ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းထိုင်နေရမှာလား ဝန်ကြီးချုပ်၊ ဘာမျှဒက်ဖ်ဆိုတဲ့ ကောင်က သောက်ရမ်းသမားခင်ဗျ”

သူက စဉ်းစဉ်းစားစား ဖြေသည်။

“ငါလည်း ဘာထူးလဲကွ၊ လူရှစ်ဆယ်တည်းနဲ့ တော်လှန်ရေး လုပ်ခဲ့တာပဲ။

ဘာမျှဒက်ဖ်ရဲ့ အင်အားက ငါ့ထက်တောင် များသေးတယ်”

တံခါးဝရောက်မှ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“ဝန်ကြီးချုပ်ပြောတာ မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူက ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ မသိမသာ ငဲ့လျက်။ အရေးကြီးသည့်မေးခွန်းတစ်ခု လာတော့မည်ဟု ကျွန်တော်သိလိုက်၏။

“ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော် မဆိုင်းမတွ ဖြေလိုက်သည်။

“အင်းနက်ဖ်ကာဗာလို၊ ဝန်ကြီးချုပ် သိမယ် ထင်ပါတယ်”

“သူက ဘာလုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ပြုစုနေတာပါ။ ဒါထက် ဘာမှမပိုပါဘူး။ ဝန်ကြီးချုပ် သိမှာပါ”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို ဘယ်သူ့ဩဇာပေးတာမှ မကြိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါ့ဩဇာပေးချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါပြောမယ်။ အဲဒီတစ်ယောက် ကတော့ အန္တရာယ်များတယ်နော်။ တော်တော်ရှုပ်တယ်။ ကောင်းရင်လည်း သူ့အပြင် မရှိဘူး။ ဆိုးရင်လည်း နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ လှသလောက် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်။ သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ် ဂျော်ဂျီ”

“ကျွန်တော် သိထားပြီးသားပါ ဝန်ကြီးချုပ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ အခန်းထဲတွင် အင်းနက်ဖ်ရှိနေသည့်အလား။ ဖိဒယ်လ်က လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ဝှေ့ပြီး ယမ်းလိုက်သည်။ သည်ကိစ္စ ဆက်ပြောစရာ မရှိတော့ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်။

“ဟိုမှာ ဘာမှလုပ်စရာမရှိရင် ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်နေမယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ခေါ်သွားမလား စိတ်ကူးတယ် ဝန်ကြီးချုပ်”

ပြောပြီးမှ ကျွန်တော် လွန်သွားပြန်ပြီလားဟု သတိရသည်။ အကြာကြီး ငြိမ်နေပြီးမှ စိတ်မရှည်သည့်အမူအရာဖြင့် ထွက်သွားဖို့ လက်ပြရင်း...

“နာမည်တစ်ခုရအောင် ယူခဲ့၊ ဒါပဲ”

ကျွန်တော် သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်ခန်းထဲတွင် အမျိုးသမီးက သတင်းဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို မျဉ်းသားနေ၏။ ဝါရှင်တန်ပို့စ် သတင်းစာ။ ခေါင်းစီးကို ကျွန်တော် ငုံ့ဖတ်လိုက်သည်။

“ခမာရစ္စတာ သူပုန်များကို စန့်ကာလို အစိုးရတပ်များက အပြတ်အသတ် ထိုးစစ်ဆင်နေခြင်း”

□

ဝိယာဘိုဒီ
စန့်ကာလို

အဆင့်မြင့်ပါ၏။ ခေတ်မီပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်တော့ ထောင်သွင်း အကျဉ်းချခံထားရသလိုပင်။ ကျွန်တော့်စာကြည့်ခန်း ပြတင်းပေါက်မှ သံရုံး ဝန်ထမ်းအိမ်ရာများဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နံရံအမြင့်ကြီးတွေနှင့်။

မီးမောင်းကြီးများ၏ အလင်းရောင်တွင် အုတ်နံရံပေါ်မှ သံဆူးကြိုးများက ငွေရောင်တလက်လက်။ အုတ်နံရံထောင့်တိုင်းတွင် တီဗွီကင်မရာများ တပ်ဆင် ထားသည်။ လုံခြုံရေး ရုံးခန်းတွင် တာဝန်ကျ အရာရှိတစ်ယောက် ကင်မရာ ခလုတ်တွေ၊ ဝါယာကြိုးတွေနှင့် အချိန်ပြည့် အလုပ်ရှုပ်နေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် အိပ်ပျော်ချင် ပျော်နေလိမ့်မည်။ ဒါမှမဟုတ် အခန်းကိုပစ်ထားပြီး ပိုကာဝိုင်း တစ်ခုခုတွင် ရောက်ချင် ရောက်နေလိမ့်မည်။

သွားပြီး လျှပ်တစ်ပြက်စစ်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သေးသည်။ သို့သော် သည်ည မသွားနိုင်တော့။ စိတ်ထဲတွင် သံရုံးအသိုင်းအဝိုင်းကို တကယ်ပင် ထောင်လို ထင်လာသည်။

သည်ဝင်းထဲတွင် လူပေါင်း ငါးဆယ့်နှစ်ယောက် အကျဉ်းကျနေ၏။ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်က မှန်ကအစ ကျည်မဖောက်နိုင်သည့်မှန်။ ပြတင်းပေါက် တွေက အသေ။ ဖွင့်မရသည့် အပေါက်မျိုးတွေချည်း။ ရှူစရာလေကို စက်ဖြင့် မောင်းပေးထားရ၏။

အပြင်ထွက်သွားပြီး သစ်ပင်ကလေးတွေ စိတန်းနေသည့် ကာရီဘီယံ

ပင်လယ်ကမ်းခြေလေကို ရှုလိုက်ရလျှင် ဘယ်လောက် အရသာ ရှိလိုက်မည်လဲ။

ကိုယ်ပိုင်လုံခြုံရေး တစ်ဒါဇင်လောက်နှင့် အစိုးရတပ်သား ကားတစ်စီး တိုက်လောက် မပါလျှင် ဘယ်ကိုမှ မသွားရပါ။ ဒါတောင် လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ဖလင်းမင်းကိုယ်တိုင်ပါမှ။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် လမ်းလျှောက်ခဲ့ရသည့် အချိန်များကို ကျွန်တော် လွမ်းနေသည်။ ခုတော့ ကျွန်တော့်ဘဝက သံအမတ်ဆိုသော်လည်း အကျဉ်းသား နှင့် ဘာမျှမခြား။ ပြီးတော့ သရဲစီးနေသည့် ကွန်မြူနစ်တို့၏ ပစ်မှတ်ဖြစ်နေ၏။ သူပုန်တွေက စန်ကာလိုသမ္မတနှင့် ကျွန်တော့်ကို တစ်တန်းတည်းထားကြသည်တဲ့။

အလုပ်ကို အမြန်ဆုံးလုပ်ရမည်။ နောက်ထပ်လာမည့်အကူအညီတွေနှင့် သင်တန်းပေးထားသည့် လူသစ်တွေ ထုတ်သုံးပြီး ကျွန်တော်တို့လူတွေပါ ဝင် လိုက်လျှင် သူပုန်လက်တစ်ဆုပ်စာကို မှုစရာမရှိပါ။ ရွေးကောက်ပွဲ ပြန်လုပ်ပေး။ လက်ရှိသမ္မတ ပြန်အရွေးခံ။ သူ့တွင် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိသဖြင့် သူပုန်နိုင်မည်။ ပြီးတော့ လက်ယာအစိုးရပွဲ။ တိုင်းပြည်ကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ပြန်လည်တည်ဆောက်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မျှော်စင်ဆီက ထွက်လာသည့် နာရီထိုးသံကို ပြတင်း ပေါက်မှန် အထူးကြီးထဲမှနေပြီး တစ်ချက်သဲ့သဲ့ကြားရ၏။

သည်တော့မှ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းနေပြီကို သတိရ၏။ အဆစ်အမြစ် ရောဂါကြောင့် ဘယ်ဘက်ခြေချောင်းကလေးတွေ နာနေသည်ကိုလည်း ခုမှ သတိရ၏။

အိပ်ခန်းထဲမှ ရေချိုးခန်းဆီသို့ နာကျင်စွာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာ နံဘေး စားပွဲခုံကလေးပေါ်တွင် သောက်ရေသန့်နှင့် ဖန်ခွက်တစ်လုံးထားခဲ့သဖြင့် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကို ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

ကျွန်တော် ရောက်ပြီးကတည်းက အိမ်ဝန်ထမ်းများကို သင်ကြားနေရသည့် အချိန်က အများကြီး ယူသွားသည်။ အခြေခံက စသင်ပေးနေရ၏။ ကျန်းမာရေး၊ သန့်ရှင်းရေး၊ စနစ်ကျရေး၊ စသည်... စသည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှ သံအမတ်ကာလပါက ဖြစ်သလို နေသွားပုံရ၏။ လုပ်ငန်း ခွင်တွင်လည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်းသမား။ သူ့ဆိုးမွေတွေကို ကျွန်တော် ဆက်ခံ ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှ မှန်တွေက ဖုန်အထပ်ထပ်နှင့်။ ရေနှင့် ပက်ပြီ။ ဆပ်ပြာမှုန့်နှင့်

ဆေးပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပုလင်းထဲက ဆေးနှစ်လုံး ယူသောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သွားတိုက်သည်။ ပြီးမှ အာခံတွင်းထဲသို့ ဆေးဖျန်းသည်။ ဝင်စတန် ချာချီလည်း အာခံတွင်းဖျန်းဆေး သုံးသည်ဟု ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသည်။

အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးက အိပ်ရာခင်းအသစ်လဲထားသည်။ အိပ်ရာခင်းနှင့် ညဝတ်အင်္ကျီကို နေ့တိုင်းလဲဖို့ပြောတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေ၏။

ဟိုသတ္တဝါ ဘယ်လိုနေသွားသည်ကို စဉ်းစားကြည့်နိုင်ပါ၏။ တစ်အိမ်လုံး ဆေးလိပ်နဲ့ နံနေသဖြင့် လေအေးစက်မှ လေစစ်တွေကိုပါ ဖြုတ်ဆေးခိုင်းရသည်။

ကတ္တီပါ ညဝတ်အင်္ကျီကို ကျွန်တော် လဲဝတ်လိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်က အမေပေးသည့် လက်ဆောင်။

အိပ်ရာဝင်ပြီး ဟင်နရီဝက်ဘာ ရေးသည့် 'ဆင်ဒီနစ်စ် တော်လှန်ရေး' စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေ့ကျင့်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းပင်ပန်း မအိပ်ခင် နာရီဝက်တော့ စာဖတ်သည်။ စာမျက်နှာ နှစ်ဆယ်လောက်တော့ ဖတ်ဖြစ်၏။ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် တစ်နှစ် စာအုပ် သုံးဆယ်တော့ ဖတ်ဖြစ်သည်။

သည်ည ဖတ်ရသည့်အကြောင်းက စိတ်ချမ်းမြေ့စရာမရှိ။ သူပုန်သူကန် ကိစ္စတွေ။ နာရီဝက်စေ့သည်နှင့် စိတ်ထဲပေါ့သွားသည်။ မီးပိတ်ပြီး ခေါင်းအုံး တွေကို ပြန်စီသည်။ ငှက်မွေးခေါင်းအုံးတွေ။ ဝါရှင်တန်မှ ကျွန်တော် သယ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ယနေ့ခေတ် ခေါင်းအုံးများမှာ ရေမြှုပ်ခေါင်းအုံးများဖြစ်၍ အိစက် သော်လည်း ပူလောင်သည်။

အဲလစ်ဇဘက်ဘုရင်မကြီး ခရီးထွက်လျှင် ကိုယ်ပိုင်ခေါင်းအုံးတွေ ယူသွား တတ်သည်ဟု ဖတ်ဖူးသည်။ ကျွန်တော်က ဘုရင်မကြီးထက်စောပြီး သည်အကျင့် ရနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် အိပ်မပျော်သည့်ရောဂါမျိုး ဘယ်တုန်း ကမှ မရှိဖူးပါ။ နာရီဝက်စာဖတ်ပြီးလျှင် အလိုအလျောက် အိပ်ပျော်သွားသည်သာ။ သည်ညလည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်မောကျပါ၏။ သို့သော် ဖုန်းမည်လာသဖြင့် နိုးလာသည်။ ကျွန်တော့်လုံခြုံရေးမှူး ဝေ့ချီ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အသံက တုန်တုန် ယင်ယင်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ကျွန်တော့်ကို နိုးရ၍ လန့်နေခြင်းဖြစ်မည်။ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံဖြင့် သူ ပြော၏။

စီအိုင်အေမှရသည့်သတင်းကို ကျွန်တော့်ဆီ ဆက်ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်ညက ဧရာမသူပုန်တပ်ဖွဲ့ကြီး ပါရက်စ်ရွာကိုဖြတ်ပြီး ချီတက်သွားကြသည်တဲ့။ စန်ကာလိုမြို့တော်နှင့် မိုင်နစ်ဆယ်သာ ဝေးတော့သည်တဲ့။

သည်လောက်အထိ သူတို့ ဘယ်တုန်းကမှ ဝံ့ဝံ့စားစား မရှိခဲ့ဖူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုနှိုးပြီး သတင်းပို့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဂေ့ချ်က တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောသည်။

“ဖလင်းမင်းကို မင်း မဆက်ဘူးလား”

“ဆက်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ အာဂျင်တီးနားသံရုံး ဧည့်ခံပွဲ သွားနေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီကိုလည်း လှမ်းဆက်ပါသေးတယ်။ သူ ပြန်သွားတာ တစ်နာရီလောက် ရှိပြီတဲ့”

ကယ်လ်ပါကို ကျွန်တော် ကျိန်ဆဲမိပြန်သည်။ သံရုံးဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း ဘယ်လိုအုပ်ချုပ်သွားသည်မသိ။ တင်းကျပ်သည့် စည်းကမ်းများ ရှိလျက်နှင့် ပေါ့ပြက်ပြက်လုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ည မထွက်ရ အမိန့်က နံနက်တစ်နာရီ အထိ ဖြစ်သည်။ နေဝင်ချိန်မှစပြီး အပြင်ထွက်သူတိုင်း တစ်နာရီတစ်ကြိမ် သံရုံး တာဝန်မှူးဆီ သတင်းပို့ရမည်ဖြစ်၏။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သံရုံး ပြင်သစ်မှာ ရှိနေ တယ်များ ထင်နေကြသလားမသိ။

စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် ဂေ့ချ်၏အသံ ထပ်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော် စစ်ရုံးကိုလှမ်းပြီး သတင်းပို့တယ်ခင်ဗျ၊ သူတို့ လက်မခံဘူး။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့သတင်းတဲ့။ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ အဲဒီရွာမှာ သူတို့တပ်ရင်း ရှိတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သံအမတ်ကြီးကို သတင်းပို့ရတာပါ”

“မင်ဆက်တာ မှန်တယ်ဂေ့ချ်၊ စစ်တပ်နဲ့ရော စီအိုင်အေနဲ့ရော အဆက် အသွယ်မပြတ်စေနဲ့ ကြားလား၊ တစ်ခုခုထူးခြားရင် ငါ့ဆီထပ်ဆက်၊ မနက် ရှစ်နာရီ တိတိမှာ ငါ့ရုံးကို ဖလင်းမင်း သတင်းပို့ရမယ်၊ ရှစ်နာရီတိတိနော်”

ဖုန်းချလိုက်သည်။ ခေါင်းအုံးတွေပြန်စီပြီး အိပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ မရတော့။ ကျွန်တော် ရသည့်သတင်းကြောင့် အိပ်မပျော်ခြင်းမဟုတ်။ ကျွန်တော့်သံရုံး ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေပုံကို တန့်နုနုဖြစ်နေ၍ အိပ်မရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

စည်းကမ်းကိုင်ဖို့ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာဦးမည်။ လူလဲသင့် လဲပစ်ရမည်။ ဖလင်းမင်းနှင့် ဘိုးမင်းက စ လဲရမည်။ ဂေ့ချ်ကတော့ သိပ်မဆိုး။ သူက ကျွန်တော်နှင့်

အတူတူရောက်သည့် လူသစ်ကိုး။ သတ္တိလည်း ကောင်းပုံရ၏။

အတန်ကြာအောင် ကျွန်တော် စိတ်ကူးဖြင့် အကြီးတန်းအရာရှိတွေကို အရွှေ့အပြောင်းလုပ်ကြည့်နေသည်။ ဒေါသတွေ ပြေသွားသလိုရှိ၏။

စစ်သံမှူးဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်နားကိုတော့ ဆက်ထားရမည်။ နံနက်က သူ့စီမံ ချက်ကို နားထောင်ရသည်။ ရှင်းသည်၊ ပြတ်သည်၊ လူက ခပ်ဆတ်ဆတ်။ သို့သော် လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

နံနက်ပိုင်းက သူ တင်ပြပုံကို ပြန်စဉ်းစားနေမိ၏။ ရုတ်တရက် ဓာတ် လိုက်သလို ကျွန်တော် တောင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြေးသတိရလိုက်၍ ဖြစ်၏။

ဝုန်းခနဲထထိုင်ပြီး ဂေ့ချ်ကို ပြန်ခေါ်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်နားကို ချက်ချင်း နှိုးပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း အရောက်လာဖို့နဲ့ ဖလင်းမင်း ပြန်လာရင်လည်း ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ဆမ်နားရောက်လာသည်။ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေ သေးသော်လည်း သေသေသပ်သပ် ဝတ်လာ၏။ မီးပူတိုက်ပြီးသား ဝတ်စုံနှင့် လည်စည်းနှင့်။ ကျွန်တော် သဘောကျသွားသည်။

နံရံတွင်ချိတ်ထားသည့် ဧရာမမြေပုံကြီးတွင် ကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေသည်။ ပါရက်စ်ရွာကို အလံနီကလေးစိုက်ထားလိုက်၏။

“အချိန်မတော်ကြီးမှာ အိပ်ရာကနှိုးရတဲ့အတွက် ဆောရီးပဲ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကိုယ် ကော်ဖီမှာထားတယ်”

မြေပုံကို လက်နှင့် ထောက်ပြီး...

“အတည်မပြုရသေးတဲ့ သတင်းတစ်ခုရတယ်။ ခမာရစ္စတာ သူပုန်တွေ ဒီရွာကို ဖြတ်ပြီး မြို့တော်ကို ချီတက်လာနေတယ်တဲ့”

သူက လက်ဖေ့နှင့်နှင့် မျက်လုံးတွေကို ပွတ်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဂေ့ချ် ပြောပြပါတယ်။ စစ်တပ်က ဒီသတင်းကို ဂရုတစိုက်ဘူးလို့လည်း ပြောပါတယ်။ အဲဒီရွာက အင်မတန် မတ်စောက်တဲ့ တောင်ခြေရင်းမှာရှိပြီး ရွာမှာ စစ်တပ်အင်အားလည်း အပြည့်တဲ့ခင်ဗျ။ အဲဒီ စစ်တပ်ကို မဖြတ်ဘဲ သူပုန်များများစားစား ဘယ်လိုမှ ဖြတ်လို့မရဘူးလို့လည်း ပြောတယ်တဲ့”

“သူတို့ဟာ ရိုးရိုးသူပုန်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန်ရက်စက်တဲ့ အကြမ်းဖက် သမားတွေ”

ကျွန်တော် သူ့ကို မချင့်မရဲဖြစ်ပြီး သတိပေးစကားပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်း မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“စစ်တပ်က သူတို့ကို တွေ့သွားရင်ကော”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ချင်နေကြပြီး နှစ်ယောက်စလုံး စိတ် ရှုပ်ထွေးနေကြသည်။

“သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ဒါပေမဲ့...”

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။ တစ်ပြိုင်တည်း တံခါးပွင့်သွားပြီး မက်စတီဖိုကပြား စားပွဲထိုး ချာတိတ်ကော်ဖီဗန်းနှင့် ဝင်လာသည်။ ဗန်းထဲတွင် အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ကော်ဖီမတ်ခွက်ကြီးနှစ်ခွက်။

ဗန်းကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ချာတိတ်ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကော်ဖီသောက်ဖို့ အမူအရာဖြင့် ပြသည်။ သူက ကော်ဖီသောက်ရင်း စဉ်းစဉ်းစားစား မေးသည်။

“စစ်တပ်က တွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ စစ်တပ်နဲ့ သူပုန် ပူးပေါင်းတယ်လို့ ဆိုချင်တာပါလားခင်ဗျား”

“ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီတပ်ဟာ လာကေးရဲ့ တပ်မက တပ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

သူ အိပ်ချင်ပြေသွားသည့်ပုံရသည်။ ခေါင်းညိတ်ပြီး မြေပုံကို လှမ်းကြည့် သည်။ ကျွန်တော် စကားဆက်သည်။

“ဒီမနက် ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့တင်ပြချက်ထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်ခရစ်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ်လာကေး အကြောင်းပါတယ်။ မကြာသေးခင်က ဗိုလ်ချုပ်ခရစ်ဟာ လာကေးနဲ့ ခွာပြီး ဗားဂက်စ်နဲ့လုံးနေတယ်လို့ ဆိုတယ်နော်။ အမေရိကန်ကျောင်းဆင်း စစ်ဗိုလ်တွေ အားလုံး ခရစ်ရဲ့ တပ်မကို အားလုံးပိုပစ်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး လာကေး အတော် မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်လို့လည်း ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်နော်။ နောက်တစ်ချက်က ပြီးခဲ့တဲ့လကတည်းက စီအိုင်အေ လျှို့ဝှက်အစီရင်ခံစာတစ်စောင်ထဲမှာ ဗားဂက်စ်ကို ဖြုတ်ချပြီး စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းပွဲတစ်ခုလုပ်ဖို့ အမေရိကန်က စဉ်းစားရင် လာကေးကို စဉ်းစားဖို့ အလားအလာပိုကောင်းတယ်လို့ ပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်နား တွေ့ပြီးစဉ်းစားနေသည်။ ကော်ဖီတစ်ကွက်မော့ရင်...

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ဆင့်ချင်း စဉ်းစားကြရအောင်လားခင်ဗျား၊ ပထမ အချက်က သူပုန်တွေ လာနေပြီဆိုတဲ့ မရေမရာသတင်း၊ သူပုန်နဲ့ စစ်တပ် ပူးပေါင်းလိုက်ပြီဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားသလို ဖြစ်နေ တယ်ခင်ဗျ။ သူပုန်တွေ လက်ထဲ အာဏာရောက်သွားရင် သူတို့အားလုံး အသတ် ခံရမယ်ဆိုတာ ဒီက ဗိုလ်ချုပ်တွေအားလုံး သိထားတယ် ခင်ဗျ။ မိကျောင်းစီးပြီး မြစ်ကူးသလိုနေမှာ။ လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် အစားခံရမှာပဲ”

“ကဲ... ဒါဆို ဝင်လာတဲ့ သတင်းက ဘာသတင်းမျိုးလဲ”

သူက ပခုံးတွန့်ပြီး..

“ဒီလိုပဲ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့သတင်းတွေ ဒီမှာ ခဏခဏထွက်တယ်ခင်ဗျ။ တစ်ခါတလေ လုံကြုံတတ်သတင်းတွေ ပါလာတတ်သေးတယ်။ ကျွန်တော် ဒီရောက် လာတာ နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ အကြိမ်ကြိမ် ဆန်ခါချပြီးယူရင် သတင်းအမှန်က ဘာမှ မကျန်တော့သလောက်ဘဲ”

သူက ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် သူ့အတွေ့အကြုံကိုအခြေခံပြီး ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မည်သူ့ကို စစ်ကူတောင်းရပါမည်လဲ။

“ရတဲ့သတင်းက တို့လူတွေဆီက ရတာ”

ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး.....

“တက်စလာကိုခေါ်၊ ဘယ်ကရတဲ့ သတင်းလဲ အတိအကျမေးရအောင်”

သူ ဖုန်းကောက်ကိုင်သည်။ မျှခံဖို့ အဖော်ရပြီဟူသည့် သဘောမျိုးဖြင့် သူ ပျော်သွားပုံရသည်။ တက်စလာက မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမှ ရောက်လာသည်။ အိပ်ရာထဲက ထလာသည့်ပုံစံ။ အဝတ်အစားတွေ ကြေမွတွန့်လိမ်လျက်။ ပြီးတော့ သိပ်ကြည့်ပုံမရ။ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ပါ။ သူက ထောက်လှမ်းရေး အကြီးအကဲ ဖြစ်နေလို့၊ သူ့အဖေက အထက်ကို ပေါက်ရောက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ဆိုသည့်အချက်များကို ကျွန်တော် ထည့်မတွက်ပါ။ သည်သံရုံးတွင် ကျွန်တော် အကြီးဆုံးဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ကော်ဖီမှာ မပေးဘဲ သတင်းဘယ်က ရသည်ကိုပဲ စစ်ဆေးဖို့ ကျွန်တော် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဆယ်မိနစ်ကျော် တယ်လီဖုန်းနှင့် သူ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်း ချပြီး...

“ရှာတော်တော်များများမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် သတင်းပေးတွေ ရှိပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေဟာ သိပ်အဆင့်မရှိပါဘူး။ ထောက်ပံ့ငွေလေး မဖြစ် စလောက်လေးပဲ ရတဲ့သူတွေပါ။ သူတို့ဆီကရတဲ့ သတင်းအချက်အလက် ကလေးတွေ သုံးလို့ရရင် ဆုကြေးလေးဘာလေး ရကြပါတယ်။ အခု သတင်း ပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဆုကြေးမရတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ဒါကြောင့် ရလို့ရငြား ဒီသတင်းပို့တာ ထင်ပါတယ်။ အစဉ်အလာအရဆိုရင်တော့ ဖိုင်တွဲထားရမယ့် သတင်းမျိုးပဲ။ ဘာမှသုံးမရတဲ့ သတင်းမျိုးလေ။ ခမာရစ္စတာ သူပုန်တွေ မြို့တော်ကို လာရင်လည်း ဒီလမ်းက ဘယ်လာမလဲ။ ပြီးတော့ အလုံးအရင်းနဲ့ ဘယ်လာမလဲ။ သူတို့က ပြောက်ကျားတွေပဲဟာ”

အောင့်သက်သက်နှင့် စကားပြောနေရပုံ ရ၏။ လူငယ်ပီပီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုများလွန်းပြီး အထက်လူကြီးကို ရိုသေကိုင်ရှိုင်းဖို့ မေ့နေသည့် ပုံစံမျိုး၊ ဆမ်နားကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ မြေပုံကြီးကို ငေးကြည့်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏အတွင်းစိတ်ကို ကျွန်တော် အလွတ်ရလိုက် ပါပြီ။ ရောက်တာမှ ဆယ်ရက်ရှိသေး၊ ကြောက်ချေးပါနေပြီဟု ထင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဝန်ထမ်းတွေ ပြန်ပို့မည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သံတမန် အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ကျွန်တော် ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် ဖြစ်နေပြီဟုလည်း သူတို့ ထင်နေကြသည်။

အကြောက်လွန်၍ သူတို့ကို ညကြီးသန်းခေါင် နှိုးပြီး အနားခေါ်ထိုင်ခိုင်း ထားသည်ပေါ့။ ကျွန်တော် တစ်ခုခု ပြောမည့်ဟန် ပြင်နေစဉ် တက်စလာက လက်ချာဆက်ပေးသည်။

“စဉ်းစားကြည့်ပါ သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ သူပုန်တွေရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံက ပြောက်ကျားစနစ်နဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံမျိုးပါ။ သူတို့ အင်အားခြောက်ထောင်လောက် ရှိပါတယ်။ လာပစ်ပြီး ထွက်ပြေးရုံလောက်ပဲ သူတို့ တတ်နိုင်မှာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးရက်က စန်ပီအိုကို သူတို့ ဝင်သိမ်းတယ်။ အမေရိကန်ကျောင်းဆင်းတွေနဲ့ အားဖြည့်ထားတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ခရစ်ရဲ့ မာရစ္စန်တပ်တွေက ချက်ချင်း မောင်းထုတ် နိုင်ခဲ့တယ်။ နောက်က လိုက်တိုက်တော့ တောင်ပေါ်ကို ပြန်ပြေးကြပါတယ်။ ခု လာကေးရဲ့တပ်မ အင်အားရှစ်ထောင်လောက်ဟာ မြို့တော်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ချထားတယ်။ သမ္မတကိုယ်ရံတော် တပ်ရင်းတွေ မပါသေးဘူး”

သူက စကားတပြောပြောနှင့် စီးကရက်ဘူးထုတ်ပြီး တစ်လိပ်ညှိသည်။ မထီမဲ့မြင်လုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ စည်းကမ်းချက် အသစ်ထုတ်ထားသည်ကို သိသည်။ တမင်လုပ်ခြင်း ဖြစ်မည်။

နှစ်ယောက်စလုံးကို မောင်းထုတ်မည့်ဆဲဆဲတွင် တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်။ ဆမ်နားကောက်ပြီး နားထောင်သည်။ တစ်မိနစ် စကားပြောပြီး...

“နောက်ထပ် ထူးရင် ချက်ချင်းပြန်ဆက်”

ဟု ဖြောရင်း ဖုန်းချပြီး မြေပုံဘက် လှည့်ကြည့်ပြောသည်။

“တီကက်စ် မြစ်ကူးတံတားနှစ်ခု ဝှံးဝှံးပစ်လိုက်ပြီတဲ့”

တက်စလာက အလေးမထားသည့် လေသံဖြင့်...

“ဒါက မဆန်းပါဘူးဗျာ၊ အမြဲခွဲနေကျမဲဟာ”

ဆမ်နားက တိတ်တိတ်နေဖို့ လက်ပြသည်။ တက်စလာက စီးကရက် မီးခိုးငွေ့တွေ မှုတ်ထုတ်နေ၏။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး မြေပုံကို သေသေချာချာလေ့လာကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်နားက စပြီး ဆွေးနွေးသည်။ သူ့အသံက တဖြည်းဖြည်းနုနု စစ်ဖိုလ်သံ ပေါက်လာသည်။

“စစ်ရေးအရ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ တံတားသုံးခု၊ လုံခြုံရေးအင်အား၊ အပြည့် ချထားတဲ့ တံတားတွေ၊ သူပုန်တွေ အကျအဆုံးများစွာနဲ့ သုံးကြိမ်လာတိုက်တယ်။ မိုးတွင်းကြီး၊ မြစ်ရေပြည့်လျှံနေချိန်၊ မော်တော်ယာဉ်တွေ ဖြတ်လို့ မရတော့ဘူး။ မာရစ္စန်တပ်မဟာ ကိုယ်ရံတော်တပ်မတစ်ဝက်၊ တောင်ပိုင်းကို တိုက်ထုတ်ပြီး တံတားတွေ ပြန်သိမ်း”

စားပွဲဆီပြန်လာပြီး ဖုန်းကောက်ကိုင်သည်။ နံပါတ်တစ်ခုကို လှည့်နေရင်း ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စစ်ရေးအကြံပေး ဗိုလ်မှူး ပေါလ်အင်ဒါဆင်ဆီက ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းလာထားတာ ရှိတယ်။ အဲဒါ ပြန်မေးမလို့”

ကျွန်တော် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားပြန်သည်။ အင်ဒါဆင်ကို ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဒီဂြိုဟ်ပြုပြင်နေစရာမလိုပါ။ ကျွန်တော့်ဒေါသ တက်စလာဘက် လှည့် သွားသည်။

“တစ်ဆိတ် မောင်ရင့်ဆေးလိပ်တို့ကို မီးငြိမ်းလိုက်ပါ”

သူက ပြာခွက်ထဲမှဆေးလိပ်တို့ကို ထိုးခြေပြီး မီးသတ်သည်။ မနက်ဖြန် အမိန့် တစ်ခု ထုတ်ရဦးမည်။ အဆောက်အအုံထဲတွင် ဆေးလိပ်ပြာခွက် လုံးဝမထားရ။ ဆမ်နား ခပ်လှောလှော ပြောနေ၏။

“ဒီမယ် ပေါလ်၊ ဗားဂက်စ် ဘာလုပ်နေသလဲ”

သူက မြေပုံကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်သည်။

“သေရောကွာ၊ ကိုယ် သတိထားမိဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒီမယ် မင်း သူ့ကို အဲဒီကိစ္စ ပြောပြလို့ရမလား၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒါ ထောင်ချောက်ဆင်တာ ဖြစ်နိုင်လို့ပေါ့။ မဟုတ်ဘူး။ မြေပုံကို ကြည့်ပါလားကွ။ ဆန်ပီအိုကို သိမ်းတာဟာ ခရစ်ရဲ့ မာရဇွန် တပ်မဟာကို တောင်ပေါ်ဘက် များခေါ်ချင်လို့။ ပြီးတော့ မာရဇွန် တပ်တွေ မြို့တော်ဘက်ကို တော်တော်နဲ့ ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူး။ ဗားဂက်စ်က တံတားမှာချထားတဲ့ လာကေးရဲ့တပ်တွေ ပြန်ရပ်ဖို့ အမိန့်ပေးတယ်။ လာကေး လာပို့ထားတဲ့ တပ်အင်အားက အများကြီး၊ လိုတာထက် မတရား ပိုပို့ထားတယ်။ ဘာ... ကောင်းပြီ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ မှန်းဆချက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အောက်ခြေက လာတဲ့ သတင်းတစ်ခုရှိသေးတယ်။ ခမာရစ္စတာတွေ ညက ပါရက်စ်ကို ဖြတ်သွား ကြတယ်တဲ့။ ဟုတ်တယ်... မိတ်ဆွေများဆီကပေါ့။ မင်း မရဘူး ဟုတ်လား။ အေး... ငါပြောတာတွေ ပြန်စဉ်းစား၊ လောလောဆယ် ဗားဂက်စ်ရဲ့တပ်တွေ စနကာလိုကို အမြန်ဆုံး ပြန်လာဖို့ မင်း သူ့ကို နားဝင်အောင် ပြော၊ ခရစ်ကို ခဏထားလိုက်ပေါ့။ လာကေးကို အပြစ်မတင်နဲ့၊ တိုက်ဆိုင်တာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်။ ဗားဂက်စ်ကိုသာ သေနင်္ဂဗျူဟာ လုံးဝမှားနေတဲ့အကြောင်း မင်းပြောပြ၊ အေး... ငါ့ဆီ ပြန်ဆက်နော်”

သူ ဖုန်းချလိုက်သည်။ တက်စလာက အံ့သြမဆုံးသည့် အမူအရာဖြင့်...

“သေတော့မှာပဲ၊ ဒီမယ် ရော့စ်ဆမ်နား၊ လာကေး ဖောက်သွားပြီလို့ ပြောချင်တာလား”

ဆမ်နား သက်ပြင်းချသည်။

“မဟုတ်ဘူး... အဆိုးဆုံးအခြေအနေအထိ တွက်ရတယ်ကွ။ လောလောဆယ် သူ့အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ သူ သိထားတာတွေ အများကြီးရယ်။ မနစ်က မက်စ်တီဖို့ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်မှုအတွက် သူက ဗားဂက်စ်မှာ တာဝန် ရှိတယ်လို့ ဝေဖန်တယ်တဲ့။ အဲဒီမှာတင် ဗားဂက်စ်က အမေရိကန် သင်တန်းဆင်း

အားလုံးကို သူ့မပေးတော့ဘဲ ခရစ်ကို ပေးလိုက်တာတဲ့။ ပြီးတော့ ခရစ်က သူ့ကို အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာတင် ဖြစ်နိုင်ခြေ... ဖြစ်နိုင်တာကို ပြောတာနော်။ ဘာမျှဒက်စ်က လာကေးကို စည်းရုံးမှာပေါ့”

ကျွန်တော် တစ်ခုခုထပ်ပြောမလို့လုပ်နေတုန်း တက်စလာက မလိုတမာ ရယ်ပြီး...

“ဒီမယ်... ရော့စ်၊ လာကေးဟာ သူတို့အားလုံးအတိုင်း စားနေဝါးနေ တာပဲ။ ပြီးတော့ သူက ကိုယ်တို့ မွေးထားတဲ့ လူပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူပုန်ဘက် ပါနိုင်မှာလဲ။ သူ ဝတ်တဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီတံဆိပ်က စပြီး သူ နောက်ဆုံးတဲ့ နေတဲ့ ကောင်မရဲ့ အတိုင်းအထွာအထိ ကိုယ်တို့ သိပြီးသားပဲ။ ကိုယ်တို့ မသိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘာမျှဒက်စ်နဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်မှာလဲ”

ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်ပျက်လာပြီ။

“တက်စလာ... မင်း တော်တော့”

သည်အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်ရှိနေသည်ကို အခုမှ သတိရသွားဟန်တူ၏။ ကျွန်တော် ဟောက်တော့ သူ လန့်သွားသည်။

“ကဲ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အဲဒီ အဆိုးဆုံးအခြေအနေရောက်လာရင် နောက် တစ်ဆင့် ဘာလုပ်ကြမလဲ”

သူက မြေပုံကို ထောက်ပြပြီး...

“မြို့ကို ကာကွယ်ဖို့ လာကေးရဲ့ အင်အား သိပ်နည်းနေပါတယ်။ တံတား ဆီကို လွှတ်ထားတဲ့ တပ်အင်အားက လိုတာထက် အများကြီး ပိုသွားလို့ပါပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ သူ့အပေါ် သစ္စာခံယူမှုနည်းတဲ့ တပ်မှူးတွေ အများကြီးပါမှာ သေချာ ပါတယ်။ အဲ... သူ့လူယုံတော်တွေကျတော့ လေဆိပ်နဲ့ သမ္မတအိမ်တော်လို နေရာမျိုးတွေမှာပို့ထားမယ်။ သူ အားအကိုးဆုံး သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တပ်ရင်းကိုတော့ သမ္မတအိမ်တော်မှာ ချထားမယ်။ သူပုန်တွေ ဝင်လာရင်...”

တက်စလာက မယုံနိုင်သလို ခေါင်းယမ်းနေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ နောက် တစ်ဆင့်လုပ်စရာက ရှင်းနေပါသည်။ ကျွန်တော် အမိန့်ပေးမည့်ဆဲဆဲတွင် ဆမ်နားက ဦးအောင် အကြံပေးလိုက်၏။

“မြို့ထဲမှာ တပ်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့် ရမယ်”

ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်နားက တယ်လီဖုန်း
ကောက်မကိုင်မီ ဖုန်းမြည်လာသည်။ အသံပိုကျယ်နေသည် ထင်ရ၏။

“ပေါလ်၊ အင်း... ပြော”

သူ တစ်မိနစ်ခန့် နားထောင်သည်။ ထိုင်နေသည့် ခုံပေါ်တွင် ခါးညွတ်ကျ
သွားသည်။

“ခဏလေး... သူ ဒီမှာ ရှိတယ်”

ဖုန်းခွက်ကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး တုန်တုန်ယင်ယင် ပြောသည်။

“ပြဿနာတက်ပြီ... သံအမတ်ကြီး၊ လာကေးရဲ့တပ်တွေ လေဆိပ်နဲ့
သမ္မတအိမ်တော်ကို ချီတက်နေပြီတဲ့။ ပြီးတော့... အသံလွှင့်ရုံနဲ့ ရဲဌာနကိုလည်း
ပိုင်းထားပြီတဲ့။ မြို့ရဲ့အနောက်မြောက်ဘက်က သေနတ်သံတွေ ကြားနေရတယ်တဲ့။
အဲဒီမှာ သမ္မတ ကိုယ်ရံတော်တပ် တချို့ စောင့်နေတဲ့ ဗားဂက်စ်ရဲ့ စံနန်းတော်ကြီး
ရှိတယ်လေ”

*

ထိုတဒဂ်တွင် ကျွန်တော် ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်ဘဲ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလောက်
အောင် ညံ့ဖျင်းလွန်းသည့် ကျွန်တော့်လူတွေအကြောင်းသာ ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။
နလပိန်းတုံးတွေ၊ နားရှေ့ထွန်ကြား လုပ်ချင်ကြသေး၏။ တက်စလာ၏ မျက်နှာတွင်
သွေးဆုတ်နေပြီး အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ပြီး
ပါးစပ်တွင် ခဲသည်။

“ဟေ့ တော်ပြီ၊ မသောက်နဲ့”

ဒေါသတကြီးနှင့် ကျွန်တော် အော်လိုက်သံနှင့်အတူ ဟိုအဝေးဆီမှာ စက်
သေနတ်သံတွေ ကြားနေရပြီ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်း မရှိတော့။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
ကျွန်တော် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ရှိသမျှ ခလုတ်တွေ နှိပ်ပေတော့”

*

သည်လိုအခြေအနေမျိုးနှင့် ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါ။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင်
ဖြစ်သည့် ဟာဗားနား အရေးအခင်းမှာ တစ်မိနစ်ကြီးထွားလာသည့် ပြဿနာမျိုး
ဖြစ်ပြီး နှစ်ဖက် မျှမျှတတပြီးသွားသည့် အရေးအခင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ယခု အဖြစ်အပျက်ကတစ်မျိုး၊ ဘာမှစဉ်းစားချိန်၊ ဆွေးနွေးချိန်၊ ညှိနှိုင်းချိန်

မရလိုက်။ တစ်နှစ်လုံး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည့် စီမံချက်တွေ ရုတ်ခြည်း
သံထဲရေသွန် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

အီရန်နှင့် အီရတ် အရေးအခင်း နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ သံရုံးများ၏
လုံခြုံရေးကို ငွေအမြောက်အမြား အကုန်ကျခံပြီး ပညာရှင်များက စီမံ ဆောင်ရွက်
ပေးကြပါ၏။ လူကောင်းသူကောင်း ရွေးလွှတ်ဖို့ကျတော့ အာရုံမစိုက်ကြ။

သံရုံးလုံခြုံရေးတွင် တာဝန်အရှိဆုံးပုဂ္ဂိုလ်နှင့် စီးပွားရေးသံမှူး နှစ်ယောက်
ပေါင်းပြီး ဧည့်ခံပွဲကို ကျွန်တော်မသိဘဲ သူတို့မိန်းမတွေနှင့် သွားသည်တဲ့။ သူတို့
နောက်တွင် အငယ်တန်းအရာရှိ နှစ်ယောက် တစ်သီကြီး ပါသွားသည်တဲ့။

နောက်ပိုင်းတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှု မဖြစ်တော့ဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့်
ဆမ်နားက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။ ဆယ်မိုင်လောက်ဝေးသည့် သူဌေးကြီး
တစ်ဦးပိုင် ပင်လယ်ကမ်းခြေအိမ်ကြီး တစ်အိမ်တွင် ဧရာမ ဧည့်ခံပွဲကြီးတစ်ခု
လုပ်နေသည်တဲ့။ သံရုံးစည်းကမ်းကို မြောင်ချိုးဖောက်ခြင်းပင်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဒေါပွမိ၏။ တစ်ရက်နောက်ကျသွားသည့်အတွက်
ဖြစ်၏။ သံရုံးဝန်ထမ်းများနှင့် မိသားစုများကို မနက်ဖြန်တွက် ဝက်အူတင်းဖို့
ကျွန်တော် စဉ်းစားထားပြီးသား။ သည်အဆင့် ရောက်လာကြသူများအနေဖြင့်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စည်းကမ်းထားကြဖို့ ကောင်းပါ၏။

ခုတော့ မတတ်နိုင်ပြီ။ ရှိသလောက် စည်းကမ်းဖြင့် အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားရ
တော့မည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အရေးပေါ် အဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး အလုပ်စကြသည်။ ဖလင်းမင်း
မရှိ၍ ဂေချ်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ကောဒါးတို့က လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူကြသည်။

ပထမဆုံး ကြေးနန်းပို့ဖို့ ကျွန်တော် စာကြမ်းရေးသည်။ ဝါရှင်တန်က
လူတွေကို အိပ်ရာကနိုးပြီး အလုပ်ပေးရမည့်အတွက် ကျေနပ်သလိုလို ဖြစ်မိ၏။
ညတွင်းချင်း အိမ်ဖြူတော် အရေးပေါ်ခန်းမထဲတွင် ကျွန်တော်တို့လိုပင် သူတို့
ခေါင်းချင်းရိုက်ကြရတော့မည်။

လွန်ခဲ့သည့်ဆယ်ရက်က ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရောက်ခဲ့သည့် အရေးပေါ်
ခန်းမ။ သမ္မတ၏ တောင်အမေရိကတိုက်အတွင်း ကွန်မြူနစ်ဝါဒ လွှမ်းမိုးရေး
မိန့်ခွန်းကို နားထောင်ရ၏။

ကျွန်တော် သံအမတ်ရာထူးကို ကွန်ဂရက်က အတည်ပြုလိုက်သည့်အတွက်
ဝမ်းသာကြောင်းလည်း သမ္မတက ပြောလိုက်သေး၏။ ကျွန်တော့် ယခု လက်ရှိ

မမြေအနေကို သူ သိရှိလျှင် ဝမ်းသာနိုင်မည် မထင်ပါ။

သူ့ကို သူတို့နှိုးပြီး ပြောကြမည်လား၊ ကျွန်တော် မထင်ပါ။ နောက်ဝင် လာမည့် သတင်းတွေကို သူတို့ စောင့်ကြည့်ဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရှစ်ယောက် စုမိသွားပြီ။ သတင်းတွေက ဆက်တိုက် ထပ်ဝင်နေ၏။ ခမာရစ္စတာ သူပုန်များနှင့် လာကေး၏တပ်များ ပူးပေါင်းပြီး သမ္မတနန်းတော်နှင့် ရဲတန်းလျားကို တိုက်နေပြီ။ စနစ်တကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားသည့် အကွက်ဖြစ်ကောင်း သိသာထင်ရှားသွားပြီ။ အသံလွှင့်ရုံကို သိမ်း လိုက်ပြီ။ တော်လှန်ရေးကို အားလုံးလက်တွဲဖို့ သူပုန်ခေါင်းဆောင် ဘာမျှဒက်ဇ်၏ မိန့်ခွန်းကို ထပ်တလဲလဲ လွှင့်နေပြီ။

ဒင်းဘိုးမင်းထံမှ ဖုန်းလာသည်။ အိမ်ရှင်က သမ္မတ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေ၍ ချက်ချင်း ပြန်မလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ခုတော့ ဆက်ပြီး ခိုနေရန်သာ ရှိကြောင်း သူက ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်နေဖို့အကြောင်း၊ သည်သံရုံးတွင် သူ့အတွက် အလုပ်မရှိတော့ကြောင်းပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ သည်လိုပြောလိုက် ရသဖြင့် ကျွန်တော် ကျေနပ်နေသည်။

ရေဒီယို တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်။ ဗိုလ်မှူး အင်ဒါဆင့်အသံ။ သူ့ရဲဘော် နှစ်ယောက် ကျဆုံးသွားကြောင်း၊ ဘန်ကာကျင်းထဲက ဘယ်သူမှမထွက်ဖို့ အမိန့် ပေးထားကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကို သတင်းပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သံရုံးဝင်းအတွင်းသို့ အရောက်ခေါ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားသေးသည်။ မဖြစ်နိုင်သဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ကြရ၏။ လမ်းတွေအားလုံး ပိတ်နေပြီ။ မည်းမည်းမြင်သမျှ လှမ်းပစ်နေသည့် အခြေအနေ။

ကျွန်တော် အဓိကထား စဉ်းစားရမှာက သံရုံးလုံခြုံရေး၊ ကမ်းတက် တပ်သား ဆယ့်ငါးယောက်ကို တပ်ကြပ်ကြီး ကောဒါးဦးစီးစေပြီး အစောင့်ချထား လိုက်သည်။ သဲအိတ်ပတ်ပတ်လည်စီပြီး စက်သေနတ်ကိုယ်စီနှင့်။

မျက်နှာစာ သုံးဘက်ကို ဖြန့်ပြီး ချိန်ထားခိုင်းသည်။ သံရုံးဝင်း ပတ်ပတ် လည်မှ နံရံက သုံးပေထူသည့် သံကူအားဖြည့် ကွန်ကရစ်နံရံ။ နံရံအပေါ်ပိုင်းမှာ သံဆူးကြိုးတွေကို လျှပ်စစ်ဓာတ် လွှတ်ထားလိုက်သည်။ စစ်သား ဆယ့်ငါး ယောက်အပြင် ကျွန်တော်တို့တွင် လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ ဆယ့်နှစ်ယောက်ရှိသေးသည်။ ရှစ်ယောက်က နီကာရာဂွာ ပြည်ပြေးအဖွဲ့၊ ကျန်လေးယောက်က ပနားမားတွေ။

သူတို့က ကွန်မြူနစ်ကို အသေတိုက်မည့်လူတွေ။ သံရုံးဂိတ်ဝ တံခါးမကြီးကို သံမဏိလုံးကြီးများဖြင့် အခိုင်အမာတည်တောက် ထားသည့် မျှော်စင်နံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စက်သေနတ် ဘန်ကာတစ်ခုစီ ရှိသည်။ အတွင်းဘက် လုံခြုံရေးရုံးခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ တပ်သားများ နေရာ ယူထားကြပြီး အပြင်တွင် အစိုးရ တပ်စိတ်တစ်စိတ်က အသင့်အနေအထားဖြင့်။ သူတို့တစ်တွေ စည်းကမ်းသေဝပ်စွာ ရှိနေကြောင်း သိရသည်။

သံရုံးဝင်းထဲတွင် အားလုံး လေးဆယ့်နှစ်ယောက်ရှိသည်။ အမျိုးသမီး ရှစ်ယောက် အပါအဝင် စုစုပေါင်း အမေရိကန်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ယောက်။

ပြန်ပို့ဖို့အမိန့်ကို မနေ့က ထုတ်ပြန်လိုက်လျှင် အကောင်းသားဟု ကျွန်တော် တန်ခွံ တွေးနေမိသည်။ အမျိုးသမီးများအတွက် ပို၍ စိတ်ပူမိခြင်း ဖြစ်၏။ အီရတ် အရေးအခင်း ဖြစ်ပြီးကတည်းက အမေရိကန်အောက်လွှတ်တော်သည် သံရုံး လုံခြုံရေးအတွက် ရန်ပုံငွေတွေ ပုံအောပေးဖို့ သဘောတူညီခဲ့သည်။

သို့သော် စန်ကာလိုအတွက် ထူးခြားချက်မှာ သံရုံးအိမ်ရာနောက်ဘက်တွင် ဗုံးခိုကျင်းတစ်ကျင်း တူးဖြစ်သည်မှ လွဲ၍ ဘာမှ အပြောင်းအလဲ မရှိပါ။

ကယ်လီပါကို ကျွန်တော် ကျိန်ဆဲနေမိ၏။ စီမံချက်တွေ အမျိုးမျိုးရေးဆွဲပြီး ပုံစံတွေ အမျိုးမျိုးထုတ်ရင်း အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

မြေအောက် ဗုံးခိုကျင်းကမူ စိတ်ချရလောက်အောင် ခိုင်ခံ့သည်။ မီးလောင်ခန်း တစ်ခန်းလည်း လုပ်ထား၏။ တီဟီရန် သံရုံးကိစ္စ နောက်ပိုင်းတွင် အမေရိကန် သံရုံးတိုင်း မီးလောင်ခန်းတစ်ခန်း လုပ်ထားကြသည်။ အရေးအကြောင်းဖြစ်လာလို့ အခြေအနေမဟန်လျှင် အရေးကြီးသည့် စာရွက်စာတမ်းတွေကို မီးရှို့ပစ်ရန်ဖြစ်၏။ နာရီဝက်အတွင်း စက္ကူ၊ ကွန်ပျူတာ၊ ကွန်ပျူတာ ဓာတ်ပြားအားလုံး ပြာဖြစ် စေမည်။

မီးလောင်ခန်းနှင့် မြေအောက်လိုက်ဂူကို 'ငြိမ်းချမ်းနယ်မြေ' ဟု နာမည် ပေးထားသည်။ ပတ်ပတ်လည် သံမဏိနံရံ ပြီးတော့ ဧရာမထူထည်နှင့် သံမဏိ တံခါးရွက်တွေ။

လေဝင်လေထွက်အတွက် အထူးခေတ်မီ လေမှတ်စက်၊ လေစုပ်စက်ကြီး များကို အသုံးပြုထားသည်။ တာဝန်အသီးသီးပေးပြီး လုံခြုံရေးတာဝန်ပေးထားသူ များမှလွဲ၍ သံရုံးအဖွဲ့သားများနှင့် မိသားစုများအားလုံး ကော်ဖီအခန်းထဲတွင်

ပုဂံပေးနေကြသည်။ မွေ့ရာတွေ၊ စောင်တွေပါ သူတို့ဆီပို့ထားဖို့ ကျွန်တော် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တကယ်ပဲ ရုတ်ခြည်း အန္တရာယ်တွေ တော့မှာလား။ သိပ်ကျော့ပထင်ပါ။ တယ်လီဖုန်းလိုင်းတွေ ပြတ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ရေဒီယို တယ်လီဖုန်းဖြင့် သတင်းတွေ ဆက်တိုက်ရနေ၏။

မြို့ထဲတွင်ရှိသည့် ဗြိတိသျှသံရုံးက ပို့သည့် သတင်းအရဆိုလျှင် ခံစစ်ဘက်က အားလျော့လာပြီဟု သိရသည်။ ဗိုလ်မှူးအင်ဒါဆင်ထံမှ ရသည့်သတင်းက တစ်မျိုး၊ သမ္မတနန်းတော်တစ်ဝိုက်က တိုက်ပွဲများ ပြင်းထန်သည် ဆို၏။ နှစ်ဖက် အကျအဆုံး များကြောင်းနှင့် သူပုန်ဘက်က အသာစီးရနေကြောင်းလည်း သိရသည်။

အရုဏ်တက်လောက်တွင် နန်းတော်ကို လုံးဝသိမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု အင်ဒါဆင်က ခန့်မှန်းသည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေတွေကို ကျွန်တော် တွက်ကြည့်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ခရစ်နှင့် သူ့တပ်တွေ စန်ကာလိုကို ရက်ပေါင်းများစွာအတွင်း ရောက်မလာနိုင်။

သူ ရောက်လာချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ် လာကေးတပ်တွေနှင့် ခမာရစ္စတာတွေက မြို့ကို အခိုင်အမာ စီးနင်းနေရာယူထားပြီးသား ဖြစ်နေမည်။ သူ ဘာမှ တတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။

အရုဏ်တက်လောက်တွင် သူပုန်တွေလက်ထဲသို့ စန်ကာလို ကျဆုံးသွားဖို့က သေချာနေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ် ခရစ်၏တပ်များ ရင်မဆိုင်ရဲလောက်အောင် အာဏာ သိမ်းအဖွဲ့က အင်အားတောင့်သည်။

သည်တော့ ကျွန်တော့်တွင် အရေးကြီးဆုံး ပြဿနာနှစ်ခု ရှိလာပြီ။ အမေရိကန်က ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ဝင်ရမည်ကို ဝါရှင်တန်သို့ ကျွန်တော် အကြံပေးရမည်။ နောက်တစ်ခုက သံရုံးကိုအကြမ်းဖက်လာလျှင် ဘာလုပ်မည်လဲ။

ဒုတိယပြဿနာက ပိုပြီး နီးကပ်နေသည်။ ဆမ်နား၊ ဂျေချ်၊ ကောဒါးတို့နှင့် ကျွန်တော် ဆွေးနွေးသည်။ အခြေအနေက ဘာမျှဒက်ဇ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ် လာကေးတို့ မည်သို့အာဏာခွဲဝေယူကြမည်လဲဆိုသည့်အပေါ်တွင် အများကြီးတည်နေသည်။

အစောပိုင်းတွင်တော့ လာကေးလက်ထဲတွင် အာဏာရှိနေမည်ဟု ဆမ်နားက ယုံကြည်သည်။ သူ့အင်အားဖြင့်သာ ဗိုလ်ချုပ်ခရစ်၏ မာရဇွန်တပ်တွေကို တားဆီးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဘာမျှဒက်ဇ်က ယုံကြည်နေမည်။

နောက်ပိုင်းတွင် အခြေအနေတစ်မျိုး ပြောင်းသွားနိုင်သည်။ သူပုန်နှလုံးလာကေးတပ်တွေ ပေါင်းပြီးလျှင်တော့ သံရုံးကို အကြမ်းဖက်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်တို့အားလုံး သဘောတူကြသည်။

တောင်ပိုင်းနှင့် အလယ်ပိုင်း အမေရိကတိုက်တစ်ခွင်တွင် ခမာရစ္စတာ သူပုန်တို့သည် အရက်စက်ဆုံး အကြမ်းဖက်သမားများဖြစ်ကြ၏။ သို့သော်လည်း အာဏာကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ရပြီဆိုလျှင်တော့ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားနိုင်သည် မဟုတ်လား။

တစ်ခုပဲ စိုးရိမ်စရာရှိသည်။ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့သူပုန်တပ်ဖွဲ့မျိုးနှင့်တွေ့လျှင်တော့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်။ စစ်ဦးဘီလူးဆို မဟုတ်လား။

မည်သည့်အန္တရာယ်မျိုးကိုမဆို ရက်အတန်ကြာတော့ ထိန်းထားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဂျေချ်နှင့် ကောဒါးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ယုံကြည်ထားကြသည်။ သူပုန်ဘက်တွင် လက်နက်ကြီးတွေ မရှိ၍ သံရုံးလုံခြုံရေးအတွက် သိပ်ပူစရာ မလို။

အမေရိကန်ဝင်လာမည့်အရေးကို ဘာမျှဒက်ဇ်က ရှောင်မည်သာ ဖြစ်၏။ သည့်အတွက် မည်သည့်စွန့်စားခန်းမျိုးမှ ဖွင့်လိမ့်မည်မဟုတ်။

သူတို့သုံးသပ်ချက်ကို ကျွန်တော် သဘောတူပါသည်။ အမေရိကန်သမ္မတက စစ်တပ်စေလွှတ်မှ ကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ် မျချရှိမည် ဖြစ်ပါသည်။ သည်လိုဖြစ်ဖို့ကလည်း ရက်များစွာ ယူရပါလိမ့်မည်။

အဆင့်တွေက အများကြီး၊ တပ်တွေကို အသင့်ပြင်ထားပြီး သံတမန်နည်းဖြင့် စကားပြောကြရဦးမည်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှင်နိုင်ငံက အကူအညီ မတောင်းမချင်း တပ်ပို့လို့မရ။ ဘယ်သူက ဖိတ်ခေါ်စာရေးမည်လဲ။

သမ္မတ ဗားဂက်စ်နှင့် သူ့လူတွေ မိုးလင်းသည်နှင့် သုံးပန်းဖြစ်ကြတော့သည်။ ဗားဂက်စ် သမ္မတနန်းတော်ဆီမှ နောက်ထပ် ဘာသတင်းမှ ဝင်မလာသည်မှာ နှစ်နာရီရှိသွားပြီ။

ကျွန်တော်တို့ လုံခြုံရေးစီမံချက်ကို စစ်ဆေးဖို့ ဂျေချ်နှင့် ကောဒါးကို ခေါ်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ ဂျေချ်နဲ့သွားသည်။ ကျွန်တော့်လူတွေအားလုံး တက်တက်ကြွကြွနှင့် ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိနေကြသည်။ သံရုံးအပြင်မှ အစိုးရ အစောင့်တပ်ကမူ ကြောက်နေပုံရသည်။ သို့သော် သူတို့ ဣန္ဒြေမပျက်ကြပါ။ လိုအပ်လျှင် သူတို့ ကူတိုက်မည့်အကြောင်း ဂျေချ်က ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချလက်ချ ပြောသည်။

ကော်ဖီခန်းထဲ ဝင်ကြည့်သည်။ စစ်အတွင်းက လန်ဒန်မြင်ကွင်းကို မြင်မြင်မိ၏။ အခန်းတစ်ဖက်ထောင့်တွင် မွေ့ရာတွေ၊ စောင်တွေ စုပုံထားသည်။ ဖိပ်ထောင်သည်တွေနှင့် သံရုံးအမျိုးသမီးဝန်ထမ်းတွေက ရိက္ခာစာရင်းကို စစ်ဆေးနေကြသည်။

ကျူလီဝက်ရှ်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်အတွက် ကော်ဖီယူလာပြီး ဖုံးရိမ်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဗင်နီဇွဲလာ သံအမတ်ကြီး ဧည့်ခံပွဲ တုန်းကလည်း သူ့ကို ကျွန်တော် သတိထားခဲ့မိ၏။ သည်တုန်းကမူ မလိုတမာ အကြည့်ဖြင့်...

သေနတ်သံတွေ နီးသည်ထက် နီးလာသည်။ သူတို့အားလုံးကို စုဝေးပြီး ကျွန်တော် စကားအနည်းငယ် ပြောလိုက်သည်။

“သူပုန်တွေနဲ့ အစိုးရတပ် တချို့ပေါင်းပြီး မြို့ကို သိမ်းနေတယ်။ မင်းတို့ အားလုံးကို ပြန်ပို့ဖို့ စဉ်းစားနေတုန်းမှာ ဒီလိုဖြစ်လာတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်း စရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းတော့ ဘယ်လိုမှ အန္တရာယ်ရောက်မလာနိုင်ပါဘူး။ သိပ်မပူကြပါနဲ့။ အခြေအနေကတော့ ခုနေမှာ ရှုပ်ထွေးနေသေးတယ်။ အားလုံး စိတ်အေးအေးထားကြပါ။ တတ်နိုင်သလောက် ဝိုင်းပြီး အကူအညီပေးကြပါ။”

အမျိုးသမီးတစ်သိုက် တီးတိုးတီးတိုးလုပ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က...

“ညစာစားပွဲသွားနေတဲ့လူတွေ သတင်းများ ဘာကြားသေးသလဲ သံအမတ်ကြီး”

သူ့ကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ နိုင်ငံရေးကောင်စစ်ဝန်၏ ဇနီး။

“သူတို့ သတင်းရတာ နှစ်ခါရှိသွားပြီ။ ခင်ဗျား ဘာလို့လိုက်မသွားတာလဲ မဗွက်လဲဗီး”

အမျိုးသမီး မျက်ရည်လည်လာသည်။ ပြီးမှ အားတင်းလျက်...

“ကျွန်မကို ပြောမသွားဘူးရှင်၊ ခွေးသူတောင်းစားက ကျွန်မကို ခေါက်ထား ခဲ့တာ။ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ အပြင်သွားစရာရှိတယ်လို့ပဲ ပြောသွားတာ၊ သိပါတယ်။ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ”

မိန်းမတွေ တိုင်းထွာပြီး ပြောလျှင် ကျွန်တော် အော့နလုံးနာသည်။ မဗွက် ဝက်ရှ်ဘက်လှည့်ပြီး...

“နိုင်ငံခြားရေးဌာနရဲ့ ဥပဒေစည်းမျဉ်းတွေကို ကျုပ် သိတယ်။ ခင်ဗျားတို့

အိမ်ထောင်သည်တွေကို ကျုပ်အမိန့်ပေးပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မဗွက်ဝက်ရှ် အနေနဲ့ အားလုံးကိုကြီးကြပ်ပြီး မီးဖိုချောင်ကိစ္စတွေ၊ သန့်ရှင်းရေးကိစ္စတွေ တာဝန် ခွဲပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ”

“စိတ်ချပါ သံအမတ်ကြီး”

ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဝင်းထဲ ဖြတ်လျှောက်ပြီး အိမ်ရာဘက်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သေနတ်သံတွေ ကျသွားပြီ။ အိုက်စပဲစပဲရှိသည်နှင့် ရေချိုးပြီး အဝတ်လဲလိုက်သည်။ အရှေ့စူးစူးဆီမှာ အလင်းရောင်ပျံ့လာနေပြီ။ ကျူးဘား နိုင်ငံပေါ်တွင်တော့ အရက်တက်ချိန် ရောက်လောက်ပြီ။ သူတို့တစ်တွေ အောင်ပွဲ ခံနေကြမည့် မြင်ကွင်းကို တွေးပြီး ကျွန်တော် ခံပြင်းနေမိ၏။

*

နောက် နာရီဝက်အကြာတွင် ကျွန်တော် မြေအောက်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ရေဒီယိုနားတွင် ဝိုင်းနားထောင်နေကြ၏။ အရေးတော်ပုံ အောင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဘာမျှဒက်ဖက် တိုင်းပြည်သို့ အသံလွှင့် ပြောကြားသည်။

သူ့အသံက အောင်မြင်သည်။ ပညာတတ်လေသံပါသည်။ သို့သော် သံမှန်ဖြင့် ခပ်အေးအေး ပြောသွားသည်။ သူ့ဓာတ်ပုံတွေဖူးသည်။ လူက ပုပု သေးသေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် မျက်မှန်ထူကြီးနှင့်။ အသက်က နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် လူကြီးတစ်ယောက်လို အိုစာနေ၏။

သူ့အသံတွင် တက်ကြွခြင်းနှင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း ရောထွေးနေ၏။ သမ္မတ ဗားဂက်စ်နှင့် သူ့ညီ ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့နောက်လိုက်တွေကို ဖမ်းဆီးထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း သူက ထည့်ကြေညာသည်။ သူတို့ကို ပြည်သူ့ ခုံရုံးတွင် တရားစီရင်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်လူများ အချိန်မီ လက်နက်ချရန်နှင့် မချလျှင် သေဒဏ်ပေးခံရမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ထည့်ပြောသွားသည်။ ဗိုလ်ချုပ် လာကေးအကြောင်းကို ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်ပြီး တော်လှန်ရေးနှင့် လက်တွဲသည့် ရဲဘော်၊ အကြပ်တပ်သား အားလုံးကို ညီအစ်ကို တော်လှန်ရေး တပ်သားကောင်းများ အဖြစ် ကြေညာသွားသည်။ သူပုန်နှင့် စစ်တပ် ပူးပေါင်းလိုက်သည့် တပ်ကို အမျိုးသားတော်လှန်ရေးတပ်မတော်ဟု နာမည်ပေးလိုက်သည်။ ရန်သူတွေကို ဆက်လက်ချေမှုန်းသွားမည်ဟုလည်း ကြုံးဝါးသွားသည်။

နားထောင်ရင်း၊ နားထောင်ရင်း ကြားဖူးသည့် စကားလုံးတွေချည်း

ပါလားဟု ထင်လာသည်။ လက်စသတ်တော့ ကက်စထရီ၏ စာအုပ်ဟောင်းကြီးကို ဖုန်သုတ်ပြီး ပြန်ရွတ်နေခြင်းပါတကား။ ချာတိတ်အပေါ် ကျွန်တော် မောင်ကြီးမှတွေ လွင့်စဉ်သွားကြသည်။

သူက ဆက်ပြီး ကျူးဘားနှင့် နီကာရာဂွာ ဘုန်းတော်ဘွဲ့တွေ ဆက်ဖွင့်သည်။ မမေရိကန်ကို ထိပါးပုတ်ခတ်ခြင်း မရှိသည့်အတွက် ကျွန်တော့်အဖို့ ထူးဆန်းနေသည်။ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူ ပူးပေါင်းရေး ဝါဒသမားလား။

လာကေးက ဆက်ပြီးမိန့်ခွန်းပြောသည်။ မာရစွန်တပ်တွေကို လက်နက်ချဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ သည်အခွင့်အရေးကို အချိန်မီရယူပြီး သွေးချောင်းစီး တိုက်ပွဲများကို ရှောင်ရှားဖို့ အကြောင်းများကို အဓိကထား ပြောသွားသည်။

အကြာကြီးစောင့်ရသည့် 'အရေးပေါ်ချက်ချင်း' ကြေးနန်းဝင်လာပါပြီ။ တံတားတစ်ကောင် ရေးလိုက်မှန်း သိသာနေပါ၏။ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ရေးခြင်း ဖြစ်မည်။ သမ္မတသည် သူ့အနားတွင် ခပ်တုံးတုံး လူတွေကို မွေးထားတတ်သည်။ သို့မှ အားလုံးအပေါ်မှာ သူ နေနိုင်မည် မဟုတ်လား။ မေးထားလိုက်သည့် မေးခွန်းတွေက ချက်ချင်းဖြေရမည့် မေးခွန်းတွေ။ အလွန် သိမ်ဖျင်းမှိုက်မဲသည့် မေးခွန်းများ။

'ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတို့၏ သဘောထားကို ခံယူပါ' ဆိုတာမျိုး၊ ဒီလိုအချိန်ကြီးမှာ ကျွန်တော်က စာရွက်ညှပ်သည့် ကလစ်ဘတ်တစ်ခုနှင့် လူတစ်ယောက်ချင်းလိုက်မေးရမှာလား။ တိုတိုတုတ်တုတ် ကျွန်တော် သတင်းပြန်ပို့လိုက်သည်။

"ဦးနှောက်ကို လက်တွေ့ကျကျ လွှာသုံးကြပါ"

သံရုံးအခြေအနေကို ကျွန်တော် နောက်တစ်ပတ် လိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ ယူတို့၏စိတ်ဓာတ်အခြေအနေမှာ တစ်မျိုး ပြောင်းလာသည်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုမျိုး မရှိတော့ဘဲ လုပ်စရာရှိသမျှကို တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် နံနက်လင်းအရုဏ်တက်ချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အရေးအခင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီဟု လူတိုင်း နားလည်လိုက်ကြပြီး နောင်အခါတွင် 'အဲဒီတုန်းက ဝါပါတာပေါ့' ဟု ပြန်ပြောင်း ပြောပြစရာတွေ ရလာမည့်အဖြစ်များ။

ရှေ့တက်လမ်းကို ရှာဖွေနေကြသည့် အရာရှိတွေအတွက်တော့ ဘဝအတွေ့အကြုံပုတ်တမ်းစာအုပ်၏ စာတစ်မျက်နှာဖြစ်လာမည့် ကာလမျိုး။

အခန်းထဲရောက်တော့ အလွန်အမင်း တာဝန်ကျေနေကြသည့် အမျိုးသမီးအဖွဲ့က ကော်ဖီနှင့် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တွေ လိုက်ဝေနေသည်။

အဖွဲ့သားတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နောက်လိုက် ပြောင်လိုက်နှင့် မစ္စကံဝက်ချီက အကြီးအကဲ တစ်ယောက်အဖြစ် လှုပ်ရှားနေသည်။

သို့သော် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အခြေအနေသည် လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။ ထရပ်ကားငါးစီး သံရုံးဆီသို့ ဦးတည်မောင်းလာနေသည်။ ဂိတ်ဝတွင် ကားတွေ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ တပ်ကြပ်ကြီးကောဒါးက ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းဖြင့် အခြေအနေကို ကျွန်တော်တို့အား အလောတကြီး ရှင်းပြသည်။ ကားများပေါ်တွင် အစိုးရ တပ်သားတွေ အပြည့်ပါလာသည်ဆို၏။ အခန်းထဲမှ တိစ္ဆိဖန်သားပြင်တွင် ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက် ရှေ့ဆုံးကားမှ ဆင်းလာသည်။ ဆမ်နားက သူ့ကို မှတ်မိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်လာကေး၏ လက်ထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဂိတ်ဝဆီသို့ရောက်လာပြီး စကားပြောခွက်မှတစ်ဆင့် ဝင်ခွင့်တောင်းသည်။ စစ်သားများက ကားပေါ်မှ မဆင်းကြ။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်နားက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ သူ လူဝင်ပေါက်တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ လုံခြုံရေးတစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို တွေ့ဖို့ ဝေ့ချီနှင့် ဆမ်နား ထွက်သွားကြသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးက မနက်မိုးမလင်းသေးသော်လည်း နေကာမျက်မှန် တပ်ထား၏။ ကျွန်တော့် လူနှစ်ယောက် နောက်မှ သူ လိုက်လာသည်။ မျက်နှာမသာမယာနှင့်။ တောင်အမေရိကနှင့် စပိန်သွေးရောထားသော်လည်း သူ့အသားရောက်က မည်းပြောင်နေ၏။

ကျွန်တော့်ရှေ့ရောက်တော့...

"သံအမတ်ကြီး... ခင်ဗျား၊ စန်ကာလိုမှာရှိတဲ့ အမေရိကန်တွေအားလုံးရဲ့ လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူတယ်ဆိုတာပြောဖို့ ကျွန်တော့်ကို တော်လှန်ရေးကောင်စီက လွှတ်လိုက်တာပါ"

"ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့လေ့ကျင့်ရေးတပ်ဖွဲ့က နှစ်ယောက် အသတ်ခံလိုက်ရပြီးပါပြီ"

သူက စိတ်မကောင်းသည့် အမူအရာဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြီး....

“သံအမတ်ကြီး... ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်။

ပဉ္စမာ ဂတ်ဆန်နဲ့ မစ္စတာ ပက်လာရီတို့လည်း ကျဆုံးသွားပါတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ကိုကာကိုလာ အလုပ်သမားတွေနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြတာပါ”

ကျွန်တော် သိပ်မအံ့သြပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တက်ကဆက်နယ် သားတွေ ဖြစ်၏။ မြေတွေငှားပြီး ကိုကာကိုလာ စက်ရုံတည်ထောင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်ယာ တစ်ယူသန်သမားတွေ ဖြစ်ပြီး အလုပ်သမားသမဂ္ဂနှင့် အမြဲတမ်းသတ်နေကြသူ နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူတို့ကြောင့် ပျောက်ဆုံးသွားသည့် အလုပ်သမားတွေ၊ သေဆုံးကြရသူတွေ မနည်းတော့။ ဝမ်းနည်းစရာတော့ သိပ်မရှိပါ။ သို့သော် သူတို့တွေ အမေရိကန်လူမျိုးဖြစ်နေ၍ လက်သည်းဆိတ် လက်ထိပ်နာရပါမည်။

“ဗိုလ်ချုပ်လာကေးကို ပြောလိုက်ပါ။ ဒီကိစ္စ သူ့မှာ လုံးဝတာဝန်ရှိတယ်လို့”

သူက ခေါင်းကို သွက်သွက်ညိတ်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား၊ ဒါကြောင့် ခုလို ကျွန်တော် ရောက်လာတာပါ။ ဗိုလ်ချုပ် လာကေးကိုယ်တိုင် လွှတ်လိုက်တာပါ။ လောလောဆယ်အခြေအနေမှာ အားလုံး တည်ငြိမ်အေးဆေးသွားပါပြီ။ ခမာရစ္စတာတွေထဲမှာ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သမားတွေ၊ သတ်ချင်ဖြတ်ချင်ကြတဲ့သူတွေ ပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်က တင်းကျပ်တဲ့ အမိန့်တွေနဲ့ သူတို့ကို ထိန်းထားနိုင်ပါပြီ။ အမေရိကန်တွေကို ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေက ရှာဖွေပြီး လေ့ကျင့်ရေးတပ်ဝင်းထဲမှာ စုထားပါတယ်။ စည်းကမ်းအကောင်းဆုံး တပ်ခွဲတစ်ခုက ဆောင့်ရှောက်ထားပါတယ်။ သူတို့လုံခြုံရေး အတွက် စိတ်ချပါ သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကမ်းခြေစဉ်ခံပွဲရောက်နေတဲ့ သံအမတ် ကြီးရဲ့ လူတွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ လေ့ကျင့်ရေး ကျောင်းဝင်းထဲမှာပဲ ခဏ ပို့ထားပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကို ဒီပြန်မပို့တာလဲ”

သူက လက်ထဲကိုင်လာသည့် ယင်းတိုက်နှစ် တုတ်ကလေးနှင့် ပြောင်လက် နေသည့် သူ့ဖိနပ်ဦးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ရင်း သံရုံးဝင်း ပတ်ပတ်လည်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်က လမ်းမှာ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ပါ။ ပြီးတော့ သံရုံး

လုံခြုံရေးကိုလည်း သူ စိတ်ပူတယ် ခင်ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ၊ ကျုပ်တို့ လုံခြုံရေး ဘာစိတ်ပူစရာရှိလဲ၊ ဒီနံရံတွေကို ဖြိုဖို့ ဧရာမတိုက်ပွဲကြီးတစ်ခု ဆင်နွှဲမှ ရမှာ”

ဗိုလ်မှူးကြီးက စိတ်မကောင်းသည့်အမူအရာဖြင့် ဆမ်နားကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“အခြေအနေက ခမာရစ္စတာတွေ မြို့ထဲရောက်လာကတည်းက အားလုံး ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဒီရောက်နေတဲ့ သူတို့အင်အား ငါးထောင် ကျော် ရှိနေတယ်။ တချို့က အရမ်းမူးနေကြတယ်”

ဆမ်နားက စိတ်မရှည်သည့် အမူအရာဖြင့် လက်ယမ်းပြီး...

“ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ လက်နက်ငယ်တွေပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး။ သမ္မတကိုယ်ရံတော်တပ်ရဲ့ လက်နက်တိုက်ကို သူတို့ စီးမိ သွားတယ်။ အဲဒီကနေ လက်နက်ကြီးတွေ ရသွားတယ်။ မော်တာတွေ၊ တင့်ကားပစ် ခုံးပျံတွေတောင် ရသွားတယ်”

ဆမ်နား မျက်နှာမည်းသွားသည်။ သူ တစ်ခုခုပြောမည်ပြင်နေစဉ် ကျွန်တော် ပြန်ဝင်လိုက်သည်။

“လာကေးက သူတို့လက်နက်တွေ ပြန်သိမ်းလို့ မရဘူးလား”

“ခုထိတော့ မဖြစ်သေးဘူးခင်ဗျ။ ပထမ ဘာမျှဒက်ဖ်နဲ့ ဆွေးနွေး ရမယ်။ ပြီးတော့ တခြားခမာရစ္စတာခေါင်းဆောင်တွေလည်း သဘောတူဖို့ လိုတယ်လေ”

ကျွန်တော် သူ ပြောသမျှ မယုံပါ။

“ဘာလဲ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လာကေးနဲ့ သူပုန်တွေ ဘာမှ ကြိုမည့်ထား ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား၊ ခု ဘာတွေဖြစ်နိုင်လဲဆိုတာ သူ မသိဘူးလား”

သူက မဟော်ဂနီရောင် တုတ်ချောင်းကလေးကို ဆတ်ခနဲ မ လိုက်ပြီး ကျွန်တော် စွပ်စွဲချက်ကို လက်မခံသည့် အမူအရာဖြင့်...

“ဗိုလ်ချုပ် လာကေးဟာ ဘာလုပ်ရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ အားလုံး တွက်ပြီးသားချည်းပဲ။ သူနဲ့ ဘာမျှဒက်ဖ်ဟာ ညီအစ်ကိုလိုနေကြတာ။ ခွေးမသား ဗားဂက်စ်လက်ထဲက စန်ကာလိုကို ကယ်တင်တဲ့နေရာမှာလည်း နှစ်ယောက်ပေါင်း တိုက်တာပဲ။ အခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ အသက်ရှူ

...လာတော့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုရက်အတွင်းမှာတော့ အမေရိကန်လူမျိုး
...လုံးအတွက် အန္တရာယ်ရှိနေသေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ခမာရစွတာတွေ
...နားမဟုတ်ဘူး။ ဗားဂက်စ်မင်းဆက်တည်မြဲအောင်
...ဗျားတို့က ကျားကန်ပေးခဲ့တာကိုး။ သူတို့အထဲက တော်တော်များများဟာ
...ရမ်းသွေးဆူနေတယ်။ တော်တော်ထိန်းရခက်တဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိနေတယ်...

“သူတို့ခေါင်းဆောင်တွေကိုယ်တိုင် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင် ဖြစ်နေတယ်။
...ရုပ်ကြီးလည်း တော်တော် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်
...တော်ကို အင်အားတစ်ရာနဲ့ သံရုံးလုံခြုံရေးတာဝန်ကို ပေးလိုက်တာပါ။
...တော်ပြန် စီမံကိန်း မလုပ်နိုင်မီ ကာလအတွင်းပေါ့လေ”

ကျွန်တော်က သရော်သည့်လေသံဖြင့်...
“အင်း... တော်တော် ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကောင်းပြီလေ၊
...အုပ်စုအပြင်ဘက်မှာပဲ ခင်ဗျားလူတွေ နေပါစေ”

သူ ခေါင်းယမ်းပြီး...
“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ အတွင်းဘက်မှာပဲ
နေရယူကြရပါမယ်။ ဒါမှ ပိုစိတ်ချရမှာပါ။ အစိုးရတပ်တွေ အတွင်းမှာရှိနေရင်
သူတို့ ဘယ်တော့မှ လှမ်းပစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဆမ်နားက ခေါင်းယမ်းပြီး...
“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ခင်ဗျားလူတွေ အပြင်မှာပဲနေရမယ်”
ထိုစဉ် ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရ၏။ အသံလာရာဘက်သို့ ဆမ်နား

ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်မိုးပေါ်က ကင်းတဲကို လှမ်းကြည့်သည်။
ကောဒါး၏ ဦးခေါင်းကို လှမ်းမြင်ရ၏။ သူ့မျက်နှာတွင် မှန်ပြောင်းကပ်လျက်
...နေရာရာကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ နောက်တစ်ချက် နီးနီးကပ်ကပ် ပေါက်
...သံ တစ်သံ ထွက်လာပြန်၏။ ကောဒါးက အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ပြီး အမိုးပေါ်မှ
...သည်။

“အဲဒါ မော်တာ၊ ကိုက်သုံးရာလောက် အဝေးမှာ ကျတယ်။ အားကစား
ကွပ်နားက လှမ်းထုနေတာ”

ကျွန်တော် ဂေ့ချ်ကို အမြန်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
“ပုန်းကျင်းထဲကို အားလုံးဆင်းခိုင်း၊ မီးရှို့ဖို့ကိစ္စ ချက်ချင်းလုပ်”

သူ ထွက်ပြေးသွားသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့်...
“သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ အမေရိကန်အလံကိုချပြီး ကျွန်တော်တို့အလံကို
တင်လိုက်ပါ”

ဒါကတော့ သက်သက်စော်ကားခြင်းပဲ။ ဒေါသတကြီး ကျွန်တော် လက်မ
ပြလိုက်သည်။ မော်တာသံ နောက်တစ်လုံး ကျလာပြန်သည်။ ပြီးတော့ နောက်ထပ်
တစ်လုံး၊ ပြီးတော့ ဆက်တိုက်၊ ပို၍ ပို၍ နီးလာ၏။ အမိုးပေါ်မှ ကောဒါးအသံ
ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ်တစ်ရာထိ ရောက်လာပြီ၊ အားလုံး နေရာယူကြပါ”
ကျွန်တော်တို့အားလုံး လုံခြုံရေးတိုက်ခန်းဆီသို့ ပြေးဝင်လိုက်ကြသည်။
ရေတပ်သားကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ပြေးသွားကြခြင်း ဖြစ်၏။
ခုမှ သေသေချာချာကြည့်မိသည်။ တကယ့်ချာတိတ်ကလေး။

ဗိုလ်မှူးကြီးက ကျွန်တော်လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး...
“သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ တခြားလူတွေအတွက် စဉ်းစားပါဦး။ မိန်းမ
တွေလည်း အများကြီးပဲ။ ဒီကောင်တွေဆီမှာ မော်တာ ဆယ်လက်လောက်နဲ့
ခုံးကျည်တွေရှိနေတယ်။ ဒီတံခါးမှခံဝလောက်တော့ လွယ်လွယ်ကလေး ဖောက်ခွဲ
ပစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အလံကို တင်လိုက်ရင် သူတို့ ဆက်ထုတော့မှာမဟုတ်ဘူး။
ကျွန်တော်လူတွေကို ခံချဖို့တော့ အမိန့်ပေးထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန်တွေ
အတွက် သူတို့ အသက်စတေးခံကြမှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

ခံစစ်အတွက် ဘန်ကာတွေ ဆောက်မပြီးသေးခြင်းကြောင့် ဆမ်နားက
ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ တခြားတစ်ဖက်ဆီမှ ပေါက်ကွဲသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။
ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်နားက မျက်နှာမဲ့ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းထားပြီ သံအမတ်ကြီး၊ အချိန်မရွေးသူတို့ ဝင်စီးလို့
ရနေပြီ”

ရင်ထဲမှာ ဒေါသကိုထိန်းပြီး မျက်နှာကို တည်ငြိမ်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစား
လိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော်လက်မောင်းကို ဆွဲထားဆဲ၊ တအားပုတ်ထုတ်ပစ်
လိုက်ပြီး အပြေးအလွှား စဉ်းစားသည်။

ဘာမျှဒက်ဖ်အနေဖြင့် လာကေး၏ တပ်သားတွေကို အန္တရာယ်မပြုနိုင်ပါ။
လာကေးနှင့် သူ ပြဿနာအဖြစ်ခံမည်မဟုတ်၊ ခရစ်၏ ရန်ကို လာကေးမပါဘဲ သူ

မပျန်းလှန်နိုင်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်တွေကို သူ ဘယ်လောက်မှန်းမှန်း ကြောက်ကြောင့် အန္တရာယ်ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသဖြစ်စွာနှင့်ပင် ညှိနှိုင်းဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ဆမ်နားက ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာစောင့်ကြည့်နေ၏။ ထူးဆန်း သည်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ အမူအရာ ပြောင်းသွားခြင်းပင်။ စောစောကလို စိတ်လှုပ် များမှု မရှိတော့ဘဲ ဖိနပ်ကို တုတ်နှင့် ဖြည်းဖြည်းခေါက်နေဆဲ။ မျက်မှန်ထူကြီး အောက်မှ သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် ဘာမှရှာမရ။

“ကောင်းပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ခင်ဗျားလူတွေကို ဝင်းထဲဝင်ခွင့်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အလံမှ တင်ခွင့်မပေးဘူး။ ခင်ဗျား လူတစ်ယောက်ကို ဆက်မပစ်ဖို့ ချက်ချင်း လွှတ်ပြောခိုင်း၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ် အစိုးရရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကို အသေအလဲ ခံရလိမ့် မယ်လို့၊ ဆမ်နား၊ သူ့လူတွေကို နေရာကြည့်ချထားလိုက်”

လုံခြုံရေး ရုံးခန်းထဲမှ သူတို့ ထွက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်း ချန်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်စဉ်းစားချင်သေးသည်လေ။

အပြင်တွင် သံတံခါးမကြီး ပွင့်သံ၊ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံ၊ ကားစက်နှိုး သံများ ရောထွေးဆူညံသွားသည်။ အခန်းတံခါးဝမှာရပ်ပြီး ကျွန်တော် စောင့်ကြည့် နေသည်။ ကမ်းတက်တပ်သားနှစ်ယောက်က ဧရာမတံခါးရွက်ကြီး နှစ်ရွက်ကို ဆွဲပွင့်နေသည်။

ကားတွေမောင်းဝင်လာကြ၏။ အရာရှိ စီးသည့် ဂျစ်ကားတစ်စီးပေါ်တွင် မောင်းသူ ရဲဘော်တစ်ယောက်သာ ပါသည်။ အပေါ်မှဆင်းလာသည့် ကောဒါးနှင့် ဆမ်နားကို ဗိုလ်မှူးကြီးက ဘာတွေပြောနေသည်မသိ။ ရုတ်ခြည်း ဂျစ်ကားဆီသို့ သုတ်ခြေတင်သွားတော့ ဟိုနှစ်ယောက် ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကျန်ရစ်သည်။

ဘာသဘောပါလိမ့်၊ မျက်ခုံးချိပြီး ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေသည်။ သံရုံး ပင်းထဲရောက်သည်နှင့် ကားပေါ်မှ စစ်သားတွေ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။ စက် သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့်။ အပြင်ဘက်မှ မော်တာသံတွေ လုံးဝငြိမ်သွားပြီ။

ရုတ်တရက် စစ်တုရင်ပွဲတစ်ပွဲ ရှုံးသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာကြသည့် စစ်သားတွေ စနစ်တကျ တပ်ဖြန့်ပြီး နေရာယူကြသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် စက်သေနတ်တွေ အသင့်အနေအထားဖြင့်။

နောက်ထပ်မော်တာသံသုံးချက် ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရ၏။ နောက်ဆုံး

ပေါက်ကွဲသံပြီးသည်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးက စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားပုံရသည်။ နောက်ထပ် လာတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း သူ သိထားပြီးသား ဖြစ်မည်။

ကောဒါးနှင့် ဆမ်နားတို့နှစ်ယောက် တွေဝေနေဆဲ။ ကျွန်တော့်နံဘေးမှ သံရုံးရဲဘော်လေးတစ်ယောက်က...

“တစ်ခုခုပဲ သံအမတ်ကြီး၊ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ပေးထားတာက အမ် သရီးတွေ၊ သူတို့ကိုင်လာတာက ပီပီဒီ၊ ရုရှားစက်သေနတ်တွေ”

ရဲဘော်ကလေး၏ အထိတ်တလန့် မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော်တို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင်လည်း စက်သေနတ်နှင့်။ ကျွန်တော့်ခေါင်း ထဲတွင် အတွေးတစ်ချက် လက်သွားသည်။ ကိုယ့်နားထင်ကိုယ် တွေ့ဖြုတ်ပစ်လိုက် ချင်ပါ၏။ ဦးနှောက်တွေ ပွင့်ထွက်သွားပါစေ။ မင်း ဒါလောက် ညံ့ရသလား။ ဒါလောက် တုံးနေသလား ဟူသည့် ဒုတိယအသံကိုလည်း ကျွန်တော် ကျယ် လောင်စွာ ကြားနေရပါ၏။ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ဒေါပွခြင်း အလျဉ်းမရှိတော့။ အရှက် တကွ အကျိုးနည်းရမည့် အဖြစ်ကိုသာ ကျွန်တော် လက်ခံရတော့မည်။

သည်ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော်အကြောင်သား စောင့်နေကြည့်နေမိ၏။

ကောဒါးနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်နားကို သေနတ်ဖြင့် ဝိုင်းချိန်ထားလိုက် ကြပြီး ဆမ်နားက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်နေ၏။ ခေါင်မိုး ပေါ်တွင် နေရာယူထားကြသော အဖွဲ့တွေကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက် သည်။

ထိုစဉ် ဂိတ်ဝဆီမှ ဆူဆူညံညံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဂိတ်ဝတွင် တာဝန် ချထားသည့် ကျွန်တော့်ရဲဘော် ခြောက်ယောက် တံခါးရွက်ကြီးတွေကို ပြန်တွန်း ပွင့်နေသည်။ စပိန်ဘာသာများဖြင့် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံများနှင့်အတူ စက် သေနတ်သံတွေ ပွက်လောညံသွားသည်။ ကျည်ဆန်တွေနှင့် သံမဏိတံခါးကြီး ထိခိုက်သံများက နားကွဲမတတ်။

ကျွန်တော့်ရဲဘော်တစ်သိုက် အော်ဟစ်ညည်းညူကာ အတုံးအရုံး ဖြစ်ကုန် သည်။ ကျွန်တော့်နံဘေးမှ ရဲဘော်ကလေးက ကျွန်တော့်ကို ဆွဲလှဲလိုက်သည်။ ပြီး... သူ့သေနတ်ကို မြှောက်ပြီး ချိန်သည်။ ကျွန်တော်က အတင်းဆွဲပြီး...

“ဟေ့ မပစ်နဲ့ဦး၊ နေဦး”

ဆမ်နားနှင့် ကောဒါးတို့ နှစ်ယောက်လည်း မြေကြီးပေါ် လှဲချလိုက်ကြသည်။ ရဲဘော်တစ်သိုက်က သေနတ်တွေနှင့် ချိန်ထားဆဲ။ ခဏငြိမ်သက်သွားသည်။

ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ် ခြောက်ခု။ အလောင်း
ပြောက်လောင်း။ လမ်းပေါ်တွင် အတုံးအရုံး။ တချို့ လှုပ်ရှားနေဆဲ။

တစ်သက်နှင့် ဟစ်ကိုယ် အလောင်းကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးသူ မဟုတ်။
တစ်ယောက်ယောက်၏ အော်သံလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။ အသံလာရာဆီသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကောဒါး တစ်စောင်းလှဲနေရာမှ သူ့လက်က တင်ပါးပေါ်မှ
အစွဲတိုပေါ်တွင် တင်လျက်သား။

“ကျွန်တော် ခံချရမလား”

ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

“မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့”

ကျွန်တော် ပြန်အော်လိုက်သည်။ စဉ်းစားချိန် မရပါ။ လက်တန်းဆုံးဖြတ်ပြီး
ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ စစ်တုရင်ပွဲ ရှုံးပြီး ဘာကြောင့် အရပ်ကလေးတွေကို
ထုချေပစ်မည်လဲ။

လုံခြုံရေးရုံးခန်းဘက်သို့ လူတစ်ယောက် လျှောက်လာသည်။ ပခုံးပေါ်တွင်
အစင်းတွေနှင့် ဗိုလ်တစ်ယောက်။ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်။ မျက်နှာပြားပြား၊ မြင်ဖူးသလိုလို
ရှိသည်ထင်၏။ ဆံပင်တိုတို ညှပ်ထား၏။ အလယ်ပိုင်း အမေရိကတိုက်တွင်
တွေ့ရခဲ့သည့် မျက်နှာမျိုး။ ဘယ်လက်တွင် စက်သေနတ်ကို မခိုးမခန့်ကိုင်လျက်
ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။

“သံအမတ်ကြီး ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားလူတွေကို အားလုံး လက်နက်ချခိုင်း
လိုက်ပါ။ မဟုတ်ရင် အားလုံး သေကုန်လိမ့်မယ်”

ကြောက်စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သည်မသိ။ ဒေါသစိတ်က ထိပ်တက်
လာသည်။

“မင်းက ဒီလူသတ်သမား တစ်သိုက်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်လား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါဆိုရင် ငါ့ရဲ့အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်အနေနဲ့ရော၊ လူ့အခွင့်အရေးတစ်ရပ်
အနေနဲ့ရော ငါ ကန့်ကွက်တယ်”

“ခွေးသားကြီး၊ ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

ကျွန်တော့်နံဘေးမှ ရဲဘော်ကလေးက ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။ သူ့ပခုံးကို
ကျွန်တော် ဖိထားပြီး တအားညစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ လူရမ်းကားကို

စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“မင်း အဲဒီအတွက် အပြစ်ပေးခံရမယ်။ ငါ့အစိုးရက မင်းကို ဒီအတိုင်း
ကြည့်နေမယ် ထင်လား”

“ခင်ဗျားတို့ ဖက်ဆစ်အစိုးရကို ကျုပ် သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး”

သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး
ကျွန်တော့်ကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။ သေနတ်ပြောင်းဝ စက်ဝိုင်းမည်းမည်းကလေးကို
ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူ စကားဆက်သည်။

“ကဲ... ခွေးသားကြီး၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း အမိန့်ပေးလိုက်၊ မဟုတ်ရင်
ခင်ဗျား အသေပဲ၊ အင်း... သံအမတ်တစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်ရရင် ဘယ်လောက်
အရသာရှိလိုက်မလဲ”

သူ ကျွန်တော့်ကို သတ်၍ မဖြစ်ပါ။ ဒါကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း
သိပါသည်။ အရှင်ဖမ်းထားလိုသာ ရနိုင်ပါမည်။ သို့သော် တခြားလူတွေကို
သူတို့ ပစ်သတ်နိုင်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်နားကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
မြေကြီးပေါ်တွင် ခူးနှစ်ဖက်ကို ပိုက်ပြီး ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော့်အမိန့်ကို စောင့်
နေ၏။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကောဒါးနဲ့ လိုက်သွားပြီး အားလုံးကို လက်နက်ချခိုင်း
လိုက်ပါ”

သူတို့နှစ်ယောက် ဒရောသောပါး ထပြီး ထွက်သွားကြသည်။ စစ်သား
တစ်သိုက်က ချိန်လျက်သား သူတို့နောက်လိုက်သွားကြ၏။

ကျွန်တော့်အနားမှ ရဲဘော်ကလေးက လက်ထဲမှ သေနတ်ကို မြေကြီး
ပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေ၏။ ကျွန်တော်
ခေါင်းထဲတွင် မီးရှို့စက် မြန်မြန် အလုပ်လုပ်ဖို့ တစ်ခုသာ စိတ်စောနေ၏။ စာရွက်
စာတမ်း မှန်သမျှ ပြာကျမှဖြစ်မည်။ သည်လူလွန်မသားကို အချိန်ဆွဲထားရမည်။

“မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲ”

သူ ပြုံးလာသည်။ မျက်နှာက ကျောက်ပေါက်မာသဲ့သဲ့နှင့် သူက တမင်
လုပ်ပြီး ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကာလို့စ်ဖမ်ဘိုနာ”

ချက်ချင်း သည်နာမည်ကို မှတ်မိလိုက်သည်။ သည်မရောက်ခင် နားထောင်

မှပျံ့ဖတ်စုံရသည့် သည်တိုင်းပြည်၏နိုင်ငံရေးတွင် သူ့နာမည်ကို ခဏခဏ တွေ့ခဲ့
ရသည်။ ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းသည့် ဘာမျှဒက်ဖီ၏ လက်စွဲတော်
စစ်လိုလိ။

“မင်းအကြောင်း ငါ သိတယ်။ ယုတ်မာတဲ့နေရာမှာ ထိပ်ဆုံးကဆိုတော့
ငါ ဒီမရောက်ခင်ကတည်းက သိတယ်”

ဘဝင်ရွေ့သွားသလို ထပ်ပြုံးသည်။ သေနတ်ပြောင်းဝကို အောက်သို့
စိုက်ချထားလိုက်၏။ ပြုံးနေဆဲ။ တိုက်ပွဲဝင်ဝတ်စုံကို စစ်တွေ ဆွဲဖြုတ်ပြီး ချွတ်ချ
လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တွင် တီရှပ်အဖြူ ဝတ်ထား၏။ လီနင်ပုံကြီးနှင့်။ ပတ်ပတ်
လည်တွင် အနီရောင် လျှပ်စစ်လှိုင်းများ။

ပြီးတော့ ပြောက်ကျားဘောင်းဘီကို ချွတ်လိုက်သည်။ အောက်တွင်
အရောင်လွင့်ပြယ်နေပြီဖြစ်သည့် ဂျင်းဘောင်းဘီ။ သူက အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်
သည်နှင့် စစ်ကားလေးစီးပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် စစ်သားအားလုံး တိုက်ပွဲဝင်
ယူနီဖောင်းကို ပြိုင်တူချွတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ အားလုံးမတ်စ်ဝါဒ ကြွေးကြော်သံ
စာတမ်းတွေနှင့် တီရှပ်ကိုယ်စီဝတ်ထားသည့် တော်လှန်ရေးသမားများ ရုတ်ခြည်း
ဖြစ်သွားကြ၏။

ဖမ်ဘိုနာက သူ့စက်သေနတ်ကို ကောက်ယူပြီး ရှေ့တိုးလာသည်။ ကျွန်တော့်
အနားမှာ အမေရိကန် ရဲဘော်ကလေးကို သေနတ်နှင့်ထောက်ပြီး ကားနားတွင်
သွားရပ်နေရန် ပြောသည်။ ချာတိတ်က ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မှ သူ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်အနား ဖြတ်သွားတော့
သူပခုံးကိုပုတ်ပြီး အားပေးလိုက်သည်။

ဖမ်ဘိုနာက သူ့သေနတ်နှင့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ထောက်လိုက် သည်။
သူ့မျက်လုံးက ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် ဝင်းလက်နေ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် ရက်စက်သည့်
အပြုံးမျိုး ပြန်ပေါ်လာ၏။

“ဒီမယ်... ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းမှတ်ထား၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ဘာမျှ
ဒက်ဖီရဲ့ လက်အောက်ခံမဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့လည်း ဘာမှမပတ်သက်ဘူး။ ဘယ်သူ
လက်အောက်ခံမှ မဟုတ်တဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ သီးခြားလူငယ်အဖွဲ့ဗျ”

ကျွန်တော်က ပယ်ချလိုက်ပြီး....

“သောက်ကြီး သောက်ကျယ်တွေ လာပြောမနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းတို့ ကောင်း

စားရင် တစ်မွန်းတည့်ပါ။ မင်းတို့ ဒါလောက်မိုက်မဲရသလား၊ ငါ့အစိုးရက မင်းတို့
မင်းမဲ့ဝါဒီတွေကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမယ် ထင်သလား၊ တို့သိထားတာ
ဘာမှမရှိဘူးလို့ မင်းတို့ အောက်မေ့နေသလား။ မင်းတို့ သောက်ရူးတွေပဲ”

သူက ပခုံးတွန့်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ သိထားတာလည်း အများကြီးပဲ။ ကြည့်သေးတာပေါ့လေ”

ပြောပြောဆိုဆို သူ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။ သူ့ရဲ့ ရဲဘော်အားလုံးလိုလို
ကားပေါ် ပြန်တက်ပြေးကြသည်။ ပြီးတော့ အထုပ်အပိုးတွေသယ်ပြီး ပြန်ဆင်း
ပြေးလာကြသည်။ တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြေးလာပြီး ဂျာကင်
လက်ပြတ်နှင့်တူသည့် အင်္ကျီထူထူကြီးတစ်ထည် ဖမ်ဘိုနာကို လှမ်းပေးသည်။
အိတ်တစ်လုံးထဲမှ ဝါယာကြိုးစတန်းလန်းနှင့်၊ ဖမ်ဘိုနာက အင်္ကျီကို ကျေနပ်စွာ
ကိုင်ကြည့်ပြီး...

“ကဲ... ခင်ဗျားကြီး ဒါကိုဝတ်”

သူ့မျက်လုံးများက ရက်စက်တော့မည့်ပုံ၊ ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြ
လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မဝတ်ရင် ကျုပ်လူတွေက အတင်းချုပ်ပြီး ဝတ်ပေးလိမ့်မယ်”

သူက ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မှာ သေချာနေ၍ ခါးတို ချိုင်းပြတ်ဂျာကင်ကို
ကျွန်တော် ဝတ်လိုက်သည်။ အင်္ကျီက အလေးကြီး၊ ရှေ့တွင် ကြယ်သီး မပါ၊ အဝတ်
ကြိုးတွေ အများကြီး။ သူက သေသေချာချာ ချည်နှောင်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်မှ
ရေမွှေးနံ့ ထွက်နေသည်ကို သတိထားမိ၏။

“သိပ်မပူပါနဲ့ သံအမတ်ကြီး၊ မကြာခင် ကျင့်သားရသွားမှာပါ။ ဒါကို
နေ့ရောညပါ ဝတ်ထားရမှာ”

သူက ဝါယာကြိုးထိပ်မှ ပလတ်စတစ်သေတ္တာလေးကို ရဲဘော်တစ်ယောက်
လက်သို့အပ်လိုက်သည်။ ကြိုးက ငါးကိုက်လောက် ရှည်သည်။

ဖမ်ဘိုနာက အင်္ကျီကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“ဒီဂျာကင်ထဲမှာ ယမ်းဘီဘူး သုံးကီလို ထည့်ထားတယ်။ စနက်တံက
ပလတ်စတစ် သေတ္တာလေးထဲမှာ၊ ခင်ဗျားက ဒီအင်္ကျီကို ဘယ်တော့မှ မချွတ်
ရဘူး။ အိမ်သာတက်လည်း ဝတ်ထားရမှာပဲ။ ဒီအထဲမှာရှိတဲ့ အမေရိကန်တိုင်း
တစ်ထည်စီ ဝတ်ထားရမယ်”

သူ့ရဲဘော်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“ပီဒရိုက ခင်ဗျားအနားမှာ အမြဲရှိနေမယ်။ ခင်ဗျား ဖက်ဆစ်အစိုးရက ခင်ဗျားတို့ကို လာကယ်ဖို့ လုပ်တာနဲ့ ပီဒရိုက ခလုတ်နှိပ်လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အရိုးရော၊ အသားရော ဘယ်မှ ရှာလို့တွေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

“ သည်ခွေးကောင် ရူးနေပြီလား။ ကျွန်တော်တို့က နှစ်ဆယ့် ခုနစ်ယောက်။ သူ့လူနှစ်ဆယ့်ခုနစ်ယောက် အသေခံမည်လား။ ကျွန်တော်က သည်အကြောင်း ထောက်ပြတော့ သူက ခန့်ခန့်ညားညား ခေါင်းညိတ်ပြီး..”

“ပီဒရိုက တော်လှန်ရေးအတွက် သူ့အသက်ပေးဖို့ အသင့်ပဲလေ။ ကျွန်တို့ နှစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက်လည်း အတူတူပဲ။ ကျုပ်တို့ဆီမှာ အသေခံတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ အများကြီး ရှိပြီးသား။ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ယောက်သေတာ ဘာဆန်းလဲ။ ကျုပ်တို့ ထောင်နဲ့ချီ သေခဲ့ပြီပဲ။”

ပီဒရိုကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပိန်ပိန်သေးသေး လူငယ် ကလေး။ ပလတ်စတစ် သေတ္တာလေးကို မြတ်နိုး ကိုးကွယ်စရာ ပစ္စည်းတစ်ခုလို သူ ကိုင်ထားသည်။ မျက်လုံးတွေက အရောင်တဖျပ်ဖျပ်၊ ဟုတ်လောက်သည်။ လိုအပ်ရင် သူ့အသက် အသေခံပြီး ကျွန်တော့်ကို သတ်မည့်ပုံ။

ဖမ်ဘိုနာက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေသည်။ ပြီးမှ ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ကဲ... ယန်းကီး သံအမတ်ကြီး၊ အိမ်ဖြူတော်က ခွေးသားကို ခင်ဗျား နားလည်အောင် ပြောပြ။ မကြာခင် သတင်းထောက်တွေ၊ ဓာတ်ပုံဆရာတွေ ရောက်လာတော့မယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ခင်ဗျားပုံ ကမ္ဘာ့သတင်းစာတိုင်းမှာ ပါလာပြီး ချက်ချင်း ခင်ဗျား နာမည်ကြီးစာရင်းဝင်သွားတော့မှာ”

သူ့မျက်နှာကို တံတွေးနှင့် လှမ်းထွေးဖို့ ကျွန်တော်စိတ်ကူးလိုက်သည်။ စောစောက အပြုံးမျိုး သူ ပြုံးလျှင် ကျွန်တော် ထွေးတော့မည်။ သို့သော် သူက မပြုံးဘဲ တည်တည်ကြီးနှင့်....

“မနက်ဖြန်မှာ ခင်ဗျားကြီး ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ ဟုတ်လား။”

ညပေါင်း နှစ်ဆယ်၏ ပထမနေ့

ကျော်ကျိ

စန်ကာလို

(ပထမနေ့)

လုံခြုံရေးရုံးခန်းကို ကျွန်တော် အသုံးပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အပြင်တစ်ခန်း၊ အတွင်းတစ်ခန်း၊ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ တွဲလျက်ပါပြီးသား။ အတွင်းခန်း ထဲတွင် နံရံကပ် ခေါက်ခုတ်ကလေးတစ်လုံးရှိသည်။

အပြင်ရုံးခန်းကို မွေနှောက်ရှာဖွေထားပြီးပြီ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စာရွက် စာတမ်းတွေ မွှစာကြဲနေ၏။ အားလုံး ရှင်းခိုင်းပြီးမှ သူ့ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ စားပွဲတစ်ဖက်စီတွင် ကုလားထိုင် တစ်လုံးစီ ချထားလိုက်၏။

သူ့ကို စောင့်နေရင်း လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်ကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရ နေသည်။ မြင်ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းတွေက ရင်တုန်စရာတွေချည်း။ သမိုင်းတွင် သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ကို ဖြုတ်ချရသည့် အလုပ်လောက် သွေးနှင့် ဦးနှောက် ကို သုံးရသည့်အလုပ်မျိုး မရှိပါ။ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော် တို့ကို အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ကြ၊ ပွေ့ဖက်နမ်းရွပ်ကြနှင့် ဆူညံနေသည်။ ပျော်ရွှင် စရာ၊ ရင်ခုန်စရာတို့သည် ဟိုတယ်ခန်းအထိ ပါလာသည့်အလား၊ ကျွန်တော်နှင့် အင်းနက်စ် ဆက်ပြီး အနမ်းမိုးတွေ ရွာကြသည်။

အလုပ်ရှိနေသေး၍ သူ့ကို အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ထားခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကျိန်ဆဲရင်း သူ ကျန်ခဲ့၏။

လက်နက်ကိုင် အစောင့်တစ်ယောက် ဂျစ်ကားတစ်စီးနှင့် စောင့်နေ၏။ လူ့ပုံကြီးထဲသို့ ကားဖြတ်မောင်းသွားတော့ ပန်းစည်းတွေနှင့် ပစ်ပေါက်ကြ၊ မတင်းလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြနှင့် ဆူညံသွားသည်။ တော်လှန်ရေး ရဲဘော်များ၏ သေနတ်ပြောင်းဝများတွင် ပန်းပွင့်တွေ ဝေဝေဆာဆာဖြင့်။ ပြတင်းပေါက်တိုင်းတွင် အလံနီများ ပြန့်လွင့်လျက်၊ အမျိုးသမီးများက ဦးခေါင်းတွင် ပန်းနီနီများ ထိုးစိုက် ပန်ဆင်ထားကြသည်။

လမ်းချိုးတစ်ခုတွင် လူဝင်ကြီးတစ်ယောက်ကို တရွတ်ဆွဲပြီး ကားပေါ် တင်နေကြသည်။

“စံပြတပ်ခွဲက ထင်တယ်။ ဗားဂက်စ်ရဲ့ နောက်လိုက်တွေကို တရားစီရင်တဲ့ အဖွဲ့လေ”

ကျွန်တော့်ကိုယ်ရဲ့တော် ရဲဘော်က ရှင်းပြသည်။

“သူ့ကို ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

သူက သေနတ်ကို ထုတ်ပြပြီး ‘ပြည်သူ့ခုံရုံးမှာ ချက်ချင်းတရားစီရင်မယ်။ ပြီးတော့ အုတ်နံရံမှာ ကပ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်ရုံပါပဲ။ ဆရာတို့ဆီမှာ ၅၉ ခုနှစ်က လုပ်တဲ့အတိုင်းပေါ့”

ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား၊ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တုန်းက ကျွန်တော် သုံးနှစ် သားပဲ ရှိသေးသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီးနောက် အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ခဲ့မှုများကို ဒီဒီယယ်လ်တစ်ယောက် နောင်တရနေတဲ့အကြောင်းကို ပြောမနေ တော့ပါ။ သူ့အချိန်နှင့်သူ ပြည်သူ့ဆန္ဒအရ လုပ်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်များ။

သမ္မတနန်းတော်ကို ဖြတ်မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ အလွန်လှပသည့် အဆောက် အအုံကြီးမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေပြီး ခရစ်စမတ်ကိတ်မုန့်နှင့်တူသည့် နန်းတော် အင်ဂင်ကြီးမှာ ကျည်ဆန်ရာများဖြင့် အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်လျက်။

“အပျက်မတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာက ကျောက်ပေါက်မာတွေနဲ့ မတူဘူးလား”

သက်တော်စောင့်က သဘောတူပြီး ရယ်ရင်း ကျွန်တော့်စကားလုံးများကို ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ လိုက်ပြောနေသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ကဲ့သို့ အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြသည်။ အာဏာသိမ်းပွဲတွင် ခမာရစ္စတာသူပုန်ဘက်မှ တစ်ရာကျော် ကျဆုံး ကြောင်း၊ ဗားဂက်စ်နှင့် သူ့ညီကို နန်းတော်ထဲမှ ဖန်မီးဆိုင်းကြီးတွင် ကြီးပေး လိုက်ကြကြောင်း စသည်များ။

“အဲဒီမီးပဒေသာကြီးက ပြင်သစ်ကလုမ်းမှာတာတဲ့ခင်ဗျ။ နှစ်ညပဲ ထွန်းရ သေးတယ်တဲ့။ ခုထိတွဲလောင်းရှိနေတုန်းပဲ။ ဆရာကြည့်ချင်ရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ မယ်လေ”

“တွဲလောင်းရှိနေတုန်းဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ။ အလောင်းတွေလား၊ ဖန်မီးဆိုင်းကြီးလား”

သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ပြီး ကျူးဘားမှ ရောက်လာသည့် လူရွင် တော်ဟု ကားမောင်းသမား ရဲဘော်ကို သူ လှမ်းပြောသည်။

ကျွန်တော်က စိတ်စောနေသဖြင့် ဆက်မောင်းဖို့ ပြောလိုက်သည်။ နန်းတော်နှင့် မလှမ်းမကမ်း အဆောက်အအုံတစ်ခုတွင် ဘာမျှဒက်ဖ်က ဌာနချုပ် ဖွင့်ထားသည်။ ခမာရစ္စတာ တပ်တွေ ထူထပ်စွာ ချထား၏။ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် လေယာဉ်ပစ် အမြောက်တွေ ဆင်ထားသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိထားမိ လိုက်၏။

သူ့ရုံးခန်းထဲကို ရောက်မဆိုက် ကျွန်တော့်အား ခေါ်သွားကြသည်။ သူနှင့် အတူ လူတစ်ဒါဇင်လောက်ရှိနေသည်။ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသည့် တဒင်္ဂဖြစ်ပါ၏။ သူက ကျွန်တော့်ကိုပွေ့ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ လူက သေးသေး ကလေးဖြစ်သော်လည်း အတော်သန်ပုံရသည်။ ကျွန်တော့်အရိုးတွေ ကျိုးကြ ကုန်ပြီလား အောက်မေ့ရသည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ပါးနှစ်ဖက်ကို တအားနမ်းပြန်၏။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေ ကြသည့် လူတစ်ဒါဇင်ထဲတွင် ခပ်တောင့်တောင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ပါ၏။ သူ့ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသည်။ ဘာမျှဒက်ဖ်၏ ညာလက်ရုံး မာရီယာကာရင်ဇာ။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ ရင်ထွားထွား၊ တင်ကားကား။

အမျိုးသမီးနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ရသူက ချီဂွေဗားနှင့် တစ်ပုံတည်း။ စကားပြောပုံကအစ တစ်ပုံတည်း။ ကျူးဘားတွင် လာပြီး သင်တန်းတက်သွားသည့် ဘာမျှဒက်ဖ်၏ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်။ အားလုံးနှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး ဘာမျှဒက်ဖ်က တိုတိုတုတ်တုတ် မိန့်ခွန်းပြောသည်။

ခမာရစ္စတာနှင့် စန်ကာလို ပြည်သူတို့၏ ကိုယ်စား၊ ပြီးတော့... လွတ်လပ် ရေးကို ချစ်မြတ်နိုးသော ကမ္ဘာ့ပြည်သူတို့၏ ကိုယ်စား တော်လှန်ရေးကို ရေဆုံး

...များအထိ အကူအညီပေးခဲ့သည့် ဖိဒယ်လ်ကက်စထရီနှင့် ကျူးဘားနိုင်ငံအား
...ားဇူးတင်ပါကြောင်း၊ ယခုလို သံမဏိစိတ်ဓာတ်ဖြင့် စည်းလုံးညီညွတ်မှုမျိုးကို
...ရင်းရှင်နယ်ချဲ့တို့ နှလုံးသွေး ပျက်လှမတတ် ကြောက်လန့်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း
...ားဖြင့် အစချီပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ တောင်အမေရိကတိုက် အလယ်ပိုင်းမှာ ကျူးဘားတော်လှန်ရေး
ဟာ မီးရှူးတန်ဆောင်ပါပဲ။ ဂျူအန်ခမာရစ္စတာဟာ တော်လှန်ရေးရဲ့ ဖခင်ဆိုရင်
ဖိဒယ်လ်ကက်စထရီဟာ ဦးလေးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျူးဘားလူမျိုးတိုင်းကတော့
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညီအစ်ကိုတော်တွေပါ။ သွေးမျိုးဆက်တွေပါ။ ဒီမှာ အခြေအနေ
အနည်ထိုင်သွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် ကျူးဘားကိုသွားပြီး ဒီအကြောင်းတွေ
ပြောမှာပါ။ ဖိဒယ်လ်ကိုရော ကျူးဘားပြည်သူတွေကိုရော”

သိပ်ထူးဆန်းသည့် စကားလုံးများ မဟုတ်ပါ။ အခန်းထဲကို ကျွန်တော်
အကဲခတ်လိုက်တော့ သူ့ကို အားရကျေနပ်နေပုံဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။
အားလုံးအပေါ် သူ လွှမ်းမိုးထားနိုင်သည်ကိုတော့ သံသယဖြစ်စရာ မရှိတော့။

ပရိသတ်က သံပြိုင်လိုက်ဆိုလာအောင် အောင်မြင်သည့် အဆိုတော်
တစ်ဦးနှင့် တူသည်ထင်၏။ ကျွန်တော်မှအပ အားလုံးကို သူ ညှို့ယူဖမ်းစား
ထားပြီ။ အားလုံး၏ ယုံကြည်မှုရအောင် သူ လုပ်ပြထားပြီမဟုတ်လား။

ခဏနေတော့ အခြားသူတွေ အခန်းထဲက ထွက်သွားကြသည်။ မာရီယာသာ
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နှင့် ကျန်ခဲ့၏။ ဆက်ဆွေးနွေးကြသည်။

မာနာဂွာမှတစ်ဆင့် နိုင်ငံတကာသတင်းစာတွေ သူ ရထားပြီးပြီ။ စားပွဲ
ပေါ်တွင် သူက ဟန်ပါပါဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်သည်။ သံရုံးစီးထားသည့် သတင်းကို
မျက်နှာဖုံးသတင်းအဖြစ် သတင်းစာတိုင်းတွင် ဖော်ပြကြသည်။ တော်လှန်ရေး
လူငယ်တစ်ယောက်စီနှင့် သုံးပန်းတစ်ဦးစီ၏ ဓာတ်ပုံများဖြင့်...

တော်လှန်ရေးလူငယ်များ၏ တောင်းဆိုချက် အသေးစိတ် ဖော်ပြထား၏။
...ရစ္စတာ တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ စကားလုံးလှလှလေးများဖြင့် အားပါ
...ဟာ ကြေညာချက်များလည်း ပါ၏။

သံရုံးကို ဝင်စီးပြီး သုံးပန်းတွေကယ်လျှင် တစ်ဦးချင်း ငုံးခွဲမည့် အစီအစဉ်
ကိုလည်း အသေးစိတ် ရေးထား၏။ ညှိနှိုင်းနေစဉ်ကာလအတွင်း ခမာရစ္စတာ
...က သံရုံးသို့ နေ့စဉ်ဆေးဝါးနှင့် ရိက္ခာပို့ပေးမည့်အကြောင်းလည်း ပါ၏။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ဘာမျှဒက်စ်ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော်ကို
ပြုံးပြီး စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် စကားစသည်။

“ကျွန်တော် ဖိဒယ်လ်ကို ပြောပြီးပြီ။ ခင်ဗျား ရူးနေပြီလို့၊ ခုစင်ဗျားရှေ့မှာ
ဒီအတိုင်းပဲ ကျွန်တော်ထပ်ပြောမယ်။ ခင်ဗျားက သံရုံးကိုစီးပြီး အမေရိကန်တွေကို
ဖမ်းလိုက်ချိန်မှာ အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေးဝါဒ ပြောင်းနေပြီပျ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့
သူတို့တစ်မျိုးပြန်ဖြစ်သွားတော့မှာ၊ ဒီကိစ္စကို သူတို့ ဘယ်လက်ပိုက်ကြည့်နေမလဲ”
သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်လုပ် သူတို့ ဆက်
နှောင့်ယှက်နေမှာပဲ။ စန်ကာလိုကို သူတို့ အန်စာတုံးတစ်တုံး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။
ဧရာမခွေးကြီးတစ်ကောင်က ကြောင်တစ်ကောင်ကို ချောင်ပိတ်ထားရင် ကြောင်
ဘာလုပ်မလဲ။ ခွေးကို ခုန်အုပ်ပြီး မျက်လုံးကို ဖောက်ရမှာပဲ။ ကျွန်တော်လုပ်တာ
ဒါပါပဲ။ လုပ်စရာ တစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်။ တိုက်ဖို့ပဲ”

သူပြောသလိုဆိုတော့လည်း ဟုတ်နေသည်။ မာရီယာက သူ့အင်္ကျီ လက်
မောင်းကို အသာကလေး သပ်ပေးသည်။ အမြတ်တနိုး အမူအရာဖြင့်...

“အလုပ်ဝတ် ထရပ်ကားတစ်စီး မနက်တစ်ခေါက်၊ ညနေတစ်ခေါက် ရိက္ခာ
ပို့ဖို့ သွားမယ်။ ခင်ဗျားကို ဖမ်းဘိုနာအားလုံး အကူအညီပေးလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်
အမိန့်ပေးထားပြီးပြီ။ အခက်အခဲရှိရင် ကျွန်တော့်ကို တိုက်ရိုက်ပြောပါ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် ကျွန်တော် အလုပ်စမယ်။ သံရုံးထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့
လူတွေနဲ့ ဒီနေ့ ကျွန်တော် တွေ့မယ်။ အစေခံတွေ၊ ထမင်းချက်တွေပေါ့။ သံ
အမတ်နဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်ဆံရတဲ့ လူဆို ပိုကောင်းတာပေါ့”

စားပွဲပေါ်က ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်
အထက်တန်းလွှာ ပညာတတ်ပုံပေါက်နေသည့် ဂျာဆင်ပီယာဘိုဒီ။ သူ့မျက်နှာတွင်
ခံပြင်းမှု၊ နာကြည်းမှု၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာမှုတွေအပြည့်။

တံခါးဝဆီသို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲက ပုံစံအတိုင်း သူ့ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။



“သူ ဒီအင်္ကျီကို တစ်စက္ကန့်တောင် မချွတ်ရဘူး။ တခြားလူတွေလည်း အလားတူပဲ”

လမ်းသရဲက သက်ပြင်းချပြီး ခြေထောက်တွေကို စားပွဲပေါ်မှ ဖြုတ်ချသည်။ ထရပ်ပြီး အညောင်းဆန်သည်။ ပြီးမှ စားပွဲကို ပတ်လျှောက်လာသည်။ ကောင်းဘို့ပင် ဖိနပ် စီးထားသည်ကို သတိပြုမိ၏။ ကျွန်တော် ပင်ပန်းနေပြီ။ မအိပ်ရသည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီ။

ကောင်းဘို့ပင်ဖိနပ်တစ်ရန် ကျွန်တော့်ဆီသို့ လှမ်းလာနေသည်။ ပြောင်လက် နေအောင် တိုက်ထား၏။ သူ့အရပ်က ကျွန်တော့်နီးပါး မြင့်သည်။ မျက်လုံးအစုံက အပြာရောင်၊ မျက်နှာက လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်၏မျက်နှာ၊ သို့သော် အသက်ကို ခန့်မှန်းရခက်သည့် မျက်နှာမျိုး။

အင်္ကျီမှ ကြီးများကို သူ စဖြေသည်။ ဖိနပ်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူက မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ ဒေါသတကြီးဟောက်သည်။ “ခင်ဗျား၊ မေးစရာရှိမေး၊ သူ့ကို ဘာမှမလုပ်နဲ့။”

လမ်းသရဲက သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေ၏။ ဖိနပ်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်၊ ကြိုးတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု လိုက်ဖြုတ်နေ၏။ ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက် နေသည့် ဖိနပ်ကို သေနတ်ကို ဖျောင်းခနဲ မောင်းဆွဲတင်သည်။ လမ်းသရဲ၏ နောက်ကျောကို သေနတ်နှင့် ထောက်ထားလိုက်၏။ လမ်းသရဲက အပြုံးမပျက်၊ ကျွန်တော်ပင် အံ့သြသွားသည်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီပင်ပိတ်ဖြင့်...

“အင်း... တော်လှန်ရေးလူငယ်တွေမှာ စည်းကမ်းသေဝပ်မှုအား အတော် နည်းနေတာပဲ”

ချာတိတ်ကလေးမှာ ကြောက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာပျက်နေပြီ။ ဖိနပ်မှာ လက်ထဲမှ သေနတ်ကို တစ်လှည့်၊ လမ်းသရဲကို တစ်လှည့်ကြည့်နေ၏။ စနက်တံ သေတ္တာကို ကိုင်ထားသည့်လက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

လမ်းသရဲ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလာပြီး အင်္ကျီကို ခေါင်းမှ ချွတ်ယူသည်။ ကျွန်တော်က အလိုက်သင့် လက်မြှောက်ပေးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်မှ ရေမွှေးနံ့ မရပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှ အလေးချိန် အများကြီး လျော့ကျသွားသဖြင့် နေရ ထိုင်ရ အပုံကြီး လွတ်လပ်သွားသည်။

လမ်းသရဲက အင်္ကျီကို ချာတိတ်လက်သို့ ကမ်းပေးပြီး စပိန်ဘာသာဖြင့်

ပိယာဘိုဒီ
စန်ကာလို
(ပထမနေ့)

အခန်းထဲတွင် အမေရိကန်လမ်းသရဲပုံ ပေါက်နေသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ရောက်နေသည်။ ဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။ သူတစ်ယောက်တည်း။ အခြား ဘယ်သူမှမရှိ၊ အရောင်လွင့်ပြယ်ပြီး အနားတွေ ဖွာလန်ကြနေသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်က အနက်ရောင်၊ ရွှေရောင်နှင့် အနီရောင်ရောနေသည့် ဆံပင်တွေ ပန်းပေါ်အထိ ကောက်လိမ်ဝဲကျနေသည်။

သူ့ရှေ့တွင် သတင်းစာတစ်စောင်၊ ပြီးတော့ အဖုံးမည်းနှင့် ဖိုင်တွဲတစ်ခု၊ လူလွန်မသား ဖိနပ်မှာက ကျွန်တော့်ကို နောက်မှဆောင့်တွန်းလိုက်သဖြင့် အခန်း ထဲသို့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ရောက်သွားသည်။ အသေခံတပ်သား၊ တော်လှန်ရေးလူငယ် ပီဒရိုဆိုသော မလောက်လေး မလောက်စားကောင်လေး၏လက်ထဲမှ ကြိုးတင်း သွားပြီး သူပါ အခန်းထဲ အပြေးရောက်လာသည်။

လမ်းသရဲက ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ဖိနပ်ကို လှမ်း ပြောသည်။

“ဒီဂျာကင်ကို ချွတ်ပေးလိုက်၊ ပြီးတော့ ချာတိတ်ကိုပါ အပြင်ခေါ်သွား”
ဖိနပ်မှာက ကျွန်တော့်ရှေ့မှ သူ့ဆီသို့ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ထုံးစံ အတိုင်း လက်ထဲတွင် စက်သေနတ်နှင့်၊ သူက ခေါင်းသွက်သွက်ယမ်းပြီး...

“ပင်: ကောင်မလေးတွေ များများစွဲပါစေကွာ” ဟု ပြောရင်း အခန်းပြင်သို့ သွားလာရင်းပိုလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖမ်းဘိုနာကိုရော သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ကိုပါ ဖမ်းကျက်မှုမကြည့်ဘဲ စားပွဲဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ သူ့ဖိနပ်သံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သရော်နေသလိုလို။ ဖမ်းဘိုနာသည် ဒေါသကြောင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ သေနတ်ချိန်လျက်သား ရှေ့နှစ်လှမ်းတိုးလာ၏။ လမ်းသရဲက သတင်းစာ ငုံ့ဖတ်နေရာမှ ကျွန်တော်ကို မော့ကြည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်ကို လက်ညှိုးတိုးပြီး...

“ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်ပါ သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးစရာတွေ များကြီးရယ်၊ အချိန်က သိပ်မရှိဘူးခင်ဗျ”

အခန်းထဲတွင် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဖမ်းဘိုနာ၏ အသက်ရှူသံမှတစ်ပါး ဘာသံမှ မကြားရ၊ ပေါက်ကွဲတော့မည့် မီးတောင်တစ်ခု၏ တောင်ထိပ်တွင် ရောက်နေသည့်အလား။

အချိန်မရွေး သူ့လက်ချောင်းကလေးက မောင်းဖြုတ်နိုင်သည်။ လမ်းသရဲ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို ကျွန်တော် ရှာဖွေကြည့်သည်။ စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့ရ။ ကျွန်တော် သူညွှန်ပြသည့်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ လမ်းသရဲ လူငယ်က ကျွန်တော်ဆုံးပေါ်မှ ကျော်ပြီး ဖမ်းဘိုနာကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ရဲဘော်၊ မင်းတို့ စန့်ကာလို နာမည်ကြီး ကော်ဖီအိတ်တွေ ရိက္ခာကားပေါ်မှာ ပါလာတာ တွေတယ်။ ကော်ဖီနှစ်ခွက်ဖျော်ပြီး ပို့ခိုင်းလိုက်၊ ခပ်ပြင်းပြင်းဖျော်နော်၊ နောက်တစ်နာရီကြာရင် နောက်နှစ်ခွက် ထပ်ပို့ခိုင်း၊ ဟုတ်ပြီလား။”

ဘုရား... ဘုရား၊ ဖမ်းဘိုနာအကြောင်း သည်သူငယ် မသိသေးပါလား၊ သူ့ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို ဘာမဟုတ်သည့် ကိစ္စလေးအတွက် သေကောင်ပေါင်းလဲ ရိုက်သည်။ ခုလောက်ဆို သူ့လက်ချောင်းကလေး သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ဖို့ ကျွေးနေလောက်ပြီ။ ကျောထဲစိမ့်သွား၏။ တစ်ဖက်ကို တိုးကပ်နေလိုက်ချင်၏။ သို့သော် ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်ထိုင်နေလိုက်၏။

စက္ကန့်များစွာ မိနစ်များစွာ ကြာသွား၏။ ကျွန်တော် အသက်မရှူရဲသေး၊ နောက်ဆုံးမှ အခန်းထဲက ထွက်သွားသော ခြေသံနှင့် တံခါးပိတ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ကျွန်တော် မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်၏။ သို့သော် အစောင့်ထားပြီး သာသာမျှဉ်းမျှဉ်းကလေး ရှူထုတ်လိုက်၏။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို

ကျွန်တော် ပြ၍ မဖြစ်ပါ။ ဘယ်ခြေပေါ်သို့ ညာခြေချိတ်တင်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ လမ်းသရဲက ကျွန်တော်ထိုင်ပုံကို သတိထားမိပုံရ၏။ သူက အပြုံးဖြင့် စကားစသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုလူတန်းစားနဲ့ ဘယ်တော့မှ စကားနိုင်မလှဘူး။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အရေးပါတယ် ထင်သွားမှာစိုးလို့”

သူပြောတာ ကျွန်တော် သဘောကျပါ၏။ သို့သော် မသိသလိုနေလိုက်ပြီး...

“မောင်ရင့်ကို သူ ပစ်သတ်နိုင်တယ်နော်”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လွှမ်းခြုံနေသည့် အန္တရာယ်စက်ဝိုင်းက ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ကို လွှမ်းမိုးနေ၏။ သေခြင်းတရား၏ တံခါးဝတွင် ရောက်နေသည်ကို သူ သိပုံရသည်။ သို့သော် သူ မသိကျိုးကျွန်ပြုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိတ်ငြိမ်မှုက ပို၍နက်ရှိုင်းလာ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြေးအလွှား လေ့လာနေကြ၏။ နောက်ဆုံး သူက စပြီး မိတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဂျော်ဂျီကယ်လ်ဒီရွန်”

သူ့လေသံက သူ့နာမည်ကို ကျွန်တော် သိပြီးသားဟု ယူဆနေပုံ။ လူတစ်ယောက်က သူ့နာမည်ကို ဝင်စတန်ချာချီပါ၊ ဂျော့ရှ်ဝါရှင်တန်ပါ၊ အဲလ်ဘတ် အယ်စတိန်းပါ၊ ဆစ်ဒ်မန်ဖရောက်ဒ်ပါ၊ ကားလ်မတ်စ်ပါဟု ပြောနေသယောင်ယောင်။ စဉ်းစားနေစဉ် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဗုံးပေါက်ကွဲသလို ဝုန်းဒိုင်းကြီးသွားသည်။

ရင်ထဲက လှုပ်ရှားမှု ကျွန်တော့်မျက်နှာတွင် ပေါ်သွားလေမည်လား။ ကျွန်တော် သည်လောက် မညံ့ပါ။ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် ဣန္ဒြေရရ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူက မတုန်မလှုပ်။ ကျွန်တော်က ကျောက်ရုပ်။ ကျွန်တော် မျက်စိပင့်လိုက်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်သွား၏။

သူက ပခုံးတွန့်ပြီး ရှေ့သို့ကိုင်းကာ...

“ကျွန်တော်က...”

စိတ်ထဲမှာ သည်တစ်ပွဲတွင် ကျွန်တော်နိုင်မည်ဟု ထင်လိုက်၏။ သူ့စကားကို ဖြတ်ပြီး...

“ကျူးဘား ဗဟိုထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ဂျော်ဂျီကယ်လ်ဒီရွန်မဟုတ်လား၊
ကျူးဘားရဲ့ အတောက်ပဆုံး ကြယ်တစ်ပွင့်ပေါ့”

သူ ပြုံးပြီး ကုလားထိုင်နောက်ကျောကို မှီလိုက်သည်။ ခုချိန်ထိ ကျွန်တော်
ပြုံးနေတုန်း။ ကက်စထရီလက်ထက်မတိုင်မီနှင့် နောက်ပိုင်း ကျူးဘားနိုင်ငံရေး
ကိစ္စရပ်များကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်သိထားသည့် ကျွန်တော်အနေဖြင့် ကျူးဘား
ယိပ်သီးခေါင်းဆောင်များနှင့် အကျွမ်းတဝင်မရှိသူ မရှိသလောက်ပင်။ လွန်ခဲ့သည့်
အပတ်က ကျူးဘားတာဝန်ခံ စီအိုင်အေထိပ်သီး ဂျိမ်းဆန်နှင့် သည်ပုဂ္ဂိုလ်
အကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့သည်ကို ချက်ချင်းပြန်သတိရလိုက်၏။ နာမည်က ဂျော်ဂျီ
ကယ်လ်ဒီရွန်။ အသက်က သုံးဆယ်အောက်၊ သို့သော် ထိုထက်ပို၍ ကြီးသည်
ထင်ရ၏။

ကက်စထရီ၏ မျိုးဆက်သစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး မော်၏
ရဲညွန့်နီတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်တွေ့ဆုံနေရခြင်းလား၊ မဟုတ်လောက်ပါ။
ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ထိုလူငယ်သည် အလွန်အလွန် ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်ပြီး တစ်ပြိုင်
တည်းတွင် အန္တရာယ်အလွန်ကြီးသူဖြစ်ကြောင်း အလိုလိုသိနေသည်။

ခေတ်ပညာတတ် တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်။ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုး
အတွက် စွန့်ပွဲသူတစ်ယောက်။ အဖေလုပ်သူက အလွန်ချမ်းသာသည့် စပိန်
လူမျိုး ပန်းချီဆရာကြီး။ အမေက စကော့အမျိုးသမီး။ ကျူးဘားတော်လှန်ရေး
ပြီးပြီးချင်း အဖေက တိုင်းပြည်ကိုစွန့်ခွာသွားသည်။ အမေနှင့် သားကလေး
ကျူးဘားတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဥပဒေဘွဲ့ ရပြီးသည်နှင့် ဂျော်ဂျီသည် ကက်စထရီ၏
ထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်လိုက်သည်။ အလွန်ကျော်ကြားသည့် ထောက်
လှမ်းရေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာ၏။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် အမာခံမတ်စီ ဝါဒသမား
တစ်ယောက် ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် သူ့ကိုကြည့်လျှင် ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်မှန်း
ဘယ်လိုမှ မသိစေရ။

သတင်းစာကို သူက စားပွဲရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်သည်။ မနေ့က ဟယ်ရယ်လ်
ထရီဗွန်း သတင်းစာ။ သတင်းစာကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ အပြေး
အလွှားဖတ်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော့်နှုတ်မှ အလိုလို ထွက်သွားသည့်
စကားလုံးများက...

“ဟ... သောက်ရူးတွေလားကွ”

“ဟုတ်တယ်... သောက်ရူးတွေပဲ”

ကျွန်တော် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက လေးနက်သည့်
အသွင်ကို ဆောင်နေ၏။ ကျွန်တော် တစ်ဆင့်တက်ပြောသည်။

“မောင်ရင် ဒီနေရာကိုရောက်နေတဲ့ သဘောက တော်လှန်ရေးအစိုးရကို
ကိုယ်စားပြုနေတာ မဟုတ်လား”

“မှားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ရပ်တည်ချက်က မမာရစွာ တော်လှန်ရေးနဲ့
ဘာမှမပတ်သက်ဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား သံရုံးကို သိမ်းထားတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်”

သူ လက်ငှေ့ယမ်းပြီး သတင်းစာကို လက်ညှိုးထိုးသည်။

“လာမယ်လေ၊ ခင်ဗျားလူတွေ ဘာဆက်လုပ်မယ်ထင်သလဲ”

သူ နည်းနည်းလောသွားသည်။ သူက ကျွန်တော့်အမြင်ကို တောင်းသည်။
ရလျှင် ဘာမျှဒက်ဖီဆီပြေးပြီး သတင်းပို့မည်။ ကျွန်တော်က...

“သူတို့ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားနေတယ်။ အဲဒီအမျိုးမျိုးထဲမှာ မောင်ရင်တို့အတွက်
ထွက်ပေါက်ရှိတာ တစ်ခုမှ မပါဘူး”

သူက ဘာမှ မမူသလို ပခုံးတွန့်သည်။ သတင်းစာကို သူ့ဘက်သို့ဆွဲယူပြီး
ခဏဆက်ဖတ်သည်။

“ဒေါ်လာ သန်းနှစ်ထောင်ငါးရာဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဒီနှစ်
ဘတ်ဂျက်လိုငွေက အဲဒီထက် အဆတစ်ရာများတယ်”

“ဒါက သက်သက်ခြိမ်းခြောက်တာပဲ”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျ”

သူက ပြုံးပြီး ဆံပင်ရှည်တွေကို လက်နှင့်သပ်လိုက်ရင်း စကားဆက်သည်။

“စကားလုံးပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်။ လျော်ကြေးတောင်းခံတယ် ပြောရင်
လည်း ရပါတယ်။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားတို့အစိုးရဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားပိုင်းက
ကြည့်ရင် သူတို့အပေါ်မှာ ပေးဆပ်စရာတွေ အများကြီးပါ”

“သောက်အဓိပ္ပာယ်မရှိ”

သူက သတင်းစာကို ပြန်ငုံ့ကြည့်သည်။

“အမေရိကန်ကုမ္ပဏီ သုံးခုရှိတယ်။ အန်ဒါနာရယ်၊ ဂျင်နရယ်ဗက်ဘယ်လ်ရယ်၊
ယူနီဗာဆယ်စားကုန်လုပ်ငန်းရယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်ကတည်းက

... ကလေးကို ခင်ဗျားတို့ မှီခိုမိကျင့်လာခဲ့တာ ခုထိပဲ။ ဒီကုမ္ပဏီကြီးတွေကို ချားဖျံအစိုးရ ကျောထောက်နောက်ခံပေးထားတယ်။ တခြားကုမ္ပဏီငယ်လေးတွေလည်း အများကြီးပဲ။ ယူနီဗာဆယ်စားသောက်ကုန်လုပ်ငန်းက မြေဧကများဝက်ကို တန်ရာတန်ကြေးပေးမယ်ဆိုရင် အန်ဒါနာနဲ့ ဂျင်နရယ်ဗက်တယ်လ်က ပစ္စန်းအခတွေ ပုံမှန်အတိုင်းပေးမယ်ဆိုရင် အမေရိကန်က စန်ကာလိုကို ပေးရမယ့် အကြွေးဟာ ဒေါ်လာ သန်းသုံးထောင်အထက်မှာ ရှိမယ်။ ဘာမျှဒက်ဖ်က လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့တောင်းတာပါဗျာ။ သူက ဒေါ်လာ သန်းငါးရာတောင် အလျော့တွက် ပေးထားတာပဲ။ အခု ဒီတိုင်းပြည်မှာ သတ္တု ကုန်သလောက် ရှိသွားပြီ။ ငှက်ပျောသီးလည်း အထွက်ကျလာပြီ”

လွန်ခဲ့သည့်သုံးရက်က ဟင်နရီဝက်ဘာ၏စာအုပ်ကို ဖတ်ခဲ့သေးသည်။ ကိန်းဂဏန်းများက သူ ပြောသည့်အတိုင်းပင်။ ကျွန်တော်က အေးခက်ခက်လေသံဖြင့်...

“အလယ်အမေရိကတိုက်ရဲ့ သမိုင်းသင်ခန်းစာတွေ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး။ မင်းရဲ့ ဘာမျှဒက်ဖ် ငါတို့အစိုးရဆီက တစ်ဆင့်တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“သူလည်း မမျှော်လင့်ပါဘူး”

“ဘာ”

သူ ပြုံးသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ဆီက တိုက်ရိုက်ရဖို့ မမျှော်လင့်ဘူး။ သန်း နှစ်ထောင် ငါးရာလည်း သူ မလိုဘူး။ သန်းတစ်ထောင်ရရင် သူ ကျေနပ်မယ်”

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ သည်လူလွန်မသားသည် မကြာသေးခင်ကမှ ဘာမျှဒက်ဖ်နှင့် ဆွေးနွေးလာခဲ့သူ ဖြစ်ရမည်။

“အဲဒီတော့”

“ဘာမျှဒက်ဖ်ဟာ လက်တွေ့သမား မတ်စ်ဝါဒတစ်ယောက်၊ ဒီတိုင်းပြည်ကို သူဆက်အုပ်ချုပ်ရင် ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသလို ဖြစ်မှာပေါ့။ တိုင်းပြည်က ဒေဝါလီခံရတော့မယ့်ဆဲဆဲပဲ။ အဓိက သယ်ဇာတဖြစ်တဲ့ ဓာတ်သတ္တုတွေလည်း ကုန်သလောက်ရှိနေပြီ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ဦးချင်း ဝင်ငွေအနည်းဆုံး တိုင်းပြည်၊ ပိုက်ဆံဘယ်ကရမလဲ။ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ကရမလား၊ ဘယ်ရမလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဦးစီးထားတဲ့ ဘဏ်ပဲ။ တခြားနိုင်ငံတွေကလည်း အကူအညီရမှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့က

ပိတ်ထားမှာပဲ။ သူ့ရှေ့မှာ ကျူးဘားနဲ့ နီကာ ရာဇာ နမူနာရှိနေပြီလေ။ သူတို့ရဲ့ ယုံကြည်ချက်ကြောင့် သူတို့ ဘာမှ မရကြတဲ့ သဘောပဲ”

လမ်းသရဲက တော်တော်ထက်မြက်ပုံရပါ၏။ သို့သော် တင်ပြပုံက မဟုတ်သေး။ ကျွန်တော်က စိတ်ချဉ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့်...

“ဒီတိုင်းပြည်ကို ဒီလိုအုပ်ချုပ်ရင် ဘယ်သူ့ဆီ ဘာအကူအညီမှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အနောက်နိုင်ငံတွေက ပြန်ပေးသမား၊ လူသတ်သမားကို ဘယ်တော့မှ မကူညီဘူး မှတ်ထား”

သူက ခပ်ရွှင်ရွှင်ရယ်သည်။

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ သူတို့ ဖက်ဆစ်တွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမျှဒက်ဖ်က အကူအညီ အနည်းဆုံး သန်းတစ်ထောင်လောက်ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေတာဗျ”

“ဘယ်ကရမှာလဲ၊ ရှားဆီကလား၊ သက်သက်အိပ်မက်မက်နေတာ”

“မဟုတ်ဘူး။ ဥရောပဘုံဈေးအဖွဲ့နဲ့ ဂျပန်ဆီက”

“သူရော၊ မင်းရော သောက်ရူးတွေပဲ”

“သူ ရူးချင်ရူးမယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ မရူးချင်ဘူးခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ စီမံချက်တွေရှိတယ်။ တော်လှန်ရေးလူငယ်တပ်ဖွဲ့ဆိုတာကတော့ ရုပ်ပြပါ။ အဲဒါ အားလုံးသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ရုပ်ပြလိုပါတယ်။ လူငယ်တွေက သန်းနှစ်ထောင်ငါးရာတောင်းဖို့ အရေးဆိုတယ်။ ဘာမျှဒက်ဖ်က မရဘူးဆိုတာ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် လူငယ်တွေနဲ့ မျှောလိုက်နေတဲ့ သဘောပဲ။ တော်လှန်ရေးလူငယ်အဖွဲ့ကတော့ သေသေချာချာ လေ့ကျင့်ထားတာနော်။ ခင်ဗျားနဲ့ အပေါင်းပါတွေကို အတင်းလာကယ်ဖို့လုပ်ရင်တော့ သူတို့ လက်နှေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဪထက် ခင်ဗျားတို့ လေယာဉ်တင် သင်္ဘောကြီး လာပြီး နေရာယူထားပြီတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ လှမ်းမစစ်ရဲပါဘူး”

သူ့ဆီကရသည့်သတင်းကြောင့် ကျွန်တော် အသက်ရှူချောင်သွားသည်။

“ငါတို့ သမ္မတက မင်း ထင်သလို မဟုတ်ရင်ကော”

သူက ဆံပင်တွေကို လက်နှင့် သပ်လိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားအတွက် သူ မမိုက်ပါစေနဲ့လို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်။ ဟန်ရေးပြတာ သက်သက်လို့ထားလိုက်ကြရအောင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ တောင် အမေရိကတိုက်သားတွေက ဟန်ရေးမပြတတ်ကြဘူး။ သူတို့က တိုက်ပွဲဝင်ဖို့

...အသင့်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ သမ္မတကတော့ သူတို့ရဲ့ ပစ်ကွင်းပေါ့ဗျာ”

သူက ပြုံးပြီး ဆက်ပြောသည်။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့သံအဖွဲ့ဝင်ထဲက အာနီးတက်စလာဟာ မိုင်းပိုင်အေမှန်း ကျွန်တော်တို့သိတယ်။ သူ့အဖေက သမ္မတကိုတောင် ကြိုးကိုင် နှင်တဲ့လူဆိုတာလည်း ကျွန်တော်တို့သိတယ်။ ဒီသမ္မတဟာ သူ့ရန်ပုံငွေတွေကြောင့် မိနိုင်းလာတာ မဟုတ်လား”

သူက ဓာတ်ပုံတွေ စီရိုက်ထားသည့် သံရုံးသုံးပန်းများထဲမှ တက်စလာ ပုံကို ထောက်ပြပြီး...

“အင်း... ခုတော့ ဖအေကြီး တက်စလာဟာ သူ့သားလေးကိုယ်ပေါ်က မိုင်းပုံးအင်္ကျီရယ်၊ ခလုတ်ကိုနှိပ်ချင်လို့ လက်ယားနေတဲ့ နံဘေးက လူငယ်ရဲ့ ပုံရယ် ခုလောက်ဆိုရင် တွေ့ပြီးရောပေါ့။ သူက သူငယ်ချင်း သမ္မတကို ပြောမယ်။ သောက်ရမ်းမလုပ်ကြပါနဲ့ကွာလို့။ သမ္မတကလည်း နားထောင်မှာပါ။ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို ကယ်ဖို့ ဘယ်ကမ်းတက်တပ်တွေမှ ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူက ကျွန်တော့်တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်နေသည်။ သူပြောသမျှ အမှန်တွေ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က ဘာမှ ဝေဖန်ချက်မပေးဘဲ နေလိုက်သည်။ သူက ပခုံးတွန့်ပြီး စကားဆက်သည်။

“လောလောဆယ်ဆယ်တော့ ဘာမျှဒက်ခံက ကြားနေနိုင်တစ်နိုင်ကတစ်ဆင့် ကမ်းလှမ်းလိမ့်မယ်။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာက ဒေါ်လာသန်းတစ်ထောင် အကူအညီ ရရင် လူငယ်တွေက သုံးပန်းတွေကို လွှတ်ပေးမယ်လို့ ပြောလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဘက်ပေါင်းစုံက အကြံဉာဏ်တွေ အမျိုးမျိုးဝင်လာလိမ့်မယ်။ ကြက်ခြေနီလည်း ပါလာမှာပဲ။ အဲဒီအခါ နိုင်ငံရေးဂုဏ်သိက္ခာအရ အမေရိကန်လည်း ကုသိုလ် ပါဝင်ရတော့မှာပဲ”

ဒုတိယအကြိမ် သူက ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက် တောင်းသည့်ဟန်ဖြင့် စောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်က တစ်ခွန်းမှမဟ။

“ခင်ဗျား သမ္မတအကြောင်း ခင်ဗျား သိပါတယ်။ သူ ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ပထမခြိမ်းခြောက်မယ်။ ပြီးတော့ ကြားခံ တစ်နိုင်ငံကတစ်ဆင့် ဝက်အူတင်းမယ်။ အဲဒါနဲ့ တစ်လလောက် အချိန်ကုန်သွားရော၊ မရတော့မှ ကယ်ဆယ်ရေး

လုပ်ငန်းနဲ့ ပြည်သိမ်းတိုက်ပွဲ တစ်ခါတည်း ဆင်နွဲမယ်”

သူ ပြောသည့်အတိုင်း ကွက်တိမှန်ပါသည်။ ပထမတော့ သမ္မတ ဒေါ်သူပုန် ထမည်။ ပြီးတော့ လောကနီတိမျိုးစုံဖြင့် စဉ်းစားမည်။ ယမင်းရုပ်ကလေးနှင့် တူသည့် သမ္မတကတော်က သူ့လက်မောင်းကို ပုတ်ကာပုတ်ကာဖြင့် သူ့မျက်လုံး တွေကို မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့်မည်။

“မောင်ရယ်၊ မောင်လုပ်သမျှ အမှန်အတိုင်း ဖြစ်မှာပါ။ တိုင်းပြည်ကလည်း အမှန်အတိုင်း မြင်မှာပါ။ ဘုရားသခင်လည်း မြင်တော်မူမှာပါ”

ဤသို့ဖြင့် လျှာလေးလေးနှင့် အမိန့်တွေ ပေးမည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာ ဝင်မည်။ သည်ထက် မပိုပါ။ သို့ဆိုလျှင် အဖြေတွေလည်း သူ သိထားပါလျက် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ကွန်မြူနစ်ဆံ့ရှည်ကိုယ်တော် ဘာကိစ္စရောက်နေခြင်းလဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ငါ့အထင်တော့ မင်းနဲ့ အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး။ ဘာလို့ အဲဒါတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ စူးစမ်းရှာဖွေချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်က ဘာမျှဒက်ခံ အောင်မြင်စေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ တစ်ချက် မှား သွားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို သူ ဖမ်းလိုက်တာ သူ့အမှားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမှားဟာ ကျူးဘားအတွက် အမြတ်ထွက်သွားတယ်”

သူက သတင်းစာကို ဘေးဖယ်ပြီး အနက်ရောင်ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ဆွဲယူ လိုက်သည်။ ဖိုင်တွဲကို လှန်မည့်ဆဲဆဲတွင် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။

“ဝင်ခဲ့”

သူ့အော်သံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်လာသည်။ အလွန်သင်းပျံ့သည့် ကော်ဖီနံ့ အခန်းထဲတွင် ပျံ့သွားသည်။ ကော်ဖီဗန်းနှင့်ဝင်လာသည့် ချာတီတိုက် ကျွန်တော် ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။ သံရုံးမီးဖိုဆောင်တွင် အလုပ်လုပ်သည့် ကပြားချာတီတိုက် ကလေး။ တော်လှန်ရေးလူငယ်ဆိုသော လူငယ်တစ်သိုက်က ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ ဝါသနာပါဟန် မတူ။ သံရုံးမှ ဌာနေဝန်ထမ်းများကို ချက်ခိုင်း ပြုတ်ခိုင်းနေ၏။

ချာတီတိုက် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရ၏။ ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာလှဲထားပြီး ကော်ဖီ ဗန်းကို ချထားခဲ့သည်။ ဆံ့ရှည်ကိုယ်တော်က ကျွန်တော့်ကို မမေးဘဲ ကျွန်တော့် မတ်ခွက်ထဲသို့ သကြားခဲ သုံးခဲ ထည့်သည်။ ပြီးတော့ နို့နည်းနည်းထည့်သည်။

“အဲဒါ ခင်ဗျား အကြိုက်ဆုံး အချိုးအစား မဟုတ်လား”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ခင်ဗျားအကြောင်းတွေ ကျွန်တော် အများကြီး လေ့လာထားပြီးပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် စကားတွေ အများကြီး ပြောစရာရှိလို့ပဲ”

“ဘာအကြောင်းတွေလဲ”

သူက မိုင်တွဲကို လက်နဲ့ပုတ်ပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးရင်...

“သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ကို ‘မြွေဟောက်စစ်ဆင်ရေး’အကြောင်း ပြောပြပါလား”



ကျော်ဂျီ

စန်ကာလို

(ပထမနေ့)

အချိန်တော့ ပေးရမည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မုန်းစိတ်တွေ ဝင်နေမိပြီ။ သူသည် ဘာကို ကိုယ်စားပြုသည့်လူလဲ။ လူသန်းပေါင်းများစွာကို ကုပ်သွေးစုပ်ပြီး ဒီမိုကရေစီ မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ လူကြီးလူကောင်းနေရာကို ယူထားသည့်လူပဲ။

ခေါက်ရိုးမကျိုးသည့် သူ့ဝတ်စုံကို ကျွန်တော် အမြင်ကတ်သည်။ သေသေ သပ်သပ် ဖြီးထားသည့် သူ့ဆံပင်ကို မုန်းသည်။ သေသပ်လွန်းသည့် သူ့လည်စည်းကို အလုပ်သမားလူတန်းစားအား ဖိနှိပ်သည့် သင်္ကေတအဖြစ် ကျွန်တော် မြင်သည်။

သူ့ကိုယ်တွင် မိုင်းမိုးတွေ ဝတ်ဆင်ပြီး ခလုတ်ဖြုတ်မည့် အသေခံတပ်သား တစ်ယောက်နှင့် သူနေခဲ့သည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီ။ သို့သော် သူ့ပုံစံက အခုမှ ဆံပင် ညှပ်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာသည့်ပုံမျိုး။ အလွန်ပူအိုက်လှသည့် အခန်းထဲတွင် သူက ဝတ်စုံပြည့်ဖြင့် ချွေးပင် မစို့။ ကျွန်တော် သူ့ကို လုံးဝမကြိုက်ပါ။ ကျွန်တော်နှင့်မို့ သူ အနေချောင်နေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဖမ်ဘိုနာနှင့်ဆိုလျှင် သူ့အတွက် မလွယ်။ သည်အခြေအနေကို သူတမင် မသိကျိုးကျွန်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော့်နာမည်ကို ပြောလိုက်တော့ သူ ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ သို့သော် မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်တက်သွားရုံမှအပ လုံးဝအမူအရာမပျက်။ သူ ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ယူနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခုကျွန်တော်က 'မြေဟောက်စစ်ဆင်ရေး' အကြောင်း စလိုက်တော့လည်း သူက သူမဟုတ်သလို။ လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်။ သူနှင့် ဖဲထိုင်ရိုက်လျှင် ကျွန်တော် နိုင်ကောင်းနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူ့အကြောင်း တစ်ပတ်လောက်တော့ ကြိုပြီး လေ့လာရမည်။

သိပ်သတိထားရမည်။ ကျူဘီလက်စံနှင့်ဖြစ်သည့် ပြဿနာတွင် ခရစ်ကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့သည့် စကားကို အမှတ်ရနေ၏။

“ထောက်လှမ်းမေးမြန်းတယ်ဆိုတာ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခြင်းပဲ။ အနုပညာ ပါရမယ်။ အစစ်ခံရမယ့်လူဟာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်အနေအထားမှာ ရှိရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ ပုံမှန်အနေအထားမှာမရှိအောင် လုပ်ထားရမယ်။ အာရုံတွေ ရှုပ်ထွေးနေစေရမယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာမှ စမေးသင့်တယ်”

လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်နှစ်က ရုရှားသင်တန်းဆရာ ကျူဘာလော့ဇ်၏ ပို့ချချက် များကိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်သတိရနေ၏။ ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။ တရားခံကို မူးယစ်ဆေးဝါးပေးပြီး မေးသောနည်း ရှိသေးသည်။ အတော် အောက်တန်းကျ ပါသည်။ မိန်းလေးတစ်ယောက်၏အချို့ရည်ထဲတွင် အရက်ခိုးထည့်ပြီး အကောက် ကြိုသည့် သဘောနှင့် သိပ်မကွာဟု ထင်ပါသည်။

လုံးဝ ပညာသား မပါသည့်နည်းများ ဖြစ်ပါ၏။ လိုချင်တာရအောင် ဖော်ထုတ်ဖို့ စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်ဆိုရာတွင် အချိန်အကြာကြီးပေးရပြီး တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပညာပြိုင်ရသော ပွဲမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ အပေါက်တစ်ပေါက်တွေ့လျှင် အတိမ်အနက်ကို မှန်းဆရသည်။ သည်ဝင်ပေါက်ကို မှတ်ထားရမည်ဖြစ်သော်လည်း တစ်ဖက်လူ သတိမထားမိအောင် ကျော်လွှားသွားရမည်။ နောက်တစ်ကျော့တွင်မှ ဖျတ်ခနဲ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးပြီး အလစ်ဖမ်းရမည်။ သူ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့။ ပင်အပ်ထိပ်ဖျားတွင် မိနေသည့် လိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်သွားပြီ။

သူ့စိတ်စွမ်းအင်၊ အားနည်းချက်၊ အကြောက်တရား၊ လိုအင်ဆန္ဒနှင့် မာန် မာနတို့ကို အကျေအညက် လေ့လာထားရမည်။ ကိုယ့်အမေကို နားလည်သလို၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို နားလည်သလို သူ့အကြောင်း အူမချေးခါးမကျန် သိထားရမည်။

ကိုယ့်သူတကြွယ်ဝမှုသည် သူ့အတွက် အားနည်းချက် ဖြစ်စေရမည်။ သူ့အားနည်းချက်ကို ဖော်ထုတ်ပြီးသည်နှင့် ခွန်အားကို တစ်ဆင့်မြှင့်လိုက်ရမည်။ မှောက်ဆုံး သင့်ရှေ့မှ အစစ်ခံရသူသည် အိတ်သွန်ဖာမှောက်ဝန်ခံပြီး ရင်ထဲ

ပေါ်သွားသလို ငိုချင် ငိုချင်လိမ့်မည်။ ဒါဆိုလျှင် သင် အမှန်ကို သိရပြီ။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ပီယာဘိုဒီဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထံမှ လိုချင်သည်မှာ နာမည် တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ သစ္စာဖောက်မှုတစ်ခုတွင် အမည်တွေ အများကြီးပါမည် မှချ။ သို့သော် ကျွန်တော်က တစ်ယောက်၏ နာမည်ကိုသာ လိုချင်သည်။ တစ်ယောက် ရလျှင် နောက်နာမည်တွေရဖို့ မခက်တော့ပါ။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ဖိုင်တွဲသည် တစ်ခု တည်းသော လက်နက်ဖြစ်ပါ၏။ သည်လက်နက်ဖြင့် သူ့ရင်ကို ဖွင့်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ လူနာခွဲသလို အချိန်ကိုက်ဖို့တော့ လိုပါသည်။ စောလွန်းနေလျှင် မမှည့်သေးသလို၊ နောက်ကျလျှင်လည်း အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်တတ်ပါသည်။

သည်အကျိုးအပြစ်တွေကို ဆင်ခြင်နေရင်း သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ရင်ဆိုင်နေရသည့်အရာတိုင်းကို နကမ္မတိ၊ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လိုနေမည့် လူစားမျိုး။ သို့သော် သူ့မျက်နှာတွင် တွေဝေခြင်း၊ နားမလည်ခြင်း အရိပ်ကတော့ အနည်းငယ် ယှက်သန်းနေသည်။

သူ့မျက်နှာမှာ သူ့အဝတ်အစားများကဲ့သို့ သေသပ်သည်။ ပါးပြင်နှစ်ဖက် စလုံး ချောမွေ့နေ၏။ မျက်လုံးညိုများပေါ်မှ မျက်ခုံးအကျက ပေါ်လွင်သည်။ ရှင်းရှင်းသန့်သန့် ရှိ၏။ နှာတံက စင်းနေသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ဒဏ်ရာရဖူးခြင်း မရှိသည့် နှာတံမျိုး။ သွားဖွေးဖွေးတွေပေါ်မှ နှုတ်ခမ်းက ခပ်ပါးပါး။

ဆံပင်ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ ဖြူနေပြီ။ သေသပ်စွာ ဖြီးထား၏။ သူ့အသက်မှာ ခြောက်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ဆယ်နှစ်လောက် ပိုငယ်သည်ထင်ရ၏။ အမျိုးသမီးတွေ ကြွေမည့် ရုပ်ရည်မျိုး။ သူ့မျက်နှာက အလွန်အားရှိပြီး ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိနေသည့် မျက်နှာမျိုး။ ပြီးတော့ ပညာအရာ၌ အလွန်ထက်သည့် မျက်လုံးများ။

သူ့ကိုယ်နေဟန်က ခန့်ညားထည်ဝါပြီး နေပုံထိုင်ပုံက ကျက်သရေရှိလှသည်။ သည်အုတ်တံတိုင်းတွေကို ကျွန်တော် ဖြိုချပစ်ရမည်။

အခြား အခြားသော အနုပညာပစ္စည်းများကို ဖန်တီးရာတွင် လိုအပ်သလို သုံးပန်းတစ်ယောက်ကို စစ်မေးရာတွင် 'ဈာန်' ဝင်ဖို့ လိုပါသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီလိုခံစားမှုများ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင်းသို့ စိမ့်ဝင်လာသည်။

တစ်ခုတည်းသော လက်နက်နှင့် စဖွင့်ရမည့် အက်ကြောင်းကလေးကို ကျွန်တော် မြင်နေရပြီ။ ကျွန်တော့်အာရုံတွေ တက်ကြွနိုးကြားနေ၏။ သည်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်နေ၏။ အချိန်ကို ကျွန်တော် တွက်လိုက်သည်။

သည်လိုလူနှင့်ဆိုလျှင် သိပ်လော့၍မဖြစ်။ အချိန်ပေးဖို့ ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ဟု သတ်မှတ်ထားလိုက်သည်။ လိုအပ်လျှင် သည့်ထက် ထပ်ပေးနိုင်ပါ သေးသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ဖိုင်တွဲကို ဖွင့်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆင်ခြင်တုံတရားရှိတဲ့ လူတွေဗျာအော့၊ ခင်ဗျားအကြောင်း ကျွန်တော် အများကြီးလေ့လာထားပြီးပြီ။ အလားတူ ကျွန်တော် အကြောင်းလည်း ခင်ဗျား သိပြီးသားဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော်ဘက်က သာရည် ရှိတာတစ်ခုရှိတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်ရေးရာဇဝင်ဖိုင်တွဲကို ကျွန်တော် လေ့လာနေတာ ရက်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပြီ”

သူက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ လုံးဝမမူမည့် အမူအရာဖြင့် ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်ယူပြီး သေသေသပ်သပ် သောက်သည်။ ကျွန်တော်က အသံကို အမာဆုံး ထားပြီး...

“ကျွန်တော်တို့အစိုးရ မတည်မငြိမ်ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့ နောက်ခြေလှမ်း တစ်လှမ်းက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မြေဟောက်စစ်ဆင်ရေးပဲ။ စီအိုင်အေက ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်တဲ့ စစ်ဆင်ရေးပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ တစ်ခုမှ မအောင်မြင်ဘူးမဟုတ်လား။ ခုတစ်ခါလည်း ကျဆုံးဦးမှာပဲ”

ကျွန်တော်က ဖိုင်တွဲကို ပုတ်ပြီး...

“ခင်ဗျားက နိုင်ငံခြားရေးဌာနရဲ့ နံပါတ်တစ် ကျူးဘားရေးရာ ကျွမ်းကျင် သူပေါ့။ ဟုတ်လား။ ဒီစစ်ဆင်ရေးက တခြား စီအိုင်အေ စစ်ဆင်ရေးတွေထက် ကြီးကျယ်တယ်။ ဝက်ပင်လယ်ကွေ့ ကိစ္စပြီးရင် ဒါအကြီးဆုံးပဲ။ ခင်ဗျား ဒီစစ်ဆင်ရေး အကြောင်းကို အများကြီး သိတယ်။ အများကြီး ဆွေးနွေးခဲ့ဖူးတယ်”

သူက ပျင်းရိပြီးငွေ့နေသည့်အသံဖြင့်...

“ငါက နိုင်ငံခြားရေးဌာနရဲ့ ဝန်ထမ်းအရာရှိတစ်ယောက်ပဲ။ စီအိုင်အေနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး”

ကျွန်တော် စာနှစ်မျက်နှာ လှန်လိုက်ပြီး...

“နီဝင်ဘာလ နှစ်ဆယ့်ရှစ်ရက်နေ့မှာ သူနဲ့ ကတိ၊ ဂျိမ်းဆင်၊ မက်ထရို ပိုလီတန်ကလပ်တွင် နေ့လယ်စာ စားသည်တဲ့”

သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောင်းလဲ၊ ကျွန်တော်က အသံကို ပိုတင်းပြီး ဆက်သည်။

“နံပါတ်တစ်၊ ဂျိမ်းဆင်က ကျူးဘားအခြေစိုက် စီအိုင်အေရဲ့ဌာနမှ။ နံပါတ်နှစ်၊ ဒီကို သံအမတ်တာဝန်နဲ့ ခင်ဗျားမရောက်လာခင် လပေါင်းများစွာ ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်က ကျူးဘားအစိုးရအဖွဲ့နဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်တွေကို လေ့လာတဲ့ ကျူးဘားရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူ”

စာမျက်နှာတွေ ထပ်လှန်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလက လန်ဂလေမှာ အစည်းအဝေး တစ်ခါစင်လောက် အနည်းဆုံးတက်တယ်။ သူ့ရဲ့မူရင်းတာဝန်ထက် အဲဒီကိစ္စကို ပိုပြီးအချိန်ပေးတယ်”

သူ့မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဒီမယ်... မစ္စတာ ပီယာဘိုဒီ၊ စီအိုင်အေကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့မှ လျှော့မတွက်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ နောက်ပိုင်းလုပ်ရပ်တွေက ဘယ်လိုပဲ အထင်သေးစရာ ပါပါပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့လူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို အမြဲအထင်သေးတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောပြဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဌာန ဘတ်ဂျက် ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကို အမေရိကန်ဌာနခွဲအတွက် သုံးတယ်။ ပြီးတော့ ကေဂျီဘီ ဆီကလည်း ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကျူးဘားရေးရာ သတင်းတွေ အများကြီးရတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ စီအိုင်အေ ဘယ်လောက်ပတ်သက်တယ်။ ကျူးဘားအရေးနဲ့ မြေဟောက်စစ်ဆင်ရေးကိစ္စတွေမှာ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်သိထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိထားတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်လို ထောက်လှမ်းရေးသမားပဲ။ အဲဒါ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရဘူး”

ဟုတ်ပြီ၊ သူ ဒေါပွလာပြီ၊ သူ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ စားပွဲပေါ်သို့ ကိုင်း လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် နှုတ်ခမ်း တင်းတင်း စေ့ရင်းက...

“ငြင်းလို့မရဘူး ဟုတ်လား။ ဘာကိစ္စ မင်းကို ငါက ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ လုပ်ရမှာလဲ။ နိုင်ငံတကာ ဥပဒေသအရ ဒီသံရုံးဝင်းဟာ အမေရိကန် ပိုင်တယ်။ မင်းလည်း ဟိုခွေးသား လူသတ်သမားတွေလိုပဲ။ ဒီကိုရောက်လာစရာ အကြောင်း မရှိဘူး။ မင်းလည်း သံရုံးကို ဝင်တိုက်ခိုက်တဲ့ အကြမ်းဖက်သမားတွေလိုပဲ အပြစ် ရှိတယ်။ အဲဒီအတွက် မင်းတို့အားလုံး ငါ့အစိုးရရဲ့ ဒဏ်ခတ်မှုကို အသေအလဲ ခံရမယ်”

ကျွန်တော် ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ရယ်လိုက်သည်။ ပို၍ ဒေါပွလာသော

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပို၍ပို၍ ပီတိဖြစ်နေမိ၏။ သူ ကျွန်တော့်ကိုများ ထထိုး မလားဟု စိုးရိမ်သွားသေးသည်။ သို့သော် သူက ဒေါသကို ထိန်းလိုက်ဟန်ဖြင့် ချက်ချင်း ကုန်ဆည်ထားသည်။ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို ကျော်ပြီး နံရံဆီသို့ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“မစ္စတာ ပီယာဘိုဒီ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်နိုင်ငံ ဆက်ဆံရေးအခြေအနေဟာ သိပ်ဆိုးတဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိနေတယ်။ ခုဆိုရင် အမေရိကန်အစိုးရ သိပ်စိတ်ဆိုး လောက်ပြီ။ သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည် တွေကို တစ်သက်လုံး ဒေါသနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့တာချည်းပဲ။ ကိစ္စမရှိဘူး။ အခု ကျွန်တော် ဒီကို လာတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး။ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်အောင် လိုက်လာတာလေ။ ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားတို့ဘက်က တစ်ခုခုစွပ်စွဲရင် ကျွန်တော့်အစိုးရက ကောင်းကောင်း ငြင်းနိုင်တယ်ဗျ။ ကဲ... မြေဟောက်စစ်ဆင်ရေးကိစ္စ ပြန်သွားရအောင်”

သူက ဒေါသလွမ်းသည့် လေသံဖြင့်...

“ဒီမှာ ကယ်လ်ဒီရွန်၊ မင်းကိုယ်မင်း ငါ့ကို စစ်နိုင် မေးနိုင်မယ်ထင်ရင် တော့ မင်း သောက်ရမ်းမှာနေပြီ။ ကျူးဘားအရာရှိတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဒီကို ပိုင်နက်ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာတဲ့အတွက် ငါ ကန့်ကွက်တယ်ဆိုတာကလွဲပြီး မင်းနဲ့ ပြောစရာ မရှိဘူး။”

သူ့မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်ကျော်ပြီး နံရံကို စိုက်ကြည့်နေဆဲ။ နှုတ်ခမ်းအစုံကို မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းဖြစ်အောင် တင်းတင်းစေ့ထားဆဲ။ အင်း... မဆိုးပါဘူး။ ကျွန်တော့်နားမည်ခေါ်ပြီး ပြောဖော်ရလာသည်။ လှေကား ပထမ ထစ်ကို သူ တက်လာခြင်းပင်။ သို့သော် သူက ဒါထက် ပိုမတက်ဖို့ သတိရှိနေဟန်။ ကျွန်တော့်အဖို့မူ ရှေ့ဆက်တွန်းတင်ဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော့် အာရုံ နိုးကြားမှုတွေကို ခွင်ကျအောင် သုံးရတော့မည်။

မတ်တတ်ထရပ်ပြီး နောက်ဘက်တစ်ခန်းဆီကို ကျွန်တော် လျှောက်သွား သည်။ ပြီးတော့ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ ဧရာမပြတင်းပေါက်ကြီးနှစ်ပေါက်ရှိသည့် အခန်း။ သံတိုင်တွေ ကာထားသည်။ လိုအပ်လျှင် အချုပ်ခန်းအဖြစ် အသုံးပြုဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဆောက်ထားပုံရသည်။ ကျွန်တော် သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

ကျွန်တော် စကားဆက်သည်။

“နောက်ကို ခင်ဗျား မိုင်းမိုးအင်္ကျီဝတ်ထားစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးနဲ့ခွဲထားမယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ နေရမယ်”

ကျွန်တော်က လွတ်နေသည့်အခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ စိတ် သက်သာရာ ရသွားသည့် အရိပ်အယောင်များ သူ့မျက်နှာတွင် ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက် ရ၏။ ကျွန်တော် အထင်မှန်လျှင် မိုင်းမိုးအင်္ကျီကြောင့် မဟုတ်တန်ရာ၊ ကျန်သို့ပန်း များကို မိန်းမသတ်သတ်၊ ယောက်ျားသတ်သတ် အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုစီတွင် စုထားသည်။ ပီယာဘိုဒီက တစ်ယောက်တည်းနေချင်သူ၊ တစ်ကိုယ်တော်သမား၊ ဒါကြောင့် သူ ပျော်သွားခြင်း ဖြစ်မည်။ သို့သော် ခဏတာအတွင်း သူ စိတ်ဓာတ် ကျသွားပါလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော် တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်။ လောလောဆယ် လိုအပ်တာလေးတွေ ဖမ်းဘို့နာကို ကျွန်တော် မှာခဲ့ပါ့မယ်။ နံရံကပ် အိပ်ရာတွေကို ဖြုတ်ခိုင်းလိုက်မယ်။ ကောက်ရိုးမွေ့ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခင်းပေးမယ်။ အိမ်သာနဲ့ ရေချိုးခန်းကို အသေပိတ်ထားမယ်။ အိမ်သာတက်ဖို့နဲ့ အပေါ့သွားဖို့ ပုံးတစ်လုံး ပေးထားမယ်။ သောက်ဖို့နဲ့ သုံးဖို့ ပုံးတစ်လုံးလဲ ပေးထားမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆပ်ပြာ တော့ မရဘူး။ အစားအသောက်ကို တစ်နေ့မှာ တစ်နပ်ပဲ ရမယ်။ ခင်ဗျား စားနေကျ အစားအစာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ စွပ်ပြုတ်ကျွဲကျွဲရယ်၊ ထမင်းရယ်၊ အသီးအရွက်ရယ် ဒါလောက်ပဲ။ တစ်ခါတလေတော့ သားငါးရမှာပေါ့ဗျာ”

မတုန်မလှုပ်မျက်နှာမျိုး မဟုတ်တော့၊ မယုံကြည်နိုင်သလို ဖြစ်နေသည့် ပုံမျိုး၊ ကျွန်တော် စကားဆက်သည်။

“အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့ပါ။ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီတော့ ဝတ်ထားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော် ဒီက ထွက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လုပ်ပါ။ ဖမ်းဘို့နာရောက်လာတဲ့အထိ မချွတ်ရသေးရင် သူ့လူတွေနဲ့ အင်အားသုံးပြီး ချွတ်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား သိက္ခာကျလိမ့်မယ်။ သူက ဒါမျိုးလုပ်ရရင် သိပ်ပျော်တာ”

သူ ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။ အထိတ်တလန့်နှင့် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေပြီး ပါးစပ်ကို ဟလိုက်စေလိုက်နှင့်၊ ပြီးမှ အေးစက်စက်လေသံဖြင့်...

“ငါ အဲဒီလိုနေမယ် မင်း ထင်လား၊ ငါကွ... ငါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျားမို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာပါ။ ခင်ဗျားတို့က ဗားဂက်စ်ကို

ဟာတာရအောင် လုပ်ပေးကြတယ်။ ဗားဂက်စ်က ဒီတိုင်းပြည်က လူ သန်းပေါင်း များစွာကို အဲဒီအတိုင်းထားတယ်။ သမံတလင်းမှာ အိပ်ရတယ်။ ပုံးတစ်လုံးထဲမှာ တပိုတပါးသွားရတယ်။ ခင်ဗျားကိုကျွေးမယ့်အစာမျိုးပဲ စားရတယ်။ ဗားဂက်စ်ရဲ့ ကော်ဖီခြံထဲမှာ လူတွေ တန်ပေါင်းထောင်ချီပြီး ကော်ဖီစေ့စားရတယ်။ သူတို့တစ်တွေ ကော်ဖီတစ်ခွက်မှ ဝယ်မသောက်နိုင်ကြဘူး။ အဲဒါတွေစဉ်းစားထားဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြန်လာမှ မြေဟောက်စစ်ဆင်ရေးအကြောင်းရယ်၊ ကျူးဘားက သစ္စာဖောက်တွေ အကြောင်းရယ် ဆက်ပြောကြတာပေါ့”

“ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး”

သူ တအားအော်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား မပြောလို့ မရပါဘူး။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြောရမှာပါ”

သူက နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်သွားပြီး မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် အော်ပြော ပြန်သည်။

“မင်းတို့ ငါ့ကို ညှဉ်းဆဲမယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား...၊ အမေရိကန်သံအမတ် တစ်ယောက်ကို”

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြီး...

“ညှဉ်းဆဲတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ အဲဒီနည်းက အလုပ်မဖြစ်ပါဘူး။ နောက်ပြီး ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဆေးဝါး မသုံးဘူး။ ဒါကြောင့် အစားအသောက်ကို စိတ်ချလက်ချသာ စားပါ။ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့”

သူက အတွင်းခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး...

“ငါက ဒီလိုအခန်းမျိုးထဲမှာနေရမယ် ဟုတ်လား၊ ဒါ သက်သက် စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ညှဉ်းပန်းမှုပဲ”

ကျွန်တော် ရယ်ချလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ဗျာ၊ အချစ်မှာတောင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ညှဉ်းဆဲမှုမျိုး ရှိသေး တာပဲ။ ခင်ဗျား သိပါတယ်လေ”



ပိဟာဘိုဒီ

စန်ကာလို

(တတိယနေ့)

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော့်ဒေါသတွေ လျော့ပြေစပြုလာသည်။ အားလုံး တစ်နေ့နှင့် တစ်ည ကြာခဲ့ပြီ။ တစ်ထစ်ချင်း လျော့ကျလာခြင်းမျိုး။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်တော့ မကျ၊ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် အမုန်းစိတ်ကို အနည်ထိုင်ကာ တစ်နေရာတည်းတွင် စုစည်းလျက် ခွန်အားတစ်ရပ်အဖြစ် ဖွဲ့စည်းပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ အကောင်အထည်မရှိခဲ့သည့် ရင်ထဲမှ အမုန်းဒြပ်ရုပ် တစ်ခုသည် လူတစ်ယောက်အဖြစ် ယခု ပုံပေါ်လာပြီ။ သည်အမုန်းခွန်အား ရင်မှာ ခိုအောင်းခဲ့သည်မှာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိခဲ့ပြီ။ ရုဗ်ကန်နှင့် ယှဉ်သည့် အမုန်းတရား၊ ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်အောင် ပြင်းထန်သည့် အာဃာတတစ်မျိုး။

ခုတော့ ပုံပေါ်လာပြီ။ ယုတ္တိဗေဒဖြင့် ဆင်ခြင်နိုင်လာပြီ။ ပစ်မှတ်...ကို ပီပီ ပြင်ပြင် မြင်လာပြီ။ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကို ဆူဝေနေအောင် ပြင်းတန်သည့် ပူပူ လောင်လောင် ခံစားမှုတစ်မျိုး။ ဒေါသမုန်တိုင်းထက် အ...ကြီး... သို့ စိတ် စွမ်းအင်တစ်မျိုး။ ဒေါသစိတ်သည် စင်စစ် အဓိပ္ပာယ်...။ မူးတီး...ကမူ အခြေခံတစ်ခု ရှိသည်။ ဆင်ခြင်တုံတရား ပါသည်။

သူ့လိုလူကို ကျွန်တော် လွယ်လွယ်ကလေး အကဲဖြတ်လို့ ရပါသည်။
ကျွန်တော်သည် မနူးမနပ်ပညာတတ်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ သူ့ထောင်ချောက်ထဲ
ကျလောက်အောင် ဉာဏ်နည်းသည့် ငတုံးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ထိန်းမနိုင်
ပိုင်းမရဖြစ်သွားသည့် အခြေအနေကြောင့် အမိခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် ထိန်းနိုင်သည်။

သူက ကျွန်တော့်သိက္ခာကို နင်းခြေပြီး လိုတာရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပုံ။
မကောင်းဆိုးရွားတစ်ယောက်၏ လောကအမြင်မျိုး။ ဒါကိုကိ စိတ်ဓာတ်အင်အား
နဲ့နဲ့သူတို့၏ အပြုအမူမျိုး မဟုတ်လား။

အသိဉာဏ် အဆင်မြင့်သူတိုင်းသည် ဂုဏ်သိက္ခာကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ကြသည်။
ထို့ကြောင့် ဒေဝါလီခံသွားရသည့်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေ တိုက်ပေါ်မှ ခုန်ချသတ်သေ
ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ငွေသန်းပေါင်းများစွာနှင့်အတူ ဂုဏ်သိက္ခာပါ ဆုံးရှုံးသွားသည့်
အဓိပ္ပာယ်။

ဦးနှောက်ထဲကို ဘာကြောင့် ဟဲမင်းဝေး သေနတ်ကျည်ဆန် ပစ်သွင်း
ခြင်းလဲ။ သူ့အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာသည် ခွန်အားဖြစ်၏။ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းက
ခွန်အားကို တိုက်စားသွားသည့်အခါ ဘဝသည် သူ့အတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ
မရှိတော့။

ဒေါသက ကျွန်တော့်ကို အခါခပ်သိမ်း လွမ်းခြုံထားသည့်အခါ စိတ်
အနေသည် တစ်မျိုးပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲခြင်းကို သတိမမူမိတော့၊ လူသားတစ်ယောက်
အနေဖြင့် ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့ရခြင်းကိုသာ နှလုံးသွင်းနေမိတော့၏။ အတွင်းခံဘောင်းဘီ
မှအပ အဝတ်ဗလာဖြင့် ပိန်လို့စွာ ရပ်နေသော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး တိရစ္ဆာန်
ဖမ်းဘို့နာက လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေ၏။ ခြေသလုံးကြွက်သားတွေ သေးလွန်း
သည့်အတွက် ငယ်ငယ်ကပင် ကျွန်တော် သိမ်ငယ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကပင် အပေါင်းအသင်း သိပ်မရှိလှ၊ သူငယ်ချင်းဆို၍
မရှိသလောက်ပင်၊ ဘာကြောင့်ဟူသည်ကိုတော့ တိတိကျကျ ကျွန်တော် မသိ၊
သို့သော် ဘဝကို သည်အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဥတစ်လုံး
တစ်ကောင်ကြွက်သမားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အနိဋ္ဌာရုံနှင့်ကြုံလျှင် မဖြူတတ်၊ အနေ
အထိုင် စနစ်ကျသည်၊ တခမ်းတနား နေသည်။

သည်အထာတွေကို သူ သိနေလောက်ပြီ။ သံရုံးဝန်ထမ်းတွေဆီက သူ
လေ့လာပြီးနေလောက်ပြီ။ မီးပူကော့နေအောင် တိုက်ထားသည့် ရုပ်အင်္ကျီကိုမှ
ကျွန်တော် သဘောကျကြောင်း၊ ကော်ဖီကောင်းကောင်းကို သောက်တတ်ကြောင်းက
အစ သူ လေ့လာပြီးလောက်ပြီ။

ထို့ကြောင့် အထက်ဆုံးမှ အောက်ဆုံးသို့ ဆွဲချပြီး သူ ကျွန်တော့်ကို
မေးခွန်းတွေ မေးမည်။ ကျွန်တော့် ဂုဏ်သိက္ခာကို နင်းခြေပြီး ကျွန်တော့်ဆီမှ
ညှစ်ယူမည်။ ရေပုံးကို ကမုတ်လုပ်ပြီး အိမ်သာတက်ရခြင်း ဆင်းရဲ၊ ဝက်စာကို
လက်နှင့် ယူစားရသည့်ဒုက္ခ၊ ပုံးထဲက ရေကို ငုံ့သောက်ရသည့် အဖြစ်တို့ကို
ကျွန်တော် မည်ရွေ့မည်မျှ ခံပြင်းနာကြည်းနေမည်ကို သူ သိမည်မူချ။

သည်နည်းဖြင့် သူ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်သည်ဆိုလျှင်တော့ မှားနေပြီ။
အမုန်းတရားကြောင့် ကျွဲပခုံးထအောင် အရေထူနေသူတစ်ယောက်သည် တော်ရုံ
နာကျင်မှုကို စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ ခုခံပြီးသား ဖြစ်နေတတ်သည် မဟုတ်လား။

သူ့အား ကျွန်တော် ဘယ်လောက်မုန်းနေသည်ကို သူ မသိနိုင်။ သူလို
လူကိုရော သူ့ကို သည်လိုလူစားဖြစ်အောင် မွေးထုတ်လိုက်သည့်စနစ်ကိုပါ ခါးသီး
မုန်းတီးခြင်း ဖြစ်၏။ အနေအစား သက်သောင့်သက်သာဖြစ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ
ကျွန်တော် ဒူးထောက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သည်အနိဋ္ဌာရုံ ကဏ္ဍတစ်ခု မြန်မြန်
ပြီးစေချင်သော်လည်း သည်အကြောင်း ဘယ်တော့မှ သူ မသိစေရ။

လူစာ မဟုတ်သည့် အစားအစာကို ကျွန်တော် ခုပဲ စားပြီးပါပြီ။ သံဖြူ
ခွက်ကလေးတစ်လုံး ကြမ်းပေါ်တွင်ရှိနေသည်မှာ နာရီများစွာကြာပြီ။ ဖမ်းဘို့နာက
ရေယူပြီး ဝင်လာသည်။ အထဲက မကုန်မချင်း နောက်ထပ် မရဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော် သည်ဘဝရောက်သည်ကို သူ ကြည့်ပြီး ကြည့်နူးနေသည်။
ကျွေးသည့် အစာကို မစားဘဲ တံတွေးနှင့် ထွေးပစ်ချင်၏။ သို့သော် ဆင်ခြင်တုံ
တရားက ကျွန်တော့်ကို အမြဲသတိပေးနေ၍ ကြိတ်မှိတ်စားနေရ၏။ ခွန်အား
လိုသည် မဟုတ်လား။ စားသည့်အခါ ဂျော်ဂျီကယ်လ်ဒီရွန် ဆိုသည့် သတ္တဝါ
အကြောင်း စဉ်းစားပြီး စားသည်။ အမုန်းစိတ်ပိုပြင်းလာမှ မျိုချလိုရသည်။ တစ်လုတ်
စားပြီးလျှင် တစ်ခါ ပျို့တက်လာ၏။ သည်ရေနှင့် သည်အစားအစာကြောင့်
ကာလဝမ်းရောဂါရဖို့ သေချာသလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ပြီးတော့ သည်ဘက်က
ပုံးတစ်ပုံး၊ အနံ့တထောင်းထောင်းနှင့်။

အချစ်မှာတောင် စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ညှဉ်းပန်းမှုရှိသေးတာပဲဗျာ။ ခင်ဗျား သိပါတယ်... တဲ့။ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ သူ့ဖိုင်တွဲထဲမှာ သည်ကိစ္စပါရှိနေပြီလား။ နှစ်တွေ ကြာခဲ့ပြီပဲ။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သည်အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖူးတာပဲ။ ခု စဉ်းစားလိုက်ရင်တောင် ရင်မှာ နာကျင်ဆဲ။

ကောက်ရိုးမွေ့ရာပေါ်တွင် ဒူးနှစ်ဖက်ပိုက်ပြီး ကျွန်တော် ထိုင်နေသည်။ ခြေမနှစ်ဖက် ရောင်နေသည်။ အဆစ်ရောင်ရောဂါ ထနေပြီ။ ကြာလေဆိုးလေ ဆိုးလာတော့မည်။

ကျွန်တော့် ဆေးဘူးတွေ ယူပေးဖို့ပြောတော့ ဖမ်ဘိုနာက ရယ်ပစ်သည်။ သည်ရောဂါမျိုး သည်ခွေးသား ရစေချင်သည်။ ကယ်လ်ဒီရွန်လာမှ တောင်းကြည့် ဦးမည်။ သူ ဒီနေ့လာမှာလား၊ မနက်ဖြန်မှလာမှာလား မသိ။ သူ့နောက်ခြေလှမ်းက ဘာဖြစ်မည်လဲ။

မြွေဟောက်စစ်ဆင်ရေးအကြောင်း ကျွန်တော် အားလုံးသိပါသည်။ ကျူးဘားမှ ထွက်ပြေးလာသူ လိုဗီယန် ကို စစ်တုန်းက ကျွန်တော် အစအဆုံး ပါခဲ့သူပဲ။ သည်စစ်ဆင်ရေးကို ကျွန်တော်နှင့် ဂျိမ်းဆန် နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ရေးဆွဲ ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူပြောသည့်အတိုင်း ပင်လယ်ကွေ့နောက်ပိုင်း သည်စစ်ဆင်ရေးက ကက်စထရီ ဖြုတ်ချရေးတွင် အကြီးဆုံးထိုးစစ် စီမံကိန်းဖြစ်သည်။

အောက်တိုဘာလတွင် မဟာအောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးနေ့ အခမ်းအနား တက်ရန် မော်စကိုသို့ ကက်စထရီကျိန်းသေသွားမည်။ အာဏာသိမ်းခံရခြင်း၏ အရသာကို သင်း လက်တွေ့ သိရှိခံစားရတော့မည်။ ကိုယ့်အတတ်နှင့် ကိုယ် ဝင်္ဂုလည်မည့်အဖြစ်။

တွေးရင်းတွေးရင်း ပီတိဖြစ်လာသည်။ သူက တပည့်ကျော် လမ်းသရဲကို လွှတ်ပြီး ကျွန်တော်ပါးစပ်ကို ဖွင့်ခိုင်းသည်တဲ့၊ ညှဉ်းဆဲခိုင်းသည်တဲ့။ သည်အတွက် သင်းတို့ဒဏ်ခတ်ခံကြရလိမ့်မည်။ မြွေဟောက်စစ်ဆင်ရေးပြီးလျှင် သူတို့ ပြေးစရာ မြေ မရှိနိုင်တော့။

ကျူးဘားကို ကျွန်တော် တစ်ခေါက်ပြန်သွားဦးမည်။ ကျွန်းနိုင်ငံကလေး အကြောင်း ခေါင်းထဲရောက်လာလျှင် သူကလေးမျက်နှာက တရေးရေးပေါ်လာစမြဲ။ တစ်ခု ထူးခြားသည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း သူ့ ရုပ်သွင်သည် ကျွန်တော့်အာရုံတွင် ဝိုးတဝါးမဟုတ်တော့ဘဲ ပီပီပြင်ပြင်ထင်ဟပ်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

အထူးသဖြင့် နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်လုံးများ။ အိပ်မက်ကို ဇာဖြူပြီး ငိုကာ ချဲ့သူများအား ကျွန်တော်စိတ်ပျက်တတ်ပါသည်။ မသိစိတ်အကြောင်းပြောလျှင် ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားတတ်ပါ။

သို့သော် အိပ်မက်ထဲတွင် သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်လုံးများကိုသာ ကွက်ပြီး ဘာကြောင့် ကျွန်တော် ခဏခဏ မြင်မက်နေပါသလဲ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို အမှောင်တုလွမ်းထားသလိုမျိုးမဟုတ်။ အလွန်လင်းသည့် ရောင်ခြည်တစ်မျိုးတွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ် လောင်ကျွမ်း ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမျိုး။ သူ့မျက်လုံးအစုံက ကျွန်တော့်ကို အမြဲစောင့်ကြည့်နေသည်။ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲနေသည့် မျက်လုံးများ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့ တစ်ကိုယ်လုံးကို မီးလျှံဖြစ်စေသည့် နှုတ်ခမ်းများ။ သည် ဝေဒနာက ဘယ်တုန်းကမှ လျော့ပါးသွားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ယခုတော့ အဟောင်းတို့ အသစ်ဖြစ်ပြန်ပါချေပြီ။ သည်အတိတ်ကမ္ဘာသည် တမ်းတစရာ ဘဝလက်ဆောင် တစ်ခုဖြစ်သလို ကျွန်တော်အတွက် ကျိန်စာတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်လေသည်။



ကျော်ဂျီ

စန်ကာလို

(သုံးရက်မြောက်နေ့)

ပြတင်းပေါက်တွင် သူရပ်နေသည်။ မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း ပုံစံဖြင့်။ စိတ်ထဲမှ အစီအစဉ်ကို ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုခေါ်လာခဲ့ခြင်းအတွက် မှားတော့ မမှားပါ။ သူ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းခွင့်ရနေ၏။

သည်လို သောင်းကျန်းမှုအတွက် ကျွန်တော်သူ့ကိုစွဲလမ်းနေခြင်းလား။ အခန်းထဲသို့ ပြန်လှည့်လာပြီး ရေချိုးခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ ဘယ်လောက်လှကြောင်းကျွန်တော် တစ်ခါက ပြောပြဖူးသည်။ သူက သူ့ကိုယ် သူ လှသည် မထင်။ အလှတရားကို သူမသိ။ သည်အတွက် ပိုလှနေသည်လား။ ရံခါတွင် သူ့မျက်နှာလေးမှာ ပကတိအပြစ်ကင်းစင်နေ၏။

ခေါင်းကိုမော့မော့ထားပြီး လမ်းလျှောက်ပုံက ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ကြည့်ဖူးသည် အမေရိကန် မင်းသမီး အာဇာနည်နာနှင့် တစ်ပုံစံတည်း။ ထို့ကြောင့် အင်းနက်စ်ကို တွေ့တွေ့ခြင်း မှတ်မိနေခြင်းဖြစ်၏။ တစ်မိနစ်အတွင်း သူ့ရေချိုး ခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာသည်။ မှန်လင်ပန်းကလေးကိုလျှောက်၊ လင်ပန်းပေါ်တွင် ပုလင်းသေးသေးလေးတစ်လုံး ပါလာသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် သူ ဝင်ထိုင်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်အကြားတွင် မှန်လင်ပန်းကလေးကို ချသည်။ ပုလင်းကလေးကို ဖွင့်ပြီး အဖြူမှုန့်တွေ လင်ပန်းထဲသွန်ချသည်။ ကိုကင်းမှုန့်တွေ။

“မင်း ဒါ ဘယ်ကရသလဲ”

“ဒီဟိုတယ်က ရတာပေါ့။ ဒါအမေရိကန်ပိုင် ဟိုတယ်လေ။ နိုင်ငံခြား သားတွေ အများကြီး ဒီမှာရှိနေတာပဲ။ ဒီမှာ ဘိန်းဖြူကစပြီး ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီး ကလေးအထိ ရနိုင်တယ်။ ဒါအခန်းစားပွဲထိုးဆီက ရတာလေ”

“ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘယ်လောက်မှ မပေးရပါဘူး”

“မပေးရဘူး ဟုတ်လား”

သူက လျှို့ဝှက်စွာပြုံးပြီး...

“ဟုတ်တယ် ကျော်ဂျီရဲ့၊ အင်းနက်စ်က သူ့ကိုပြောတယ်လေ။ ငါ့လူ အပြင် ထွက်နေတဲ့အချိန်မှာ နင်ငါ့ဆီလာခဲ့လို့၊ ဆယ်မိနစ် အချိန်ပေးမယ်၊ နင်ကြိုက်တာ လုပ်လို့”

“ကြိုက်တာလုပ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဆယ်မိနစ်တည်းပဲဟာ၊ သူ့အရမ်းပျော်သွားတယ် သိလား”

ကျွန်တော် တံတွေးမျိုးချလိုက်သည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ သူက တအားကုန် ပြုံးလိုက်၏။ ကျွန်တော့်မျက်နှာတွင် ဘာခံစားမှုမှ မပြ။ သူ ကျွန်တော့်ကို ရှိုးနေခြင်းလား၊ တကယ်ပြောနေခြင်းလား၊ အမှန်ပြောခြင်း ဖြစ်နိုင် ပါသည်။

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်မှုကို ကျွန်တော် သရုပ်မခွဲနိုင်ပါ။ ဒေါသနှင့် အားနည်းမှု ရောထွေးနေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ လောလောဆယ် သူ့မျက်နှာလှလှလေးကို လက်သီးနှင့် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ချင်စိတ်သာ လွှမ်းမိုးနေ၏။

သူကလည်း မျှော်လင့်နေပုံ။ သူက တိုက်ပွဲကို တမင်ဖိတ်ခေါ်နေသည့် မိန်းမသားမျိုး။

တစ်ခါက ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုတွင် အရက်မူးနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖန်ခွက်နှင့်ပေါက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ရီသဲ့သဲ့လုပ်လိုတဲ့လေ။ တစ်ခါတွင်တော့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ သူ ရှိနေစဉ် ရည်းစားဟောင်းက ကျွန်တော့်ဆီ ကိစ္စတစ်ခု အကူအညီလို၍ ဖုန်းဆက်သည်။ သည်တော့လည်း အချစ်ဟောင်းနှင့် ပြန်ပြောင်း စားမြုံ့ပြန်စရာလေးတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။ ထိုနေ့က ရှိရှိသမျှ ခွဲစရာမှန်သမျှ

...ပုဂံကျန် ပေါက်ခွဲပစ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘော့ဘ်မာလေး၏ ဓာတ်
ကြားကို အကျယ်ကြီးဖွင့်ပြီး နားထောင်နေလိုက်သည်။ သည်လို မနာလိုဝန်မှုမျိုးကို
ကျွန်တော့်ထံမှ သူ မြူဆွယ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ အောင်မြင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် စုတ်တံလေးတစ်ခု လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော် ငြင်း
လိုက်၏။ သူက ပခုံးတွန့်ပြီး အဖြူမှုန့်ကလေးများဆီသို့ ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။
မှန်ထဲတွင်လည်း သူ့အလှရောင်ပြန်ထင်ဟပ်နေ၏။ အဖြူမှုန့်ကလေးများကို
အားပါးတရရှူသွင်းလိုက်သည်။

ဟာဗာနာမှာပင် သူ ဒါမျိုးရအောင် ရှာတတ်သည်။ လေယာဉ်ကွင်းတွင်
ဘယ်မှောင်ခိုသမား၏ လက်ထဲ ဘယ်လောက်ပါလာသည်ကအစ သူ သိသည်။

ကျွန်တော် စစ်ရသည့် အမှုတစ်ခုနှင့် ဆက်နွယ်နေသည့် သူ့ကို လွန်ခဲ့သည့်
သုံးနှစ်က စတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ်ပေါင်းသင်းခဲ့သည့် သူ့ယောက်ျားမှာ
နေဝင်ချိန်ရောက်နေသူဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ အပြစ်
ပေးခဲ့ပါသည်။ သို့သော် နောက်တစ်လအကြာတွင် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဝါယာကြိုးနှင့်
ကြိုးဆွဲချသေနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သွေးရိုးသားရိုး အမှုမဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ သို့ဖြင့် ပထမဆုံး
စစ်ဆေးမေးမြန်းခံရသူမှာ အင်းနက်စ်ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲကို သူရောက်လာတော့ ပူပူလောင်လောင် ကြောင်ကြောင်
ကျားကျား ဂျစ်ပစီစကတ်ကြီးဝတ်လို့၊ ခြေထောက်တွင် ဖိနပ်မပါ။ ကျွန်တော့်
ပထမဆုံးမေးခွန်းက...

“မင်းယောက်ျား ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေရတယ်ဆိုတာ
မင်း သိသလား။”

သူ့အဖြေက တိုက်ရိုက်ကျလွန်းသလို စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာစရာလည်း ကောင်း၏။

“သိတာပေါ့။ သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ကျွန်မ တွဲတယ်လေ။
သူက ကျွန်မ မရှိဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်မက သူ့ကို စိတ်ကုန်နေတယ်။ ဒါပါပဲ။”

သူ့ယောက်ျား၏ သူငယ်ချင်းဆိုသူကိုလည်း ငြီးငွေ့လာပြန်သည်။ သို့သော်
ထိုသူငယ်ချင်းကတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်မသေခဲ့ပါ။ ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့
အင်းနက်စ် ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။

ခု ကျွန်တော့်ခြေရင်းတွင် ကန့်လန့်ဖြတ် ကျောဆန့်နေသည်။ ကိုကင်း

တန်ခိုးပြချိန်ကို စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ရှေ့ရေးကို
တွေးကြည့်သည်။ ရှင်းရှင်းမြင်နေရပါ၏။ သည်မိန်းမသည် ဆပ်ကပ်လှောင်အိမ်
ထဲက ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လို ကြောက်စရာကောင်းသည့် မိန်းမဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ဆပ်ကပ်သမား၊ သံလှောင်အိမ်ထဲကို တုတ်တံ တစ်ချောင်းမှ
မပါဘဲ ဝင်သွားသူ၊ ရှေးတုန်းက သည်လို ရုပ်ရှင်ကားဟောင်းများ ကျွန်တော်
ကြည့်ဖူးသည်။ ရုပ်ဆင်းရူပကာ အမူအရာနှင့် တိရစ္ဆာန်တွေကို ထိန်းသွားခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု ပရိသတ်က ထင်ကြသည်။ အမှန်မှာ အလွန်စူးရှသည့် စိတ်
စွမ်းအင်ဖြင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ကို အောင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

အားနည်းချက်။ ဒါမှမဟုတ် ကြောက်ရွံ့မှု စဉ်းငယ်ပြရုံဖြင့် အရိုးအသား
တခြားစီ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေကို သူ ပွတ်သီးပွတ်သပ်
လုပ်နေသည်။ ပြီးလျှင် တစ်ဆင့်တက်၍ သောင်းကျန်းတော့မည်။

အိပ်ရာနံဘေးမှ တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်။ ဘာမျှဒက်စ်၏ လက်ထောက်
အသံ၊ သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရ၏။ စင်ကာလိုကို အမေရိကန်က ယနေ့ အရက်
တက်အချိန်မှစပြီး လေကြောင်းအားလုံး ပိတ်ဆို့ဖို့ ကြေညာလိုက်ကြောင်း သတင်း
ပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စင်ကာလိုကမ်းခြေမှ သုံးမိုင်ကျော်အတွင်း တွေ့သည့် သင်္ဘောမှန်သမျှ
မြှုပ်ပစ်မည်။ ဆယ်မိုင်အတွင်း ဝင်လာသည့် လေယာဉ်မှန်သမျှ ပစ်ချမည်တဲ့။
နှစ်မစ်လေယာဉ်တင်သင်္ဘောပေါ်မှ ဖိုက်တာလေယာဉ်များ အသင့်ပြင်ထားပြီတဲ့။

လောလောဆယ်ဆယ် မာနာဂ္ဂာသို့ထွက်မည့် လေယာဉ်တစ်စင်း ရှိသည်။
ကျွန်တော် ပြန်ချင်လျှင် စီစဉ်ပေးမည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က မလိုကြောင်း
ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်း အမေရိကန်တုံ့ပြန်မှုက မြန်ဆန်သည်။ နီကာရာဂွာ
အတွေ့အကြုံရှိနေပြီ မဟုတ်လား။ စင်ကာလိုကို စစ်ရေးအားဖြည့် အကူအညီ
ရောက်လာချိန် သူတို့ပေးမည် မဟုတ်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ခုနစ်နာရီ
ခွဲနေပြီ။ နောက်နာရီဝက်အတွင်း ရိက္ခာပို့သည့်ကား ထွက်တော့မည်။

သံအမတ်ကို သည်နေ့ အနားပေးဖို့ ကျွန်တော် စီစဉ်ထားသည်။ သို့သော်
ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ် အချိန်ရချင်မှ ရတော့မည်။ အင်းနက်စ်ရင်ခွင်ထဲမှ ခြေထောက်
တွေကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။

အိပ်ရာပေါ်မှဆင်းပြီး အပြေးအလွှား အဝတ်လဲသည်။ သူ စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်သွားသည့် လေသံမျိုးဖြင့်...

“ဒါက ဘယ်သွားဦးမှာလဲ”

“သံရုံးလိုက်သွားရမယ်။ ဒီည ကိုယ်ပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုမှာအိပ်မယ်”

“ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

တီဗွီနှင့် ကက်ဆက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“အခွေကောင်းကောင်းတွေရှိတယ်။ အခန်းထဲမှာ ထမင်း မှာစားပေါ့”

သူ့ဆီလာမည့် အခန်းစားပွဲထိုးအကြောင်း ကျွန်တော် မေ့နေသည်။ သူက ထထိုင်ပြီး ဒေါသ သည်းထန်နေသည့် လေသံဖြင့်...

“သွားစမ်းပါ၊ မနေနိုင်ပါဘူး။ အပြင်ထွက်စားမှာပဲ”

“မထွက်နဲ့၊ အပြင်မှာ ဘာမှစိတ်မချရဘူး။ အခန်းထဲမှာ မစားချင်ရင် အောက်ဆင်းစား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် လေယာဉ်ကွင်းကိုသွား၊ တစ်နာရီအတွင်း မာနာဂ္ဂာကို ထွက်မယ့်လေယာဉ်တစ်စင်းရှိတယ်။ လိုက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ် စီစဉ် ပေးမယ်။ နောက်ဆိုရင် လေယာဉ်တစ်စင်းမှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ ငြိမ်သွားသည်။ ပြန်ဖို့ စဉ်းစားနေခြင်းလား၊ ကျွန်တော်ကကော ပြန်စေချင်နေသလား။

အဝတ်လဲပြီး သားရေအိတ်နှင့် ဖိုင်တွဲတွေ ကောက်ယူလိုက်သည်။ အခန်းဝ ရောက်တော့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ဒူးထောက်ပြီး မျက်နှာကို လက်ကိုင်မှန် အပိုင်းထဲတွင် ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်က တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရင်း...

“ကိုယ့်အတွက် ပိုက်ဆံနည်းနည်းတော့ ထားခဲ့နော်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရင် အကုန်ရနေတာပဲ”

သူ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သံလှောင်အိမ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ သတ္တိရှိရင် ရှေ့တိုးခဲ့ဟု အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူက လေအေးကလေးဖြင့်

“အခန်း စားပွဲထိုးကို ပိုက်ဆံပဲ ပေးလိုက်ပါတော့မယ်လေ”

အားနည်းသည့် သဘောလား သွေးတိုးစမ်းခြင်းလား။ ကျွန်တော်က အရေးမထားဟန်ဖြင့်...

“ပိုက်ဆံ သိပ်မကျန်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဆယ်မိနစ်တည်းပဲကွာ”

တံခါးပိတ်ပြီး ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ လေးငါးလှမ်း လှမ်းပြီးသည်နှင့် တံခါးရွက်ကို တစ်ခုခုလာမှန်သံ၊ ကျကွဲသံကြားလိုက်၏။ ကြည့်မှန်ကလေး ဖြစ်မည်ထင်သည်။

လှောင်အိမ်ထဲက တိရစ္ဆာန်က ခုန်အုပ်သည်။ သို့သော် ဆပ်ကပ်ဆရာကို မမိ။



ဆလိုကမ်

ဝါရှင်တန်

(သုံးရက်မြောက်နေ့)

ကျုပ်နာမည်က ဆလိုကမ်၊ စစ်သက် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့ဖူးဘူး။ ဘာနာကိုစတာမှာ ကျုပ် ရောက်နေတာလေ။

မိုးတွေသောက်ရမ်း ရွာချနေချိန်ပေါ့။ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်က ဆင်းမယ် လုပ်တော့၊ အလို... ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား။ ဧရာမ လင်မိဆင်းကားကြီး ရဟတ်ယာဉ်ခြေရင်းမှာ အသင့်စောင့်လို့ဗျား။ လေတပ် ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို ပုံစံကျကျ အလေးပြုပြီး ကားတံခါး ဖွင့်ပေးတယ်။

အလဲ့... တော်တော် အရေးပါနေပါလား။ ဘာမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ စောစောနာရီပိုင်းမှာတုန်းက ကျုပ်ကို သောက်ဂရုစိုက်မယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူးဗျား။ ကားထဲကို ကျွန်တော် ငုံ့ဝင်လိုက်တယ်။ ချက်ချင်း တံခါးပိတ်သွားပြီး ငြိမ်ခနဲထွက်လာခဲ့တယ်။ ဘေးခုံမှာ လူတစ်ယောက် ပါလာတယ်။ အနက်ရောင် ဝတ်စုံနဲ့။

သူက လက်ကမ်းပေးပြီး...

“ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

မှောင်နေလို့ သူ့မျက်နှာကို ကျုပ် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘူး။ ဂိတ်ဝကို ပြုတ်တော့မှ မီးရောင်မှာ ကျုပ် သူ့ကို ငဲ့ကြည့်ခွင့် ရတယ်။ ကျုပ် လန့်သွား

တယ်ဗျ။ မိုက်ကွမ်လိုစီပါလား။ သမ္မတရဲ့ အမျိုးသား လုံခြုံရေးကောင်စီဝင်လေ။

သူ ဘာဆိုလိုတာပါလိမ့်။ သူနဲ့ ကျုပ် တစ်ခါမှ မဆုံဖူးပါဘူး။ မြစ်ကူး တံတားပေါ်ကို ကားကြီး ဖြတ်မောင်းနေတုန်း ကျုပ် စကားစရတော့တာပေါ့။

“ဒီမယ်... မစ္စတာကွမ်လိုစီ၊ ရုပ်မြင်သံကြားနဲ့ သတင်းစာတွေမှာ ခဏ ခဏ မြင်နေရတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးဘူးလေ”

“ဆုံဖူးတာပေါ့ဗျား။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၅ ရက်နေ့လေ၊ မြောက် ကာရို လိုင်းနား အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ၊ အတော်ညဉ့်နက်နေပြီလေ”

သူက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ဧဝေဧဝါဖြစ်နေတဲ့ပုံကို သဘောကျနေဟန်တူရဲ့။ တစ်ချက်ရယ်ပြီး စကားဆက်တယ်။

“အိရန်က သုံးပန်းတွေကို ကယ်ဆယ်ဖို့ စစ်ဆင်ရေး ကျဆုံးတဲ့နေ့မှာလေဗျား။ ခင်ဗျား သောက်ရမ်းမူးနေတယ်။ စကားတွေလည်း အများကြီး ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က နားထောင်သမားလေ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း တော်တော် မူးနေပြီ”

ခုမှ ကျုပ် ရေးရေးပေါ်တယ်။ ဒေါပွပွနဲ့ သောက်ရမ်းမူးပစ်လိုက်တဲ့ညပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်အနားမှာ ထိုင်သောက်နေတဲ့ ငနဲက မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ပါ။

“ခင်ဗျား မုတ်ဆိတ်မွေးထားသလား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့၊ ကျွန်တော်က ရွေးကောက်ပွဲ မဲဆွယ်ဖို့ အဲဒီရောက်လာတာ၊ ခင်ဗျားက မိုးဒုံဘရက်က ထွက်လာပြီး တအား သောက်တဲ့ ညပေါ့”

“ကျုပ် တမင် အမူးသောက်ပစ်လိုက်တာလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား နှစ်နာရီလောက် စကားပြောတယ်။ ဒေါသူပုန်ထတယ်။

ဒီမယ်... ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ခင်ဗျားပြောတာတွေ ကျွန်တော် သဘောကျတယ်ဗျား။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနာမည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေတာ။ အဲဒါနဲ့ မနှစ်က ကျွန်တော် ဒီရာထူးရလာတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ရှာခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဗိုလ်မှူးပဲ ရှိသေးတယ်နော်။ ကျွန်တော် အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်ရေးဖိုင်တွဲ ယူဖတ်ကြည့်တယ်။ အဲဒီတော့မှ နားလည်သွားတယ်။ တပ်မတော်အရာရှိတစ်ယောက် အနေနဲ့ ခင်ဗျားက ပွင့်လင်းလွန်းအားကြီးတာကိုးဗျ”

■ တင်မောင်မြင့်

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ဗိုလ်မှူးကနေ မတက်တော့ဘူးထင်နေတာ။ ဒါမှ မဟုတ် ဖ-ထ-ခ နဲ့ ထိမှာပဲလို့”

“ဘာလဲဗျ၊ ဖ-ထ-ခ ဆိုတာ”

“ဖြုတ်ထုတ်ခဲလေ၊ ခုလည်း မထိဘူး မပြောနိုင်သေးဘူး”

သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ပြီး မဲပြုံးပြုံးတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ မေးတယ်။

“ခင်ဗျား သူ့ကို ထိုးဖို့ လိုလို့လား”

“လိုတာပေါ့။ နောက်ထပ်ထိုးဖို့လည်း ကျုပ် ဝန်မလေးဘူး”

သူ ပခုံးတွန့်ပြီး လွတ်လပ်ရေး ရိပ်သာလမ်းကို ချိုးအကွေ့မှာ စကား ဆက်တယ်။

“ထားပါတော့လေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကတော့ ခင်ဗျားကိုချည်ဖို့ ကြိုးတွေ ကျွန်တော် ရှင်းပစ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဒီရာထူးရတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက သောက်ရမ်းအံ့ဩရသလို စိတ်လည်း တော်တော်ညစ်သွားတယ်ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး”

သူ ပြတင်းအပြင်ကို ငေးလိုက်လာတယ်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် လူသွားလမ်းပေါ် လျှောက်သွားနေတယ်။ ထီးကို တစ်ဖက်၊ စကတ်အနားကို တစ်ဖက် ကိုင်လို့၊ သလုံးသားအလှက အရေးထဲမှာ ပေါ်လွင်နေသေးဗျာ။ ကောင်မလေးကို လျှပ်တစ်ပြက်ဖြတ်ပြီး လမ်းတစ်လမ်းထဲ ချိုးကွေ့လိုက်မှ သူ စကားဆက်တယ်။

“ကျွန်တော်ဟာ အားလုံးနဲ့ ရေစုန်ကို မျှောလိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်ဘူး။ ခင်ဗျားပြောတာတွေကို သဘောကျတယ်။ ဒါထက် မြင့်တဲ့ တစ်နေရာ ကနေ ပြောခွင့်ရရင် ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိမယ်။ ကျွန်တော့်ရာထူး အရှိန်အဝါကြောင့် ဒီအတွေးမျိုး ဝင်လာသလားတော့ မသိဘူး။ အရမ်းတက်ကြွနေချိန်ကိုဗျ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နောက်ပိုင်း မေ့သွားတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ညသန်းခေါင်ကမှ ပြန်သတိရတာ”

“ဘာလိုကြောင့်ပါလိမ့်”

“စန်ကာလို ကိစ္စကြောင့်ပေါ့”

“ဒင်း... ဒေါင်”

ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ပဲ့တင်သွားတယ်။ သူ့ကို ထပ်မေး လိုက်တယ်။

“သူတို့ကိုကယ်ဖို့ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ကြမလို့လား”

သူက သက်ပြင်းချပြီးတော့...

“လုပ်တော့ လုပ်ရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတွေက အများကြီးရယ်၊ တွေး ကြည့်ရင် နလုံးသွေးတောင် ရပ်သွားနိုင်တယ်”

“ဒါပေါ့... ဒါပေါ့။ အဲဒီချာတိတ်တွေက လူရိုင်းတွေ။ သူတို့က ဝင်ပေါက် အားလုံး ပိတ်ထားတယ်”

ပြောရင်း ကျုပ်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာတယ်။ ခြောက်ရက်လုံးလုံး နေ့ရော ညပါ ဖိုဒိုဘရက် စစ်တန်းလျားထဲမှာ ဒီသတင်းကို နားစွင့်နေခဲ့တာလေ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ တပ်ကြီးတွေ ဘာလုပ်မလဲ။ တပ်ရင်းက ဒီည ထွက်မလာခင် ကလေးမှာ ရေကြောင်း၊ လေကြောင်း ပိတ်ဆို့ပစ်လိုက်တယ်လို့ ကြားလိုက်တယ်။ ကောင်းပါ့တယ်၊ မှန်ပါတယ်။ ဒီလိုမြန်မှပေါ့။ ကျုပ် စိတ်လှုပ်ရှားနေတာကို သူ မသိအောင်နေပြီး မေးလိုက်တယ်။

“အဲဒီအထဲမှာ ကျုပ် ပါရမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းယမ်းတယ်။

“မဟုတ်ဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး၊ တီဟီရန်ကိစ္စပြီးကတည်းက အထူးတပ်တွေ ဖွဲ့ထားတယ်။ ခင်ဗျား သိမှာပါ”

“သိပါတယ်။ အထူးပူးတွဲ စစ်ဆင်ရေး မုန်တိုင်းတပ်တွေ မဟုတ်လား။ အဲဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်တာလဲ”

သူ အိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးကိုနှိုက်ပြီး တစ်လိပ် ကျုပ်ကို ကမ်းပေးတယ်။ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်တော့ သူ့ဆေးလိပ်ကို သူ မီးညှိတယ်။ နောက် သက်ပြင်း ချပြီး...

“ညက ဒုဦးစီးချုပ်ရယ်၊ သမ္မတရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လုံခြုံရေးကောင်စီရယ်၊ ကယ်ဆယ်ရေးကိစ္စဆွေးနွေးကြတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး။ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ သူတို့ပြောတာတွေ နားထောင်ရင်း ခင်ဗျား မူးမူးနဲ့ ပြောခဲ့တာတွေကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရနေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ရှေ့နေတစ်ယောက်မို့ စစ်ရေးကိစ္စတွေ မသိပါဘူး။ ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားက လွှဲပြီး ဘယ်သူမှ ကျွန်တော် မပြောသေးဘူးနော်။”

သူတို့ စီမံချက်က အတော်ကလေး နှိပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ များလွန်းနေသလားလို့ ကျုပ် ရယ်ချလိုက်မိတယ်။

“သိပ်သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ သူတို့လုပ်လိုက်ရင် ဆင်ချည်တဲ့ကြိုးနဲ့ ကြက်ချည်တဲ့ပုံစံတွေချည်း မဟုတ်လား။ နော်မန်ဒီကမ်းခြေတက်သလို သူတို့ တက်မှာ မဟုတ်လား။ ထားပါလေ။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တဲ့ကိစ္စက...”

ကွမ်လိုစီက မီးခိုးတွေ မှုတ်ထုတ်နေတယ်။ ပြီးတော့ စိတ်မရှည်သလို စီးကရက်ကို ထိုးခြေပြီး...

“ကျွန်တော် ခု သမ္မတနဲ့ သိပ်တွဲနေရတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး။ စီမံချက်ကို နားထောင်ပြီး သမ္မတက သူ့စစ်ဘက် အကြံပေးတွေကို မေးတယ်။ ဘယ်လို သဘောရသလဲတဲ့။ သူတို့အားလုံးက ဝိုင်းထောက်ခံနေကြတယ်”

“ထောက်ခံရမှာပေါ့။ ဒု-ဦးစီးချုပ်ကို သူတို့ ဘယ်ဝေဖန်မလဲ”

“မှန်တယ်။ ကျွန်တော်က သမ္မတကို အကြံပေးတယ်။ ယှဉ်စဉ်းစားဖို့ တစ်မျိုးမျိုး ရှိသင့်တယ်လို့၊ အပြိုင်စီမံချက်တစ်ခုပေါ့။”

“အိုး... ဒီလိုကိုး။ ဒါကြောင့် ဆလိုကမ် ပါလာတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂရုနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့လို့ရှိရင်လည်း ခင်ဗျားရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေ ဘာမှ မထိခိုက်စေရဘူး”

ကျုပ် စိတ်ဝင်စားစ ပြုလာတယ်။

“ကျုပ် သမ္မတနဲ့ တွေ့ရမှာလား”

“အဲဒါတော့ မထင်ဘူး။ အစည်းအဝေးကို ဗွီဒီယို ရိုက်ထားတယ်။ အဲဒါ ကြည့်ပြီး ခင်ဗျား ဝေဖန်စရာရှိတာ ဝေဖန်ရမယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကို ပြန်ပို့၊ တပ်ထဲမှာ ထင်းခွဲနေတာကမှ အဓိပ္ပာယ် ရှိဦးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကြည့်သေးတာပေါ့ဗျာ”

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့ အိမ်ဖြူတော်ထဲ ဝင်လာခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတယ်။ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ စစ်သားအိုကြီး ဆလိုကမ်အိမ်ဖြူတော်အထိ ပေါက်ရောက်နေပါကလား။ အိမ်တော်အဝင်မှာ လုံခြုံရေး အလုံအလောက် ချထားတာ တွေ့ရတယ်။ ရိုးရိုးရဲသားပုံစံတွေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ အရေခြုံ အက်ဖ်တီအိုင်တွေဖြစ်မှာ သေချာတယ်။

တစ်ယောက်က ကားထဲကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ ကွမ်လိုစီကို မြင်တော့ အလေး ပြုပြီး ဝင်ခွင့်ပေးတယ်။

အမိုးခုံးခုံးနဲ့ လှပခန့်ညားလှတဲ့ အတွင်းမုခ်ဝကြီးဆီကို ကျုပ်တို့ ဖြည်းဖြည်းဆင်းလျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ အတွင်းဘက်မှာ လုံခြုံရေးနဲ့ ထောက်လှမ်းရေးသမားတစ်ယောက် စားပွဲတစ်လုံးနဲ့ ထိုင်နေတယ်။

“မင်္ဂလာညခင်းပါခင်ဗျာ” လို့ နှုတ်ဆက်ပြီး အလေးပြုတယ်။ ကွမ်လိုစီက သဘောလောက် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဆက်လျှောက်သွားတယ်။ ဒါလောက်ပဲလား။ သမ္မတအိမ်တော် အဝင်မှာ ထားရှိတဲ့ လုံခြုံရေးစနစ်ကို အံ့သြနေမိတယ်။

ယာဘက်ကို ချိုးကွေ့ပြီး လူသွားလမ်းတံခါးတစ်ချပ်မှာ သူ ရပ်တယ်။ ဂဏန်းသော့ကို လှည့်ဖွင့်တယ်။ ပွင့်သွားတော့ တွန်းဝင်သွားတယ်။ သူ့နောက်ကို ကျုပ် လိုက်သွားတော့ ပထမဆုံး ကုမ္ပဏီရုံးခန်းနဲ့ တူတဲ့ ရုံးခန်းကလေးကို တွေ့ရတယ်။

အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် လက်နှိပ်စက်ကိုယ်စီနဲ့ အလုပ် လုပ်နေကြတယ်။ လူတစ်ယောက်က ပခုံးနဲ့ လည်ပင်းမှာ တယ်လီဖုန်းညှပ်ပြီး စကားပြောနေတယ်။ ကျုပ်ကို စိတ်ဝင်စားမှု အလျဉ်းမရှိတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ လှမ်း ကြည့်တယ်။

တံခါးရွက်ကို တွန်းဖွင့်ပြီး တခြား ရုံးခန်းတစ်ခုဆီကို ဆက်လျှောက်သွား ကြတယ်။ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အလုပ်လုပ်နေတယ်။ ကွမ်လိုစီက...

“ဟဲလို ဂေးလ်၊ ရော်ဂျာကို ဧည့်ခန်းထဲလာဖို့ ပြောလိုက်ကွာ” လို့ ပြောခဲ့ပြီး နှစ်ယောက်သား အတွင်းခန်း တစ်ခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ကျုပ် စိတ်ပျက်သွားတယ်။ အမေရိကန်ရဲ့ အထွတ်အထိပ် အိမ်ဖြူတော်ရဲ့ ဧည့်ခန်းတဲ့။

အခန်းက ခပ်သေးသေး၊ ဖောင်းကြွ အကွက်ဖော် သစ်သားနံရံတွေနဲ့၊ လူ နှစ်ဒါလင်လောက်ပဲ ဆုံမယ်။ စားပွဲရှည်ကြီးမှာ ကုလားထိုင်က ဆယ်နှစ်လုံးပဲရှိတယ်။ နံရံတစ်ဖက်မှာ ဧရာမ တီဗွီဖန်သားပြင်ကြီး။ အခြားတစ်ဖက်မှာ ကမ္ဘာ့မြေပုံကြီး။ အတော် ဟောင်းနေပြီ။ နံရံတစ်လျှောက်မှာ ပုံစံကားချပ်တွေတင်တဲ့ သုံးချောင်း ဒေါက်တွေနဲ့ တယ်လီဖုန်းတွေ အများကြီး တန်းစီနေတယ်။ တစ်ခန်းလုံး ရေမွှေးနံ့ သင်းလို့။

“ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာရသလိုပဲဗျ” လို့ ကျုပ် မှတ်ချက်ပေးတော့ ကွမ်လို့စီက ‘အေးဗျ၊ အိမ်တော် စီမံခန့်ခွဲရေးမှူးက အခြောက်လား မသိဘူး’တဲ့။ တံခါးခေါက်သံနဲ့အတူ လူပုပုသေးသေးလေးတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းနေပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူက တော်တော်ထက်မယ့်ပုံ။ ကွမ်လို့စီက လက်ဝေပြပြီးတော့...

“ကင်ရော်ဂျာတဲ့၊ ကျွန်တော့် ရုံးအဖွဲ့မှူးတစ်ယောက်ပဲ။ သူ ဖွင့်ပြလိမ့်မယ်။ ကင်၊ ဒါ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆလိုကမ်”

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြတယ်။ သူလက်က နူးညံ့ပြီး ချွေးစို့နေသလိုပဲ။ ကျုပ်က သူ့လက်ကို ညှစ်ပြီး နှုတ်ဆက်တော့ သူ့မျက်နှာ နည်းနည်းရှုံ့သွားတယ်။

ကွမ်လို့စီက လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး...

“အားလုံး လေးဆယ့်ငါးမိနစ် ကြာတယ်။ ပြီးရင် ကျွန်တော့်အခန်းမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ပြန်ဆုံမယ်”

သူ ထွက်သွားတော့ ရော်ဂျာက ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ထိုင်ဖို့ ကျုပ်ကို လက်ဝေပြတယ်။ စားပွဲပေါ်က မှတ်စုစာအုပ်တွေနဲ့ ဘောလ်ပင်တွေ ချထားတယ်။ ဓာတ်ဘူးတစ်လုံးနဲ့ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ရှိတယ်။ ကျုပ်နေရာယူလိုက်တာနဲ့ ရော်ဂျာက အောက်စက်ခလုတ်တွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေပြီ။

ပထမဆုံး မြင်ကွင်းထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်သယူးဂရန်စ် ပေါ်လာတယ်။ သူ့နောက်ဘက် ဘယ်ဘက်မှာ သံရုံးပရိဝဏ် အသေးစိတ် မြေပုံကားချပ်ကြီး။ ညာဘက်မှာတော့ စန်ကာလို မြေပုံ။ ဂရန်စ်ဆိုတဲ့လူက ခပ်ချောချော။ မျက်နှာ လေးထောင့်နဲ့ ဆံပင်တွေ ဖြူနေပေမဲ့ ဂရုတစိုက် လှလှပပ ပြီးထားတယ်။ ဝတ်ထားတဲ့ ယူနီဖောင်းက သူ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ကွက်တိ။ အသံက ပျားရည်နဲ့ ပုလင်းကွဲတွေ ရောမွှေထားတဲ့အသံမျိုး။ ဆယ်မိနစ်လောက် ကျုပ် ပါးစပ်အဟောင်း သားနဲ့ ကြက်သေ သေနေမိတယ်။ စိတ်ညှို့ခံရတဲ့လူလို အကြောင်းသားဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ စကားလုံးတစ်လုံးချင်းကို ပြန်စဉ်းစားရတယ်။ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်တက်သွားတယ်။

ရော်ဂျာက ကျုပ်နဲ့ဘေးမှာထိုင်ပြီး ဖန်သားပြင်ကို ကြည့်နေတယ်။ မိနစ် သုံးဆယ်လောက် ကြည့်ပြီး၊ နားထောင်ပြီးတော့ ကျုပ်မိုက်ထဲမှာ အော်ဂလီ

ဆန်လာတယ်။ မိနစ်လေးဆယ်လည်း ပြည့်ရော ခေါင်းတွေ ကိုက်လာတော့တာပဲ။ ဂရန်စ်ရဲ့ တင်ပြချက်ပြီးသွားပြီ။ ရော်ဂျာကို အက်စ်ပရင် ခြောက်လုံးယူဖို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း သူ ယူလာတယ်။ ရေနဲ့ ကျွန်တော် မော့ချ လိုက်တော့ သူက နားမလည်နိုင်သလို လေသံနဲ့...

“ခြောက်လုံးစလုံး သောက်ပစ်တယ် မဟုတ်လား။ မများလွန်းဘူးလား ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်သောက်လဲ”

“အများဆုံး သုံးလုံး”

“ခင်ဗျား ကိုယ်အလေးချိန် ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်ရာငါးဆယ့်ငါး”

“ဆေးဆိုတာ ကိုယ်အလေးချိန်နဲ့ တွက်ပေးတာ။ ကျုပ်က ပေါင်သုံးရာ နားကပ်နေတာ။ ကဲ... သွားတော့”

သူ သွားတော့ မှတ်စုစာရွက်တွေကို ငုံ့ကြည့်နေမိတယ်။ ဘာတစ်လုံးမှ မှတ်မထားလိုက်မိ။ အဖြူရောင် မှန်သားပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်တယ်။ ကျုပ် ခုကြားလိုက်ရတဲ့ စီမံချက်ကို သမ္မတနဲ့ သူ့အကြံပေးပါရူတွေပါ ထိုင်ပြီး နားထောင်တာ တွေ့လိုက်သားပဲ။

ကျုပ်ရင်ထဲက ဝေဒနာက လျော့မသွားသေးဘူး။ မတ်တတ်ထပြီး လမ်း လျှောက်နေလိုက်တယ်။ မြင်သမျှ ကြားသမျှတွေကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ နံရံက မြေပုံကိုလည်း လှမ်းကြည့်မိရဲ့။ စန်ကာလိုဆိုတဲ့ ကျွန်း နိုင်ငံလေးက သေးလွန်းတော့ မြေပုံထဲက စာလုံးတွေ အားလုံးလိုလို ကာရီဘီယံ ပင်လယ်ထဲရောက်နေတယ်။

ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ အချက်အလက်တွေ ချက်ချင်းပေါ်လာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ လမ်းမှန်ကမ်းမှန် ဝင်လာတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာပြီး နာကျင်မှု တွေကို သက်သာ စေတဲ့ အလင်းတန်းတစ်မျိုး။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူက လက်ခံမှာလဲ။ ဂရန်စ်နဲ့ သူ့ဗိုလ်ချုပ်တွေ ပယ်ချ မှာတော့ သေချာတယ်။ ကွမ်လို့စီကတော့ သဘောတူကောင်း တူမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက စစ်ဆင်ရေးအကြောင်း ဘာမှသိတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ သမ္မတကိုယ်တိုင်ကကော။

သူလည်း ဗိုလ်ချုပ်တွေ ပြောတာပဲ လက်ခံမှာပေါ့။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။

ကင်ရော်ကျာက တံခါးဖွင့်ပြီး သူ့နာရီကို လက်နဲ့ တောက်ပြတယ်။ သူနဲ့ အတူ ကွမ်လုံစီအခန်းကို ကျုပ်လိုက်သွားတယ်။ သူက ကုလားထိုင်နောက်ကို မှီပြီးတော့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ထားတယ်။ လက်တစ်ဖက်မှာ တယ်လီဖုန်းနဲ့၊ နောက်တစ်ဖက်မှာ စီးကရက်နဲ့ ရှေ့ကကုလားထိုင်ကို သူ လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး ဖုန်းဆက်ပြောနေတယ်။

“အဲ... ဟုတ်တယ်လေ ဟားလ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုခွေးသား တက်စလာကိစ္စကို မမေ့နဲ့ဦး၊ အဲဒီကိစ္စ ဘယ်တော့မှ သူ့ခေါင်းထဲက မထွက်ဘူး။ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စ ဦးစားပေးပြီး...”

တံခါးပိတ်သံနဲ့အတူ ကွမ်လုံစီက ခြေထောက်ကို ကြမ်းပေါ်ချလိုက်တယ်။ ဖုန်းကို ခွက်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး စီးကရက်ကို ထိုးခြေရင်း မေးတယ်။

“ကော်ဖီလား”

“နေပါစေ၊ ကျုပ် မသောက်တော့ဘူး”

“ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“လုံးဝ သောက်အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ လဒူစစ်ဆင်ရေးပဲ”

သူက ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွပြီး သက်ပြင်းချတယ်။ သိပ်ပင်ပန်းနေတဲ့ ပုံမျိုး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ လက်တွေ့လုပ်လို့မရနိုင်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်သက်သက်ပဲ”

သူ ခေါင်းထောင်လာပြီး...

“ဘာဗျ”

“ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျား ကြားပါတယ်။ ကဲ... စန်ကာလိုသံရုံး အသိမ်းခံရပြီး ကတည်းက ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း မအိပ်ရဘူး မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပါ။ အတွေးအခေါ်မြင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ စကားလုံးတွေ နားထောင်ပြီး ဘာလို့ အချိန်ကုန်ခံမှာလဲ။ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်ပါလား။ အဲဒါကမှ ပိုပြီး အကျိုးရှိတဲ့ အဖြေတစ်ခုခု ထွက်ချင် ထွက်လာ ဦးမယ်”

သူ့ကြည့်ရတာ မီးစာကုန်ဆီခန်း ဖြစ်နေတဲ့ပုံ၊ ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ထပ်ညှိ သောက်တယ်။ ပြီးတော့ အသံပြတ်နဲ့...

“ကဲ... ရှင်းစမ်းပါဦး”

“သူ့ဟာက အောင်မြင်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်း သုံးဆယ်တောင်မရှိဘူး။ အဲဒီအတွက် အကြောင်းပြစရာ အချက်အလက် တစ်ဒါဇင်မက ကျုပ်မှာရှိတယ်။ အဲဒီအကြောင်း ပြချက်တွေကို ခင်ဗျားနားလည်ရင်၊ ပြီးတော့ သမ္မတကိုပါ နားဝင်အောင် ပြန်ပြော နိုင်ရင် သူ စိတ်ပြောင်းချင် ပြောင်းသွားမလားပဲ။ သူ့ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေကို စီမံချက် အသစ်ထပ်လုပ်ခိုင်း၊ ကွန်ပျူတာတွေနဲ့ ထပ်ထွက်ရင်တော့ သောက်သုံးမကျတဲ့ အဖြေပဲ ထွက်မှာပဲ”

သူက အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ကျုပ်ကို သရော်တယ်။

“စောစောက အခွေကို ကြည့်ပြီးပြီးချင်း ခင်ဗျား ခေါင်းထဲ တစ်ခုခု ဝင်လာတာ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား သောက်ရမ်းလျင်တာပဲ”

“ဒီမယ် ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျား၊ အသုံးအနှုန်းတွေ ကာလံဒေသံ ကိုက်ညီ ရဲ့လား”

ကျုပ် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ်။

“မစ္စတာ ကွမ်လုံစီ ခင်ဗျား။ တပ်ကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် အခြေအနေတွေ ကျုပ် ကြိုမြင်ပြီးသားပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်ဆောင်ရင် ကျုပ်ကိုထပ်ပြီး သူ့ကောင်းပြုမယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားလုံးတွေကို ပျားရည်ဆမ်းပြီး ပြောရတာ ကျုပ်အတွက် အဆိပ်မျိုရသလိုပဲ။ ကျုပ်အကြောင်း ခင်ဗျား သိပါတယ်လေ။ ညက ခင်ဗျားနဲ့အတူ သမ္မတရယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်တွေရယ် ဒီအခွေကိုကြည့်ပြီး အရမ်းသဘောကျသွားတယ် မဟုတ်လား။ အပေါ်ယံက အလှူခြယ်ထားတာကိုး၊ အထူးသဖြင့် အရပ်သားတစ်ယောက်အတွက် အဟုတ်ကြီးထင်မှာပဲ”

“ခင်ဗျားက လုံခြုံရေး ကောင်စီက ဖြစ်ပေမဲ့ စစ်ရေးဖြစ်နေလို့ ခင်ဗျားမှာ ဆွေးနွေးစရာအချက်အလက်တွေလိုနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို လာခေါ်တယ်။ ကျုပ်အမြင်တွေ ညစ်ထုတ်ယူပြီး သမ္မတနဲ့ နောက်ဆွေးနွေးပွဲမှာ ခင်ဗျား ထပ် တင်မယ်။ ထားပါလေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အနစ်သာရက ဘာလဲ။ သုံးပန်းတွေကို အရှင် ပြန်ရချင်တာလား။ သူတို့အလောင်းတွေကို ပြန်ယူချင်တာလား”

သူက စီးကရက်မီးခိုးငွေ့တွေ ကျုပ်ဘက် မှုတ်ထုတ်ပြီး...

“ခင်ဗျားမေးခွန်းကြီးက ရွံ့စရာကောင်းလိုက်တာဗျာ”
 “ခင်ဗျားက နိုင်ငံရေးသမားမို့ ကျုပ်က မေးရတာ”
 “နိုင်ငံရေးကို အသာ ဘေးဖယ်ထားစမ်းပါဗျာ”
 “ဒါဆို သမ္မတနဲ့ ကျုပ်ကို ပေးတွေ့မလား”

သူ ရယ်ပစ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒေါပွမလား၊ ပြောပြီးမှ ကျုပ်စိတ်ထဲ ထင်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ အတွေးနက်နေပုံမျိုးနဲ့ ကျုပ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး...

“တွေ့ပြီးတော့...”

“တွေ့ပြီးတော့ သူ့စစ်တပ်ထဲမှာ ဘာတွေ မှားနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ထောက်ပြမှာပေါ့။ သူက ကျုပ်ရဲ့ စစ်ဦးစီးချုပ်ပဲ။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်အတွင်း သူ့လက်ထက်မှာ တပ်အား အတောင့်တင်းဆုံးပဲ။ ဘယ်သမ္မတကမှ သူ့လောက် စစ်တပ်ကို ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး။ သူက သူ့ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေကို သောက်ရမ်းအထင်ကြီးတာ၊ အဲဒီအတိုင်း ဆက်သွားရင် အဲဒီသုံးပန်းတွေသေဖို့ ခုနစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်း ရှိတယ်။ အဲဒါမျိုး ခင်ဗျားအနေနဲ့ သူ့ကို ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဝန်ခံစမ်းပါဗျာ”

ပြောရင်းပြောရင်း ကျုပ် ဒေါပွလာတယ်။ ဒေါသသံလည်း ပါသွားတယ် ထင်ရဲ့။ ကျုပ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သူတို့ သောက်သုံးမကျလို့ သောက်တလွဲတွေ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ကျုပ် နှစ်နဲ့ချီပြီး သိနေခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ကွမ်လုံစီက ကျုပ်ကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ပေါ့လစ်ရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေတဲ့ စားပွဲပေါ်ကို သူ့လက်ချောင်းကလေးတွေနဲ့ ခေါက်နေတယ်။ ပြီးမှ သူက မေးတယ်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ကတော့ ပြောလို့ဖြစ်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့။ ကျုပ်က စစ်သား၊ သူက ဦးစီးချုပ်၊ ပြောဖို့ တာဝန် ကျုပ်မှာ ရှိကိုရှိနေတယ်။ ဒီကိုခေါ်လာပြီးမှ သူနဲ့ ခဲတစ်ပစ်တောင် မဝေးတော့မှ သူ့ကို မတွေ့ရဘူးလား။ ခင်ဗျားမှာ ဘာဆုံးရှုံးသွားစရာရှိလို့လဲ။ ခင်ဗျား တန်ခိုး အာဏာတွေ မှေးမှိန်သွားမှာမို့လား။ ခင်ဗျားပဲပြောတယ်။ ကျုပ် မူးမူးနဲ့ပြောတာတွေ သိပ်ကောင်းတယ်ဆို၊ အဲဒါ ကျုပ်ရင်ထဲက စကားလုံးတွေဗျ။ ကဲ... ကျုပ်ရဲ့ သမ္မတနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဗျာ”

သူက ကျုပ်ကိုကျော်ပြီး အဝေးကြီးကို ငေးကြည့်နေတယ်။ အပြင်အထန် စဉ်းစားနေပုံပဲ။ သူ့အတွေးကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်တာနဲ့ ကျုပ်ဘာသာ ပြန်ထိုင်နေလိုက်တယ်။ အလွန်အမင်း ပင်ပန်းနေလို့လား မသိဘူး။ သူဟာ ရှိရှိ သမ္မ မာနတွေကို အသာဘေးချထားပုံရတယ်။

သူ့အသက်က ငါးဆယ်ကျော်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ လေးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ထင်ရတယ်။ မျက်နှာက နုနုနယ်နယ်၊ ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ သိပ် တက်ကြွနေတဲ့ အရွယ်။ ရွှေလင်ပန်းနဲ့ အချင်းဆေးပြီး မွေးလာတဲ့လူစားမျိုး။ အထက်တန်းမှာရော ကောလိပ်မှာပါ ထိပ်ဆုံးကချည်း နေခဲ့တဲ့ ပုံစံမျိုး။ ဒီလိုလူမျိုးတွေအတွက် ဘယ်လမ်းသွားမလဲ။ အားလုံးက တံခါးဖွင့်ကြိုဆိုနေမှာပဲ။ ကျုပ်တို့တပ်ထဲမှာလည်း သူလိုလူစား အများကြီးပေါ့ဗျာ။ တော်တော်ကြီးစားကြပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ ဖြစ်တာပေါ့လေ။ အတူတူပါပဲ။ တပ်မှာရော၊ နိုင်ငံရေးလောကမှာရော၊ အရပ် ဘက်မှာရော သူတို့လူတွေ ထိပ်ဆုံးရောက်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ယောက်က မဆိုးဘူး။ ခေါင်းရှိတယ်။ သူများပြောတာ နားထောင်ဖော် ရတယ်။ တစ်ခါ တလဲလဲ စဉ်းစားဖော်တောင် ရသား။

စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်မမျှော်လင့်ပါဘူး။ ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုးရေး တစ်ရာပေါ့။ တွေ့ခွင့်ရရင် အမြတ်ပဲ။ နောက်တစ်လိပ်ထပ်ညှိပြီး သူ မေးတယ်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဒီစီမံချက် မှားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းက ခင်ဗျား ကာရိုလိုင်းနားမှာ မူးမူးနဲ့ပြောတဲ့ ကိစ္စတွေကြောင့်လား”

“အဲဒါထက် ပိုတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောချင်ဘူးဆိုပါတော့”

“ဘာလို့ အချိန်ဖြုန်းမလဲဗျာ”

သူက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်ပြီး သက်ပြင်းချတယ်။

“ကဲ... ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်မယ်။ သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂရုနဲ့နဲ့ အရင် တွေ့မလား မသိဘူး”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ”

သူ ထရပ်ပြီး အညောင်းဆန်တယ်။

“အင်... ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကဲ... ခဏစောင့်ဗျာ၊ သိပ်တော့လည်း မျှော်လင့်မထားနဲ့ဦး”

သူ တံခါးဝရောက်မှ ကျုပ် လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“ခုမှ ကော်ဖီသောက်ချင်လာတယ်ဗျ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားတော့ ကျုပ်လည်း ထပြီး ဟိုလျှောက် သည်လျှောက် လုပ်နေမိတယ်။ အခန်းက အပျံ့စားပါလား။ ကုလားထိုင်တွေက သားရေအစစ်တွေ။ အခန်းထောင့်က ကော်ဖီစားပွဲက မှန်အခင်းနဲ့။ နံရံမှာ ပန်းချီ ကားတွေ ချိတ်ထားတယ်။ အဖိုးတန်ကားတွေ၊ မှန်ပေါင်သွင်း ဓာတ်ပုံတွေလည်း အများကြီး။ နိုင်ငံတကာ ခေါင်းဆောင်တွေ၊ ဝန်ကြီးတွေနဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေ။ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးနဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ပုံလည်း ပါရဲ့။

နံရံမှာ တံခါးနှစ်ချပ်ရှိတယ်။ တစ်ချပ်ကို တွန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ခန်းကလေး။ စောင်တွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေကလည်း အားလုံး စစ်သုံးတွေ။ နောက်တစ်ခန်းကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ကြွေပြားခင်း ကြွေပြားကာ အိမ်သာခန်း။ ဝင်ပြီး ကြွေခွက်ထဲမှာ မျက်နှာသစ်ပစ်လိုက်တယ်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါတွေက ဖြူဆွတ်ဖွေးနုလို့။ အားလုံး သမ္မတ အိမ်ဖြူတော်တံဆိပ်တွေနဲ့။ ရုံးခန်းထဲ ပြန်ထိုင်မှ သူ့စားပွဲပေါ်က သားရေနားကွပ် ဓာတ်ပုံကို မြင်မိတယ်။ တော်တော် ချောတဲ့ အမျိုးသမီး။ သားလေးနဲ့ သမီးကလေးကို ဖက်ပြီး ရိုက်ထားတဲ့ပုံ။ မျက်နှာက ပြုံးလို့။

သည်လို သူကောင်းသားမျိုးက အိမ်မှာလည်း တာဝန်ကျေ အိမ်ဦးနတ်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။

တံခါးပွင့်လာပြီး ကော်ဖီဖန်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ ယမင်းရုပ်ကလေးတွေရဲ့ နှုတ်ခမ်းက အပြုံးမျိုးနဲ့ ကျုပ်ကို နှုတ်ဆက်တယ်။ ကော်ဖီ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ထိုင်ချလိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးက ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်။ ကုန်းပြီး ကော်ဖီဖိုက်တယ်။ ကော်ဖီမတ်ခွက်မှာလည်း အိမ်တော် တံဆိပ်နဲ့ဗျား...။

“နို့ထည့်မလား၊ သကြားနဲ့ချည်းလား ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ကော်ဖီကြမ်းပဲ လုပ်ပါ။ ကိုယ့်လောက် မည်းပစေနော်”

အမျိုးသမီးက ရယ်တော့ ကျွန်တော် မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဗိုလ်မှူးကြီး၊ မစ္စတာ ကွမ်လီစီတော့ သနားစရာပဲ။

စန်ကာလိုကိစ္စ ဖြစ်ပြီးကတည်းက အိမ်ကို မပြန်ရရှာဘူး”

“ဟိုအခန်းထဲမှာတော့ အိပ်ရာတွေတယ်”

ကျုပ်က ဓာတ်ပုံကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“အင်း... အမျိုးသမီးကတော့ နားလည်ရမှာပေါ့လေ”

“အများအားဖြင့် သူတို့တွေ နားလည်တတ်ကြပါတယ်”

“အများအားဖြင့်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ အားလုံး အလုပ်များကြ မှာပဲ ထင်တယ်။ မင်းတို့အတွက်လည်း အိပ်ရာ လုပ်ထားရမှာပေါ့။ ဟုတ်လား”

သူက ခေါင်းယမ်းပြီး ထွက်သွားတယ်။ မျက်နှာကလေးရဲသွားသလား မသိ။ သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ မိန်းကလေးက အခန်းဝကနေပြီး လှမ်း ပြောတယ်။

“လိုရင် ကျွန်မကို ခေါ်လိုက်ပါနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကော်ဖီက ကောင်းမှကောင်း၊ တစ်ခွက်လုံး မော့ချလိုက်ပြီး နောက်တစ်ခွက် ထပ်ငဲ့တယ်။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်ဦးနောက်ကို အလုပ်ပေးတယ်။ ကံကောင်းလို့ တွေ့ခွင့်ရရင် ကျုပ်ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်နေရမယ်လေ။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာမှ တံခါးပွင့်လာတယ်။ ရော်ဂျာက ကျုပ်ကို လက်ညှိုး လေး ကွေးပြီး ခေါ်တယ်လေ။ သူ လှမ်းလျှောက်ပုံက ဖိနပ်အောက်မှာ စပရိန် တပ်ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။ သူဦးခေါင်းက နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်နဲ့ လျှောက် သွားရတဲ့လမ်းနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အခန်းတွေကိုတောင် ကျုပ် သတိမထားမိလိုက်ဘူး။

ဝရန်တာ နှစ်ခုလောက် ဖြတ်လျှောက်ရတယ်။ လှေကားထစ်တွေကို တက်ချည်၊ သက်ချည် လုပ်ရတယ်။ နောက်ဆုံး ဧရာမ သစ်သားတံခါးရွက်ကြီး တစ်ခုစီ ရောက်လာကြတယ်။ ရော်ဂျာက တွန်းဖွင့်ပေးပြီး တိုးတိုးကပ်ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား ကံကောင်းပါစေ” တဲ့၊ ပြီးတော့ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နဲ့ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ အတွင်းခန်း တစ်ခန်းထဲမှာ ကွမ်လီစီ ကျုပ်ကို စောင့် နေတယ်။ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အခန်းထဲမှာ သူ့အသံက ပိုကျယ်နေသလိုပဲ။

“သမ္မတနဲ့ တွေ့ခွင့်တော့ ရတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး။ သိပ်ရှားရှားပါးပါးရတဲ့ အခွင့်အရေးပဲ။ ဒီည သမ္မတကတော်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ညစာစားမယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ခပ်တိုတိုပဲ ပြောဗျာ။ ဟုတ်ပြီလား”

ကျုပ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ သူက တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ရှေ့က ဝင်သွားတယ်။ တကယ့် ဘဲဥပုံ ရုံးခန်းကြီးပဲ။ ဧရာမ အခန်းကြီး၊ ဒါပေမဲ့

စိတ်ကျဉ်းကျပ်ခြင်းမျိုး မရှိဘူး။ သက်သောင့်သက်သာရှိတယ်။ လွတ်လပ်မှု ရှိတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ မတ်တတ်ပြတင်းပေါက်ကြီးကို ကျောပေးပြီး အလုပ် စားပွဲကြီးတစ်လုံးမှာ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေတယ်။ နိုင်ငံတော်အလံက သူ့ပခုံး တစ်ဖက်နားမှာ၊ တစ်စုံ တစ်ခုကို ငဲ့ဖတ်နေတယ်။ ယာဘက်လက်မှာ မောင်တိန် ကိုင်လို့၊ ကွမ်လို့စီက ချောင်းဟန့်သံပေးပြီး...

“ဗိုလ်မှူးကြီး ဆလိုကမ် ရောက်ပါပြီ သမ္မတကြီးခင်ဗျား”

သူ မော့ကြည့်တယ်။ ဖျတ်ခနဲ ကျုပ် အလေးပြုလိုက်တယ်။ သူ မျက်နှာ တစ်ချက် ပျက်သွားတာကို ကျုပ် သတိထားမိလိုက်တယ်။ အဲဒီ တဒဂ်မှာ ကျုပ် တွေခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ စိတ်လည်း ပူသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း နားလည် လိုက်တယ်။ ကွမ်လို့စီက ကျုပ် လူမည်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ထည့်ပြောမထား ဘဲကိုး။ ကျုပ်ကလည်း မည်းလိုက်သမှ နက်ပြောင်နေတဲ့ကောင်။

စစ်ဦးစီးချုပ်ဟာ သူ့တပ်မတော်ထဲက အမည်းဆုံး အကြီးဆုံး ကပ္ပလီ ကြီးကို ငေးကြည့်နေတယ်။ လုံးဝ မျှော်လင့်ထားတဲ့ပုံ မရဘူး။ ကွမ်လို့စီ ဘာလုပ် တာပါလိမ့်။ ကျုပ်အသားရောင်ကို ကြိုပြောထားဖို့ မေ့နေတာလား။ တမင် မပြောဘဲ ထားတာလား။

သမ္မတကြီးက ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်တယ်။ ကွမ်လို့စီကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်ပြီး စားပွဲက ထလာတယ်။ သူ ပြုံးပုံက ပြည့်ပြည့်ဝဝရှိတယ်။ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပုံက တော်တော်သန်မာတယ်။ ဘယ်ဘက်လက်ကို ကျုပ် ပခုံးပေါ် တင်ပြီး ဆိုဖာခုံ နိမ့်နိမ့်ကလေးမှာ ထိုင်ဖို့ ပြောတယ်။

သုံးယောက် ထိုင်ကြတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေပေမဲ့ ကြောက် စိတ်တော့ လုံးဝမရှိဘူး။ သမ္မတက ကျုပ်ရင်ဘတ်ပေါ်က တိုးလိုးတဲ့လောင်း ပစ္စည်းတွေကို သေသေချာချာကြည့်တယ်။ ပြီးမှ...

“ဗိုလ်မှူးကြီး ဆလိုကမ် ခင်ဗျား၊ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ပြည့်နေတဲ့ တံဆိပ်တွေက တိုင်းပြည်အတွက် ဘယ်လောက်ရဲရင့် ပြောင်မြောက်စွာ တိုက်ပွဲတွေဝင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်အချိန်မှာ စစ်ခုံရုံး တင်ခံရမယ့် စစ်သားတစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ် တွေ့နေတာများလားလို့လည်း တွေးမိတယ်”

သူက ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ပြောနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားတယ်။

“သမ္မတကြီး... ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အထက် အရာရှိတစ်ယောက်ကို ထိုးတယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့အပြစ် မဟုတ်ဘူး”

ခုမှ ကျုပ် ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် တုံ့ပြန်နိုင်တော့တယ်။

“သမ္မတကြီး ခင်ဗျား၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် လုံးဝ နောင်တ မရပါဘူး။ ကျွန်တော် ရဲဘော် ရှစ်ယောက်လုံးလုံး မလိုအပ်ဘဲ အသက်ဆုံးခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ရဲဘော်ရှစ်ယောက်...”

သူ ခေါင်းညိတ်တယ်။

“တော်တော်ကို စိတ်မကောင်းစရာအဖြစ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ သိကြ ပါတယ်။ ဒီလေ့ကျင့်ခန်းတွေဟာ မလုပ်လို့ မဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေလေ၊ ဒီလိုပဲ အထိ အခိုက် အကျအဆုံးရှိကြတာပါပဲ”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ဒါပေမဲ့ ခုဟာက မလိုအပ်ဘဲ သက်သက်ဖြစ်ရတာပါ။ တစ်လွဲဆံပင် ကောင်းတာပါ။ တကယ့်တိုက်ပွဲတွေမှာ ရဲဘော်တွေကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လေယာဉ်ပေါ်က ကန်ချပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူတို့နဲ့အတူ လိုက်ခွန်ချပါတယ်။ ခုဟာက တစ်မျိုးခင်ဗျ။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ဓာတ် ဘယ်လောက် မာတယ်ဆိုတာ ပြချင်တာ အဓိကပါ။ သူက ဘန်ကာကျင်းထဲမှာ ဖိမိန့်ထိုင်နေတယ် ခင်ဗျ။ အဲဒီအဖြစ်အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောင်တတော့ မရဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ကို စစ်ခုံရုံးတင်ရင်လည်း ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပါပဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ကဲ... ခု မိုက်က ကျုပ်ကို ရှင်းပြတယ်။ ခင်ဗျားက စန်ကာလို ကယ်ဆယ်ရေးကိစ္စကို သဘောမတူဘူးဆို၊ လင်းစမ်းပါဦး”

နေရထိုင်ရတာ အဆင်မပြေလှ။ ခုံတွေက ကျုပ်အတွက် နူးညံ့လွန်း နေတယ်။ နိမ့်လွန်းနေတယ်။ ဒူးခေါင်းနဲ့ မေးစေ့နဲ့ ထိလှမတတ်ပဲ။

“သမ္မတကြီး ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်ကို မတ်တတ်ရပ်ပြီး စကားပြောခွင့် ပြုပါခင်ဗျား”

သူက လက်စေ့ပြီး ခွင့်ပြုကြောင်း အမူအရာနဲ့ပြတယ်။ ကျွန်တော် ထရပ် လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆင်မပြေလှပါဘူး။ သမ္မတလုပ်တဲ့လူက ကျုပ်လို ပါများကို မော်ကြည့်နေရပြန်တယ်။ သည်တော့မှ သူက ပြုံးပြီး ထတယ်။ ပြီး... သူ့စားပွဲကို ပြန်လျှောက်သွားတယ်။

“ကဲ... ကျုပ် ဒီမှာထိုင်မယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက လမ်းလျှောက်ရင်း စကား ပြောချင်ပြော၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးသာ ပြောပါ။ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကွမ်လို့စီကပါ ထလာပြီး ကျုပ်ဘယ်ဘက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင် ထိုင်တယ်။ ကျုပ်လည်း ဆက်တွယ်တော့မယ်ဆိုပြီး သမ္မတရဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်ကို မစ္စတာကွမ်လို့စီက တိုတိုပြောဖို့ အမိန့်ရှိထားပါတယ်။ သမ္မတကြီး မကြာခင် ညစာစားမယ့်အကြောင်းလည်း ကျွန်တော် သိထားပါတယ်။ ကျွန်တော် နိဒါန်းပျိုးတာနဲ့ပဲ ညစာတွေ အေးကုန်လောက်ပါတယ်”

ကွမ်လို့စီကို ကျုပ် ငဲ့ကြည့်လိုက်တယ်။ မျက်နှာပျက်နေတယ်လေ။ သမ္မတက နာရီကို ငဲ့ကြည့်တယ်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေပြန်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးကျမှ...

“ကဲ... ခင်ဗျား ပြောမယ့်ကိစ္စ သိပ်အရေးပါတယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်ရင် ညစာက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ စောင့်နိုင်ပါတယ်”

ပထမတစ်ထစ် ကျော်နိုင်ခဲ့ပြီလို့ ကျုပ် သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ သက်မတစ်ချက်ချပြီး အနိမ့်အမြင့် မရှိတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ ကျုပ် စကားဆက်တယ်။

“သမ္မတကြီး ခင်ဗျား၊ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လုံးလုံး အမေရိကန်စစ်တပ်မှာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာ၊ အရည်အသွေးကျနေတာတွေကို ကျွန်တော့် စစ်ဦးစီးချုပ် ရှေ့မှာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပြောဖို့ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ခံယူပါတယ်”

လောကကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသလိုပဲ။ သမ္မတက ကွမ်လို့စီကို လှမ်း ကြည့်တယ်။ ပုပ်နေတဲ့ ကြွက်သေတစ်ကောင်ကို ချီလာတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ကို ကြည့်သလို ကျုပ်ကိုတစ်လှည့် ပြန်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ လုံးဝ မကျေမနပ်တဲ့ အသံမျိုးနဲ့...

“ခင်ဗျား ရင်ဘတ်ပေါ်က တံဆိပ်တွေနဲ့ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေး သွားတဲ့ ရဲဘော် လူပေါင်းများစွာကို အပုပ်ချဖို့ ခင်ဗျားမှာ တာဝန်မရှိပါဘူး”

ကျုပ် ခေါင်းယမ်းလိုက်တယ်။

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျဆုံးလေပြီးတဲ့ ရဲဘော်များကို ကျွန်တော် အမြဲအလေးပြုပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စစ်သက် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိနေတဲ့ စစ်သား

တစ်ယောက်ပါ။ အမေရိကန် ကြည်း၊ ရေ၊ လေ တပ်သားတွေဟာ ကမ္ဘာမှာ အတော်ဆုံးတပ်သားတွေပါ။ ကျွန်တော်ဝေဖန်တာက အထက်ပိုင်းကိုပါ။ သူတို့ရဲ့ သဘောထား၊ သူတို့ရဲ့ တွေးခေါ်ပုံ၊ သူတို့ရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံတွေကိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်းတွေဟာ သမ္မတကြီးရဲ့ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး ပေါ်လစီကို ဘယ်လိုမှ လိုက်မမီအောင် နောက်ကျန်နေပါတယ်”

ငြိမ်ချက်သား ဆက်ကောင်းနေမြဲ။ သူ့မျက်နှာမှာ အစာမကြေသည့် အရိပ် အယောင်များ အထင်းသား။

“ရှင်းစမ်းပါဦး... ဗိုလ်မှူးကြီး”

“သမ္မတကြီး ခင်ဗျား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်က စပြီး ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ဟာ စစ်ရေးအောင်မြင်မှုနဲ့ ကင်းဝေးခဲ့ပါတယ်”

သမ္မတ သက်ပြင်းချတယ်။

“ဂရင်နာဒါ ကိစ္စကကော”

“ဂရင်နာဒါမှာ ကျွန်တော်တို့ အသေအလဲခံရတာပဲ။ ကျွန်တော်ပါတယ်လေ။ ဒီအကြောင်း နောက်မှ ကျွန်တော် ဆွေးနွေးပါမယ်။ ပထမ ကိုရီးယား စစ်ပွဲ အကြောင်းက စကြရအောင်၊ အင်ချွန်းဆိပ်ကမ်းကို ကျွန်တော်တို့ ကမ်းတက် တပ်တွေ ၁၉၅၀ ခုနှစ်မှာ ဆင်းတယ်။ ကိုဘုံးလ်စစ်ဆင်ရေးလို့ နာမည်တွင် ပါတယ်”

“အဲဒါလည်း ကျဆုံးခန်းပဲလား”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ၊ အရမ်းပိုင်တဲ့ ကမ္ဘာကျော် အောင်မြင်မှုပါ။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နောက်ဆုံးအောင်ပွဲပဲ”

သူ့စားပွဲရှေ့မှာ ကျုပ် လမ်းလျှောက်တယ်။ ခြေသံလုံးဝ မကြားရဘူး။ ကော်ဇောက် အထူကြီးလေ၊ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်လိုက်တယ်။

“အဲဒီအောင်ပွဲပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူးမြစ်ကို ချီတက်ကြပါတယ်။ မက်အာသာဟာ တရုတ်ဝင်လာမယ်ဆိုတာ လုံးဝ မရိပ်မိခဲ့ပါဘူး။ သူက အခြေ အနေကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်မသုံးသပ်ဘဲ စစ်ကြောင်းတွေ အလောတကြီး ရှေ့ကို ဖြန့်တယ်။ အဲဒီမှာ တရုတ်က ဝင်တွယ်တော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အမေရိကန် စစ်သမိုင်းမှာ အဝေးဆုံးခရီးကို ခွေးပြေး ဝက်ပြေး စစ်ဆုတ်ခဲ့ကြရတယ်။ နောက်ဆုံး ထွက်ပေါက်ပါ အပိတ်ခံလိုက်ရတယ်။ အဖြေက ကိုရီးယား နှစ်ခြမ်း

ကွဲတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့သမိုင်းမှာ ပထမဆုံးအနေနဲ့ ရေခြားမြေခြားမှာ စစ်ရှုံးခြင်းပဲ”

သူက ဖြတ်ပြီး...
“လူတိုင်း အဲဒီလို မမြင်ကြပါဘူး”

ကျုပ် ချာခနဲလှည့်ပြီး သူနဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်တယ်...

“သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားတွေကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ မြင်ပါတယ်။ သမိုင်းဆရာတွေက တစ်မျိုး ရေးချင်ရေးကြပါလိမ့်မယ်”

ကျုပ်က ဒုတိယလက်ချောင်းထောင်လိုက်ပြီး...

“ခြောက်ဆယ်တစ်ခုနှစ်မှာ ကျူးဘားဝက်ပင်လယ်ကွေ့ အရေးအခင်း ဖြစ်တယ်။ စီအိုင်အေက လုပ်တဲ့ စစ်ဆင်ရေးဖြစ်ပေမယ့်လို့ စီမံချက်ရေးဆွဲရာမှာ ကျွန်တော်တို့ စစ်တပ်က အများကြီးပါခဲ့တယ်။ အကြီးအကျယ် ကျွန်တော်တို့ ကွဲခဲ့တယ်။ ကမ်းတက်တပ်တွေရဲ့ စစ်ဆင်ရေးမှာ သမိုင်းအတင်ခံရလောက်အောင် မှားယွင်းခဲ့တယ်။ လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက်လည်း အပို ပါမသွားဘူး။ လေကြောင်း အကာအကွယ်မယူဘဲ ပေါ်တင်ကြီး တက်တယ်။ ထောက်လှမ်းရေး သတင်း ညံ့ဖျင်းလွန်းတာ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်တဲ့ စစ်ပွဲပဲ”

တတိယလက်ချောင်း ထောင်လိုက်ပြန်တယ်...

“ဗီယက်နမ်၊ ကမ္ဘာမှာ မယှဉ်သာအောင် ကြီးမားတဲ့ စစ်အင်အားနဲ့ ယုံကြည်မှု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးမှု အပြည့်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် စစ်ရှုံးရသလဲ။ ပင်တဂွန်က ကျွန်တော်တို့ ကောင်လေးတွေကို ခြောက်လတစ်ကြိမ် လူလဲရမယ်တဲ့။ သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ဗီယက်နမ်မှာ ခြောက်နှစ်ကြာခဲ့ပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေ ဝင်လာလိုက် ပြန်သွားလိုက် လုပ်နေတာကိုပဲ စောင့်ကြည့်နေပါတယ်။ ပထမဆုံးလမှာ သူတို့ မစွန့်စားချင်ကြပါဘူး။ တိုက်ခိုက်ရေး တပ်တွေမှာ စွမ်းရည်ကျလာတယ်။ အချင်းချင်း စည်းလုံးမှု နည်းလာတယ်။ ဒါ လူ့သဘာဝပဲ။ ဟိုစောစောပိုင်းတုန်းက ဗြိတိသျှတပ်တွေ ဒီလိုစစ်ပွဲမျိုး အင်ဒိုနီးရှားမှာ တိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဘော်နီယိုကျွန်း မှာပါ။ စစ်ထွက်ကတည်းက မနိုင်မချင်း မပြန်ခဲ့နဲ့၊ အနိုင်တိုက်လို့ မှာလိုက်တယ်။ သုံးနှစ်နဲ့ သူတို့ စစ်နိုင်သွားတယ်”

သမ္မတက ကွမ်လီစီကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ကွမ်လီစီက ခေါင်းညိတ် ပြတယ်။ ကျုပ်က စတုတ္ထလက်ချောင်းထောင်နေပြီ။

“နောက် တစ်ထောင့်ကိုးရာ ခြောက်ဆယ့်ရှစ်ခုနှစ်၊ ပွေဗလို အကျမြူ ထောက်လှမ်းရေး သင်္ဘောကိစ္စ၊ ရေတပ်က မဖြစ်စလောက် လက်နက်ကလေး တပ်ပေးပြီး မြောက်ကိုရီးယား ရေပိုင်နက်ထဲ လွှတ်လိုက်တယ်။ ပေါက်ကွဲဖို့ စောင့်နေတဲ့နေရာ၊ သိပ်ရန်လိုနေတဲ့နေရာ၊ ဘာပြောကောင်းမလဲ တန်းအဆော် ခံလိုက်ရတာပဲ။ ပွေဗလိုက စစ်ကူလှမ်းတောင်းတော့ ဘယ်ကမှ အကူအညီ ရောက်မလာဘူး။ ပွေဗလို ရေယာဉ်မှူးဟာ သူ့တာဝန်အရ လွှတ်အောင် မောင်း ပြေးရမယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မျက်နှာ ဓားနဲ့ လှီးပစ်ဖို့ ကောင်းလောက်အောင် အရှက်ကွဲခဲ့ကြတယ်”

သူ ကျုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေပြီ။ ဆက်မလျှောက်တော့ဘဲ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်က လက်ချောင်း စ ထောင်တယ်။

“ခုနှစ်ဆယ်ခုနှစ်မှာ ဆွန်တေးစစ်ဆင်ရေး၊ မြောက်ဗီယက်နမ်က အမေရိကန် သုံးပန်းတွေကို ကယ်မယ့် စီမံချက်၊ ဆွဲထားတဲ့ပုံစံက သိပ်နိပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ ဆွန်တေးကိုရောက်တော့ အမေရိကန် တစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘူး။ လပေါင်းများစွာ ကတည်းက သူတို့ကို ရွှေ့ထားပြီးပြီ၊ ကဲ... ဒါလည်း စီအိုင်အေ အသုံးမကျတာပဲ မဟုတ်လား”

လက်တစ်ချောင်းထပ်ထောင်ပြီး လမ်းပြန်လျှောက်တယ်။

“ခုနှစ်ဆယ်ငါးခုနှစ်ကျတော့ မာယာဂွက်စ် အမေရိကန်ကုန်တင် သင်္ဘော သင်္ဘောသားတွေကို ကမ္ဘောဒီးယားက တက်ဖမ်းတယ်။ တစ်ခါ ကယ်ကြ ပြန်ရော၊ ဒီတစ်ခါ စီအိုင်အေချာတူးလန်ပုံက ပိုပြီး အော့နှလုံးနာစရာ ကောင်း တာပဲ။ ကျွန်းကလေးပေါ်ကို စစ်ကြောင်းတွေ ဖြန့်တက်တယ်။ လဲသေဖို့တောင် ကောင်းတဲ့အဖြစ်ပဲ။ သင်္ဘောသားတွေကို အဲဒီအချိန်မှာ လွှတ်ပေးပြီးနေပြီ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဝိုင်းဟားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က လေးဆယ့် တစ်ယောက် ကျသွားတယ်”

ကျုပ် နောက်ထပ် လက်မထောင်တော့ဘဲ လက်နှစ်ဖက်ချပြီး ဆက် ပြောတယ်။

“ခုနှစ်ဆယ်ကိုးခုနှစ်ကျတော့ အီရန်သံရုံး အသိမ်းခံလိုက်ရတဲ့ကိစ္စ၊ ကယ်ဆယ်ရေး စစ်ဆင်မှုအတွက် စီမံချက်တွေ လုပ်ကြပြန်ရော၊ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့သမိုင်းမှာ ရှက်စရာအကောင်းဆုံး အဖြစ်အပျက်ပဲ။ ဗိုလ်မှူးကြီး

ဘက်ဝစ်နဲ့ သူ့လူတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံး စစ်သားတွေပဲ။ ငါးလတိတိ သူတို့လေ့ကျင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စီမံချက်အဘက်ဘက်က ထောင့်မစေတဲ့အတွက် အရေးနိမ့်ခဲ့ရတယ်။ အကြောင်းရင်းကတော့ စစ်ဆင်ရေးဒေသနဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံ ဝေးလွန်းတာရယ်၊ လေ့ကျင့်ပုံ လေ့ကျင့်နည်း ညံ့ဖျင်းတာရယ်ကြောင့်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ ဒါကို ထောက်မပြုရဲကြဘူး။ ကွန်ပျူတာ အဖြေလွှာတွေက အကောင်းဆုံးပါ။ အမှန်ဆုံးပါလို့ ပြနေတာ မဟုတ်လား။”

“ကွန်ပျူတာထဲကို သံမှန်တိုင်းကျမယ့်ကိစ္စ ကြိုတင်ညှိလို့ရသလား၊ လေသူရဲတစ်ယောက်ရဲ့ ချွတ်ယွင်းနိုင်မှုကို ကြိုတွက်ထားရဲ့လား။ စစ်ဆင်ရေး ဒေသကို မမျှော်လင့်ဘဲ အရပ်သားတွေ ရောက်လာနိုင်တဲ့ကိစ္စ ထည့်နိုင်သလား၊ ရဟတ်ယာဉ်ကို ကြိုနိုင်ရေးကောင်းကောင်း လုပ်မပေးလိုက်လို့ ဖြစ်လာမယ့် ပြဿနာတွေကို ထည့်တွက်ကြရဲ့လား။ အဲဒါတွေ ထည့်မတွက်တဲ့အခါကျတော့ ခုလို တစ်စီဖြစ်ကုန်တာပေါ့။”

သူ့ဘက်ကို ကျုပ် ချာခနဲ လှည့်လိုက်တယ်။ သူက စားပွဲကို မျက်မှောင် ကုတ်ပြီး ငုံ့ကြည့်နေတယ်။ ကျုပ်က ကွမ်လီစီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ သူက ဟိုးအဝေးကြီးက နံရံကို ငေးကြည့်နေတယ်။ သည်တော့မှ ကျုပ်က အသံ တိုးတိုးနဲ့...

“ရှစ်ဆယ့်သုံးခုနှစ်မှာ ဘီရွတ်အရေးအခင်းဖြစ်တယ်” လို့ စကားဆက်တော့ သမ္မတ မော့ကြည့်တယ်။ သူ့အတွက် ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရပ်ထားလို့တော့ မရဘူးလေ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘီရွတ်ကိစ္စပါ။ ထုံးစံအတိုင်း စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်တွေ အသုံး မကျလို့ ကမ်းတက်တပ်သားပေါင်း နှစ်ရာလေးဆယ့်တစ်ယောက် ကျဆုံးခဲ့ရတယ်။ နောက်နှစ်ရက်မှာ ကျွန်တော် စစ်ရုံးအတင်ခံရတော့မယ်။ ကျွန်တော် စွဲချက် တင်ခံရတဲ့ ပြစ်မှုက ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်ကို ဆွဲထိုးလို့၊ သူ မေးရိုး မကျိုးပါဘူး။ ရောင်ရုံ ရောင်သွားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘီရွတ်ကိစ္စနဲ့ ဗိုလ်ချုပ် ဘယ်နှယောက် စစ်ခုံရုံးအတင်ခံရသလဲ”

သမ္မတ သက်ပြင်းချတယ်။ ကုလားထိုင်နောက်ကို ပစ်မှီလိုက်တယ်။ အခန်းထဲမှာ အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်သွားပြန်တယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျသွားတယ်။ ကျုပ် အောင်နိုင်ခြင်းလား၊ ရှုံးနိမ့်ခြင်းလား မသေချာသေး။

သူက နာရီကိုကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကွမ်စီလိုကို ကြည့်တယ်။ သူ့ရင်ထဲက လှိုင်းပုတ်သံတွေကို ကပ်နားထောင်ချင်နေတယ်။ သူ့နောက်တစ်ကြိမ် သက်ပြင်း ချပြန်တယ်။ ပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းကောက်ကိုင်ပြီး ခလုတ်တွေကို အမြန်နှုန်းနဲ့ နှိပ်တယ်။

“ဂျူလီလား၊ သမ္မတကတော်နဲ့ ငါ စကားပြောမယ်”

ခဏငြိမ်သွားပြီး သမ္မတက စကားဆက်တယ်။

“မိန်းမရေ... ဒေါမပွနဲ့နော်။ ကိုယ် နည်းနည်းလေး နောက်ကျမယ်။ ဟုတ်တာပေါ့မိန်းမရယ်။ စန်ကာလိုကိစ္စကလွဲပြီး ဘာများရှိဦးမှာလဲ။ ဟုတ် ပါတယ်။ ကိုယ်သိပါတယ်။ ခဏလေး။”

သူ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ကြာမလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“နာရီဝက်လောက်ပါပဲ သမ္မတကြီး ခင်ဗျား”

သမ္မတကြီးက ဖုန်းခွက်ထဲကို ပါးစပ်တော့ပြီး...

“နာရီဝက်လောက်ပဲ ကြာမှာပါကွာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ သိပ်သိတာပေါ့။ အတူတူပါပဲ အချစ်ရယ်”

တယ်လီဖုန်းကို သူ ခပ်သွက်သွက် ချလိုက်တယ်။

“ကဲ... ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျုပ် နားထောင်မယ်။ ခင်ဗျားပြောသမျှ ကျုပ် သဘောတူတယ်တော့ မထင်နဲ့။ ဒီကိစ္စတွေမှာ ထည့်စဉ်းစားစရာ အချက်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကံကြမ္မာနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်။ ဒါထက် ဂရင်နာဒါကိစ္စမှာ ဘာမှားလို့လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီပွဲမှာ နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သစ်ကြားသီးကို လမ်းကြိုတံစက်နဲ့ ခွဲသလို ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ လမ်းကြိုတံစက်က နည်း နည်း ပရမ်းပတာ ဖြစ်သွားတယ်”

“ဆိုပါဦး...”

“မလိုဘဲနဲ့ အင်အားတွေ လွှတ်ကန်သုံးတော့ အကျအဆုံးတွေ အရမ်း များသွားတယ်။ အမှန်က လေထီးတပ်သား တစ်ထောင်လောက်နဲ့ လုံလောက်တယ်။ စစ်အင်အား သိပ်များ၊ စစ်ကြောင်းတွေ သိပ်များတော့ ရှုပ်ထွေးကုန်ပြီး အချင်းချင်း ထိပ်တိုက်ပြန်တွေ့တော့ ရှုပ်ကုန်ရော၊ ဆေးကျောင်းသားတွေရဲ့ တပ်ခွဲကို ကယ်ဖို့

လေးဆယ့်ရှစ်နာရီကြာအောင် ကျွန်တော်တို့ အချိန်ပေးခဲ့ရတယ်။ အမှန်က နှစ်နာရီနဲ့ ပြီးရမယ့်ကိစ္စ၊ အဲဒါလည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေး ချာတူး လန်တာပဲ။ အဆိုးဆုံးအဖြစ်ကတော့ စိတ္တဇဆေးရုံတစ်ခုလုံး ကျွန်တော်တို့ အမြောက်ဆန်တွေကြောင့် ပျက်စီးသွားရတဲ့အဖြစ်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ တော်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီကိစ္စ သတင်းစာတွေထဲ မပါအောင် အချိန်မီ လိုက်ပိတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ အမှန်က သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကာကွယ်လိုက်တာပါ။”

သမ္မတရဲ့နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ မဆိုစလောက် အပြုံးကလေး ယဲ့ယဲ့ထင်သွားတယ်။ နံရံကပ် ဝီရိတစ်လုံးဆီကို ထသွားပြီး တံခါးဆွဲဖွင့်တယ်။ အထဲမှာ ပုလင်းတွေ၊ ဖန်ခွက်တွေ။ သူက ကျုပ်ဘက် သမင်လည်ပြန် ကြည့်ပြီး...

“ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မာတီနီပဲ သောက်တယ်။ မိုက်လည်း အတူတူပဲ။ ခင်ဗျားကော မာတီနီပဲ သောက်မယ် မဟုတ်လား။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကျုပ်က ဘီယာပဲ သောက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမ္မတကို ဘယ်ပြောလို့ ကောင်းမလဲ။ သူက မာတီနီကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စပ်တယ်။ ကွမ်လိုစီက ထသွားပြီး သူ့ခွက်ကို သူ ယူတယ်။ သမ္မတက ကျုပ်ခွက်ကို ယူလာပေးတယ်။ ပြီးတော့ စားပွဲခွန်းမှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်ပြီး သူ့ခွက်ကိုမြှောက်ရင်း ဆုတောင်းတယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဖန်ခွက်ကိုယ်စီမြှောက်ပြီး မော့လိုက်ကြတယ်။ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ဒါလောက်ကောင်းတဲ့ မာတီနီ မသောက်ဖူးဘူး။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ မာတီနီပဲ ခင်ဗျာ” လို့ ပြောတော့ သူက ပြုံးပြီး...

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကဲ... ပြောပါဦး၊ အတိုချုပ်ပေါ့ဗျာ။ ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရ တာလဲ။ ဘာကြောင့် အရှုံးတွေ ဆက်တိုက်ပေါ်ခဲ့ရတာလဲ။”

နောက်တစ်ကျိက်မော့ပြီး ကျုပ်အာရုံတွေကို စုစည်းလိုက်တယ်။

“သမ္မတကြီး ခင်ဗျား၊ စကားလုံး တစ်လုံးတည်းနဲ့ပြောရရင်တော့ ပညာ ရပ်ပိုင်းပါပဲ။”

စားပွဲကို သူ ငုံ့ကြည့်နေတယ်။ ဖန်ခွက်ကို ဟိုဘက်သည်ဘက်လှည့်ရင်း စဉ်းစားနေတယ် ထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်တော်တို့တွေဟာ အဲဒီအပိုင်းကို အားကိုးလွန်းနေတယ်။ အထက် ပိုင်းကဆိုရင် လူဦးနောက် မသုံးတော့ဘဲ စက်ဦးနောက်နဲ့ပဲ အဖြေထုတ်နေကြတယ်။”

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရိုးဆုံးနဲ့ အခြေခံအကျဆုံး အချက်ကို မေ့ထားကြတယ်။ စစ်သားတွေ အောင်ပွဲခံတဲ့ တိုက်ပွဲတိုင်း မြေကြီးပေါ်မှာဖြစ်တဲ့ စစ်ပွဲတွေချည်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဗီယက်နမ်မှာ စစ်ရှုံးခဲ့ရတယ်။ တစ်ဖက် ရန်သူမှာ ကြည်း တပ်က လွဲပြီး ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကျည်ဆန် ဆယ်သန်းပစ်မှ ဗီယက်ကောင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ချက်ပဲ မှန်တယ်။ ကွန်ပျူတာတွေ၊ လျှပ်စစ်အာရုံခံပစ္စည်း တွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ မျက်စိကန်းနေကြတယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် နောက်ပိုင်းကတည်းက အဲဒီလိုဖြစ်လာတာပါ။ ဟိုတုန်းက စစ်ပွဲတွေကို သူတို့ အားလုံး မေ့ထားကြတယ်။ တပ်မှူးတစ်ယောက်ရဲ့ ပထမဆုံးတာဝန်က တစ်ဖက် ရန်သူရဲ့သတင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး စုဆောင်းဖို့ပါပဲ။ နောက်ဆုံးတာဝန်ကလည်း ဒါပါပဲ။ တစ်ဖက်က အင်အားအခြေအနေနဲ့ စစ်ဆင်မှု အခြေအနေမသိဘဲ ထွက်တိုက်လိုကတော့ အဏုမြူဗုံး မသုံးရင် ရှုံးမှာချည်းပဲ။”

သူ ခေါင်းညိတ်တယ်။

“အဲဒီအတိုင်း ဟုတ်တယ် ထားပါတော့၊ ခုကိစ္စမှာ ဘာအမှားအယွင်း ရှိလို့လဲ။”

ကျုပ်က လက်ကျန်ကို မော့လိုက်ပြီးတော့...

“ကျွန်တော့်စကားလုံး ရိုင်းသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ မစ္စတာ ကွမ်လိုစီကို ပြောခဲ့သလိုပဲ နည်းနည်းမှ သောက်သုံးမကျပါဘူး။”



ပိယာဘိုဒီ

စန်ကာလို

(သုံးရက်မြောက်နေ့)

အခန်းထဲမှာ ပွတ်တိုက်လှုပ်ရှားသံလိုလို ကြားလိုက်သဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် မီးလုံးတစ်လုံးသာ ရှိ၏။ အခန်းအလယ်တည့်တည့်တွင် မျက်နှာကြက်မှ တွဲလောင်း ဆွဲချထားသည်။ အုပ်ဆောင်းမပါ။ ဘာသံမျှ ဆက်မကြားတော့။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ခု ရွေ့လျားနေသလိုလို၊ အသက်ရှူ ခဏရပ်ထားပြီး နားဆက်စွင့်သည်။ ဟော... တစ်ခုခုရွေ့လျားသံ ကြားရပြန်ပြီ။ အသံလာရာ ဆီသို့ ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ တွေ့ပြီ၊ ပုံးပေါ်မှာ တွဲလဲခိုလို့ မည်းမည်းကြုတ်ကြုတ် အကောင်တစ်ကောင်၊ အရောင်တလက်လက်နှင့်၊ ကျွန်တော့် နှလုံးခုန်သံကို ကျွန်တော် ပြန်ကြားနေရ၏။

ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲတွင် ချွတ်တဲ ဖြစ်လာ၏။ မြေတစ်ကောင်များလား၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း လက်ထောက်ပြီး ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ကောက်ရိုးမွှေ့ရာက အသံမြည်သွား၏။ မည်းကြုတ်ကြုတ်အရာသည် ပုံးထဲသို့ လျှောဆင်းသွားသည်။

နံရံကို ကျောမှီပြီး ကျွန်တော် စဉ်းစားဖို့ ကြိုးစားသည်။ စားကြွင်း စားကျန်တွေ ထည့်ထားသည့် ပုံးထဲက သတ္တဝါသည် ဘာကောင်ဖြစ်နိုင်မည်လဲ။ အခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းဆို၍ ကျင်ကြီးနှင့် ကျင်ငယ်တွေ မသွန်သေးဘဲ ထည့်ထားသည့် ပုံးတစ်လုံးသာရှိ၏။ ပုံးတစ်ဝက်လောက် ရှိနေပြီ။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံက သတ္တဝါကောင် ဝင်သွားသည့် ပုံးဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ဟော... ဖြည်းဖြည်းချင်း စောင်းသွားပြီး ပုံး လဲကျသွားသည်။ ပြုတစ်ပြုတစ် လုပ်နေရာမှ သတ္တဝါထွက်လာပြီ။ နံရံကို ကျော တအားကပ်ထားလိုက်၏။

မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အရင်မြင်ရ၏။ ကြွက်တစ်ကောင်ပါလား။ ဆယ်လက်မလောက် ရှည်မည်။ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားပြီး လဲကျနေသောပုံးနှင့် ကွယ်သွားသည်။ ရင်ထဲတွင် ရွံ့ရှာမှန်းတီးစိတ်ဖြင့် အော်ဂလီဆန်သွား၏။ ကျွန်တော် အရွံ့ဆုံး၊ အမုန်းဆုံး၊ အကြောက်ဆုံးသတ္တဝါ။

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။ လက်သည်းတွေ လက်ဖောင့်ထဲ နစ်ဝင်သွား၏။ နာကျင်မှုကြောင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း အနည်းငယ် သက်သာသွားသည် ထင်၏။ မျက်လုံးက ပုံးဆီမှ မခွာဘဲ တအားကုန်အော်လိုက်သည်။

“ဟေ့... အစောင့်တွေ၊ ရဲဘော်တွေ လာကြစမ်း၊ မြန်မြန် လာကြစမ်း”
ပုံးနောက်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အရာဝတ္ထုကို တစ်ပိုင်းတစ်စ မြင်နေရ၏။ အခန်းထောင့်ဘက်ကို ရွေ့သွားပြီး အစောင့်တွေကို အော်ခေါ်ပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလားကွ”
ခြေသံတွေ ကြားရပြီ။ စိတ်ထဲမှာ အကြာကြီး စောင့်နေရသည် ထင်၏။ သော့ဖွင့်သံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်သွားသည်။ ဝင်လာသည့်အစောင့်က ခွေးပစ်သည့် တုတ်သာသာ ချာတိတ်တစ်ယောက်၊ စက်သေနတ်ကို အသင့်အနေအထားဖြင့် ကိုင်လျက်။ အခန်းထောင့်တွင် ကပ်နေသည့် ကျွန်တော့်ကို သူ ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေပုံ၊ ကျွန်တော်က ပုံးဆီကို လက်ညှိုးထိုးပြတော့ သူက သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်။

“ကြွက်ကြီး... ကြွက်ကြီး”
ကျွန်တော် အော်ပြောတော့ သူ ပို၍ အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့်...
“ဗျာ... ကြွက် ဟုတ်လား”

သတ္တဝါက ပုံးနံဘေးမှ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးချလာသည်။ တစ်ဖက်ကို ကျွန်တော် လှဲချလိုက်၏။ နံရံမှန်းလည်း မသိတော့၊ လက်နှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာကို မိတ်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်၊ လက်ချောင်းကြားမှ ခိုးကြည့်မိ၏။ ကြွက်သတ္တဝါသည် အခန်းထောင့်

အပေါက်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွား၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်လှဲချလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ပခုံးစွန်းမှ နာကျင်မှုကို ခုမှ ခံစားရသည်။ အစောင့်ချာတိတ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် အော်ရယ် နေသည်။ မနည်းကြိုးစားပြီး ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ စက်စက်နစ်နစ်နေပြီ။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းနေရာသို့ ဒေါသစိတ်တို့အစား ဝင်ရောက်လာ ချေပြီ။ အော်ဟစ်ရယ်နေသော သူတောင်းစားကလေးကို ကျွန်တော် အော်ဟစ် ဆဲဆိုပြီး...

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

သူက ကျွန်တော့်ကို ရယ်စရာတစ်ကောင်လို ကြည့်ပြီး...

“ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်ကိုများ ခင်ဗျား ကြောက်နေတယ် ဟုတ်လား သံအမတ်ကြီး၊ မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒါလောက် ပိန်တော့ ခင်ဗျားအသားကို စားမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်က တစ်စုံတစ်ခု ထွက်မသွားခင် ဖမ်းဘို့နာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ အစောင့်ချာတိတ်က သူ့ကို အကြောင်းစုံပြောပြနေ၏။ ဖမ်းဘို့နာက အလွန်အမင်း သဘောကျနေဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဦးညွှတ်ကာ စစ်သေနတ် ကမ်းပေးသည်။

“ရှေ့... ဒီမှာ ကမ္ဘာဖျက်သတ္တဝါကြီးကို ခင်ဗျား နှိမ်နင်းဖို့လေ”

သေနတ်ကို ဆွဲယူဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သေးသည်။ သူက အက်ခတ်သလို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော် စိတ်ထိန်းလိုက်ပြီး...

“ငါ ဒီကိစ္စကို ကန့်ကွက်တယ်။ ဒီကိစ္စ မင်းတို့ ရှင်းပေးပါ။ ပိုးဟပ်တွေလည်း ရှိတယ်”

တစ်ဒါဇင်လောက်ရှိမည့် ပိုးဟပ်အသေကောင်တွေကို လက်ညှိုးထိုးပြ လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သတ်ထားသည့် အကောင်တွေ။

“သံရုံး စတုရန်းထဲမှာ ပိုးသတ်ဆေးရှိတယ်။ မင်းတို့ ယူပြီး ရောင်းမစားရင် ပေါ့ကွာ”

သူက ခေါင်းကို ဟန်ပါပါယမ်းပြီး...

“လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အမိန့်ဟာ အမိန့်ပဲ။ ခင်ဗျား နေရေးထိုင်ရေးကို ကျူးဘားဆရာက လွှဲပြီး ဘယ်သူမှ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ငါသူ့ကို အခုချက်ချင်း တွေ့ချင်တယ်”

သူက ပခုံးတွန့်ပြီး...

“သူက ဒီမှာ မရှိဘူးလေ”

“ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

“ဘယ်သီမလဲဗျာ၊ ဘယ်သူက သောက်ဂရုစိုက်ပြီး သူလာမယ့်အချိန်ကို လိုက်မှတ်နေနိုင်မလဲ၊ သူ လာချင်တဲ့အချိန် လာမှာပေါ့”

“ဒါဆို သူ့ဆီ သတင်းပို့ပေး”

သူက ကျွန်တော့်ကို မလိုတမာကြည့်ပြီး...

“ဒီမယ်... ယန်းကီး၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ မင်းစေ မဟုတ်ဘူး”

စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းပြီး အစားအသောက်ပုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ပိုးသတ်ဆေးဖြန်းပေးပါ”

သူက ရယ်ပြီး အစောင့်ချာတိတ်ကို လှမ်းပြောသည်။

“သူက ရောဂါရမှာကို ကြောက်နေတာကွ။ ကြွက်ကလေးကလည်း သူ့ဆီက ရောဂါရမှာ ကြောက်နေမှာပေါ့နော်”

သူတို့နှစ်ယောက် တဟားဟား အော်ရယ်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။ အခန်း သော့ဆောင့်ပိတ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်၏။ နာကျင်စရာကောင်းလွန်းသည့် အထီးကျန်ဘဝမျိုး၊ ဖမ်းဘို့နာလို ကောင်နှင့် ဆက်စကားပြောနေရသည်ကမှ ခံသာဦးမည်။ အပြင်ရုံးခန်းတွင် သူတို့ ထိုင်နေ ကြမည်လား။ နားစွင့်ကြည့်သည်။ မထိုင်ဘဲ ဆက်လျှောက်သွားသည့် ခြေသံများ ကြားနေရ၏။ အခန်းထောင့်မှ အပေါက်ဆီသို့ အလန့်တကြား လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးက ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေသလိုလို၊ သေသေ ချာချာကြည့်တော့ မဟုတ်ပါ။ စိတ်က ထင်နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကြမ်းပြင်ကို သေသေချာချာ လျှောက်ကြည့်သည်။ နောက်ထပ် အပေါက်သေးသေး နှစ်ပေါက် တွေ့သည်။ ဘာနှင့် ပိတ်ရပါမည်လဲ။

ပစ္စည်းရဖို့ စဉ်းစားရပြန်၏။ ခါးမှ ဘောင်းဘီတိုက လွဲ၍ ဘာမှမရှိ။ အရှက်နှင့် သိက္ခာကို နောက်ဆုံးအကာအကွယ်ပေးထားသည့်ပစ္စည်း။ ကောက်ရိုး မွေ့ရာကို သွားသတ်ရသည်။

ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဆွဲဖြဲသည်။ လက်မောင်းရိုးက ခုမှ အောင့်လာသည်။

ဘယ်လိုပဲ အိပ်ရ အိပ်ရ အကြောင်းမဟုတ်တော့။ သည်အပေါက်တွေကို မပိတ်ဘဲလည်း ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့ရတော့မည် မဟုတ်။ ကောက်ရိုးတွေ ဆွဲထုတ်ပြီး အလုံးဖြစ်အောင် ကျစ်သည်။ အပေါက်နှင့် မတော်ဘဲ ကြီးနေသဖြင့် ပြန်လုပ်ရပြန်၏။ နာရီဝက်လောက် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လုပ်မှ အပေါက်တွေ ပိတ်လို့ ရသွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဈေးတွေ စက်စက်နစ်နစ်ပြီ။ သို့သော် စိတ်ထဲ ပေါ့သွားသလို ခံစားရ၏။

နံဘေးတွင် ကျနေသည့် ကောက်ရိုးမျှင်တွေကို ခြေထောက်နှင့် ကန်ထုတ်ပစ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ နာနေသည့် ပခုံးကို လက်နှင့် ဆုပ်ရင်း စဉ်းစားသည်။ သည်ကောက်ရိုးအဆိုတွေကို ကြွက်ကဖောက်ထွက်မည်မှာ သေချာသည်။ ဘယ်နှုရက်လောက်များ ခံရမှာပါလိမ့်။ တစ်ရက်လား၊ တစ်ပတ်လား၊ တစ်နာရီလား၊ ကယ်လ်ဒီရွန် ဘယ်တော့လာမှာပါလိမ့်။

□

ရှော်ဂျီ

စန်ကာလီ

(လေးရက်မြောက်နေ့)

ရိက္ခာကားထဲမှ ကျွန်တော် ထွက်လိုက်သည်။ ဖမ်ဘိုနာနှင့် အစောင့် ရောက်လာပြီး ပီယာဘိုဒီအကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ဖမ်ဘိုနာ၏ မျက်လုံးများမှာ ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် အရောင်တောက်နေကြ၏။

“သူ တအား ကြောက်နေတာဗျ။ မီးပိတ်ပြီး ကြွက်အကောင်ကြီးကြီး တစ်ဒါဇင်လောက် သူ့အခန်းထဲ လွှတ်ပေးလိုက်ရမယ်။ ချက်ချင်း ကိစ္စချောမှာ”

ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည့် တိုးတက်မှု ဖြစ်ပါ၏။ သေသေချာချာစဉ်းစားရမည်။ နောက်တစ်ဆင့် တက်ဖို့အတွက် သိပ်အရေးကြီးသည့် အချက်ဖြစ်၏။

ဖမ်ဘိုနာကို လုပ်ရမည့်ကိစ္စတွေ ကျွန်တော် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို နားမလည်သလို ကြည့်ပြီး မကျေမချမ်းပုံစံဖြင့် မြေကြီးပေါ်သို့ တံတွေးထွေးချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သက်သက်မဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ။ ကျုပ် တစ်နာရီတည်း စစ်ပြမယ်”

“ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လေ၊ မောင်ရင့်အထက်က အမိန့်ကို မမေ့နဲ့”

သူ ခဏ ချီတုံချီတုံလုပ်နေသေးသည်။ သည်တစ်ယောက်ကလည်း

မလွယ်၊ သူလည်း လှောင်အိမ်ထဲက သားရဲတစ်ကောင်ပဲ၊ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ မျက်လွှာချပြီး လှည့်ထွက် သွားသည်။

သံရုံးဝင်းထဲကို ကျွန်တော် ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ တော်လှန်ရေး လူငယ် တွေ သွေးအေးစပြုလာပြီ။ သံရုံးဝန်ထမ်း အိမ်ရာများ၏ ပတ်ပတ်လည်မှ ဝင်း ထရုံအုတ်ရိုးများကို ကျောမှီပြီး အေးအေးလူလူ အပြင်းထူနေသူတွေက တစ်ဖွဲ့၊ သေနတ်တွေ ခြေရင်းမှာချပြီး ဆေးလိပ်ကိုယ်ဆီခဲရင်း မှိန်းလျှက်ကတချို့၊ ဂိတ်မှ တာဝန်ကျ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့က ဖဲထိုင်ရိုက်နေကြ၏။ ဖမ်ဘိုနာက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု များလွန်းသည်။ ဘာမျှဒက်စ်ကို ပြောထားရအုံးမည်။

လုံခြုံရေး ရုံးခန်းဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆက်လျှောက်သွားသည်။ သဲ့ပန်း တချို့ ဝင်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်ဖို့ ထွက်လာကြသည်။ အသေခံလူငယ်ရဲဘော်များ ခြံရံလျက် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ကျွန်တော်ကို ရွံရှာစက်ဆုပ်သည့် မျက်လုံး များဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကျွန်တော် ဆက်လျှောက် သွားသည်။

အခန်းတံခါးကို မပိတ်ဘဲ စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး ဒီနေ့ ဆင်နွှဲရမည့် တိုက်ပွဲ အကြောင်း တွေးနေသည်။ ငါးမိနစ်ကြာတော့ ရဲဘော်သုံးယောက် ရောက်လာသည်။ ရေပုံးတွေ၊ တံမြက်စည်းတွေ၊ ဂေါ်ပြားတွေကိုကိုင်လျက် သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ပျော်ရွှင်နေပုံ။ ကျွန်တော် ထပြီး အလွင်းခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး မစင်တွေ၊ သေးတွေဖြင့် အပက်ခံလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် နှစ်မိတာအကွာတွင် ပီယာဘိုဒီက အညစ် အကြေးပုံးကိုင်လျက် ရပ်နေသည်။ ပုံးထဲတွင် ဘာမှမကျန်တော့။ သူ့မျက်နှာတွင် အောင်နိုင်ခြင်းနှင့် မုန်းတီးခြင်း ရောထွေးနေ၏။

လျှပ်တစ်ပြက်လောက်ကာလအတွင်း ကျွန်တော် သူ့ကိုသတ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်သွားသည်။ နို့သော် ချက်ချင်းသတိ ပြန်ဝင်လာသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ဖြင့် မျက်နှာကိုသုတ်လိုက်ပြီး...

“ကြွက်ကိစ္စ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတယ်။ တွင်းတွေထဲကို ကြွက် သတ်ဆေးထည့်ပေးမယ်၊ ပြီးရင် ဘီလပ်မြေနဲ့ ပိတ်ပေးမယ်”

ကျွန်တော်က တံခါးပေါက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး...

“အဲဒီလွတ်နေတဲ့နေရာကိုလည်း သစ်သားနဲ့ ထပ်ရိုက်ပေးလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခန်းလုံးကို ပိုးသတ်ဆေး ဖျန်းခိုင်းထားတယ်”

စုတ်နေသည့် မွေ့ရာကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်ပြီး...

“မွေ့ရာကို အသစ်လဲပေးပါလိမ့်မယ်” သူ့ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

အမူအရာ လုံးဝမပြောင်းပါ။

“တံခါးလာဖွင့်တဲ့လူဟာ ဖမ်ဘိုနာ ဆိုရင် ခင်ဗျား ခုချိန် သေနေလောက်ပြီ”

သူက ပုံးကို အခန်းထောင့်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ငါ ရာဇဝတ်သား မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့တရားခံ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ မင်းတို့ မေ့နေကြသလား”

“ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး။ ဖမ်ဘိုနာ မေ့နေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ကျွန်တော် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရဲဘော်တွေက ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်း ထိန်းချုပ်ထားရဟန်တူ၏။ ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နှင့် လုပ်စရာတွေကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဘယ်သူမှ မရယ်ရဲကြ။

လူနေအိမ်များဘက်သို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့၏။ အမျိုးသမီး သဲ့ပန်းတွေ လမ်းလျှောက်နေကြဆဲ။ သူတို့နှင့်အတူ နံဘေးမှ လိုက်လျှောက်နေသည့် စနက်တံ ကိုင် အသေခံကျောင်းသူ ရဲမေတွေ။ တကယ် သူတို့ အသေခံကြပါမည်လားဟု ကျွန်တော် တွေးနေသည်။

သူတို့တစ်တွေ ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ ကျွန်တော့်ဒေါသစိတ်တွေ အံ့ကြွလာပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ မစင်နှင့် ပက်သည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်မစင်၊ သည့်ထက်အစော်ကားခံရခြင်းမျိုးသည် ကမ္ဘာတွင် ရှိအံ့ မထင်။ မျက်နှာနှင့် နှာခေါင်းပေါ်မှ မစင်တို့၏အနံ့သည် ဦးနှောက်ထဲတိုင် ရောက်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ သည့်အတွက် သည်လူကြီးကို လက်စားချေ ရမည်။ လက်စားချေခြင်းသည် ဒေါသဖြစ်ရခြင်းထက် အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ တာရှည် ခံသည်။ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာအပေါက်ဝတွင် အစောင့်တစ်ယောက် ချထားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး နောက်ဆုတ်သွားသည်။

“ငါ့ကို သံအမတ်ကြီးအိမ် လိုက်ပို့စမ်း”

သူ့နောက်ကို ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းကြီးမှာ ရှင်းသန့် သဘာဝပြောင်နေဆဲ။ ဘာမျှဒက်ဖိက သူ့လူတွေကို ရှာခွင့်သာပေးပြီး ပစ္စည်းများ ပပျောက်မပျက် ထိန်းရမည်ဟု အမိန့်ပေးထားသည်။

အိမ်ကြီးကို အသေးစိတ် အကဲခတ်ချိန် မရ။ အမြန်ဆုံး ရေချိုးပစ်ဖို့က အရေးကြီးသည်။

“ရေချိုးခန်း ဘယ်မှာလဲ”
“အိပ်ခန်းနဲ့ တစ်ဆက်တည်းပဲခင်ဗျ”

သူ အိပ်ခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောသည်။
“မင်းလိုက်ခဲ”

ရေချိုးခန်းက ဟိုထယ်ရေချိုးခန်းပုံစံအတိုင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ပိုကျယ် သည်။ နံရံလေးဘက်စလုံးနှင့် အခင်းမှာ ကြွေပြားတလက်လက် တောက်ပလျက်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ရှပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ရဲဘော်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူက ရှုံ့မဲပြီး အဝတ်နှစ်ထည်ကို လက်ညှိုးနှင့် လက်မကြားတွင် ညှပ်ပြီး လှမ်းယူသည်။

“အဲဒါတွေ လျှော်ပြီး လှန်းထားလိုက်။ ပြီး... ငါဝတ်ဖို့ အဝတ်တစ်စုံ ရှာခဲ”

သူ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ရေချိုးကန် ခလုတ်ကို အပြေးအလွှား ဖွင့်လိုက်၏။ ဘုရားမခြင်းပါပဲ။ ရေက ရေခွေး။ ရေခွေးခလုတ်ကို သူတို့ မပိတ်တတ်၍ သည်အတိုင်းထားခြင်းဖြစ်မည်။

ရေခွေးပူပူနှင့် စိမ်ရသဖြင့် စိတ်ထဲ ပိုသန့်သွားသည် ထင်ရ၏။ ရေမွှေး ပုလင်းပေါင်းများစွာနှင့် ဆပ်ပြာမျိုးစုံ သေသေသပ်သပ် တန်းစီထားသည်။ ရှမ်းပူဖြင့် သုံးကြိမ် ခေါင်းလျှော်ပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ကို ဆပ်ပြာ အကြိမ်ကြိမ် တိုက်ပြီး ရေစိမ်ချိုးသည်။ ရေကို အကြိမ်ကြိမ် လဲသည်။ လန်းဆန်း ရှင်းသန့် သွား၏။

ရေချိုးကန် နံဘေးတွင် သူ့နာမည်ထိုးထားသည့် ငွေလက်ကိုင်နှင့် ဘီး တစ်ချောင်း။ ခေါင်းဖြီးရသည်ကိုက ပို၍ အရသာရှိနေ၏။ ဘာပစ္စည်းမှ မယူရ ဟူသည့် ဘာမျှဒက်ဖိက အမိန့်ကြောင့်သာ သူ့အိမ်ထဲက ပစ္စည်းတွေ သည်အတိုင်း ရှိနေခြင်း ဖြစ်မည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် ကိုယ်ကိုပတ်ပြီး အိပ်ခန်း ဆီသို့ ကူးခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းက ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြားမရှိ။ ဧရာမ ခုတင်ကြီး အောက်တွင် အိစက်ညက်ညောသည့် အပြာရောင်ကော်ဇောကြီး ခန်းလုံးပြည့်

ခင်းထား၏။ ပရိဘောဂတွေက နို့နှစ်ရောင် ခေတ်မီပစ္စည်းတွေ။ သို့သော် အိပ်ခန်းပိုင်ရှင်သည် သူ့အခန်းကို သိပ်သံယောဇဉ်ရှိပုံမရ။

အိပ်ခန်းကိုကြည့်ပြီး အိပ်ခန်းပိုင်ရှင်ကို အကဲခတ်လို့ ရနိုင်ပါသည်။ အလွန် အသန့်အရှင်းကြိုက်ပြီး သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့ကင်းသူ ဖြစ်ရမည်။ ဓာတ်ပုံဆို၍ တစ်ပုံမျှမရှိ။ အိပ်စရာနေရာ တစ်ခုမျှသာ။

အစောင့်ရဲဘော် ပြန်လာသည်။ ယူလာသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီက သစ်သစ် လွင်လွင် ရှိသော်လည်း တီရှပ်က ညစ်ပတ် ပေရေနေ၏။ ဘောင်းဘီ ကောက် ဝတ်ပြီး တီရှပ်ကို ပြန်ပစ်ပေးလိုက်သည်။ အဝတ်ဗီရိုကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ရှပ်အင်္ကျီ နှစ်ထည် တွေသည်။ တစ်ထည်က အဖြူ၊ တစ်ထည်က အပြာ။

အပြာရောင် ရှပ်တစ်ထည် သူဝတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် အံ့ကိုက် ဖြစ်နေ၏။ လက်ကိုခေါက်ပြီး မှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီ ပြာမှာ လိုက်ဖက်လှသည်။ အတော် ကြည့်ပျော်စွာပျော် ဖြစ်သွားသည်။ ဆံပင်ကို အသာသပ်လိုက်သည်။ အစောင့်ကို တစ်ချက် စွေကြည့်လိုက်တော့ သူ ပြုံးနေ သည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဟေ့... ငါ ဒီမှာအိပ်မယ်၊ ကြားလား”
“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အထက်အမိန့်က...”

“အဲဒါ မင်းတို့ကို ပေးတဲ့အမိန့်၊ ငါ မပါဘူး။ ငါ့အဝတ်တွေ ခြောက်ရင် ဒီအခန်းထဲမှာ လာထည့်ထား”

အိမ်ထဲမှ ကျွန်တော် ထွက်လာတော့ မျက်နှာ မသာမယာနှင့် သူ ကျန်ခဲ့သည်။ လုံခြုံရေးရုံးခန်းထဲတွင် ပီယာဘိုဒီနှင့် ကျွန်တော် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြ၏။ အတန်ကြာမှ ကျွန်တော် ဝတ်ထားသည့် ရှပ်အင်္ကျီကို သူ သတိ ထားမိပုံရသည်။ ကျွန်တော် စကားစလိုက်သည်။

“တိုင်းချုပ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့အပ်ချုပ်ဆရာကို ကျေးဇူးတင် လိုက်ကာ”

သူ ဘာမှမပြော။ မျက်နှာတွင် မည်သည့်ခံစားမှုမှ မတွေ့ရ။ သူ့အခန်းကို ကျွန်တော်ကြည့်တော့ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားပြီးပြီ။ ကြွက်တွင်းများကို ဘီလပ်မြေ မဆလာနှင့် ပိတ်ပြီးပြီ။ နံရံတွေကိုတောင် ထုံးသုတ်ထားပြီးပြီ။

ကျွန်တော် သူ့ကို အသာစောင့်ကြည့်နေ၏။ စားပွဲအံ့ဆွဲကို သော့ဖွင့်ပြီး

မိုင်တွဲများကို ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ကျွန်တော် အလုပ်စသည်။

“ဒီမယ် မစ္စတာ ပီယာဘိုဒီ၊ ခင်ဗျားဟာ လက်တင်အမေရိကနိုင်ငံတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု၊ ယုံကြည်မှုကို သိပ်နားလည်တဲ့ လူပဲ။ ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တဲ့ အပြုအမူဟာ လူတစ်ယောက်ကို အတိုင်းအတာမရှိ စော်ကားခြင်းပဲ။ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး လုပ်ရင်တော့ အတိုင်းအဆမရှိ တုံ့ပြန်ခံရလိမ့်မယ်လို့ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ။ ဖမ်ဘိုနာက စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားကို သူ စစ်မယ်ဆိုပြီး အတင်းတောင်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရက်စက်ပြီဆိုရင် ဖမ်ဘိုနာ ဆယ်ယောက် လိုက်မမိဘူး”

ကျွန်တော် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ထီမထင်သည့် အပြုံး မျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပြီး..

“ငါက နှိပ်စက်တဲ့နည်းကို မင်း မသုံးဘူးထင်နေတာ”

“မသုံးပါဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှလည်း မသုံးခဲ့ဖူးဘူး။ တစ်ခါတုန်းက တရုတ် တစ်ယောက် ပြောတာ သွားသတိရမိတယ်။ တစ်ခါစော်ကားခံရရင် စော်ကားတဲ့ သူရဲ့ အပြစ်၊ နှစ်ခါစော်ကားခံရရင် စော်ကားခံရသူရဲ့ အပြစ်တဲ့”

သူက ကျွန်တော့်ကို အခန်းဘက်သို့ လက်ဝှေ့ပြုပြီး...

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ငါနားလည်တယ်”

“ဘာကိုနားလည်တာလဲ”

“ဒဏ်ရာမပေါ်အောင် စစ်မယ်ပေါ့၊ မရဘူး စိတ်ချ၊ မင်းကိုယ်မင်း သိပ် တော်တယ် ထင်နေတယ်။ ခွကျတာပဲ၊ ငါကလည်း ငတုံးမဟုတ်ဘူး။ မင်းရင် ထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ငါ အတိုင်းသားမြင်နေရတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ပထမ ငါပျော့လာအောင် မင်း မာပြတယ်။ ပြီးတော့၊ ပြီးတော့ ချိုသာ ပြတယ်၊ လိုက်လျောပြတယ်။ ဒီလိုပဲ ချောလိုက် ခြောက်လိုက် မင်းလုပ်မယ်။ ဒါ မင်းတို့ရဲ့ အတတ်ပညာပဲ။ ငါ့အခန်းထဲမှာ ကြွက်တွေ တပ်ဖွဲ့ပြီး ရောက်နေ ရင်လည်း မင်း သောက်ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကြမ်းပိုးတွေ သေအောင်ကိုက် လည်း မင်း လှည့်ကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခု မင်းလုပ်နေတဲ့ပုံက ငါ့ဆီက တစ်ခုခုများ ရမလားဆိုပြီး သူတော်ကောင်းဂိုက် ဖမ်းပြနေတာ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားပြောတာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“လုံးဝ ဟုတ်ပါတယ်”

ဤတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကို ကျွန်တော့်ဘဝအကြောင်း ပြောပြနေမိ၏။

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကျူးဘားမှာ ကြံ့ခတ်ရတယ်။ ကြံ့ခတ်ချိန်ဆိုရင် ကျောင်းသားအားလုံး ကြံ့ခတ်ရတာချည်းပဲ။ ကြံ့သမားမိသားစု တစ်စုအိမ်မှာ ကျွန်တော် ခဏနေရတယ်။ သူတို့အိမ်မှာ လူတိုင်း အလုပ်လုပ်ကြရတယ်။ အသက် ကိုးဆယ်ကျော် အဘိုးကြီးအိုတစ်ယောက်သာ ကွင်းထဲ မဆင်းနိုင်တာ။ ဟိုဘက်ရွာက အလှူပွဲတစ်ခုကို မိသားစုတစ်စုလုံး သွားကြတဲ့ တစ်နေ့မှာ အဘိုးအိုနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်။ အလုပ်ကြမ်း လုပ်နေမကျတော့ ညနေစောင်းတာနဲ့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး မလှုပ်ချင် မရားချင်တော့ဘူး။ ည ကျတော့ အပေါ်သွားဖို့ ကျွန်တော် တဲအပြင်ကို ထွက်တယ်။ ဝရန်တာမှာ အုန်းဆံ မွေ့ရာနဲ့ အိပ်တဲ့အဘိုးကြီး သေနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကြွက်တစ်ခါခါလောက် သူ့ကို ကိုက်ဖဲ့စားသောက်နေကြတယ်။ တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ အတင်းလိုက်ရိုက်မှ သူတို့ ထွက်ပြေးကြတယ်။ အဲဒီညကစပြီး ကြွက်ကို ရွံကြောက် ကြောက်နေ ခဲ့တယ်။ အဲဒီညအကြောင်းကို ခဏခဏ အိပ်မက်ဆိုးတွေ ပြန်မက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကြွက်ရှိတဲ့အခန်းတစ်ခန်းမှာ ထည့်ပြီးတော့ သော့ခတ်ထားမယ် ဆိုရင် အကောင်းဆုံး နှိပ်စက်နည်းပဲ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကို အဲဒီနည်းနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မနှိပ်စက်ဘူး၊ စိတ်ချ။ ကျွန်တော် သူတို့ကို ခိုင်းမှာက ဒဏ်ရာ မပေါ်အောင် နှိပ်စက်တဲ့ နည်းလည်း မဟုတ်ဘူး”

သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် အကဲခတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ပြောတာတွေ သူယုံရဲ့လား၊ သူ ယုံဖို့ အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ သို့သော် ဘာမှ အကဲခတ်လို့ မရ။

“ဒါဖြင့် မင်းတို့က ဘာနည်းသုံးမှာလဲ”

“ဘာနည်းရယ်လို့ တိတိကျကျမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဆွေးနွေးတယ်၊ စည်းရုံးတယ်၊ မျှတအောင်လုပ်တယ်၊ အမြင်ကြည်လင်လာအောင် လုပ်တယ်” သူ ချက်ချင်း တုံ့ပြန်သည်။

“ဪ... မင်းက ငါ့ကို အမြင် ကြည်လင်လာအောင် လုပ်မယ်ပေါ့”

ကျွန်တော် မိုင်တွဲကို ဖွင့်ပြီး လိုချင်သည့်စာမျက်နှာကို ရှာသည်။ တွေ့ သည်နှင့် ဖတ်သည်။

“ကျွန်တော်သည် တိုင်းပြည်၏ အင်အားအတောင့်ဆုံး၊ အလျင်အမြန်ဆုံး ကမ်းတက် တပ်မဟာတွင် သုံးဆယ့်သုံးနှစ်နှင့် လေးလ အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော် အခွန်အများဆုံး ရှာပေးခဲ့ရသည့် ကဏ္ဍမှာ စီးပွားရေးကဏ္ဍ ဖြစ်ပါသည်။ ဝေါစထီနှင့် ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ အကြားတွင် အောင်သွယ်တော် လုပ်ပေးခဲ့ရသည့် ကိစ္စမျိုးများဖြစ်သည်။ စင်စစ် ကျွန်တော့်ကို အရင်းရှင်လောက မှောင်ခိုသမားတစ်ယောက်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်အတွက် ရေနံရဖို့ မက္ကဆီကို နိုင်ငံတွင် သွားရောက် ညှိနှိုင်းပေးခဲ့သည်။ ကျူးဘားနှင့် ဟေတီနိုင်ငံတို့တွင် နေရှင်နယ် ဘဏ်မှ ရင်းနှီးမြုပ်နှံခွင့်များရရှိရန် ကျွန်တော် ကူညီခဲ့ရပါသည်။ နီကာရာဂွာတွင် ဘရောင်းဘရားသား၏ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဘဏ်ဖွင့်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ၁၉၀၈ ခုနှစ်မှ ၁၉၁၂ ခုနှစ်အထိ လုပ်ပေးခဲ့ရသည်။ ၁၉၁၆ ခုနှစ်တွင် ဒိုမီနီကန် သကြား လုပ်ငန်း တိုးချဲ့ရေးအတွက် အမေရိကန်ပါဝင်နိုင်ရန် ကျွန်တော် ညှိပေးခဲ့သည်။”

ကျွန်တော်က သူ့ကို မော်ကြည့်ပြီး...

“သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ အဲဒါ ဘယ်သူ့စာသားတွေလဲဆိုတာ သိပါသလား။”

“သိတာပေါ့ကွ၊ ဗိုလ်ချုပ် စမက်ဒ်လေ၊ ဒီဘတ္တလာပေါ့။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ။”

“ဘာများ ဝေဖန်ချက် ပေးချင်သလဲလို့ပါ။”

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး...

“သူရတဲ့ ပင်စင်လစာလေးနဲ့ဆိုရင် သူ့ပျော်မယ် မထင်ဘူး။”

ဒေါသစိတ်ကို မျိုသိပ်လိုက်ရပြန်၏။

“ဒါကို ခင်ဗျားတို့က စီးပွားရေး နယ်ချဲ့မှုလို့ မမြင်ဘူးလား။”

“မမြင်ပါဘူး။ တို့တိုင်းပြည်က အရင်းရှင်နိုင်ငံပဲ။ အရင်းရှင်ဝါဒ ရှင်သန်အောင် လုပ်မှာပဲ။ တို့နိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံခြားရေးဝါဒကိုက အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စီးပွားကုန်သွယ်ရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေကို ကူညီပံ့ပိုးဖို့ပဲ။ အဲ... အတိတ်တုန်းက လွန်ကဲသွားတာတွေရှိတယ်။ ဒါက သမိုင်းပဲ။ ကျန်ခဲ့ပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ အရင်းရှင်စနစ်ဟာ ပိုပြီး ထွန်းတောက်လာခဲ့တယ်။”

သူက ရှေ့ကိုတိုးလာပြီး...

“အဲဒီ ဆယ်စုနှစ်မှာပဲ ကွန်မြူနစ်ဝါဒဟာ ယိမ်းယိုင်ပြိုကျခဲ့တယ်။”

ကျွန်တော် ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ဖိုင်တွဲကို ဆက်လှန်ပြီး ဖတ်သည်။

“အကွာအဝေးတူညီသည့် အမှတ်သုံးခုမှ ကြယ်သုံးပွင့်နှင့် အစင်းသုံးစင်းတို့သည် ပြည်နယ်တစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည်မည့် အချိန်သည် မဝေးတော့ပေ။ တစ်နေရာက မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း၊ တစ်နေရာက ပနားမားတူးမြောင်း၊ နောက်ဆုံး တစ်နေရာက တောင်ဝင်ရိုးစွန်း၊ တောင်အမေရိကတိုက် တစ်တိုက်လုံးသည် ကြီးမားမြင့်မြတ်သည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြည်နယ်များ ဖြစ်လာရမည်။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရမူ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့လူများ ဖြစ်နေချေပြီ။”

သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ဆက်ပြောသည်။

“ဒီစကားလုံးတွေဟာ သာမန်လူတစ်ယောက် ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အမေရိကန်သမ္မတတစ်ယောက် ကိုယ်တိုင်ပြောသွားတာ။”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်တွင် အပြုံးငယ်ကလေးတစ်ခု လှစ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တပ်ဖဲ ပြောထားတာ၊ အဲဒါက ၁၉၁၂ ခုနှစ် အခြေအနေ၊ ကနေဒါကို နှပ်နှပ်စဉ်းရမယ့်အချိန်။ အခြေအနေတွေက ခု အကုန်ပြောင်းလဲနေပြီပဲ။”

ကျွန်တော်က သူ့ကို စကားဖြတ်ပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ သူက အဖြတ်မခံ။

“ဒီမယ် နားထောင်၊ ဒီကိစ္စ ငါတို့ ငြင်းရတာ အကြိမ်တစ်ထောင် မကတော့ဘူး။ မင်းမမွေးခင်ကတည်းက ငြင်းလာတာ၊ တိုင်းပြည်တွေကို အကဲဖြတ်တဲ့ နေရာမှာ မင်းတို့သမိုင်းက ရာဇဝတ်မှုတွေကို အခြေခံမှာလား၊ အဲဒါဆို သမိုင်းကို ဘယ်ခေတ်အထိ ပြန်ဆုတ်မလဲ၊ နှစ်ငါးဆယ်လား၊ တစ်ထောင်လား၊ ဟိုခေတ်က စပိန်နိုင်ငံရဲ့ဘာသာရေးစည်းရုံးမှုမှာ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှုတွေ ရှိခဲ့တာကြောင့် ဒီခေတ် စပိန်ကို မင်း အပြစ်ပြောမှာလား၊ အမေရိကန်မှာ လူမည်းတွေကို အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ ကျွန်စနစ် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီအတွက် မင်း ငါ့ကို အပြစ်တင်မှာလား။”

သူက ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး...

“မင်းအဘိုးတွေ အဘွားတွေ ဘာလုပ်နေကြသလဲ အဲဒီတုန်းက...”

ကျွန်တော် စကားဖြတ်ပြောဖို့ ကြိုးစားပြန်သည်။ သူက လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ...

“ဒီမယ်... နားထောင်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်က တီဗီမှာ လာသွားတဲ့ ဇာတ်မြစ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းနဲ့ပတ်သက်လို့ လူမည်းနှစ်ယောက် ငြင်းနေတာ ငါ

ကြားဖူးတယ်။ တစ်ယောက်က ငွေဝယ်ကျွန်စနစ်ကို မတရား တိုက်ခိုက်ပြောဆိုနေတုန်း နောက်တစ်ယောက်က ပြန်ပြောတယ်။ သွားစမ်းပါကွာ... ငါတို့ အဘိုးအဘွားတွေကို ပိုက်တွေနဲ့ပစ်ဖမ်းပြီး သင်္ဘောတွေနဲ့ ခိုးထုတ်မလာရင် တို့တစ်တွေ ခုထိ အာဖရိက တောနက်ထဲမှာ တိရစ္ဆာန်သာသာဘဝ နေနေမှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ငါ့အနေနဲ့ ငွေဝယ်ကျွန်စနစ်ကို ဘာမှပြောစရာမရှိဘူးတဲ့”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ဗျ၊ သမိုင်းက ရှုတ်ချစရာရှိရင် မျက်နှာမထောက်ဘူး”

“သမိုင်းက ရှုတ်ချတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထောက်ပြတာ၊ ရှင်းပြတာ။ ကွန်မြူနစ်ကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်း ဒါကို နားလည်သင့်တယ်”

ဒါတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို သက်သက် စော်ကားခြင်းပဲ။

ဒေါသစိတ်ကို ကျွန်တော် မထိန်းနိုင်တော့။

“ကွန်မြူနစ်ဝါဒဟာ ကျွန်စနစ်နဲ့ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေ ရုရှားမှာသွားပြီး မင်းတရားဟောချေ”

ကျွန်တော် ခင်းပေးသော လမ်းမှာ လမ်းမှားဖြစ်နေသည်။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ယုတ္တိဗေဒနှင့် ဖောက်ထွင်း၍မရသောပုဂ္ဂိုလ်မှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ သူက အသက် ခြောက်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီ။ သူနှင့် ပြိုင်ငြင်းဖို့ ဘာသာရပ်ကို ကျွန်တော် ရွေးရတော့မည်။ သူ့အသိဉာဏ် အဆင့်မြင့်ပုံကတော့ သံသယဖြစ်စရာ မရှိတော့။ ညောင်မြစ်တူးပြီး ဘဝအစက ပြန်ကောက်ရတော့မည်။ ကျွန်တော့်အတွေး မမှားပါ။ သူ ဆက်ပြောပုံကို ကြည့်လေ။

“ဒီမယ်... ကယ်လ်ဒီရွန်၊ မင်း သောက်ရူးပဲ၊ မင်းက ငါ့ကို ထိုင်ပြီး တရားဟောလို့ရမယ် ထင်နေတယ်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒတရား ပို့ချပြီး ငါ့ကို သိမ်းသွင်းနိုင်မယ်လို့ မင်းထင်နေတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ငါမသိတဲ့ နာမည်တစ်ခုခုကို မင်း ရအောင် မေးမယ်ပေါ့။ တကယ်တော့ မင်းဟာ ရူးတာမဟုတ်ဘူး၊ တုံးတာ၊ မင်းဟာ ငတုံးပဲ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ အောက်က ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို အပေါ်တင်လိုက်သည်။ အမှန်က သည်ဖိုင်တွဲက ကျွန်တော်၏ လက်နက်ပုန်း။ ထုတ်သုံးဖို့ စောလွန်းသေးမှန်း ကျွန်တော် သိသည်။ သို့သော် လက်က ဖိုင်ကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် နှုတ်မှ နာမည်တစ်ခု အလိုအလျောက် ထွက်သွားသည်။

“အင်ပါရီဖလိုးရက်စ်”

သူ ချက်ချင်း ဆောက်တည်ရာမရ။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမည့် အမူအရာကို ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေ၏။ သို့သော် သူက မတုန်မလှုပ်။

“ဘာကွ”

အေးစက်စက် အသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“အင်ပါရီဖလိုးရက်စ်လေ၊ ဒီမိန်းကလေးအတွက်ကြောင့် ခင်ဗျား ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို တူးတူးခါးခါး မုန်းတီးတာလေ၊ အထူးသဖြင့် ကျူးဘား ကွန်မြူနစ်တွေကို ပေါ့ဗျာ”

သူ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ရေကာတာ ပြိုကျမည့်အချိန်ကို ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေ၏။ သူက ဆိတ်ငြိမ်မြဲ ဆိတ်ငြိမ်လျက်၊ တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်လျက်၊ တကယ့်ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုတစ်ခုပမာ။ မျက်နှာအမူအရာတွင်တော့ စဉ်းငယ်မျှသာ ပြောင်းလဲမှုအရိပ်အယောင် ယှက်သန်းလာသလို။ ဒီလို ပြောင်းလဲမှုမျိုး ကျွန်တော်အရင်က တွေ့ဖူးရဲ့လား မသိ။ အရပ်ကြီးပြတ်အမူအရာ။ ငါးရက်သား အဖြူရောင် မုတ်ဆိတ်မွှေးတွေက စကောစက ရှည်လျားနေ၏။ ဆံပင်တွေက ဖွာလန်ကြနေ၏။ နဂိုက ပိန်ရှည်ရှည် ကိုယ်နေဟန်သည် ပို၍ ပိန်လိုနေသည် ထင်ရ၏။ ပါးရေနားရေတွေ ပို၍ တွန်နေသည် ထင်ရ၏။

နာမည်တစ်လုံး သူ့နှုတ်က ထွက်သွားရုံမျှဖြင့် ကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးပြေလည် သွားစေမည် မူချ။ နာမည်တစ်လုံးရလျှင် ကျန်သည့်ကိစ္စ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်လေ။ ထိုတာဝန်တွင် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာတော့ ရှေ့လုပ်စရာတွေ ကြည်ကြည်လင်လင် မြင်နေပြီ။ ထိုတစ်ဆင့်ပြီးလျှင် သူနှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးသွားစရာ အကြောင်းရှိပါသေး၏။ ဖိုင်တွဲကို ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“၁၉၅၈ ခု၊ မေလကနေပြီး ၁၉၅၉ ခု၊ မတ်လအထိ ဂျူအန်နှင့် နန်နီ ဖလောရက်စ်တို့၏သမီး အင်ပါရီနှင့် သူ့ အတူနေခဲ့သည်။ မတ်လ ပထမပတ်တွင် လက်ထပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ ၁၉၅၈ ခု၊ မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့တွင် နိုင်ငံတော်တော်လှန်ရေး သစ္စာဖောက်မှုဖြင့် အင်ပါရီ အဖမ်းခံလိုက်ရသည်။ ၁၉၅၉ ခု၊ မေလ ၄ ရက်နေ့တွင် သူ့ကို ဝါရှင်တန်မှ ပြန်ခေါ်သည်။ အင်ပါရီဖလိုးရက်စ်သည် ၁၉၅၉ခု၊ မေလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်သည့် ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သည်။”

“အဲဒါ လုံးဝ သောက်အမိပွယ်မရှိဘူး”

ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး စားပွဲတွင် လက်ထောက်ကာ ကျွန်တော့်မျက်နှာနားထိ ငုံ့ပြီး အော်ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ မိနစ်ပေါင်းများစွာ သူနှင့်ကျွန်တော် ငြင်းခုံကြသည်။ အမုန်းခွန်အားတို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် များသည်ထက် များလာသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ထိုးဖောက်သွားလုမတတ် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း...

“မင်းတို့သတ်တာ၊ သူ့ကို မင်းတို့သတ်တာ၊ မင်းတို့ ကျူးဘားကွန်မြူနစ်တွေ သတ်ပစ်တာ”

သူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည်။ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားရပ်သည်။ ကျွန်တော့်ဘက်ကိုကျောပေးလျက် အကြာကြီး ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော်မျှော်လင့်နေသည့် တုံ့ပြန်မှုမျိုး ပေါ်မလာသည့်အတွက် အံ့ဩနေမိသည်။ ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် နို့စို့အရွယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

သူ အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေသည်ကို ကျွန်တော် နောက်မှ မြင်နေရ၏။ အံ့ကြိတ်ပြီး ပြောသည့်အသံဖြင့်...

“အတူတူပဲ၊ မင်းတို့အားလုံး အတူတူပဲ၊ မင်းကို သူတို့ အဆိပ်နို့တွေ တိုက်လိုက်လို့ မင်း အခု ဒီဘဝရောက်နေတာပေါ့”

အချိန်ကျပြီထင်သည်။ မဖြစ်သေးဘူး၊ စောလွန်းနေတယ်။ ရေကာတာ မကျိုးပေါက်သေး။ ကျွန်တော်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆွေးနွေးသည့် လေသံဖြင့်

“အင်း... အဲဒီအချိန်ကတော့ တော်တော်စိတ်မကောင်းစရာအချိန်ပေါ့ဗျာ၊ အချစ်တွေ ရမ္မက်တွေ လက်စားချေမှုတွေနဲ့ ရောနေတဲ့အချိန်ပေါ့။ သူ့ကို စပိုင် ဆိုပြီး ခုံရုံးတင်လိုက်ကြတယ်လေ”

သူ ချာခနဲ လှည့်လာသည်။ သူ့အသက်မှန်ကို ယခုမှ သူ့ရုပ်သွင်တွင် မြင်ရ၏။ မဟုတ်သေး၊ ပို၍အိုစာနေ၏။ စားပွဲဆီသို့ပြန်လျှောက်လာပြီး ထိုင်သည်။ သူ့အသံ တည်ငြိမ်သွားပြီ။

“ဘာတစ်စတာနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်ဆိုပြီး သူ့အဖေကို သူတို့ သတ်ပစ် လိုက်ကြတယ်၊ တစ်ခါ သူ့နဲ့ကိုယ်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုပါ သတ်လိုက်ကြတယ်၊ အဲဒီတုန်းက သူ ဆယ့်ကိုးနှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတယ်”

ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးဖို့ အချိန်။ အကြောင်းအရာကို နည်းနည်းပေါ့အောင်

လုပ်ပေးရမည်။

“သူ့နာမည် ကြားရုံနဲ့ ခင်ဗျား ဖြစ်သွားပုံကို ကြည့်ပြီး သူ့ကို ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ဗျာ”

သူ့မျက်နှာ အမူအရာ အပြောင်းအလဲကို ကျွန်တော် ဂရုစိုက်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကျော်ပြီး အဝေးကိုကြည့်နေ၏။

“သူ့ကို ကျွန်တော်တို့မိသားစုက သိတယ်တဲ့၊ သိပ်လှတယ်လို့ ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်”

ခုထိ ဘာမှမလှုပ်မရှား။ ရှေ့ဆက်တိုးရမည်။

“ဒီမယ် မစ္စတာပီယာဘိုဒီ၊ ဘာတစ်စတာမှာ သိပ်ကျယ်ပြန့်တဲ့ လျှို့ဝှက် ရဲအဖွဲ့ ရှိတယ်။ သူတို့ဆီက ဖိုင်တွေတွေအားလုံး ကျွန်တော်တို့ ရလိုက်တယ်။ တချို့အမှုတွေတွေက သိပ်စုံတယ်။ အိမ်ဖော်တွေ၊ ဒရိုင်ဘာတွေ၊ အပျော်ခန်းတွေ၊ အရက်ဆိုင်တွေနဲ့ သူတို့မိန်းကလေးတွေဆီကရတဲ့ သတင်းတွေလေ။ ခင်ဗျားတို့ သံအမတ်တစ်ယောက်ဟာ ကျူးဘားသူ လေးယောက်တောင် ခြေတော်ထား တယ်ဗျား”

သူက သူနှင့်မဆိုင်သလို ပခုံးတွန့်ပြသည်။

ကျွန်တော် ဆက်ပြောသည်။

“လေးယောက်စလုံးကို သူ ကျေနပ်အောင်ထားတယ်ဗျာ။ သူ့အကြောင်း အစီရင်ခံစာရေးတဲ့အရာရှိက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို လှလှပပရေးသွားတယ်ဗျား၊ ခင်ဗျား အကြောင်းလည်း ဖိုင်တွဲတစ်တွဲ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ဖတ်ပြမယ်သိလား”

ဖိုင်တွဲကိုဖွင့်ပြီး စာမျက်နှာတွေ လှန်သည်။ ဖျတ်ခနဲ မော်ကြည့်လိုက်တော့ စိတ်ဝင်တစားစောင့်နေသည့် သူ့မျက်လုံးများကို တွေ့ရ၏။ ဒါက လူ့သဘာဝ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် စဖတ်သည်။

“၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ဆယ်ရက်၊ ဂျာဆင်ပီယာဘိုဒီ၊ နိုင်ငံရေးသံမှူး၊ အမေရိကန်သံရုံး၊ သည်အချက်အလက်များကို သတင်းပေးသူများထံမှ ရရှိသည်။ (နောက်ဆက်တွဲကို ကြည့်ပါ)။ သူသည် ကက်စထရီသူပုန်များကို အထင်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ သံအမတ်ကြီးစမစ်ကို ပြောင်းပြန်အဖြေများထွက်မည့် အကြံများ ပေးသည်။ သို့သော် သံအမတ်ကြီးက သူ့အယူအဆများကို သိပ်လက်မခံဟု သိရသည်”

မိုင်တွဲကို ပိတ်ပြီး သူ့ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်သည်။ သူ ခေါင်းယမ်းပြီး...
“ဘာတစ်စတာဟာ သောက်ရူးပဲ၊ သူ့လျှို့ဝှက်ရဲအဖွဲ့က ကောင်တွေလည်း
အတူတူပဲ”

ကျွန်တော်ကလည်း ခေါင်းယမ်းပြီး

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တချို့ဟာတွေ တော်တော်နိပ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းကတည်းက
သူတို့တွေ ဖိဒယ်လီအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေကြပြီ၊ တခြားကရတဲ့ သတင်း
တွေလည်း ပါသေးတယ်ဗျ၊ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းတယ်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်မှာ
ခင်ဗျား ကျူးဘားကိုရောက်တော့ အရွယ်အားဖြင့် တော်တော် ငယ်သေးတယ်။
သိပ်တော်တဲ့ နိုင်ငံခြားရေးရုံး ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်၊ ငယ်ပေမဲ့ စပိန်လို မွတ်နေအောင်
ပြောတတ်နေပြီ။ ခင်ဗျားကို လက်ဝဲယိမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော် မမြင်
ပါဘူး။ ခင်ဗျားဟာ မဇ္ဈိမပဋိပဋ္ဌာသမား ဖြစ်ဖို့များပါတယ်။ ကျူးဘားသူ အချော
အလှလေးနဲ့ ခင်ဗျား ချစ်ကြိုးသွယ်မိတယ်၊ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်တယ်၊
တော်လှန်ရေးကြီး ဖြစ်လာတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အချစ်ကလေး အဖမ်းခံရတယ်၊
အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရက ကက်စထရိုကို စည်းရုံးပြီး ကျူးဘားကို
သူ့ဩဇာအာဏာအောက်မှာ ထားဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ချစ်သူ အဖမ်းခံရတဲ့အတွက်
ခင်ဗျား ဒေါသပူနီထတယ်။ ခင်ဗျား သံရုံးကို ခင်ဗျား အစာမကြေဖြစ်တယ်။
ခင်ဗျား အကြောက်အကန်ငြင်းတဲ့အထဲက ခင်ဗျားကို သူတို့ ပြန်ခေါ်လိုက်ကြတယ်”

“အဲဒီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ရှေ့တက်လမ်းဟာ ဆုံးသွားပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်ခဲ့တယ်၊
နောက်ပိုင်းမှာ ခင်ဗျားရဲ့ချစ်သူ မိန်းကလေး အသတ်ခံရတယ်။ ကျူးဘား
အမေရိကန် ဆက်ဆံရေး ပျက်ပြားလာတယ်။ အဲဒီမှာ ကျူးဘားက ရုရှားနဲ့
ရွှေလမ်း ငွေလမ်းဖောက်ပြီး သမိုင်းဝင်ပြောင်းလဲမှုကြီး လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါ
ကတော့ မတ်စ်ဝါဒကို လက်ခံလိုက်တာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျား ဇာတာစန်းလင်
ပြန်တက်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီ။
ခင်ဗျားရဲ့ရပ်တည်ချက်တစ်ခုလုံးဟာ ကျူးဘားအတွက်ရော ကက်စထရိုအတွက်ပါ
နိမိတ်ဆိုးတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒတစ်ခုလုံးအတွက် အန္တရာယ်
ဖြစ်လာတယ်”

သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ပျက်ပြီးငွေခြင်းလည်း မရှိ။ အာရုံစူးစိုက်ခြင်းလည်း
မရှိ။ ကျွန်တော် တစ်ဆင့်တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကော်ဖီသောက်ကြရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”
သူ့အပေါ်နှုတ်ခမ်း မသိမသာ ကွေးညွတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို
ပြုံးပြပြီး အစောင့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

□

သူက လေအေးကလေးဖြင့် အခြား သံရုံးသူသံရုံးသားများနှင့် မိသားစုများအား ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထားကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ပြင်ပအခြေအနေကို မေးတော့...

“မထူးပါဘူး၊ ခါတိုင်းလိုပါပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရက ချိန်ထားတယ်၊ ပစ်မယ်၊ ဘာညာ ဘာညာနဲ့ ခြိမ်းခြောက်နေတာပေါ့၊ သူ့နောက်လိုက်နိုင်ငံတွေကလည်း သံပြိုင်အော်ပြီး ဝိုင်းကန့်ကွက်နေတာပေါ့။”

သူ ပြောသည့်အတိုင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ တစ်ခုသော အတိုင်းအတာ အထိတော့ ခရီးရောက်နေလောက်ပါပြီ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ မရေတွက်နိုင်အောင် ဂျက်လေယာဉ်သံတွေ။ ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။ နစ်မစ်မမှ တက်လာသည့် တိုက်လေယာဉ်သံတွေ။ သူတို့ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ရောက်နေလောက်ပြီ။ တစ်ဖက်က ဖိအားကို သူတို့ အသေအလဲ ခံနေရလောက်ပြီ။ ကျွန်တော့်ကို သူ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ ပြောမည်မဟုတ်။ အစားအစာ လာကျေးသည့် ချာတိတ်များကိုပင် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောရ အမိန့်ထုတ်ထားသည်။

သူတို့တိုက်ကွက် အောင်မြင်ပါသည်။ ကျွန်တော် တိမ်းပွေစ ပြုနေပါပြီ။ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်ဘဝကို တောင့်တသည့်အချိန်များ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ကြိမ်ဖန်များစွာ ရှိခဲ့ပါ၏။ သို့သော် သည်ဘဝမျိုးကို အတင်းအကျပ် ဓားမိုးပြီး အပိုခံရသောအခါ လူ့စိတ်ဓာတ် ပြောင်းသွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိခဲ့။ သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် အကျဉ်းသားဘဝ အနိဋ္ဌာရုံများကို တွေးပြီး ကြောက်စပြုလာသည်။

ဪ... အင်ပါရီ၊ အင်ပါရီ၊ သူ့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်တွေ လျော့ကျလာခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ စိတ်ဓာတ်တွေ ပျက်ပြားလာခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ သူ့နှုတ်မှ သည်နာမည် ထွက်လာခြင်း။ စပိန်သံပါဒ်နှင့် ပြီးခွင်စွာထွက်ခြင်းမျိုး။ ရူးသွပ်သွားမတတ် ခံစားလိုက်ရ၏။

ပြီးတော့ အခန်းထဲက ကြွက်။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် ကြွက်ကြောက် သည့်ဇာတ်လမ်း။ ကျွန်တော် ယုံလိုက်မိသည်။ ဘာကြောင့်ယုံရမည်လဲ။ သည်မကောင်းဆိုးဝါးသည် အရာရာကို တီထွင်နိုင်သူပဲ။ သို့သော် ကျွန်တော် သူ့ကို ယုံသည်။ အန္တရာယ်ကို ခုမှ ပိုသဘောပေါက်လာ၏။ ကျွန်တော် ရှေ့မှ သည်သူငယ်သည် ပါးနပ်လိမ္မာရုံမက အလွန်အလွန် ထက်မြတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ဝိယာဘိုဒီ

စန်ကာလို

(ငါးရက်မြောက်နေ့)

လက်ထဲကို မတ်ခွက်ရောက်ရောက်ချင်း ကိုင်မြှောက်လိုက်မိသည်။ ဣန္ဒြေ မဆောင်နိုင်တော့။ ကမ္ဘာကျော်ကော်ဖီနဲ့က နှာခေါင်းထဲ တန်းဝင်သွားသည်။ သွားရည်ယိုချင်စရာ။ တင်းထားသမျှ ခွန်အားတွေ ကော်ဖီငွေ့များနှင့်အတူ လွင့်မျောသွားလေပြီလား မသိ။ ငါးရက်သာ ရှိသေးသည်။ ကော်ဖီခွက် ကိုင်ထားသည့် ကျွန်တော့်လက်တွေ တုန်နေပြီ။ မသောက်ဘဲ ခွက်ကို လွင့်ပစ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးသေး၏။ သို့သော် လက်နှင့် ပါးစပ်က စိတ်ကူးကို လက်မခံကြတော့။

သူ စောင့်ကြည့်နေသည်။ မျက်တောင်ကို မှေးစင်းလျက်၊ သည်မျက်လုံးများက အရာရာကို ထိုးဖောက်မြင်နိုင်စွမ်းရှိနေသည့်အလား၊ ကျွန်တော်၏ အရှက်လုံရုံကလေး ဝတ်ထားသည့်ခန္ဓာကိုယ်ကို အနုအရွဲတစ်ယောက်လို စိတ်မှာ ထင်လာ၏။ ကော်ဖီနစ်ကျိုက်မော့ပြီး ခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သွားသည့် အခန်းကို စစ်ဆေးသလို သေသေချာချာ သူ လိုက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က ထိုင်မြဲ ဆက်ထိုင်နေ၏။ ကျွန်တော်က ထပ်ပြီး တောင်းဆိုသည်။ ကျွန်တော့်ကို သုံးပန်းတစ်ယောက်လို ချုပ်နှောင်ထားခြင်းနှင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ပိုင်နက်အတွင်း သင်း ဝင်ရောက်ကျူးကျော်နေခြင်းကို အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ပြောဆိုပြန်သည်။

သူ့တွင် ခွန်အားတစ်မျိုးရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားရ၏။ လွန်ခဲ့သည့် နာရီပိုင်း လောက်က သည်ချာတိတ်သည် ကျွန်တော့်လိုကောင်ထံမှ သတင်း နှိုက်ယူနိုင် လိမ့်မည်ဟု တစ်ယောက်ယောက်က ပြောလျှင် ကျွန်တော် ရယ်ပစ်မိမည်။ ယခုမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် အန္တရာယ်ကို စိတ်ထဲက သိလာ၏။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ အစောင့်ချထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ စိတ်ကိုပါ တစ်ရံမလပ် အကဲခတ်နေခြင်းပါတကား။

ကော်ဖီကို ထပ်မောလိုက်သည်။ သူ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဟာ အလုပ်တာဝန်အပေါ်မှာ သိပ်သစ္စာရှိတဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျားဘဝ တစ်လျှောက်လုံး တောင်အမေရိကတိုက် ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေးကို စိုက်လိုက် မတ်တတ် လုပ်ခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ ကျူးဘားပေါ့လေ။ အဲဒီလို လုပ်ရင်းလုပ်ရင်း အလုပ်ကလွဲပြီး ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာမရှိသလို ဖြစ်လာတယ်။ အပေါင်းအသင်းမရှိဘူး။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒဆန့်ကျင်ရေးကို အပြင်းအထန် လေ့လာ တယ်။ စာအုပ်တွေရေးတယ်။ အရင်းရှင်ဝါဒ အသိုင်းအဝိုင်းက ခင်ဗျားစာအုပ် တွေကို သောင်းသောင်းဖျေဖျ ကြီးကြတယ်။ သံတမန်လောကမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အရည် အသွေးလည်း တက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုပြောပြပါလား။ ခင်ဗျား မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ နောက်ဆုံး အိပ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဆံပင်မဆိုးသလဲ။ မင်း နောက်ဆုံး မှန်ကြည့်တာ ဘယ်တုန်းကလဲ။ မင်း အမြဲတမ်း မှန်ဆောင်ထားသလား”

သူ ခပ်ရွှင်ရွှင်ပြုံးသည်။ သူ့အကြောင်းသာ သိမထားလျှင် သူ့ကို လူချော တစ်ယောက်ဟု မြင်မိမှာ မူချ။

“ကျွန်တော် ဆံပင်ဆိုးလေ့ မရှိပါဘူး။ သံပရာသီး ညှစ်ပြီး နေလှန်း တာတော့ လုပ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိဘူးဗျ... ကောင်းတော့ ကောင်းတယ်။ ဆံပင် သိပ်သန်တာပဲ”

“ငါ ပြောတာ မင်း နားလည်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မင်း ဒီဆံပင်ကြီးကို ထားတာလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်တယ် ထင်လို့ပေါ့ဗျာ”

“မလိုက်ဘူးကွ၊ မိန်းမနဲ့ တူနေတာပေါ့”

သူက ပခုံးတွန့်ပြီး ပြန်မေးသည်။ နှုတ်ခမ်းက ပြုံးလျက်ပင်။

“ကျွန်တော့်ကို စွဲမက်စရာမကောင်းဘူး ထင်လို့လားဗျာ”

ကျွန်တော့်ကျောထဲ စိမ့်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမေးထားသည့် မေးခွန်းနှင့် ဆက်စပ်ပြီး ကျွန်တော် အတွေးခေါင်သွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“မင်းဟာ သိပ်ရွံ့စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မျိုးပဲ။ ကဲပါ... အိပ်ချင်ပြီ၊ ညဉ့် နက်ပြီ”

သူက နာရီကို ငဲ့ကြည့်ပြီး အံ့သြသည် အမူအရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မေးခွန်းကလေးတစ်ခု ထပ်မေးပါရစေဦး။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်ကာလတစ်လျှောက်မှာ ခင်ဗျား ဝါရှင်တန်ကိုပြန်တိုင်း ဒါးလက်စ် လေဆိပ်ကို ခဏခဏသွားတယ်။ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် သွားတယ်။ ကွင်းထဲ ရောက်တော့ ဘယ်ခရီးမှ မသွားဘဲ၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကားမပြောဘဲ အဝင် ခန်းမကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်တယ်။ တစ်ခါတလေ ကော်ဖီသောက်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ဘီယာသောက်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ကို တန်းပြန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ သုတေသီတွေ အဲဒါကို အဖြေမထုတ်တတ် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲဟင်”

သည်နေ့အဖို့ နောက်ဆုံး ချောက်ချားစရာ မေးခွန်းတစ်ခု။ ယိုင်မသွားအောင် မနည်းကြိုးစားထိန်းထားလိုက်ရ၏။ အတွင်းခန်းဆီ လျှောက်သွားရင်း ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“မင်းမေးခွန်းတွေက ပျင်းစရာကြီးတွေကွာ၊ တစ်ယောက်တည်း နေရတာ ကမှ ပျော်စရာ ကောင်းသေးတယ်”

အခန်းတံခါးဝမှ သူ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်လက်ထောက်ပြီး မေးစေ့ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ် တင်ထားသည်။ မျက်လုံးအစုံကို မှေးစင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့သည်။ ထုံးနဲ့ကို ရှုရှိုက်မိလိုက်၏။ သူ ရိပ်မိသွားပြီလား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ငါ့ခေါင်းထဲကို သူ ဝင်ကြည့်နိုင်လို့လား။ သူ ကုလားထိုင်မှ အသံကြားရ၏။ စင်မလာပါစေနဲ့ဟု ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်း လိုက်မိသည်။ ခုလိုအခြေအနေမျိုးနှင့် သူ့ကို ရင်မဆိုင်ချင်ပါ။

တံခါးမောင်းချပြီး သော့ခတ်သံကြားမှ ကျွန်တော် ဟင်းချနိုင်တော့၏။ ပြီးတော့ သူ့အသံကြားရသည်။

“မနက်ဖြန်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဗျာ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း သန်ဘက်ခါ၊ ဖိန်းနွဲခါပေါ့။”

ကောက်ရိုးမွေ့ရာပေါ်သို့ ပစ်လွဲချလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေ မလှုပ်ချင်တော့။ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ပူအိုက်လှသည်။ သို့သော် ခူးခေါင်းကို စမ်းကြည့်တော့ အေးစက်နေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော့်ကို ပစ်မှတ် ထားပြီး သူတို့ စောင့်ကြည့်နေခြင်းပါတကား။ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က အမေရိကန်၏ သံမန်အရှည်ဆုံး ကျူးဘားရေးရာ လေ့လာသူ မဟုတ်လား။ စီအိုင်အေကို အကြံပေးရသည့် ကျူးဘားဆိုင်ရာ နိုင်ငံရေး အကြံပေး အရာရှိလေ။

ရှုရှားတွေကလည်း ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ ရသမျှသတင်းကို သူတို့ဆီ ပို့ပေးမည်မူချ။ ပူစရာ မရှိပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်က အရှင်းကြီးပဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အထိ သန့်ရှင်းတယ်ဆိုတာ ဘုရားသခင် အသိဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို သူတို့ စောင့်ကြည့်နေသည့်ကာလ ကြာရှည်လှပြီ။ ဤသည်ကို တွေးမိပြန်တော့လည်း စိတ်ထဲ မသိုးမသန့်ဖြစ်လာပြန်၏။ ပိန်ချည့် ချည့် ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သန့်ရှင်းမှု အလျဉ်း မရှိတော့။ သည်ငဲ့ရဲခန်းတွင် မည်မျှကြာကြာ ကျွန်တော် နေရဦးမှာလဲ။ တိရစ္ဆာန် အစာကို စားနေရ၏။ မျက်နှာသစ်ရေကလွဲပြီး သုံးရေ မရ။ ပုံးတစ်ပုံးထဲတွင် ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်ရသည်။ သည်ပုံးဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ပက်လိုက်သည့် မြင်ကွင်းကို ပြန်မြင်လိုက်၏။ သို့သော် သူက မဖြေသလို နေသည်။ ဖမ်ဘိုနာ ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကို သတ်မည်မူချ။ ဤအချိန်က ကျွန်တော့်ကို သတ်လျှင် လည်း ကျွန်တော် မှမည်မဟုတ်။ ကြွက်တစ်ကောင်နှင့် တစ်ခန်းတည်း နေရ ခြင်းထက် သေရသည်ကမှ ကျွန်တော့်အဖို့ ခံသာဦးမည်။ သည်နေ့အတွေ့အကြုံ များမှာ လူရော စိတ်ပါ ထိခိုက်လှသည်။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်အတွင်း အပြင်းထန်ဆုံးခံစားချက်များ။ ရှိသမျှ အင်အားတွေ ကုန်ခန်းသွားသလို ခံစား ရ၏။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် မနည်း ကြိုးစားထိန်းနေရ၏။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က ကားပေါ်စနှင့် ကပ်စပါရောင် စစ်တုရင်ပွဲ အရှည်ကြီး အကြောင်းစာအုပ်ကို ကျွန်တော် ဖတ်သည်။ သုံးဆယ့်ငါးကြိမ်မြောက်ပွဲကို စိတ်

ရှုပ်ထွေးစွာ ကျွန်တော် ဖတ်သည်။ ကက်စပါရောင်က ခံစစ်ကို ကြီးကြီးစားစား၊ ကစားနေ၏။ ကားပေါ်စက ပုံသေနည်းများဖြင့် အေးစက်စွာ ကစားနေသည်။ ကျားကွက်ရွေ့ပုံ အသေးစိတ်ကို ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားသည်။ သို့သော် ခေါင်း ထဲတွင် မပေါ်တော့။

အင်ပါရီသည် စစ်တုရင်ကစားခြင်း၌ ဝါသနာထုံသူ မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက စွန့်စားလွန်းသည်။ ကားပေါ်စရုပ်ပုံလွှာ ကျွန်တော့်အာရုံမှ ပျောက် ကွယ်သွားပြီး သူ့နေရာတွင် အင်ပါရီ အစားဝင်လာသည်။ စစ်တုရင်ခုံတွင်ထိုင်၍ နာခေါင်းကလေး ရှုံ့ကာ ရှုံ့ကာ အလေးအနက် စဉ်းစားနေပုံ၊ သူ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းထောင်ကြည့်ပုံ။

သံလွင်ဆီရောင် အသားညက်ညက်နှင့် သူ့မျက်နှာလှလှလေးကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပိုးသားလိုနညက်သည့် သည်မျက်နှာကလေးသည် ကျွန်တော့် အာရုံတွင် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ် သွားခြင်း မရှိခဲ့။ ကယ်လီဒီရွန် ဆိုသည့် သတ္တဝါ မည်သို့နားလည်နိုင်ပါမည်လဲ။ ကျူးဘားကို ထွက်မလာမီ အထိ ကျွန်တော်သည် မည်သည့်မိန်းကလေးနှင့်မျှ မချစ်ဖူးခဲ့။ မလွန်ကျူးခဲ့။

ကျွန်တော်နှင့် အင်ပါရီတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းသည် အပေါစား အချစ် ဇာတ်လမ်းမျိုး မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် အပေါစား စကားလုံးများဖြင့် သိမ်ဖျင်းစွာ မဆွေးနွေးနိုင်ပါ။ လွမ်းမောအောက်မေ့ဖွယ်အဖြစ်ဖြင့်သာ ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်း ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သည်မျှပူလောင်အိုက်စပ်လှသည့် အခန်းကျဉ်းကလေး ထဲတွင် စောစောပိုင်းက စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ၏ အရှိန် မသေသေးသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေဆဲ။ ဒါးလက်စံ လေယာဉ်ကွင်းအကြောင်း ကယ်လီဒီရွန် အစ ဖော်တော့ မနည်း ဣန္ဒြေဆည်ထားလိုက်ရသည်။

သူက သည်ကိစ္စကို သာမန်ကိစ္စအဖြစ် အမှတ်မထင် မေးသော်လည်း သူ့မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ရုံးတင် စစ်ဆေး ဖဲရသည့် ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်လို အရှက်ကြီး ရှက်သွားသည်။ သည် သတ္တဝါတစ်ဦးသာ ကျွန်တော်၏စိတ်တံခါးဝသို့ တွားသွားသတ္တဝါတစ်ကောင်လို ရောက်လာပြီး သည်မေးခွန်းကို မေးခြင်း ဖြစ်သည်။ အင်ပါရီသေဆုံးပြီးချိန်မှ စ၍ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရန်သူကို မြင်ရခြင်း။ အတိတ်ကို တူးဖော်ခံခဲ့ရခြင်း။ ယင်းအတွက် တစ်ဖက်က အောင်ပွဲတစ်ခုလို ခံယူနေခြင်း။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုက ပြင်းထန်လွန်း၏။ ဘယ်သူမှ ဖေးကူလိုရသည့် ကိစ္စမျိုး မဟုတ်၊ ဘယ်သူမှ နှစ်သိမ့်၍ရသည့် ကိစ္စမျိုးမဟုတ်။ ဘယ်လိုအချစ်မျိုးနှင့်မျှ အစားထိုး၍ ရမည် မဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ခြိမ်းခြောက်ခံနေရသည်ဆိုသည့် အချက်ကို လက်မခံ၊ ခေါင်းမာစွာ ငြင်းပယ်နေ၏။

သည်ငြင်းပယ်မှုက ဒါးလက်စိလေဆိပ်သို့ တွန်းပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အချိန်များစွာကြာပြီးနောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော့်အားနည်းချက်ကို ပြန်မြင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျော်လွှားဖို့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားသော်လည်း သည်ကိစ္စတွင်တော့ မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ ခုတော့ ခေါင်းထဲတွင် သံသယတွေဝင်လာပြီ။ ကျွန်တော်သည် ပန်းတိုင်မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း ပြေးနေသည့် တာဝေးအပြေးသမားလို ဖြစ်နေ ပြီလား။

သည်အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ငါးရက်ရှိခဲ့ပြီ။ ကြိုးတိုက်ဟုခေါ်နိုင်သည့် အခန်းမျိုး။ ကျောထဲစိမ့်သွားသည်။ ငရဲဆိုတာ ဒါမျိုးပဲဖြစ်မည်။ ခြေထောက် တွေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ကြေး(ဂျိုး) တွေ ထုတက်နေပြီ။ ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း နေရာအနှံ့ ရောက်နေပြီ။

သည်ကြေးညှော်တွေကို စင်အောင် ရေမချိုးရလျှင် ဘာလုပ်ရမည်လဲ။ အမှန်က မေ့ထားနိုင်ရမည်။ ကျွန်တော်က မေ့ထားနိုင်။ ဒါကပင်လျှင် အားနည်း ချက်တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ သည်အကျင့်ကိုရော ကယ်လ်ဒီရွန် ဘယ်လောက် သိနေပြီလဲ။

တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှု မလုပ်နိုင်၍ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ် ပေရေညစ်ပတ် လာလေလေ ရှက်စိတ်၊ သိမ်ငယ်စိတ်က လွှမ်းမိုးလာလေလေ၊ ငါးရက် ရှိခဲ့ပြီ။ နောက် ဘယ်နှရက်နေရဦးမည်လဲ။

သုံးဆယ့်ငါးကြိမ်မြောက် စစ်တုရင်ပွဲကို ပြန်ပြီး အာရုံပြုသည်။ သို့သော် ပြန်ဖော်မရတော့။ ကယ်လ်ဒီရွန်ဆိုသည့် ငနဲကော စစ်တုရင်ကစားသလား မသိ။ သူ ပြောသည့်အတိုင်း တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ရောက်လာပါ့မလား။



ဆလိုကမ်

ဝါရှင်တန်

(သုံးရက်မြောက်နေ့)

လောလောဆယ် ဘာမှလုပ်စရာမရှိတာနဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ကျုပ် ပြန် တွေးတယ်။ အခန်းက ဆယ်ထပ်မှာဆိုတော့ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေတဲ့မိုးကို ငေးကြည့် နေရုံပဲပေါ့။ နှစ်ရက်ရှိပြီ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး တီဗွီပဲ ကြည့်နေရတာ။ အလကား အရည်မရ အဖတ်မရ ဓာတ်လမ်းတွေ။ စတူဒီယိုတွေဆီ ပြေးသွားပြီး ထုတ်လုပ် သူတွေကို ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်တယ်။

ဦးငွေ စရာကောင်းလှတဲ့ အချိန်ပိုတွေကို သမ္မတနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့နေ့က အတွေ့ အကြုံနဲ့ ချေဖျက်ရတယ်။ ကယ်ဆယ်ရေးစီမံချက် ချာတူးလန်ပုံကို ကျွန်တော် အကျဉ်းချုံးပြောပြလိုက်တော့ သမ္မတဟာ အသက်မရှူဘဲ နားထောင်နေတယ်။ တစ်မိနစ်ထက် တစ်မိနစ် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဟန် ပြလာတယ်။

သူတို့ဆွဲထားတဲ့ စစ်ဆင်ရေးကြီးက ရှုပ်ထွေးလွန်းတယ်။ အဆင့်များလွန်း တယ်။ စီမံချက်ထဲမှာ ပူးတွဲတိုက်ခိုက်ရမယ့် အဆင့်ကြီး ငါးဆင့်ပါတယ်။ လျှပ်တစ်ပြက် မြေပြင်စစ်ဆင်ရေး အထူးမုန်တိုင်း တပ်ဖွဲ့တွေ မြို့ရဲ့ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေးစက်ရုံကို တစ်ပြိုင်တည်း ဗုံးကြဲဖို့ လေယာဉ်တစ်စု၊ စန်ကာလို စစ်တပ်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ချေမှုန်းဖို့ ဗုံးကြဲလေယာဉ်အုပ်စု၊ နောက်ဆုံးမှ သံရုံး ဝင်းအတွင်း ချိန်ကိုက်ဆင်းဖို့ ရဟတ်ယာဉ်အုပ်စု။

တစ်ပြိုင်တည်းတွင် လေတပ်နှင့် ရေတပ်က ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် အသင့်ရောက်နေရမယ်။ သူတို့ဘက်ကို ဘယ်စစ်ကူမှ အနား မသိနိုင်စေရ။

ကျွန်တော်က 'တစ်ပြိုင်တည်း' ဆိုတဲ့ စာလုံးတွေကို မျှင်းသားလိုက် တယ်။ တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ချိန်တည်းဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ စစ်ဆင်ရေးမှာ သိပ်တာစားတဲ့ စကားလုံးနှစ်လုံး။

တစ်ခုခုမှားလို့ ဒါမှမဟုတ် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ တစ်ပြိုင် တည်း တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်မလာရင်ကော။

သူတို့ တွက်ကိန်းထဲမှာ သံရုံးဝင်းထဲက တော်လှန်ရေးလူငယ်တို့ စက္ကန့် ခြောက်ဆယ်ထက် ပိုပြီး ပြင်ဆင်ချိန် မရလို့ပါတယ်။ တကယ်လို့ စစ်ကြောင်း ငါးခုအနက် တစ်ခုခုက အချိန်မကိုက်ရင် ဒါမှမဟုတ် အမှားအယွင်းရှိလို့ မိနစ် များစွာ ကြာသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က သည်စက္ကန့်ခြောက်ဆယ်ဆိုတဲ့ သောက် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ခန့်မှန်းချိန်ကို အနည်းဆုံး လေးနဲ့မြောက်ရမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်စကား အသုံးအနှုန်း ရိုင်းသွားလို့ ထင်ပါရဲ့။ ကွမ်လုံစီက ချောင်း ဆိုးတယ်။ သမ္မတက ဘာမှမသိသလိုနေပြီး နောက်ဆုံးမှ မှတ်ချက်ပေးတယ်။

“ဒု-စစ်ဦးစီးချုပ်တွေကတော့ မဟာစစ်ဆင်ရေးကြီးလို့ အလေးအနက် ပြောနေကြတယ်”

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချပြီး...

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား၊ မဟာစစ်ဆင်ရေးဆိုတာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် စစ်ပွဲ မျိုးကို ခေါ်တာပါ။ ခုဟာက ပါချီပါချဲ့ပါ”

သူ့မျက်နှာ အမူအရာ ပြောင်းလဲသွားပုံကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်နေပါ သေးတယ်။ ချက်ချင်း ကျွန်တော် စကားဆက်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ကယ်ရမယ့် လူဦးရေက နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ယောက်၊ အဲဒီ တိုင်းပြည်ရဲ့ ကမ်းခြေနဲ့ နှစ်ဆယ့်နှစ်မိုင်အကွာမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှစ်မစ်စ် လေယာဉ်တွင် သင်္ဘောကြီးရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူတွေကို စောင့်နေတာက တိုက်ရည်ခိုက်ရည် မရှိသေးတဲ့ မနူးမနပ် ချာတိတ်တွေ”

“ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင် ကြက်ကလေး ငှက်ကလေး သွားဖမ်းရမယ့် သဘောလား”

“အဲဒီအတိုင်းပါပဲခင်ဗျာ”

သူက ကွမ်လုံစီကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ကိုယ်တို့လူတွေကိုယ်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ မိုင်းမုံးဂျာကင်တွေကကော” ကျွန်တော် အခိုင်အမာ ဖြေလိုက်တယ်။

“အဲဒီ ဂျာကင်တွေထဲမှာ ဘာမှမရှိပါဘူး”

“ဘာ...”

“သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ အဲဒါ သက်သက် ခြောက်လုံးလှန့်လုံးပါ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောနိုင်သလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သေချာပါတယ် သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ တောင်အမေရိက တိုက်သားတွေကို ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ သင်တန်းပေးခဲ့ပါတယ်။ သူတို့တွေ အကြောင်းကို ကျွန်တော် အသေးစိတ် လေ့လာပြီးသားပါ။ ပနားမားမှာရော ဖိုးဒ်ဘရက်မှာပါ သူတို့နဲ့ ဆုံခဲ့ပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေဟာ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်လောက်အောင် နိုင်ငံရေးယုံကြည်ချက် ပြင်းထန်သူတွေ မဟုတ်ကြ ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တိုင်းပြည်အတွက် မိုင်းခွဲ သတ်သေဖို့ လူတစ်သောင်းမှာ နှစ်ယောက် မရှိနိုင်ပါဘူး။ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ယောက်ထဲမှာ ရှာရင် တစ်ယောက်မှ တွေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်ရင် ကောင်းကင်ဘုံ လားရ မယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့အထဲမှာ သူတို့မပါဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့တွေဟာ ထုံထိုင်းထိုင်း တွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ လူနှစ်ဆယ့်ခုနစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မိုင်းမုံးတွေနဲ့ ချုပ်နှောင်ထားရင် မတော်တဆပေါက်ကွဲဖို့ အလားအလာ ဘယ်လောက်များတယ် ဆိုတာ သူတို့သိတယ်။ ပေါက်ကွဲသံတစ်ချက်ကြားတာနဲ့ နှစ်မစ်စ်က လေယာဉ်တွေ ဝေါခနဲ ပျံတက်လာမယ်ဆိုတာလည်း သူတို့ သိတယ်။ သူတို့ ဒါမျိုးတွေ ဘယ် စွန့်စားမလဲ။ အဲဒီဂျာကင်အင်္ကျီတွေထဲမှာ ကျောက်ခဲတွေပဲရှိမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်အတိအကျ ပြောနိုင်မလဲ”

“ထားပါတော့၊ စစ်ဆင်ရေးက ကွက်တိဖြစ်တယ်ပဲ ထားပါတော့၊ စက္ကန့် ခြောက်ဆယ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ စက်သေနတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူတွေ အားလုံးကို ပစ်သတ်ဖို့ လုံလောက်တဲ့အချိန်ပဲ။ ကျွန်တော်လုပ်ရင် သူတို့အချိန် ဆယ်စက္ကန့်ပဲ ရမယ်။ အဲဒီအချိန်က မနက်လေးနာရီ သူတို့အားလုံး အိပ်နေမယ့် အချိန်၊ သူတို့ ပြင်ဆင်ချိန် စက္ကန့်နည်းနည်းပဲ ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့နီးတဲ့

ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့လူတွေ သံရုံးကို စီးမိထားပြီ။ ဒါဆိုရင် အဲဒီသံရုံးတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော်တို့ မြင်းတပ်နဲ့ ဝင်စီးရင်တောင် ရတယ်”

ကွမ်လုံစီအနေနဲ့ ဒီနေရာမှာ မှတ်ချက်ဝင်မပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ထင်ပုံရတယ်။

“ခင်ဗျား သံရုံးဝင်းထဲကို ဘယ်လိုဝင်မလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး”

သမ္မတဆီက မျက်လုံးမခွာဘဲ ကျုပ် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဘယ်သူမှ အသံမကြားအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ဆင်းသွားရုံပဲလေ၊ လေတံခွန်တွေနဲ့ ဆင်းမှာပေါ့”

သမ္မတက ကျုပ်ကို နားမလည်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဘာ... လေတံခွန် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သမ္မတကြီး၊ စက်တပ် လေတံခွန်ကြီးတွေကို ပြောတာပါ။ နှစ်မစ်ခံကနေပြီး ပေရှစ်ထောင် အမြင့်ကို ကျွန်တော်တို့ တက်သွားမယ်။ အဲဒီ ရောက်မှ စက်ကိုပိတ်ပြီး လေတံခွန်အနေနဲ့ ဆင်းမယ်”

သမ္မတ နားရှင်းပုံမရ။

“နေပါဦး ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အဲဒါတွေက ပိုက်လုံးတွေ၊ အဝတ်တွေနဲ့ချုပ်ပြီး အပ်ချုပ်စက် အင်ဂျင်နဲ့ လူတွေ ဆော့တဲ့ လေတံခွန် မဟုတ်လား၊ တီဗီမှာ ကျုပ် ခဏခဏ ကြည့်ဖူးတယ်လေ”

ကျုပ်ဘက်က သာရည်ရှိလာပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်။

“ဒီလိုပါ သမ္မတကြီး၊ လေထီးဆိုတာ အဝတ်နဲ့ ချုပ်တာပါ။ ဝေဟင် စစ်ဆင်ရေးတွေမှာ လေထီးတွေကို အများဆုံး အသုံးပြုခဲ့လို့ ဧရာမ အောင်ပွဲတွေ အကြိမ်ကြိမ် ရခဲ့ပြီးပါပြီ။ စစ်တပ်လေတံခွန်တွေ၊ စက်မဲ့လေတံခွန်တွေကို စမ်းသပ်ပြီး ကျွန်တော် အကြာကြီး လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဘာမှမဆန်း ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ထိရောက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အမှားအယွင်း မရှိသလောက် ပါပဲ”

သည်တော့မှ တွေးတွေးဆဆ သူ ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ခင်ဗျား လူ ဘယ်လောက်လို့မလဲ”

“အများဆုံး နှစ်ဆယ်ပဲ”

“သံရုံးဝင်းထဲမှာ သူတို့အင်အား တစ်ရာကျော်ရှိတယ်ဆို”

“သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ဟာ သူတို့ ဆယ်ယောက်နဲ့ ညီမျှပါတယ်။ ချတွက်ကြည့်ရင် သူတို့ထက် နှစ်ဆ ကျွန်တော်တို့ အင်အားများ ပါတယ်။ ကျွန်တော် တကယ် အလုပ်လုပ်မှာက ဆယ်ယောက်နဲ့ပါ။ ကျန်တဲ့ ဆယ်ယောက်က အရန်ပါ”

အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ သမ္မတက အကြာကြီးစဉ်းစားပြီးမှ...

“သူ ပြောသလိုဆိုတော့လည်း ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ အင်အား နှစ်ဆယ်ပဲ လို့မယ်၊ ဟုတ်စ”

“သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်က လေးနက် ရှုပ်ထွေး ခြင်းပါ။ စစ်ရေးစစ်ရာမှာ ရှုပ်ထွေးခြင်းဟာ အနိဋ္ဌာရုံနဲ့ အဆုံးသတ်တာ များ ပါတယ်။

သမ္မတက နာရီကိုကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကွမ်လုံစီကို လှမ်းပြောတယ်။

“ကိုယ် တစ်ညလုံး စဉ်းစားမယ် မိုက်ခဲ၊ မနက်ဖြန် လုံခြုံရေးကောင်စီမှာ ဆွေးနွေးမယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆလိုကမ်ကိုပါ ခေါ်ထား။ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေကို နောက်မှ စဉ်းစားမယ်”

ကွမ်လုံစီက...

“သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ သူ့ကို စစ်ခုံရုံးတင်ထားတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လို စဉ်းစား ရမယ်ဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ”

သမ္မတကြီးက ကျုပ်ဘက်လှည့်ပြီး အပြုံးမျက်နှာနဲ့...

“အဲဒီကိစ္စ ရက်ရွှေ့လိုက်ဗျာ၊ အိမ်ဖြူတော်ကလာတဲ့ အမိန့်လို့ ပြောလိုက်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမ္မတကြီးခင်ဗျား”

ဒီလိုနဲ့ စစ်တန်းလျားကနေ ဟိုတယ်ကို ကျုပ် ရောက်လာတာလေ။ စန်ကာလို မြေပုံရယ်၊ ဘောသင်ပုန်း အဖြူကြီးရယ် အခန်းထဲမှာ အဆင်သင့်။ ကျုပ်အတွက်က လွယ်လွယ်လေးပဲ။ မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း အလုပ်ပြီးသွားတော့ ကျန်တဲ့ နှစ်ရက် လုံးလုံး အလကားဖြစ်ပြီး အချိန်တွေ ပိုနေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မတတ်နိုင် ဘူးလေ။ ကွမ်လုံစီက ကျုပ် အခန်းထဲကထွက်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် အပြင်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ရင် နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်မှုနဲ့ အပြစ်ပေးရမယ်တဲ့။ သူက တစ်နေ့ တစ်ခါ ဖုန်းဆက်တယ်။ ကျုပ် အခန်းထဲမှာ ရှိ မရှိ တခြားနည်းနဲ့လည်း

စုံစမ်းချင် စုံစမ်းနေမှာပေါ့။ ကျုပ် မေးခဲ့သမျှ မေးခွန်းတွေကိုတော့ စောင့်ပါဦးလို့ပဲ နှစ်သိမ့်ထားတယ်။

စောင့်ရတဲ့အလုပ်လောက် ကျုပ် မုန်းတာ မရှိဘူး။ ဝါရှင်တန်မှာ ကျုပ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကျုပ်တပ်ရင်းက နေပြီး ပင်တဂွန်ကို ပြောင်းသွားတဲ့ ကောင်မလေး၊ သောက်ရမ်းတော်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး။ သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်။ ခုလို အချိန်တွေပိုနေတုန်း သူကလေးနဲ့ အချိန်ဖြုန်းလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မစဉ်းစားရဲဘူး။ ကွမ်လို့စီ သိသွားရင် ကျုပ်ဘဝ ခွေးကျ ကျမှာလေ။

ဝါရှင်တန်ပိုစီကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ သည်သတင်းကို တတိယအကြိမ် ထပ်ဖတ်တယ်။ မျက်နှာဖုံးသတင်း၊ သတင်းစာတိုင်းရဲ့ မျက်နှာဖုံးသတင်း၊ ကုလသမဂ္ဂရဲ့ အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ချက်တွေ၊ မော်စကိုက ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ကြည့်ပြီးသား ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေချည်း။ နေရာဒေသ ပြောင်းသွားတာပဲ ကွာတယ်။ တီဟီရန် နေရာမှာ စန်ကာလို ရောက်လာတယ်။ သတင်းစာကို ပစ်ချလိုက်တယ်။ ဖုန်းဆက်ပြီး ဟန်ဘာဂါ မှာရကောင်းမလား၊ အကြော်အလှော်တစ်ခုခု မှာစားရကောင်းမလား။ အဲဒီအချိန်မှာ တံခါး ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်သံကြားလိုက်ရတယ်။ သွားဖွင့်တော့ တံခါးဝမှာ ရပ်နေသူက ကွမ်လို့စီ။ သူ့လက်ထဲမှာ စက္ကူအိတ်တစ်အိတ် ပိုက်လို့။ ကျုပ်က စပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။
“ဟဲလို”

သူ ကျုပ်ကို တိုးပွေးပြီး အခန်းထဲဝင်သွားတယ်။ အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နဲ့ ရေချိုးခန်းထဲအထိ တန်းဝင်သွားပြီးတော့ ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်နဲ့ ပြန်ထွက်လာတယ်။ အိပ်ရာနံဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ ဖန်ခွက်နှစ်လုံး တင်တယ်။ နောက် ကျုပ်ကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး သူက အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်တယ်။ ပြီးမှ စက္ကူအိတ်ထဲက ဂျော်နီလမ်းလျှောက် အနက်ပတ်ကို ထုတ်တယ်။ ပုလင်းအပြည့် မဟုတ်ဘူး။ ငါးပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ ပါတယ်။ ကျုပ်က ထိုင်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲ သူ ဝီစကီနဲ့နေတာကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ အလို... တစ်ပက်ကျော် မကပါလား။ သူက ကျုပ်ကို တစ်ခွက် ကမ်းပေးပြီး သူ့ခွက်ကို မြှောက်တယ်။ သူက ကျုပ်တို့အတွက် ဆုတောင်းတော့ ကျုပ်ကလည်း သူ့အတိုင်း လိုက်ဆို လိုက်တယ်။

အရက်ခွက်ကို မော့လိုက်ပြီးတော့ အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားဟန် မပြဘဲ မေးလိုက်တယ်။

“ဘယ်လိုလဲ ကျုပ်တို့ကိစ္စ ဖြစ်မှာလား”

ဝီစကီကို ရေမရောဘဲ မော့လိုက်လို့ ထင်ပါရဲ့၊ သူ့မျက်နှာ ရှုံ့သွားတယ်။

“မပြီးသေးဘူးဗျ၊ စစ်ဆင်ရေးနှစ်ခု သမ္မတဆီ ယှဉ်တက်သွားတယ်။ သူ ကိုယ်တိုင်ရွေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လား၊ ကျုပ်က အခု ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

သူက တစ်ခွက်ထပ်ငဲ့ပြီး ပုလင်းကို ကျုပ်ဆီ တွန်းပေးတယ်။ ကျုပ် ခေါင်းယမ်းပြတော့ သူ တစ်ကျိုက်မော့ပြီး...

“ဒီည ခင်ဗျားတပ်ကို ပြန်အိပ်၊ ခင်ဗျားလူတွေ စုပြီး စ လေ့ကျင့်တော့၊ ဗိုလ်ချုပ် အယ်လ်ဆိုင်မွန်ကို သတင်းပို့၊ ဟုတ်ပြီလား”

ကျုပ်ရင်ထဲ ခုမှ ပေါ့သွားတော့တယ်။

“တော်ပါပေဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့ သူနဲ့က ပြေလည်သွားပါတယ်”

သူက ပြုံးပြီး...

“အင်း... ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ သူ ခင်ဗျားကို အောက်ခြေသိမ်း အကူအညီပေးလိမ့်မယ်။ သံရုံးဝင်း ပုံစံအတိုင်း စခန်းတစ်ခုလည်း လေ့ကျင့်ဖို့ ဆောက်ပေးလိမ့်မယ်။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကမ်းခြေစောင့် တပ်တွေထဲက ဘယ်သူမှ ခင်ဗျား မသုံးနိုင်ဘူး”

“ဟာ... သေတော့မှာပဲ၊ အဲဒီမှာ လူတော်တွေ ရှိတယ်ဗျ”

သူက အခိုင်အမာ ထပ်ပြောသည်။

“မရဘူး။ လုံးဝသုံးခွင့်မရှိဘူး။ သူတို့ကို တခြားတာဝန်တွေပေးထားတယ်။ အဲဒီအတွက် ပြဿနာ ရှိနိုင်သလား”

ခဏစဉ်းစားပြီး ကျုပ် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်တယ်။

“ရပါတယ်။ ကျုပ်လူတွေရှိပါတယ်”

“ခင်ဗျား စစ်ဆင်ရေးကို အသေးစိတ်ရေးပြီးပြီလား”

“ခဏ ထရပ်ပေးပါ”

“ဗျာ”

“တစ်ဆိတ် မတ်တတ်ရပ်ပေးပါ”

သူ ထရပ်တော့ မွေ့ရာလှန်ပြီး စက္ကူချပ်တစ်ချပ် ထုတ်ယူလိုက်တယ်။
ပြီးတော့ မွေ့ရာပေါ် ပစ်ချလိုက်တယ်။ သံရုံးဝင်းတစ်ခုလုံးရဲ့ မြေပုံ။ ကြက်ခြေ
ခတ်တွေ၊ မြားတွေ ရှုပ်ယှက်ကို ခတ်လို့။

“အဲဒါပဲလား”

“ဒါပဲလေ”

“ဟာ... သေတော့မှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းယမ်းပြီး...

“ကြက်ခြေခတ် ခြောက်ခု၊ မြားခြောက်စင်း”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ကွန်ပျူတာနဲ့ထုတ်ပေးမှ အဟုတ်ထင်တာလား။
ထောက်လှမ်းရေးသတင်းတစ်ခု နည်းနည်းလေးမှားသွားရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊
ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ”

သူ ဝီစကီကို ထပ်ထည့်ပြီး...

“ကဲပဲ အားကိုးရမှာပေါ့ဗျာ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း သိရမှာပဲ။ ဟိုမှာ
ကျွန်တော်တို့ လူတစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိမှာပါ”

“သံရုံးဝင်းထဲမှာ ဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ကျုပ် လေချွန်လိုက်တော့ သူ စကားဆက်တယ်။

“ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ မသေချာသေးဘူး။ ကျွန်တော် လာပြီး ခင်ဗျား
တိုးတက်မှုကို ကြည့်မယ်။ အဲဒီတော့မှ အသေးစိတ် ထပ်ပြောကြတာပေါ့။
ဘယ်တော့လောက် ခင်ဗျား အဆင်သင့်ဖြစ်မလဲ”

“သုံးပတ်ဆို လုံလောက်ပါတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဟိုတစ်ဖက်က ငါးပတ်ကနေ ခြောက်ပတ်လို့ ပြောနေတယ်”

“ဟိုတစ်ဖက်ကတင်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေတုန်းလား”

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံနဲ့ မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်တယ်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်မလဲဗျာ၊ အခြေအနေက အရမ်းရှုပ်ထွေး
နေတယ်။ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားချင်အောင်ပဲ”

“ကျုပ် သိခွင့်မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး၊ စစ်တပ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ တစ်ခုတော့ ကျွန်တော်

ပြောနိုင်တယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုရင် လုံးဝ ပြောလို့မကောင်းတဲ့ကိစ္စဆိုတာပဲ။
အားလုံးတော့ ခေါင်းမီးတောက်နေကြတယ်။ အစိုးရတစ်ဖွဲ့လုံးရော၊ စီအိုင်အေရော၊
ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနရောပဲ၊ ဒါထက် စကားမစပ် ဂရုနဲ့တစ်ယောက်တော့
ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်နေလေရဲ့”

“ဟုတ်လား”

သူက ကျေနပ်နေပုံနဲ့ ပြုံးပြီး ဝီစကီထပ်ငဲ့တယ်။

“ဒီမယ်... ဆလိုကမ်၊ သမ္မတကိုတော့ အဖက်ဖက်က ဝိုင်းပြီး ဆွဲကြ
မှာပဲဗျ”

ကျုပ် စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်တယ်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေဘက်ကိုများ သူ ပါသွားမလား”

သူက ဝီစကီတစ်ကျိုက် မော့တယ်။

“မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့သမ္မတကို အညှာလွယ်တယ်တော့
မထင်နဲ့နော်၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာ။ ခေါင်းမာတဲ့
နေရာမှာလည်း နှစ်ယောက် မရှိဘူး”

ဖန်ခွက်ကို နောက်ဆုံးမော့ချပြီး နာရီကြည့်ရင်း ထရပ်တယ်။

“အရူးထောင်ကို ပြန်သွားရဦးမယ်။ ခင်ဗျားကို ပါးစပ်ပိတ်ထားဖို့နဲ့
အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲ မဝင်ဖို့တော့ ပြောဖို့ မလိုပါဘူးထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်
ကတော့ အာချောင်မိပြီ။ ကားတစ်စီး လာခေါ်လိမ့်မယ်။ အင်ဒရူးလေဆိပ်ကို
ပို့ပေးလိမ့်မယ်။ မိုဒ်ဘရက်ကို ပြန်ဖို့ လေယာဉ်စီစဉ်ပေးထားပြီးသား”

ဖောင်းကြွ လိပ်စာကတ်ပြားတစ်ခု ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေးရင်း...

“ဆိုင်မွန်ကို အာဇာနည်ကုန် လွှဲအပ်ထားတယ်။ လိုသမျှ သူ လုပ်ပေး
လိမ့်မယ်။ ပြဿနာရှိရင် ဒီနံပါတ်ကို ဖုန်းဆက်ပါ။ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း
ခင်ဗျားဆီ လာတွေ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ တစ်ခုပဲ ကျန်ပါတယ်”

ကျုပ်က စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ပြီး စာပါ အကြောင်းအရာကို ပြောပြ
လိုက်တယ်။ နှစ်မစ်ဇီ နေရာယူရမယ့်အနေအထားပါ။

“မစ္စတာကွမ်လို့စီ ခင်ဗျား၊ နှစ်မစ်ဇီဟာ အမေရိကန်ရဲ့ မဟာစစ်အင်အား
ပြယုဂ်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် သူတို့အနားမှာ နှစ်မစ်ဇီ နေရာယူထားပြီးတော့ တိုက်

လေယာဉ်တွေ သူတို့အပေါ်က တဝီဝီပျံတက်နေတာဟာ သူတို့တစ်တွေကို အသင့်အနေအထားနဲ့ စောင့်နေခိုင်းသလို ဖြစ်နေပါတယ်”

သူက ခဏစဉ်းစားပြီး...

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် သဘောတူတယ်။ သမ္မတကို ကျွန်တော် ပြောပြ ပါ့မယ်”

သူ့ကို တံခါးဝထိ လိုက်ပို့တယ်။ ဓာတ်လှေကားဆီကို သူ ဆက်လျှောက် သွားတယ်။ ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်ခါနီးမှ ကျုပ်ဘက်ကို ပြန်လှည့်ပြီး အလေး ပြုတယ်။ ကျုပ်လည်း ရယ်ပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။ သူက ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်ချင် နေသလား မသိဘူး။

အခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ နာရီကြည့်လိုက်တယ်။ ကား လာခေါ်ဖို့ တစ်နာရီကြီးများတောင် စောင့်ရဦးမှာပါလား။ ပြတင်းပေါက်ကို သွားပြီး အပြင်ကို ငေးတယ်။ မိုးတိတ်သွားပြီ။ ကျုပ်အောက်က ဝါရှင်တန် မြို့လယ် ရပ်ကွက်ဟာ စိုစွတ်တောက်ပနေတယ်။

ခေါင်းထဲမှာ နာမည်တွေကို လျှောက်စဉ်းစားတယ်။ တပ်စုမှူး လေးယောက် လိုမယ်။ သူတို့နာမည်တွေ ချက်ချင်းခေါင်းထဲ ပေါ်လာတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေ မရွေးခင် သူတို့နဲ့ စကားပြောရမယ်။ စန်ကာလို အမေရိကန်သံရုံးအခြေအနေကို ကျုပ် ပြန်စဉ်းစားတယ်။

အသိမ်းခံရတာ တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ။ အခြေအနေ ထူးခြားမှု မရှိဘဲ သည် အတိုင်း ဆက်အိနေရင်တော့ အစောင့်တွေ လျော့ရဲရဲ ဖြစ်လာလောက်ပြီ။ သုံးပတ် လောက်ဆိုရင် ပျင်းတာနဲ့ အရည်ထွက်ကုန်လောက်တယ်။

ကျုပ် သည်ကိစ္စကို ဖော့တွက်လွန်းနေသလားလို့ ပြန်စဉ်းစားတယ်။ အမေရိကန် သုံးပန်းတွေဘက်က ကျွန်တော် ဝင်ခံစားကြည့်တယ်။

အမျိုးသား နှစ်ဆယ်၊ အမျိုးသမီး ခုနစ်ယောက်။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ အုပ်စုနှစ်စု ကွဲနေလိမ့်မယ်။ တစ်စုက လာကယ်မှာကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေ လိမ့်မယ်။

ကျုပ် တွက်ထားသလို ဂျာကင်တွေထဲမှာ ဒိုင်းနမိုက်အတုတွေ ဖြစ်နေ ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ။



ကျော်ဂျီ

စန်ကာလို

(ခြောက်ရက်မြောက်နေ့)

တိပ်ခွေကို ပြန်ဖွင့်နားထောင်သည်။ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြည့်တော့ သည်အဖြေပဲ ထွက် နေသည်။ တိပ်ခွေထဲမှ ထွက်လာသည့် သူ့အသံနှင့် သူ့ရုပ်သွင်ကို ဆက်စပ် ကြည့်သည်။ စိတ်ထဲတွင် လူတစ်ဦးစီ ဖြစ်နေသည်ထင်၏။

နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရိက္ခာကားထွက်ဖို့ တစ်နာရီလိုသေးသည်။ တိပ်ခွေ ဖွင့်ထားသော်လည်း အင်းနက်စ်တစ်ယောက် အိပ်မောကျနေဆဲ။ သူ အိပ်လျှင် ဘယ်အရာမှ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်။ နာရီပေါင်းများစွာ အိပ်မည်။ တစ်မျိုးတော့ကောင်းသည်။ အကောင်းဆုံး အချိန်ဖြုန်းနည်း မဟုတ်လား။ အိပ်ပျော်နေချိန်တွင်ပင်လျှင် လှနေသည့် မိန်းကလေး။ နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသည့် ဆံပင်တွေကို ကျွန်တော် သပ်တင်ပေးလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် ငြိမ်ခနဲ နွေး သွား၏။ ဆွတ်ပျံ့ကြည့်နူးမှုဖြင့် တသိမ့်သိမ့် ရင်မှာ လှုပ်ခါသွား၏။ အချစ် ဆိုတာ သည်လိုစိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကို ခေါ်တာလား။ ကျွန်တော် သိပ်နားမရှင်းပါ။

သူ လူးလွန်လာပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

“ကိုယ် ခဏနေ သွားမယ်နော်”

“ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ”

“ည ပြန်လာမယ်လေ”

မျက်လုံး ပြန်မှိတ်သွားသည်။ ငုံ့ပြီးနမ်းတော့ ဗလုံးဗထွေး ပြန်ပြောသည်။
ဘာမှန်း မသိလိုက်။

မနေ့ညက အဖြစ်က ဆိုးလှသည်။ မနာလိုဝန်တိုစိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်
တန့်နဲ့ ခံစားရ၏။ ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံး ပူပူလောင်လောင် ခံစားရခြင်း။

ညစာ စားပွဲတွင် ဘာမျှဒက်ဇိက ဗားဂက်စ်၏ မီးထိန်ထိန်လင်းနေသည့်
ဥယျာဉ်ကြီးထဲကို လျှောက်ပြတော့ သူ့ကို သိသိသာသာ အရေးပေးနေ၏။ သူက
လည်း ကနွဲ့ကလျာနှင့်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူလာ၏။ ပထမတော့
စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ပြီးမှ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။ အချစ်ကို လက်နက်အဖြစ်
သုံးပြီး ကျွန်တော်က အနိုင်ယူခံမည့် ကောင်စားမျိုးမဟုတ်ပါ။ ဒီမိန်းကလေးကို
ကျွန်တော် ချစ်မိပြီဆိုလျှင်တော့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းပဲ။

ဗားဂက်စ်၏ ပန်းဥယျာဉ်ကြီးအတွင်းမှာ သဘာဝတိရစ္ဆာန်ရုံ အငယ်
စားလေးတစ်ခုပင် ဖန်တီးထားသေးသည်။ ဘာမျှဒက်ဇိက ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် လိုက်
ပြသည်။ ခပ်ကြွားကြွား ခြေလှမ်းများဖြင့်။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျွန်တော် အံ့ဩစ
ပြုလာပြီ။

စိတ်ပျက်စရာ အပြုအမူတွေ တွေ့လာရ၏။ သည်နန်းတော်ကြီးထဲသို့
သူနှင့် သူ့လူယုံတွေ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြသည်တဲ့။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် သူ့
အမူအရာတွေပါ ပြောင်းလာ၏။

သူဝတ်သည့် အဝတ်အစားမှာ နေ့ချင်းညချင်း တောက်ပပြောင်လက်
လာ၏။ သူပြောသည့်စကားလုံးများကလည်း တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားခန့်ထည်
လာ၏။

သူ့လူတွေကတော့ ပို၍ကြည်ညိုနေကြသည်။ သို့သော် သူ့ရှေ့မှ သွားလေ
သူများအတိုင်း သူလည်း မူးယစ်ဆေးဝါး၏ သားကောင်ဖြစ်ဦးမည်ဟု ကျွန်တော်
ယုံကြည်နေ၏။ သူသည် လုပ်ချင်ရာကို ခေါင်းမာစွာ စွတ်ရွတ်လုပ်တတ်သူလည်း
ဖြစ်သည်။

ညစာစားရင်း သူ ရှေ့ဆက်လုပ်မည့် အစီအစဉ်များကို ပြောပြနေသည်။
ကျွန်တော်က ကျူးဘားတော်လှန်ရေး၏ စောစောပိုင်း အမှားများအကြောင်းနှင့်
နောင်တွင် ဖိဒယ်လ် ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံသည့်အကြောင်းများ ပြောပြပြီး သတိ
ပေးလိုက်သည်။

သူက ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် နားထောင်သည်။ သို့သော် သိပ်အလေးအနက်
ထားပုံ မရ။ ပြည်သူတို့၏ တောင်းဆိုချက်အရဟုဆိုကာ ပြည်သူ့ခုံရုံး ဆုံးဖြတ်
ချက်ဖြင့် ပထမအဆင့် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပွဲ သူ လုပ်ပြီးပြီ။

လက်စားချေလိုစိတ်က သူတို့အားလုံးကို ဘီလူးစီးနေပြီ။ သူ အောင်ပွဲမဲပြီး
လူတချို့ကို ကွပ်မျက်ခဲ့သည့်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောင်တွင် ဖိဒယ်လ်ကက်စထရီ
တစ်ယောက် နောင်တရမဆုံးဖြစ်နေကြောင်း ပြောပြတော့ တိုင်းပြည် အခြေ
အနေချင်း မတူကြောင်း သူ ပြန်ပြောသည်။

အမေရိကန်ကို သူ ဖော့တွက်လွန်းနေသည့်အတွက် ကျွန်တော် အံ့ဩ
မဆုံး ဖြစ်နေ၏။ နစ်မစ်ဇီသင်္ဘောကြီးနောက်သို့ ဆုတ်သွားခြင်း၊ စန်ကာလို
လေကြောင်းပိုင်နက်အတွင်းသို့ အမေရိကန် တိုက်လေယာဉ်တွေ အလာကျသွား
ခြင်းကို သူ အဟုတ်ကြီးထင်နေ၏။

ကြည်နူးနေရမည့်အချိန်မျိုးမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် ထောက်ပြသည်။
အမေရိကန်၏ ခြေလှမ်းများသည် သူ့ကို တွေဝေအောင် လုပ်သည့် ပရိယာယ်
ဝေဝုစ်များ ဖြစ်နိုင်သည်။

အမေရိကန်တွေက တစ်စုံတစ်ခုပြင်ဆင်နေလျှင် စစ်ရေးအရ တင်းကျပ်မှု၊
စစ်ပြင်ဆင်မှုမျိုး လက္ခဏာပြမည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် သံရုံးဝင်းအတွင်း လုံခြုံရေး
အခြေအနေ လျော့ရဲရဲဖြစ်လာကြောင်းများကို ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည်။

သို့သော် သူက အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ဖမ်ဘိုနာကို အကြောင်းကြားလိုက်မည်
ဟုသာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်ပြောသည်။

အမေရိကန်တွေဘက်က မကြာခင် ညှိနှိုင်းဖို့ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု သူက
ယုံကြည်နေ၏။ ပြီးတော့ ကြက်ခြေနီနှင့် ဆွီဒင်သံအမတ်ကြီးတို့က ကြားဝင်
ညှိပေးလိုကြောင်း လေသံပစ်သည်။ သည်ကိစ္စမျိုးက မလွဲမသွေ ဝင်လာတတ်
ကြောင်း ကျွန်တော်ပြောတော့ သူ သဘောကျပုံမရ။ သို့သော် သူက ယဉ်ကျေး
စွာပင် နားထောင်သည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ရိုင်းလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ကျူးဘား
အကူအညီ အများကြီး သူတို့ ဆက်ယူကြရဦးမှာ မဟုတ်လား။

ဟိုတယ်ပြန်ရောက်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် အင်းနက်စ် အိပ်ဖို့ ပြင်ကြသည်။
အင်းနက်စ်က မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ပြီး အတွေးနက်နေဟန်ဖြင့်...

“သူဟာ သေမင်းကို အမိန့်ပေးနိုင်တဲ့သူပဲ”

“ဘာ...”

“ဘာမျိုးဒက်ဇ်ကို ပြောတာ၊ သူ့လူတွေက တရားရုံးစီရင်ချက်တွေ သူ့ဆီ ပို့ပေးရတယ်။ သူက တချို့ပယ်ချတယ်။ တချို့ကို လက်မှတ်ထိုးပေးတယ်။ သူ အတည်ပြု လက်မှတ်ထိုးပေးတာ လူတစ်ရာကျော်သွားပြီ။ နောက်ထပ် အများကြီး လာဦးမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ သူ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲတွင် ကြည်နူးခြင်းနှင့် ထိတ်လန့်ခြင်း ရောထွေးနေသည့် အရိပ်အယောင်များတွေ့ရ၏။

အာဏာနှင့် ပါဝါကို သူ အားကျပုံရသည်။ စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် ကက်ဆက်ကလေးကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်တွင် ကျွန်တော့် သက်တော်စောင့်နှစ်ယောက် ခွေးခြေတစ်လုံးစီဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြ၏။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်က ကျွန်တော့်ကို ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။ မြို့ထဲတွင် အမေရိကန်သူလျှို့ဝှက် အများကြီး ရောက်နေသည်ဆိုသည့် သတင်းပျံ့နေသည်။ ကျွန်တော် ရောက်နေကြောင်း သူတို့ သိနေကြပြီလား။ သိလျှင် ကျွန်တော့် အသက်ကို ရန်ရှာမည်ဟု ဘာမျိုးဒက်ဇ်က ထင်နေသည်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခု ဖြစ်လျှင် ဖိဒယ်လ်က သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ဘယ်လောက် အားကိုးရသည့် နှစ်ယောက်လည်း ငုတ်တုတ် အိပ်ပျော်နေကြ၏။ ကျွန်တော်က ခြေနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ကန်နှိုးခဲ့ပြီး ဝရန်တာသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် နောက်မှ ပြေးလိုက်လာပြီး တောင်းပန်သည်။ ဘာမျိုးဒက်ဇ်ကို ပြန်မပြောဖို့ ပြောသည်။ ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြော။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်အနားက ဘယ်မှမသွားဖို့ စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော် သည်ရောက်နေပြီး ဘာလုပ်နေသည်ကိုသိလျှင် ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ရှင်းပစ်မည် မူချ။

ပဲတောင့်ရှည်အိတ်တွေပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လာသည့် အခြားလူပုဂံတစ်ယောက် ပါသေးသည်။ သံရုံးမီးဖိုဆောင်မှ မက်ဇ်တီဇီ ကပြား ချာတိတ်ကလေး။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဦးညွတ်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ကားထွက်သည်နှင့် ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“မင်းကို သူတို့ အပြင်ထွက်ခွင့်ပေးတယ် ဟုတ်လား”
“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်အမေ နေမကောင်းလို့ခင်ဗျ”

ချာတိတ်က ပိန်ပိန်သေးသေးကလေးဖြစ်သည်။ သူ့အသက်ကို မန့်ဖုန်းဖို့ မလွယ်။ ဆံပင်တွေက မျက်နှာပေါ်ဝဲကျနေသည်။ နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိမည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ တည့်တည့်မကြည့်။

“မင်း ဒီမှာ လုပ်ရတာ ပျော်ရဲ့လား”
မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ထွက်မပြေးတာလဲ”
သူက နှုတ်ခမ်းကို လျက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်မိသားစုကြောင့်ပါ အစ်ကို”
“ဒါဆို မင်းလည်း သုံးပန်းဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး...
“ဒါကြီးက ကြာဦးမှာလား အစ်ကို”

“ငါလည်း မသိဘူးကွ။ သိပ်တော့ ကြာမယ် မထင်ပါဘူး”
ကားထိုးရပ်သွားသည်။ တံခါးတွေ ပွင့်လာသည်။ သူက ကျွန်တော့်

လက်ဆွဲအိတ်ကို ကောက်ယူမည် ပြုတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ လုံခြုံရေး ရုံးခန်းထဲရောက်တော့ မိုင်တွဲတွေကို အိတ်ထဲမှ မထုတ်ဘဲ ကက်ဆက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အတွင်းခန်းတံခါးကို သွားဖွင့်သည်။ အတွင်းသို့ ငဲ့မကြည့်ဘဲ စားပွဲဆီ ပြန်လျှောက်လာပြီး ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

သူ အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာသည်။ သူ့မှတ်ဆိတ်တွေ ရှည်လှပြီ။
“မင်္ဂလာပါ သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား”

သူက အသံဖမ်းစက်ကလေးကို ကြည့်ပြီး...
“ဒီမယ် ကယ်လီဒီဂျွန်၊ မင်း အဲဒီခလုတ်ကို ဖွင့်ရဲရင် ဖွင့်ကြည့်၊ ငါ

ကျိန်ပြောတာ ဝါသနာ မပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ ကျိန်ပြောမယ်။ မင်းဖွင့်တာနဲ့ ငါ့ပါးစပ်က အယုတ္တအနတ္တတွေ ထွက်စေရမယ်”



ပိယာဘိုဒီ

စန်ကာလို

(ခြောက်ရက်မြောက်နေ့)

သူက ကျွန်တော့်ကို ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင်ထိုင်ရန် ညွှန်ပြပြီး...

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားအသံကို မဖမ်းပါဘူးဗျ။ အဲဒီကက်ဆက်ထဲက အသံကို နားထောင်စေချင်လို့ ဖွင့်ပြမလို့ပါ”

ကျွန်တော်က ကုလားထိုင်ဆီသို့ နာကျင်စွာ လျှောက်သွားသည်။

“အိပ်လို့ အဆင်ပြေရဲ့လား မစ္စတာ ပိယာဘိုဒီ”

“မင်း ငါ့အိမ်မှာ နေတုန်းပေါ့ ဟုတ်လား။ မင်းရဲ့ ကျူးကျော် စော်ကားမှုက အတိုင်းအဆမရှိပါဘဲလား”

သူက ပြုံးပြီး...

“ကျွန်တော် တစ်ညစာည်း အိပ်တာပါဗျာ”

“ငါ့ဆေးပုလင်းတွေ ရှိသေးရဲ့လားမသိဘူး။ ငါ့အဆစ်အမြစ်ရောဂါက ပိုဆိုးလာတယ်ကွ”

သူက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြပြီး...

“မတွေ့တော့ဘူးဗျာ။ ချာတီတီတွေ လက်ဆော့ပစ်လိုက်ပြီနဲ့ တူတယ်။ သွားလေသူ သမ္မတ ဗားဂက်စ်ဟာ ခင်ဗျားတို့သမ္မတ နစ်ဆင်ဆီက အကျင့်တွေ ရပြီး သူ့နန်းတော်တစ်ခုလုံး လျှို့ဝှက်အသံဖမ်းစနစ်တွေ တပ်ဆင်ထားတယ်။”

တော်လှန်ရေးသမားတွေက တိပ်ခွေစတိုခန်းကို တွေ့သွားတယ်။ သူတို့ အမှအဲဒီတိပ်ခွေတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်။ တချို့က တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်ဗျ။ မနေ့က သူတို့ ကျွန်တော့်ဆီ ယူလာပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နားထောင်ပြီးမှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ဗျာ”

သူက ရှေ့ကို ကိုင်းပြီး ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး ပေါ်လာသည့် အသံက...

“မင်္ဂလာပါ”

အသံကြားလိုက်သည်နှင့် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ခြောက်ရက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားသည်။ ဘာမှ မကြာသေးသည့်ကာလ၊ ကမ္ဘာနှင့် ချီ၍ ကြာသည် ထင်ရ၏။ ထိုနေ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ စန်ကာလိုကို ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ သမ္မတ ဗားဂက်စ်က ကျွန်တော့်ကို သီးသန့်ဖိတ်ပြီး တွေ့သည်။ ကိုယ့်အသံကို ကိုယ်ပြန်ကြားနေရသည့်အတွက် ထိုနေ့မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် ပီပီပြင်ပြင် ပြန်မြင်နေသည်။

သမ္မတ၏ အတွင်းရေး အတွင်းဝန်က ဧရာမအခန်းကြီးထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကနုတ်ပန်းများဖြင့် အလှအပထွင်းထုထားသည့် သစ်သားစားပွဲကြီး တစ်လုံးတွင် ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခိုင်းပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ထိုင်သည့် ကုလားထိုင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ ရှေးဟောင်း ကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံး၊ ပြီးတော့ ပရိဘောဂအားလုံးကို ကျွန်တော့် ဝေကြည့်လိုက်သည်။ မက်စ်တီဇိုကပြားများ နေသည့် ရွာအားလုံးကို ငါးနှစ်စာလောက် ထမင်းကျွေးထားနိုင်ပြီး တပ်မများစွာကို အမ် ၁၆ ရိုင်ဖယ်များ တပ်ဆင်ပေးနိုင်မည့် ငွေပမာဏဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် စိတ်တွက် တွက်ကြည့်လိုက်သည်။ ငါးမိနစ် ကျွန်တော်စောင့်သည်။ ခန်းမကြီး၏ ဘေးတံခါးရွက် ပွင့်လာပြီး သူ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏။

မင်္ဂလာပါဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဖိနပ်ကို သူ ငုံ့ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြင့်...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သမ္မတကြီးခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ဒီတံဆိပ်ကို အမြဲတမ်း စီးပါတယ်”

သူက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံး ဖိနပ်ပေါ့။ ယူနီဖောင်း မဝတ်တဲ့အခါတိုင်း ကျွန်တော် အမြဲစီးတဲ့ ဖိနပ်လေ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး ဖိနပ်ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား နံပါတ်ဘယ်လောက်စီးသလဲ သံအမတ်ကြီး”

“တစ်ဆယ်ခွဲခင်ဗျ”

“ဝါရှင်တန် သံရုံးမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့်လူတွေက အမြဲတမ်းပို့ပေးပါတယ်။ ခင်ဗျားနံပါတ် ကျွန်တော် ထည့်မှာလိုက်မယ်လေ”

နိုင်ငံခြားရေးဌာန၏ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများကိုပြောဖို့ ကျွန်တော် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သူ လက်ကာပြပြီး ကျွန်တော်အနားကို ချဉ်းကပ်လာသည်။ ပြီးတော့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူက ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်သည်။

လူပုံက မက်ခီနယ်လီ၏ ကာတွန်းရုပ်နှင့် တစ်ပုံစံတည်း။ ပုကွကွ။ ကုပ်တိုတို၊ လက်ချောင်းတိုတိုတွင် ရွှေလက်စွပ်တွေ အပြည့်။ နေကာမျက်မှန် အောက်မှ မျက်လုံးများက မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း၊ မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးများ ထားလိုက်လျှင် ကက်စထရီ ရုပ်ပြောင်နှင့် တူနေမည် ထင်၏။ တောင်အမေရိက တိုက်မှ ခေါင်းဆောင်အားလုံး ဘာကြောင့် အရပ်ပုကြပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော် တွေးပြီး အံ့ဩနေသည်။ သူ စကားစသည်။

“ခင်ဗျားရေးတဲ့ လက်တင်အမေရိက ခေတ်ပြိုင်စာပေစာအုပ်ကို ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျတယ်”

ဗားဂက်စ်လိုလူက စာဖတ်သည်ဆို၍ ကျွန်တော် အရမ်းအံ့ဩသွားသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်စာအုပ်ကို ဖတ်သည်ဆို၍ ပိုအံ့ဩရသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ရေးတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး မားကွက်စ် အကြောင်းကို ခင်ဗျား သုံးသပ်ထားပုံကိုတော့ ကျွန်တော် အံ့ဩတယ်။ ဘာလဲ၊ သူက နီဘယ်လ်ဆုရထားလို့ ခင်ဗျား ဖော့ရေးတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ရှင်းပြထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့ အရေး အသားက သိပ်ကောင်းတယ်။ သူ ဝါဒရေးရာ မပြတ်တာကတော့ တစ်ပိုင်း ပေါ့လေ”

သူက ပခုံးတွန့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဖောက်ပြန်ရေးသမားပဲ။ ပွင့်ပွင့်

လင်းလင်း ပြောမယ်။ ခင်ဗျား ဒီရောက်လာတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သိပ် သဘောကျနေတာ။ ခင်ဗျားရှေ့က သံအမတ်က မနိပ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အခြေအနေမှန်ကို နားမလည်ဘူး။ နားလည်အောင်လည်း မကြိုးစားဘူး။ ဒီတော့ သူ့အစိုးရကို ဒီက အခြေအနေတွေ တင်ပြတဲ့နေရာ၊ ဆက်သွယ်တဲ့နေရာမှာ ပုံမှန် အတိုင်း မရဘူးပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားရေးတဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး ခင်ဗျားဟာ ထိပ်သီး ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေးသမားမှန်း ကျွန်တော်တို့ သိတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ အစီရင် ဖဲစာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကောင်းတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်တို့ သိထားတယ်”

သူက ထပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်သည်။ မျက်နှာကြက် မီးဆိုင်းကြီးမှ ဖြာကျနေသည့် အလင်းရောင်ကြောင့် သူ့ဖိနပ်မှာ တလက်လက် တောက်နေသည်။ သူက အသံနိမ့်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား အစိုးရကရော သမ္မတကပါ ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် တို့ကို စစ်ရေးရော ထူထောင်ရေးအတွက်ပါ အကူအညီတွေ ပေးဖို့ သိပ်အရေး ကြီးတယ်။ အဖျက်သမားအင်အားစုက အင်အားတောင့်သထက် တောင့်လာ နေပြီ။ လူတွေ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေကြပြီ။ တိုင်းပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးကိုလည်း ခြိမ်းခြောက်လာပြီ။ ပြီးတော့ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကင်ဆာ မြန်မြန်ပျံ့အောင်လည်း လုပ်နေကြပြီ။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကိုရော ခင်ဗျားတိုင်းပြည်ကိုပါ ခြိမ်းခြောက်လာလိမ့်မယ်”

သူက ရှေ့ကိုကိုင်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် မစ္စတာ ပီယာဘိုဒီ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အကြီးမားဆုံး ရန်သူကြီး ရုရှားက သူတို့ ဝါဒရေးရာကို ရိုက်သွင်းရုံမကဘူး လက်နက်ပါပေးလို့ သူတို့ အားလုံး လက်နက်ကိုင်အင်အားစုကြီး ဖြစ်လာနေပြီဗျ။ သူတို့ဆရာကြီးတွေဖြစ်တဲ့ ကျူးဘားနဲ့ နီကာရာဂွာကလည်း ဝိုင်းလှနေကြတယ်လေ။ အဲဒီအခြေအနေမှာ ခင်ဗျားတို့ ကွန်ဂရက်က မဟုတ်ကဟုက်က သတင်းတွေ နားထောင်ပြီး နားယောင် နေတာနဲ့ ကွန်မြူနစ်ဝါဒက ကျွန်တော့်နိုင်ငံကို လည်ချောင်းသွေး ဖောက်စုပ် တော့မယ်”

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရဟာ တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီ ပေးနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး သိပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း အထက်လွှတ်တော်မှာ

ပြဿနာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ သမ္မတကြီးကိုယ်တိုင် အမတ်တွေနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း တွေ့ပြီး ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့နိုင်ငံရဲ့ လူ့အခွင့်အရေးကိစ္စကို ဆွေးနွေးနေပါတယ်”

“လူ့အခွင့်အရေး... ဟုတ်လား”

ကျွန်းနေသော သွားများထဲက ထွက်လာသည့်အသံမျိုးဖြင့်...

“အဲဒီကိစ္စ တိုးတက်မှုရှိနေတယ်ဆိုတာ သမ္မတကိုယ်တိုင် လက်ခံပြီးသားပဲ”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ အထက်လွှတ်တော် အမတ်တွေနဲ့ သမ္မတ သဘောကွဲလွဲနေကြပါတယ်။ အများစုက တိုးတက်မှုဟာ မလုံလောက်သေးဘူးလို့ ယုံကြည်နေကြပါတယ်”

“သူတို့က ဒီနိုင်ငံအကြောင်း ဘာသိလို့လဲ”

သူ ဒေါသတကြီး ဆက်လျှောက်ပြန်၏။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောသည်။

“လက်ဝဲသမားသစ္စာဖောက်တွေပြောတာလောက်ပဲ သူတို့ ယုံတာကိုး” ကျွန်တော်က သံပြတ်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“သူက ခင်ဗျား ယောက်ဖအရင်းပဲ။ ခင်ဗျား ခန့်ထားတဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံ ဆိုင်ရာ သံအမတ်ပဲ”

သူက ဒေါသကို ကြိတ်မှိတ်သိမ်းဆည်းနေသည့် ပုံမျိုးဖြင့်...

“သူက ကျွန်တော့်ကို ဖယ်ပြီး တခြားတစ်ယောက် တင်ဖို့ လုပ်တဲ့ လူလေ။ ကျွန်တော် လက်ဦးပေးလို့ပေါ့။ ပြန်ခေါ်တာ စောသွားလို့၊ မဟုတ်ရင် မလွယ်ဘူး။ အဲဒီကောင် သစ္စာဖောက်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ကွန်ဂရက်က သူ့ကို ခေါ်တွေ့တယ်။ သူ ပြောသမျှ ယုံတယ်”

“သူတင်ပြတာတွေက ခရီးမရောက်လှပါဘူး။ ဆက်ပြီး လူတွေ သတ်နေတာ။ လူတွေ ပျောက်ဆုံးနေတာတွေက ဆိုးတာ”

“အဲဒီကိစ္စတွေ တိုးတက်လာပြီပဲ”

“တိုးတက်မှုက မပြောပလောက်ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့လက ၁၅၁၂ ယောက်၊ ဒီလ ၁၃၁ ယောက်၊ လကုန်ဖို့က လေးရက်လိုသေးတယ်”

သူက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြီး...

“ဒါမျိုးက အချိန်ယူရတယ်လေဗျာ၊ တိုင်းပြည်အခြေအနေက ချောက်ထဲကို ကျဖို့ လက်မတင်လေးပဲ လိုတော့တယ်။ ကျုပ်လူတွေက ဆူဆူပူပူ

လုပ်တာကို မုန်းတယ်။ သူတို့ကို ထိန်းရတာ မလွယ်ဘူး”

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ခင်ဗျား၊ ဆယ့်နှစ်လအတွင်းမှာ လူ ၁၅၀၀ ကျော် အသတ် ဖဲရတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ရုံးတင်စစ်ဆေးပြီး အပြစ်ပေးတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မပါပါဘူး”

“ရုံးတင်ရင် သက်သေအထောက်အထားတွေ ရှာနေရဦးမယ်။ အဲဒါက လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး”

“နှစ်ပတ်အတွင်း အကူအညီပေးရေးကိစ္စ ကွန်ဂရက်မှာ မဲခွဲ ဆုံးဖြတ် ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ သမ္မတ ဝင်ပြောလည်း ပြင်ကြမှာ မဟုတ် တော့ဘူး”

မျက်နှာရှေ့မှာ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်တော့ လက်စွပ်ကျောက်အရောင်တွေ မီးရောင်တွင် တဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်သွား၏။

“ခင်ဗျား မရောက်ခင်ကလေးကပဲ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ ခင်ဗျားရဲ့လက်ထောက် တိုးမင်းနဲ့တွေ့တယ်။ သူက အတော်တိုးတက်မှုရှိလာတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ် ဆိုပြီး ပြောသွားသေးတယ်လေ။ ခင်ဗျားရောက်လာရင် လက်မှတ်ထိုးပြီး တင်ဖို့ အစီရင်ခံစာ ရေးမယ် ပြောပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်... သူ ရေးပါတယ်။ ကျွန်တော့် စားပွဲပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းပဲ”

“အဲဒါ ပို့မယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ခပ်ပြုံးပြုံး ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး...

“မပို့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေးပြီး ပို့မှာ။ ဆယ်ရက်တော့ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်ဦးမယ်။ အချက်သုံးချက်ပေါ်မှာ မှီပြီး ကျွန်တော် ရေးမယ်”

သူက ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။

“ဆယ်ရက်အတွင်း အခြေအနေ တကယ်တိုးတက်ပြောင်းလဲလာမယ်ဆိုရင် တိုးမင်းရဲ့အစီရင်ခံစာမျိုး ကျွန်တော် ရေးမယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ အဲဒါနဲ့ပြောင်းပြန် ကျွန်တော် ရေးရလိမ့်မယ်”

သူ ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားနှင့် ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ရှေ့သွားတွေ အတိုင်းသား မြင်နေရ၏။ သူကြားရသည့် စကားလုံးတွေကို သူ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပုံ။ ကျွန်တော် စကားဆက်သည်။

“ပထမအချက်က သတ်တာဖြတ်တာ ညှဉ်းဆဲတာ ချက်ချင်းရပ်ပစ်ရမယ်။

မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းမပြန်။ ဒါတွေကို ခင်ဗျားရဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျေမီဗားဂက်စ် အမိန့်ပေးနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိထားပြီးပြီ။ ခင်ဗျား သဘောမတူဘဲ သူ့လုပ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်တော်တို့ နားလည်တယ်။ ဒုတိယက ကျောင်းတွေ အမြန်ဆုံးပြန်ဖွင့်ပါ။ ဆရာ လေးယောက်ကို ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်ပေးပါ။ သူတို့ဆန္ဒရှိရင် အလုပ်ပြန်ဝင်ပါစေ၊ မလုပ်ချင်လည်း တိုင်း ပြည်က ထွက်ခွာခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ တတိယအချက်ကတော့ ဧပြီလကတည်းက ဟိရိုခရိုင်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ မာရဇွန် တပ်မက တာဝန်ရှိတဲ့ လူတွေကို ရုံးတင် စစ်ဆေးပေးပါ။”

ပေါက်ကွဲတော့မည့် မီးတောင်တစ်ခုလို သူ ရပ်နေသည်။ မျက်မှန်နက် အောက်မှ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် မြင်ချင်နေသည်။ ဧရာမ ပြတင်းပေါက် ကြီးဆီသို့ ရုတ်တရက်လျှောက်သွားသည်။ သူ့ပခုံးကို ကျော်ပြီး ပြင်ပရှုခင်းကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

နန်းတော်ပရိဝုဏ်၏ ဟိုမှာဘက်တွင်တော့ တက္ကသိုလ်အဆောက်အအုံများ၊ ဆတ်ခနဲလှည့်ပြီး သူ ကရားရေလွှတ် ပြောတော့၏။ ပထမ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်ဖို့ကိစ္စ၊ ကျောင်းများသည် တိုင်းဖျက်ပြည်ဖျက် ပိုးမွှားများ မွေးထုတ် ပေးမည့် တော်လှန်ရေး ဝမ်းဗိုက်များ ဖြစ်သည်တဲ့။

ဒေါသကြောင့် သူ့စကားလုံးတွေ အလင်္ကာမြောက်နေ၏။ နာမည်တွေ တရစပ် လျှောက်ရွတ်သည်။ ရောဘတ်တိုဘာမျူဒက်စ်၊ ကာလို့စ်ဖမ်ဘိုနာ၊ မာရီယာတာရင်ဇာနှင့် အပေါင်းအပါများ၊ သူတို့အားလုံး ကျောင်းမှထွက်ပြီး တောင်တန်းများပေါ်သို့ သွားရောက် ခိုအောင်းကြသူများ ဖြစ်သည်။ စပိန်တို့ကို သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲများဖြင့် မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့သည့် တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်ကြီး အာဇာနည် ချမာရီကို ကြားကောင်းရုံ၊ မြင်ကောင်းရုံ အလေးပြုပြီး ကားလ် မတ်စ်ကို ကိုးကွယ်ကြသူတွေ ဖြစ်သည်။

ဘာမျူဒက်စ်သည် အလွန်ဆင်းရဲသည့် မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဗားဂက်စ်မိသားစု၏ ကူညီထောက်ပံ့မှုကြောင့် တက္ကသိုလ်ပညာကို သင်ယူခွင့်ရခဲ့သည်။ အာခေါင်ကို လုံခြုံစုစုမည့် ကောင်မျိုး။

ဖမ်ဘိုနာက ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်၏ သား၊ ဆေးစွဲနေသူ၊ ဘာမျူ ဒက်စ်၏ နောက်လိုက်ဖြစ်ပြီး ဖအေကို မုန်းနေသည့် သားမျိုး။

မာရီယာတာရင်ဇာက စုန်းမတစ်ကောင်၊ လူတကာနှင့် လျှောက်အိပ် နေသည့် မိန်းမ၊ အားလုံး ခေတ်ပညာတတ်တွေချည်း၊ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်လျှင် အဆိပ်ပင်တွေ မြေဩဇာကျွေးသလို ဖြစ်မှာပေါ့။

ကျွန်တော် ပြန်ဆွေးနွေးသည်။

“ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ခင်ဗျား စာမတတ်တဲ့လူတွေနဲ့ တိုက်လို့ ဘယ်ရ မလဲ။ ဒါကြောင့် ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်ရမှာပေါ့။”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ဦးကို တစ်ဦး စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေ ကြသည်။ သည်နည်းဖြင့် အာဂျင်တီးနားတွင် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ဥရဝွေးနှင့် ချီလီတွင်လည်း အောင်မြင်သည်။ သူတို့သည် လူသားအားလုံးအတွက် အန္တရာယ် ရှိသူများဖြစ်၍ သူတို့ကို နှိမ်နင်းသည့်နည်းဖြင့်သာ သင့်တော်ကြောင်းပြောသည်။ ကျွန်တော်က...

“သတ်တာ ဖြတ်တာတော့ ခင်ဗျား ရပ်ပစ်ရမယ်။ ခင်ဗျား လုပ်နေပုံက ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ အပြစ်မဲ့တဲ့ လူလေးယောက်ပါ ရောပြီး အသေ ခံနေရတယ်။ အပြစ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်သေဖို့ လူငါးယောက်ကို ကွန်မြူနစ် ပါလို့ တံဆိပ်ခတ်နေတယ်။ ဒါဟာ မရဏမင်းရဲ့ ညီမျှခြင်းပဲ။”

သူက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်သည်။ သည်ရွာသားများသည် ကွန်မြူနစ် သူပုန်တွေကို ပင်လယ်ထဲက လှေနှင့် ကြိုပေးသည်။ အိမ်တွင် လက်ခံ ထားသည်။ လိုရာခရီးကို ပို့ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုက်သင့်သည့်အပြစ်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးခဲ့သည့် မာရဇွန်တပ်သားများကို သူ မည်သို့ အပြစ်ပေး နိုင်ပါမည်လဲတဲ့။

ကျွန်တော့်အသံက အေးစက်မာကျောလာသည်။

“ဆယ်နှစ်အောက်ကလေး ရှစ်ဆယ့်ငါးယောက် ပါတယ်။ အဲဒီကလေး တွေကို ကျည်ဆန်ကုန်မှာစိုးလို့ ဆိုပြီး ခေါင်းကို ကျောက်တုံးနဲ့ ထုသတ်တယ်။ အဲဒီကလေးတွေက ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ဘာနားလည်မှာမို့လို့လဲ။ ဒါ သွေး အေးအေးနဲ့ ရက်စက်တာပဲ။”

သူ ဆက်မပြင်းတော့၊ သူ့ဒေါသတွေ အရောင်ပြောင်းသွားပြီ၊ အေးစက် မာကျောခြင်းဘက်သို့ ရောက်သွား၏။

“မနက်ဖြန် ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံခြားရေးဌာနကို ဝါရှင်တန်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်

သံအမတ်ကြီး သွားလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်လို့ မဖြစ်တော့တဲ့အကြောင်း ပြောခိုင်းလိုက်မယ်။ သူတို့ ခင်ဗျားကို ပြန်ခေါ်မှာ သေချာတယ်”

ပြောပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချယုံကြည်စွာဖြင့် ပြုံးသည်။

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဝါရှင်တန်မှာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ချခွင့်ရတော့ ပိုပီပြင်မှာပေါ့။ ဒီမှာ ချိန်ကိုက်ခလုတ်နှိပ်ထားတဲ့ ဖုံးတစ်လုံး ဝါရှင်တန်မှာ သွားပေါက်ကွဲမယ့် သဘောပေါ့”

“အဲဒီမှာ ခင်ဗျား တက်လမ်း ပိတ်သွားပြီပေါ့”

“တက်လမ်းကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ကျုပ် အနားယူဖို့ နှစ်နှစ်ပဲ လိုတော့တာပဲ”

“ခင်ဗျား လူချမ်းသာတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အနားမယူချင်ဘူးလား။ ခင်ဗျား မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချမ်းသာခြင်းမျိုးနော်”

ကျွန်တော်က ထရပ်ပြီး...

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံ အထိုက်အလျောက်ရှိပါတယ်။ တော်ပြီပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား နားလည်ထားဖို့က ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားကို ထောက်ခံထားတဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့ သံအမတ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ဝါဒကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ပိုစက်ဆုပ်တယ်။ ခင်ဗျားကို ထောက်ခံနေတဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့ သံအမတ်ဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်မူနဲ့ ကျွန်တော့် အတိုင်းအတာနဲ့ပဲ ထောက်ခံနိုင်မယ်”

ကက်ဆက်ကလေးကို ကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာသည့် ခြေသံကို ပြန်ကြားနေသည်။ တံခါးပိတ်သွားသံ နောက်ထပ် ကြားလိုက်ရပြီးမှ ကယ်လီဒီရွန်က ကက်ဆက်ခလုတ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

သူနှင့် ကျွန်တော် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ဒီနေ့ သူ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ ဝတ်လာသည်။ ရင်ဘတ်တွင် လှိုင်းတွန့်တွေနှင့်၊ ရင်ဘတ်ကြယ်သီးကို တစ်ဝက်လောက်သာ တပ်ထား၏။ ဘဲလေး ပြဇာတ် မင်းသားနှင့် တူနေ၏။ ကျွန်တော်က စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း သူ့ကို ကြည့်ပြီး မနှစ်မြို့စွာ ပြောမိ၏။ သူ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို ဆက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ...

“ဒီစကားလုံးတွေကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကိုယ်စားပြုတဲ့ သံအမတ်ကြီး ဂျေဆပ်ပီယာဘီဒီ ပြောတယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှယုံမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ သူ့နိုင်ငံရေး ယုံကြည်ချက်က လက်ယာဘက်ကို နည်းနည်းပဲ ယိမ်းတယ်”

“ဘာမယုံနိုင်စရာရှိလို့လဲကွ”

သူ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ကျောဆန့်သည်။ ကျွန်တော့် ကြွက်သားတွေ တောင့်နေကြောင်း အခုမှ သတိရတော့၏။ လှေကျင့်ခန်း မလုပ်ဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီ။ ပြင်ပလေ မရှူရသည်မှာလည်း ကမ္ဘာချိ၍ ကြာပြီ ထင်နေ၏။ သို့သော် သူ့ကိုအောက်ကျခံပြီး သက်သာခွင့်တစ်ခုရရန်အတွက် ကျွန်တော် ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သူ ပြန်ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ တော်တော် နားလည်ရခက်တဲ့လူပဲ မစွတာ ပီယာဘီဒီ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိနေတဲ့ အမေရိကန် သံအမတ်တွေက လူ့အခွင့်အရေးဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သိပ်ခံတွင်းတွေ နေကြတယ်။ ခင်ဗျားကျတော့ အဲဒီကိစ္စကို သိပ် မယုံကြည်သလိုပဲ”

“ဘာလို့ မယုံကြည်ရမှာလဲ”

သူ ပြုံးသည်။

“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား မရှင်းလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကဲ... ကျွန်တော် မေးမယ်။ ဗားဂက်စ်သာ မကျဆုံးဘဲ သူပုန်တွေ တော်လှန်ရေး မအောင်မြင်ရင် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်မယ်ထင်လဲ”

“သိပ်တော့ ထူးခြားမယ် မထင်ပါဘူး။ သူ နည်းနည်းတော့ လျှော့သွား မှာပေါ့”

“အဲဒါ အမှန်ပဲ။ ခင်ဗျား ပြန်သွားသွားချင်း သူ့ညီကို ခေါ်တယ်။ အဲဒီ အခွေလည်း ရှိတယ်။ ကွပ်မျက်ပွဲတွေကို နှစ်ပတ်ရပ်ထားဖို့ သူ အမိန့်ပေးတယ်။ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်ပြီး ဆရာလေးယောက်ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မက်စ်တီဖို့ရွာ လူသတ်မှုအတွက် အရာရှိငယ် နှစ်ယောက်လောက်ကို ထိုးကျွေးလိုက်ဖို့ သူ အမိန့်ပေးတယ်”

သူ ပြောသည့်အချက်တွေကို ကျွန်တော် ယုံကြည်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို သဘောကျသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျား သူ့ကို အရမ်းသောက်မြင်ကတ်တယ်။ ဒီကြားထဲက သူ့ကို

မကူအညီပေးဖို့ ခင်ဗျား အစိုးရကို ခင်ဗျား တွန်းအားပေးနေသေးတယ်။ အဲဒါ ကာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ကျွန်တော်က အသံဖမ်းစက်ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...
“အဲဒီအထဲမှာ ပါသားပဲ။ သူ့ကိုရွံတာထက် ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ပိုရွံတယ်လေ”
သူက နားမလည်သေးသလို ခေါင်းယမ်းပြီး၊ ကျွန်တော် လက်ညှိုးထိုးကာ...

“ကဲ... ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအကြောင်းဆက်ပြောကြရအောင်၊ တော်တော် ကြာအောင် ဆွေးနွေးရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ ပြောကြတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ဘက်ကို လိုက်ဖို့လည်း မလိုဘူး။ ပြီးတော့ တစ်ယူသန့် ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးလည်း သိပ်ထိန်းမနေပါနဲ့။ ကျွန်တော်ရောက်လာတဲ့အတွက် ခင်ဗျား ပျော်နေတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားမှာ စကားပြောဖော် လိုနေတယ်။ ကျွန်တော် သုံးရက်လောက် မလာတာနဲ့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မျှော်နေတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျား မငြင်းနဲ့၊ ကျွန်တော် လိုရင်းတိုရှင်း ပြောမယ်။ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့နာမည်ကို ခင်ဗျားပေးပါ။ ပေးလည်း ပေးချင်နေတယ် မဟုတ်လား။”

“ဒီမယ် ကယ်လ်ဒီရွန်၊ မင်းဟာ ခါတိုင်းလိုပဲ ထင်ရာစွတ်တွေးပြီး ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အဟုတ်ကြီးထင်နေတဲ့ကောင်ပဲ”

“ဒီမယ် မစ္စတာ ပီယာဘိုဒီ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လူတစ်ယောက်ရဲ့နာမည် ပေးလိုက်တာနဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေ အကုန်သိမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိထား၊ အဲဒီတော့ ကျန်တဲ့လူတွေကို ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး။ နာမည်တစ်ခုပဲ ကျွန်တော်လိုချင်တယ်။ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ မသတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပညာပေးတော့ ခံရမယ်”

ကျွန်တော် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်သည်။
“ငါ သိတာပေါ့ကွာ။ နေပါဦး ဂျော်ဂျီအာရန်ကို အားကျပြီး အဲဒီနာမည် မင်း ယူထားတာ မဟုတ်လား”

သူ ဒေါပွသွားပုံရသည်။
“သူ့အတွေးတွေက ဘာမှ အကျိုးမပြုဘူး။ ကက်စထရီခေတ်မှာ သူဟာ ဘာမှသုံးလို့ ရတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်ကလည်း ဒေါပွပွနှင့် ဆက်ပြောသည်။
“သူကဗျာတွေ တိုင်းပြည်အကျိုးမပြုတာနဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ် ချလိုက်ရသတဲ့ လားကွာ၊ ပြီးတော့ ထောင်ထဲမှာ မင်းတို့ ညှဉ်းဆဲသေးတယ်”

သူက ရှေ့သို့ကိုင်လားပြီး အလေးအနက် စကားဆိုသည်။

“ဒီမယ် ခင်ဗျားကြီး ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင်စမ်း။ ဘယ် တော်လှန်ရေးမှာ ဖြစ်ဖြစ် အသားထဲက ထွက်တဲ့ လောက်တွေ ရှိတယ်။ ဦးနှောက် အမြှေးရောင်ရောဂါကို ကုဖို့ ကျွန်တော်တို့ မျောက်အကောင်ပေါင်၊ သန်းဝက် လောက် သတ်ခဲ့ရတယ်။ မျိုးနွယ်တစ်ခု တိုးတက်ဖို့အတွက် စတေးသင့်တဲ့ လူတွေကို စတေးရမှာပဲ။ ဘယ်နိုင်ငံမှာ ကြည့်ကြည့် တော်လှန်ရေးပြီးရင် လူတွေ ထောင်နဲ့ချိပြီး အဖမ်းခံရတာပဲ။ ပြီးတော့မှ တဖြည်းဖြည်း စစ်ထုတ်ရတာ။ တော်တော်များများဟာ တော်လှန်ရေးကို လက်ခံလာကြတယ်။ အဲဒီလိုလူ တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်လှုပ်ရှားနေကြတယ်”

“လက်မခံကြတဲ့လူတွေကျတော့ကော”
“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ နှစ်ရာထက် မပိုဘူး”

“လူနှစ်ရာရဲ့ အသက်ဟာ မင်းတို့အတွက် အသေးအဖွဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား”
သူ ပခုံးတွန့်သည်။ ကျွန်တော် ဆက်ပြီး သရော်သည်။

“မင်း ဆိုလိုတာက ငါ့မှာ မရှိတဲ့နာမည်တစ်ခု မင်းကိုပေးလိုက်ရင် မင်း သူ့ကို ဖမ်းမယ်။ ပြီးတော့ မင်းတို့ သူ့ကို ပညာပေးမယ်။ ဦးနှောက် ဆေးမယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ငါက အဲဒီအဖြစ်မျိုး အရောက်ခံမယ်တဲ့လား။ အဲဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့အသိဉာဏ်ကိုရော မင်းရဲ့အတွေးအခေါ်ကိုပါ ဖော်ကား တာပဲ”

သူ ခဏတွေသွားသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ အငတ်မထားဘူး။ မနိပ်စက်ဘူး။ မေးစရာရှိရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မေးမှာ။ ကဲ... ထားပါတော့လေ၊ ခင်ဗျား အကြောင်း ဆက်ပြောကြအောင်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လေယာဉ်ကွင်းကို ခဏခဏ သွားတာလဲ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ချက်ချင်းဆိုကျပ်သွားသည်။ လက်ပူးလက်ကြပ် အမိခံလိုက်ရသည့် အပြစ်ကျူးလွန်နေသော ကလေးတစ်ယောက်လို ခံစားလိုက် ရ၏။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“မင်း တခြားအကြောင်း ပြောချင်ပြော၊ ဒီကိစ္စ လုံးဝဆက်မပြောနဲ့”



ဆလိုကမ်

ဖိုဘရက်မ်

(ဆယ်ရက်မြောက်နေ့)

ကျစ်ကားပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ကျုပ်ဦးနောက်တွေ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ကျုပ်နံ့ဘေးမှာ ကွမ်လိုစီ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေကြတယ်။ ပေ ၀၂၀ ထောင်အမြင့်ကနေပြီး ဧရာမ လေတံခွန်ကြီးတွေဟာ လင်းတအုပ်ကြီးလိုပဲ ဝဲကာ ဝဲကာနဲ့ နိမ့်ဆင်းလာကြတယ်။ ကွမ်လိုစီက...

“နှစ်ဆယ် မကပါလားဗျ ဝိုလ်မှူးကြီး”

“နှစ်ဆယ်လေးကောင်၊ လေ့ကျင့်နေရင်း ဖျားမယ်၊ နာမယ်၊ ဒဏ်ရာရမယ် ဆိုရင် အစားထိုးဖို့ ကျွန်တော် လေးယောက် အပိုထည့်ထားတယ်။ သေသေ ချာချာကြည့်၊ သူတို့အားလုံး စက်ရပ်လိုက်ကြပြီ၊ ဆင်းလာကြလိမ့်မယ်”

လေတံခွန်အုပ်စုဟာ စက်ရပ်လိုက်ပြီးတာနဲ့ ခဏ သူတို့ ပရမ်းပတာ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းဆိုသလို လေးယောက် တစ်အုပ်စု ပြန်ပြီး တန်းစီ နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဝဲကာဝဲကာနဲ့ မြေပြင်ကို သူတို့ ဆင်းလာနေကြပြီ။ မြေပြင်မှာ ဧရာမ ကြက်ခြေခတ် အမှတ်အသားကြီးတွေ ဆေးဖြူနဲ့ ရေးထားတယ်။ သမံ တလင်းကွင်းပေါ်မှာ ကြက်ခြေခတ်အမှတ်အသားတစ်ခုနဲ့တစ်ခု မီတာ သုံးဆယ် ကွာတယ်။ ကွင်းတစ်ဖက်မှာ လူနှစ်ယောက်ရပ်ပြီး လက်ကိုင်ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းနဲ့ စကားပြောနေကြတယ်။ လေကာဝတ်ရုံတွေ ကိုယ်စီ ဝတ်ထားတယ်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ကွမ်လိုစီက...

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ အရပ်သားတွေလား၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တို့ကို လာပြီး အကူအညီပေးနေတာပါ။ ဝိုလ်မျှပ် ဆိုင်မွန်ဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီးပါပြီ”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“ပုပုတစ်ယောက်က လာရီနယူးမင်း၊ ရှည်ရှည်တစ်ယောက်က တရိုင်ယန် အလန်၊ နှစ်ယောက်စလုံး နာမည်ကျော် လေကြောင်း စွန့်စားရေးသမားတွေပေါ့”

ကွမ်လိုစီက မျက်ခုံးတွန့်ပြီး...

“တော်တော် ငယ်ကြသေးတာပဲ”

ကျုပ်က ရယ်ပြီး...

“နယူးမင်းက သုံးဆယ်ပြည့်တော့မယ်။ ဆယ်နှစ်နှစ်သားကတည်းက လေယာဉ်ပျံမောင်းလာတာ၊ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်မှာ လီယာကျက်မောင်းတယ်။ အဲဒီကတည်းက အက်ဖ် ၁၆ တို့၊ အက်ဖ် ၁၈ တို့ ၁၀၁၁ တို့ကို မောင်းလာတာ။ ကွန်းကော့တောင် မောင်းနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ရဟတ်ယာဉ် လေသူရဲလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ မိုးပျံဘောလုံးနဲ့ လေတံခွန် လေ့ကျင့်ရေးမှာ အတော်ဆုံး သင်တန်း ဆရာပဲ။ အတ္တလန်တိတ်သမုဒ္ဒရာကို မိုးပျံဘောလုံးနဲ့ သုံးယောက် ဖြတ်ကူးတဲ့ အထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်လေ”

“ဪ... သူလား၊ ကြားဖူးတယ်၊ ကြားဖူးတယ်”

“အလန်ကလည်း သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ပဲ။ သူလည်း ကမ္ဘာကျော် လေသူရဲ တစ်ယောက်ပဲ။ ပြီးတော့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ပြိုင်ပွဲတွေမှာ အမြဲတမ်း ပါခဲ့တဲ့ ကောင်ပေါ့။ အင်္ဂလိပ်ရေလက်ကြားကို စက်မဲ့လေယာဉ်နဲ့ ပထမဦးဆုံး ဖြတ်သန်း ခဲ့တာသူပေါ့”

ကွမ်လိုစီက ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောတယ်။

“သူ့အကြောင်းလည်း ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်။ သူတို့ကို ဘယ်လိုပေးမလဲ”

“မစ္စတာကွမ်လိုစီ၊ ဒီလိုအလုပ်မျိုးအတွက် ဒီလိုလူငယ်တွေကို ခင်ဗျား ဘာမှ ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ သူတို့ နှစ်ယောက်က လေတံခွန် လေ့ကျင့်ရေးမှာ အတော်ဆုံး ဆရာနှစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော့်လူတွေထဲမှာ တချို့ပဲ စီးဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံး ချက်ချင်းတတ်သွားမှာပါ။ မပူပါနဲ့၊ ဟော ဟိုမှာ... ကြည့်”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ပထမအုပ်စု နှစ်စုက အရင်ဆင်းလာတယ်။ တစ်နာရီ ဆယ်မိုင်နှုန်းလောက် တိုက်နေတဲ့ လေထဲမှာ ဆင်းလာကြတော့ ကြည့်လို့သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ သမံတလင်း ကွင်းပြင်ထဲကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ကျတယ်။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကြက်ခြေခတ်ရဲ့ ညာဘက်ယွန်းယွန်းမှာ ကျတာ များတယ်။ တစ်မီတာ နှစ်မီတာလောက်ပဲ ကွာတယ်။ မီတာ သုံးဆယ်လောက်မှာ သွားကျတာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ လေသူရဲတွေဟာ ချက်ချင်း သူတို့ရဲ့ ဆိုင်းကြိုးတွေ၊ အနှောင်အဖွဲ့တွေထဲက ပြေးထွက်လာပြီး တန်းစီလိုက်ကြတယ်။ နောက် တစ်မိနစ်အတွင်းမှာ ဒုတိယ အသုတ် အလားတူ ဆင်းလာကြတယ်။

ကျုပ်က ကျေနပ်တဲ့လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“မဆိုးဘူး... သိပ်နိပ်တယ်”

ဆရာနှစ်ယောက် လေသူရဲတွေကို စကားပြောနေတယ်။ ကွမ်လိုစီက...

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ရအောင်”

“ခဏလေး... ခဏလေး၊ သူတို့ သင်တန်းချိန်ကလေး ပြီးပါစေဦး မစ္စတာကွမ်လိုစီ”

သူစီးကရက်ထုတ် မီးညှိပြီး...

“ဗိုလ်မှူးကြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို တရိုတသေ ဆက်ဆံနေဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ကွမ်လိုစီ”

“မိုက်ပဲ ခေါ်ပါဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ... မိုက်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆိုက်လက်စပ် ခေါ်ပါ”

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပိုရင်းနှီးသွားတယ်။ ခဏထိုင်စောင့်ပြီး အတန်ကြာမှ သူက...

“ကြည့်ရတာတော့ လွယ်သလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညဆိုရင်တော့ ဆင်းရဲ ခက်မလားပဲ။ ပြီးတော့ တိုက်ပွဲမှာဆိုရင် ပိုခက်လိမ့်မယ် ထင်ကယ်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီည လာကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

သူတို့အားလုံး တန်းဖြုတ်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့အထဲက နှစ်ယောက် ကတော့ လေတံခွန်ကြီးတွေဆီ ပြန်သွားပြီး စက်နှိုးတယ်။ ပြီးတော့ ပြေးလမ်း ပေါ် လှိုမ့်သွားပြီး ကောင်းကင်ကို ပြန်တက်သွားတယ်။ အလန်နဲ့ နယူးမင်း

ကျုပ်တို့ဆီ လျှောက်လာတယ်။ ကျုပ်က မိတ်ဆက်ပေးတော့ အလန်က ရှက် သလိုလို လုပ်နေတယ်။ အိမ်ဖြူတော်က ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလွန်အမင်း အရိုအသေ ပေးနေတယ်။ နယူးမင်းက အရမ်းတက်ကြွနေပုံနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်။ ကွမ်လိုစီ တစ်ယောက်အားရနေပုံပဲ။ အပြန်အလှန် လေးစားမှုပေါ်လွင်တဲ့တစ်ခဏ ပါပဲ။ ကွမ်လိုစီက ကျေနပ်နေတဲ့ လေသံမျိုးနဲ့...

“မောင်ရင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်။ မောင်ရင်တို့ လုပ်နေတဲ့အလုပ်ဟာ သိပ်ကြီးမြတ်တဲ့ အလုပ်ဆိုတာ မြဲမြံမှတ်ထားကြပါ”

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လူတော်တွေဗျ” လို့ ကျွန်တော် ဝင်ထောက် ပေးလိုက်တယ်။

နယူးမင်းက ပြုံးပြီး...

“ခင်ဗျားလူတွေက ချက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်တဲ့လူတွေပဲ ဆိုက်လက်စပ်၊ နောက်တစ်ပတ်ဆို သူတို့ကို သိကြားမင်းဆီ လွှတ်လို့ရပြီ”

အလန်က ဧရာမ လေတံခွန်ကြီးနှစ်ကောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“ဘရန်းနဲ့ ကားကို နာရီဝက် ထပ်ကျင့်ခိုင်းထားတယ်။ ဒါပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ နားတော့မယ်။ ညကျမှ တစ်ခါမောင်းမယ်”

“ကောင်းပြီ အလန်၊ တို့ညစာ စားပြီးမှ ပြန်တွေ့မယ်။ ဟေ့... လာရီ၊ ရဲဘော်အားလုံး ဒီကို ခေါ်လိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

လာရီ ပြေးသွားတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ အုပ်စုလိုက် ချီတက်လာကြတယ်။

“ကျုပ်ကို နောက်ဆုံးရတဲ့ ထောက်လှမ်းရေး သတင်းပေးပါဦး မိုက်”

“ပေးမယ်... ပေးမယ်၊ များများစားစား မရဘူးဗျ။ ဒီည လေကျင့်ခန်း ကြည့်ပြီးမှ အဲဒီအကြောင်း ဆွေးနွေးတာပေါ့ ဆိုက်လက်စပ်၊ နှစ်မစ်ကိစ္စ ခင်ဗျားရဲ့ အမြင်ကိုတော့ ကျွန်တော် အတိုက်အခံ ပြောပြီးပြီ၊ သမ္မတကတော့ သဘော ကျပုံပဲ။ အမိန့်တော့ မပေးသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ လုပ်စရာတွေ ကြိုလုပ်ဖို့ ပြော လိုက်ပြီ၊ အခုဆို နှစ်မစ်ကြီး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းရဲ့ အစွန်ဆုံးကို မောင်းသွားပြီ၊ တိုက်လေယာဉ်တွေ လိုအပ်မှပဲ ပျံခိုင်းတော့မယ်။ ဒုတိယထောက်လှမ်းရေး ပြုဟ်တုတစ်လုံး ကပ်လွှတ်ထားတယ်။ ကောင်းကောင်းလုံလောက်ပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ်။ ညကျရင် မိုက် သူတို့အားလုံးနဲ့ တွေ့လိုက်ပါ။ ခုတော့

အုပ်စုမှူးတွေကို တွေ့စေချင်တယ်”

ဧရာမ စီ-၅ ကုန်တင်လေယာဉ်ကြီး ပျံတက်သွားပုံကို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ကြည့်နေကြတယ်။ ကွင်းထဲမှာ ဒီကောင်ကြီး တက်သွားပုံကို ဂိုဒေါင်ကြီးတစ်လုံး ပျံတက်သွားသလား ထင်ရတယ်။ အော်ပြီး တက်သွားတဲ့ အသံကြီးကလည်း ကြောက်စရာ လန့်စရာ၊ စီ ၅ ကြီး တော်တော်လှမ်းလှမ်းရောက်သွားလို့ အသံ ဝေးသွားတော့မှ ကျုပ် စကားစလိုက်တယ်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး မိုက်၊ ကျုပ် လူမည်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ခင်ဗျား သမ္မတကို ကြိုပြောမထားဘူးထင်တယ်”

သူက ပြုံးပြီးတော့...

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ပြောမထားဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် သူ့အခန်းထဲ ဝင်ခါနီးကျမှ အဲဒီကိစ္စ သတိရတာ။ မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း စွတ်ဝင်သွားတာ”

“ခင်ဗျား ဆူခဲမထိဘူးလား”

“မဆူပါဘူး။ တစ်ခုပဲဝေဖန်တယ်။ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်ကြီးတဲ့၊ အဲဒါက အသားရောင်ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိမှာပါ”

လေယာဉ်ကြီး မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ တစ်ဖက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်တော့ အုပ်စုမှူးလေးယောက် တန်းစီနေတာ တွေ့ရတယ်။ ငါးမိတာ အကွာမှာ သတိအနေအထားနဲ့။

ကွမ်လိုစီက သူတို့ကို တခြားဂြိုဟ်သားတွေကို ကြည့်သလို ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တယ်။

“မစ္စတာ ကွမ်လိုစီ... ခင်ဗျား၊ သူက စကာဆာ၊ ဟိုဘက်က ဗိုလ်ကြီး မွန်ကာဒါ၊ ဟိုဘက်က တပ်ကြပ်ကြီး ကာစတင်နီဒါ၊ ဟိုဘက်က ဗိုလ်ကြီး ဂိုမက်စ်”

သူတို့အားလုံး တောင်အမေရိကတိုက်သားတွေဖြစ်နေလို့ သူ့အံ့ဩဟန် မတူဘူး။ သူတို့မျက်နှာတွေက ကျုပ်ထက် ကြောက်စရာကောင်းနေလို့ အံ့ဩတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

စကာဆာက ပုပု။ ကိုယ်နေဟန်က လေတိုက်လျှင် လဲမည့်ပုံ။ ဒါပေမဲ့

မျက်နှာက ကျောချမ်းလောက်သည့် မျက်နှာမျိုး။ လက်သီးထိုးပွဲတွေ အကြိမ်ကြိမ် နှဲလာသလား၊ အဆိပ်ငွေ့ ဖုံးဒဏ်ခံထားရသလား မသိ။ ပုံစံကတော့ တစ္ဆေသရဲ ကားတွေထဲက လူတွေထက် ကြောက်စရာကောင်းသေးတယ်။ မွန်ကာဒါကလည်း ခပ်ပုပုပဲ။ အလေးမသမား တစ်ယောက်လို ပခုံးနဲ့ လက်မောင်းတွေက လူနဲ့ မလိုက်အောင် ကြီးနေတော့ ကြောက်စရာကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အမာရွတ်ကြီးက ဘယ်ဘက်မျက်လုံးအောက်ကနေ မေးစေ့အထိပဲ။ မျက်လုံးတွေက ပီကာဆို ဓဏ ဓဏဆွဲတဲ့ လူပုံတွေထဲက မျက်လုံးမျိုးတွေ။ ကာစတင်နီဒါက ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်။ ခဲတံလုံးလောက်ရှိတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးနဲ့။ ပြုံးလိုက်လျှင် ပိုပြီးရက်စက်မည့်ပုံ ပေါ်လာ တယ်။ ဂိုမက်စ်က လူချော။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်ရင်း မျက်ချင်းမျက်နှာ လွှဲပစ်ရမယ့်မျက်နှာမျိုး။ ကျွန်တော် စကားစလိုက်တယ်။

“ကဲ... ရဲဘော်တို့။ မင်းတို့အားလုံး မစ္စတာကွမ်လိုစီကို သိကြတယ်။ ဒီည လေ့ကျင့်ခန်းကို သူ လာကြည့်လိမ့်မယ်။ မင်းတို့ရော၊ မင်းတို့လူတွေရော အစွမ်းကုန် လုပ်ပြရလိမ့်မယ်”

အသံလေးသံ တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်လာ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျား”

ကွမ်လိုစီက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဝင်ပြောတယ်။

“ကြိုးစားကြကွာ... တို့အားလုံး မောင်ရင်တို့ကို အားကိုးတယ်”

သူတို့ကို တန်းဖြုတ်လိုက်ပြီးတော့ ဂျစ်ကားပေါ်ကို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပြန်တက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်စခန်းကို မောင်းနေရင်း သူက...

“ခင်ဗျား ဒီလူတွေကို ဘယ်ကသွားရှာတာလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“သူတို့အားလုံး ကျုပ်တို့တပ်ထဲကပဲ မိုက်၊ စကာဆာနဲ့ ဂိုမက်စ်က မက္ကဆီကို ကပြားတွေ၊ ကာစတင်နီဒါနဲ့ မွန်ကာဒါက ကျူးဘားသွေး ပါတယ်။ အားလုံး စပိန်လို ပြောနိုင်ကြတယ်”

“အင်း... နားလည်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ရွေးတာကိုး”

“ဘာသာစကားကိစ္စလည်း ပါတယ်။ အဓိကကတော့ ဒီကောင်တွေအားလုံး တိန်တိန်မြည်တွေ၊ ခေါင်းဆောင်မှုလည်း ကောင်းကောင်းပေးနိုင်တယ်”

“ကျန်တဲ့လူတွေကော သူတို့လိုပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့... သူတို့ပုံစံတွေချည်းပါပဲ”

“အားလုံး တောင်အမေရိက တိုက်သားတွေချည်းပဲလား”

“ဟာ... အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူမျိုးပေါင်းစုံပါပဲ။ လူမည်းနှစ်ယောက်၊ အိန္ဒိယနတ်ယောက်၊ အနောက်အိန္ဒိယ ကျွန်းစုသား နှစ်ယောက်”

သူက ခေါင်းယမ်းပြီး...

“ဟင်... ခင်ဗျား အုပ်စုကလည်း လူမျိုးပေါင်းစုံပါလား”

ကျုပ် ရယ်မိတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး မိုက်၊ တစ်ဝက်လောက်က လူဖြူတွေပါ”

“အဲဒီလေးယောက်ကို ခင်ဗျား ဘယ်မှာတွေ့လာတာလဲ ဆိုက်လက်စ”

“တစ်နေရာစီမှာ တွေ့တာခင်ဗျ။ အထူးတပ်ဖွဲ့တွေမှာ သူတို့နဲ့တွဲမိတာ၊ ကျန်တဲ့လူတွေနဲ့လည်း အဲဒီလိုပဲ။ တကယ်စွန့်စားရမယ့် စစ်ဆင်ရေးတွေမှာ သူတို့ချည်းပဲလေ။ အသေခံတပ် ဖွဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း စာရင်းပေးတဲ့ နာမည်တွေ ကြည့်လိုက်ရင် သူတို့ပဲ။ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ကောင်တွေ”

“သွေးဆာနေတဲ့ လူမျိုးတွေလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ပြောရင် အံ့ဩမလား၊ ဂိုမက်ဇိက ဂီတသမား၊ သီချင်းကြီးတွေမှ ကြိုက်တာ၊ ခင်ဗျား နားထောင်ဖို့ အချိန်ရရင် ဂီတအကြောင်း မနားတမ်း သူ ပြောပါလိမ့်မယ်။ စကာဆာက ကျောင်းဆရာ၊ သူတို့ပုံစံနဲ့ သူတို့အဖွဲ့တွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

အတော်ကြာ စကားပြတ်သွားပြီးမှ သူ စကားပြန်စတယ်။

“ဒီမယ်... ဆိုက်လက်စ၊ ကျွန်တော် ဒီည လိုက်ကြည့်ဖို့ ပြဿနာ မရှိ ပါဘူးနော်။ ဟိုတယ်မှာ နေရတာ စိတ်ပျက်လွန်းလို့ဗျာ”

“မရှိပါဘူး မိုက်၊ အဖော်ရှိတာ ကျုပ်အတွက် ပိုကောင်းတာပေါ့”

ညဆယ်နာရီကျော်ကျော်။ မျှော်စင်ကြီးတစ်ခုရဲ့ အလယ်ထပ်။ သူနဲ့ ကျုပ် ရပ်ကြည့်နေကြတယ်။ ကျုပ်တို့နောက်မှ အလန်နဲ့ နယူးမင်းက လေတိုက်နှုန်း အကြောင်း ပြောနေကြတယ်။ ကွမ်လီစီက ဆောက်ထားတဲ့ စန်ကာလီသံရုံးနဲ့ သံရုံးဝန်ထမ်း အိမ်ရာတွေကို ငုံ့ကြည့်နေတယ်။ နံရံကအစ တစ်ပုံစံတည်း။ စကေး ကိုက်ဆောက်ထားတာ။

“ဒါတွေအားလုံး လေးရက်အတွင်း အပြီးဆောက်တာ၊ ဟုတ်လား”

“နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပဲ ကြာတယ်ခင်ဗျ။ အားလုံး သုံးထပ်သားတွေ ကင်းဘတ်စတွေနဲ့ လုပ်တာ။ ဒါပေမဲ့ အကွာအဝေး အတိုင်းအထွာတွေက အားလုံး ဟိုအတိုင်း ကွက်တိပဲ။ တကယ်မြန်တဲ့ကောင်တွေ၊ ပင်လယ်နီကို နှစ်ခြမ်း ဖွဲ့မိုင်၊ ရင်လည်း ဒီကောင်တွေ ချမှာပဲ ထင်တယ်။ ကဲ... ကျုပ် ရှင်းပြမယ်”

ကျုပ်က အောက်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး...

“မွန်ကာဒါရဲ့အုပ်စုက ဟောဟို... ထမင်းစားဆောင်ရဲ့နောက်မှာ ဆင်းမယ်။ ကာစတင်နီဒါက ဝန်ထမ်းအိမ်ရာနားမှာ ဆင်းမယ်။ စကာဆာက ဟိုဘက် တန်းလျားတွေနားမှာ ဆင်းမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဂိုမက်ဇိရဲ့အုပ်စုက ပေတစ်ထောင် မှာပဲ ဝဲနေမယ်။ ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းမယ်။ ပထမ သေနတ်သံကြားတာနဲ့ စက်ရပ်ပြီး သံရုံးဝင်းထဲကို ပတ်ပတ်လည်ဆင်းပြီး လက်ပစ်ဗုံး မိုးရွာချမယ်။ ခေါင်မိုးပေါ်က ကောင်တွေကို လျှပ်တစ်ပြက် ရှင်းပစ်လိုက်မယ်။ သူတို့ လေတံခွန် တွေမှာ သေးပေမဲ့ သိပ်စူးတဲ့ မီးမောင်းလေးတွေ တပ်ထားပေးမယ်။ သူတို့အဖွဲ့က သူတို့ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ဟောဟိုကွက်လပ်မှာ ဆင်းပြီး နောက်ကလိုက်လာမယ့် ရဟတ်ယာဉ်အတွက် နေရာယူပြီးသား ဖြစ်ရမယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာမှ ရဟတ်ယာဉ်ရောက်မှာလဲ”

“နောက်ဆုံး လေတံခွန်ဆင်းတာနဲ့ နှစ်မက်ဇိကနေ သူတို့ ပျံတက်လာမှာပဲ။ လေးငါးမိနစ်ပဲ ကြာမှာပါ။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ တိုက်လေယာဉ်တွေနဲ့ ရေတပ် သင်္ဘောတွေ တပ်ဖြန့်ပြီး တရကြမ်း ဝင်လာကြမယ်”

“စတဲ့အချိန်နဲ့ ပြန်ထွက်မယ့်အချိန် ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

“ရှစ်မိနစ်ကနေ ဆယ်မိနစ်ပဲ ကြာမယ်”

သူက ဆောက်ထားတဲ့ အခန်းပုံစံကို သေသေချာချာပြန်ကြည့်တယ်။

“အချိန်က တော်တော်မှောင်တယ်နော် ဆိုက်လက်စ”

“ကျုပ်တို့ ချာတိတ်တွေကို ညကြည့်မျက်မှန်တွေ အားလုံး တပ်ပေး ထားတယ်ခင်ဗျ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းလို မဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ အဲဒီမျက်မှန်တွေဟာ အလုပ် လုပ်လို့တော့ ရတယ် မိုက်”

“သူတို့ ဘာလက်နက်တွေ သုံးမလဲ”

“ဓားရယ်၊ အင်ဂရမ်အသံတိတ်ပြောင်းပိုပါတဲ့ စက်သေနတ်ရယ်၊ လက်ပစ်ဗုံး မျိုးစုံရယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ယုံမလားမသိဘူး။ တစ်လုံးထိုးသေနတ်၊ အဲဒီ

သေနတ်ဟာ တချို့နေရာမှာ ဘယ်သေနတ်မှလိုက်မမိအောင် အသုံးကျတယ်။ အုပ်စုတစ်စုမှာ တစ်လက်ပါမယ်”

ကျုပ်က နာရီကြည့်တော့ သူက မေးတယ်။

“သူတို့ ဆင်းချိန်ရောက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရောက်ပြီ၊ ဘယ်လောက်အဝေးကို ခင်ဗျား လှမ်းမြင်နိုင်မလဲ ကြည့်လေ”

နှစ်မိနစ်လောက် အမှောင်ထဲကို သူ စိုက်ကြည့်တယ်။ ပထမ တစ်နေရာကို စိုက်ကြည့်တယ်။ နောက် တခြားတစ်ဖက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ သူ မှတ်ချက်ချတယ်။

“ခင်ဗျား လူတွေ နောက်ကျနေပြီထင်တယ်”

ကျုပ်က တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောလိုက်တယ်။

“မကျဘူးခင်ဗျ။ သူတို့ ရောက်နေကြပြီ...”

ကျုပ်က သူ့ကို ငွေတိုက်ရုံးဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။ အရိပ် မည်းမည်းနှစ်ခုပဲ ကျလာတယ်။ နောက်တစ်နေရာကို ကျုပ် ထိုးပြလိုက်ပြန်တယ်။ အရိပ်မည်းမည်းတွေ အိမ်ရာဘက်ကို ပြေးသွားနေကြတယ်။ တချို့က တိုက်တန်း လျားတွေဘက်ကို ပြေးသွားနေကြတယ်။

“ဟာ... ဘယ်လို ဘယ်လို လုပ်ပြီး”

ကျုပ်တို့ရှေ့ကိုနှစ်ဆယ်အကွာလောက်မှာ အရိပ်နှစ်ခု ထပ်ကျလာလို့ သူ ပြောလက်စ စကားပြတ်သွားတယ်။

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာတော့ သူ စကားပြတ်သွားပြန်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်းပဲ ကျုပ်တို့ခေါင်းပေါ်မှာ အလင်းတန်းကလေး စူးစူးဝါးဝါး ပေါ်လာပြီး အဆောက်အအုံ ခေါင်မိုးတွေပေါ်ကို တစ်ချက်ဝှေ့လိုက်တယ်။ ဆက် တိုက်ပဲ ပေါက်ကွဲသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်။ ကွမ်လို့စီက ထိုးမှောက်ချလိုက်တယ်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မိုက်၊ လက်ပစ်ဗုံး အတုတွေပါ”

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မီးတွေ မှောင်ကျသွားချိန်မှာ တစ်နေရာကို ကျုပ် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြန်တယ်။ သံအမတ်ရဲ့ ရေကူးကန်ပုံသဏ္ဍာန် ကွက်လပ် နံဘေးမှာ နောက်ဆင်းလာတဲ့ အုပ်စု၊ ချက်ချင်းပေါက်ကွဲသံတွေ၊ သေနတ်သံတွေ

ပွက်လောရိုက်သွားတယ်။ နှစ်မိနစ်အကြာမှာ မီးတွေ ပြန်လင်းလာတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ကျုပ်တို့ခေါင်းပေါ်က စက်သံကြားရပြီး ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး၊ ဘွားခနဲပေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ထိုးဆင်းလာတယ်။

ရဟတ်ယာဉ်ပန်ကာရွက်ကြီး တဖြည်းဖြည်းနုေးပြီး ရပ်သွားချိန်မှာ မည်းမည်းအရိပ်နှစ်ဆယ် ပြန်ပြီး ပြေးထွက်သွားကြတယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာ စက်သေနတ်ကိုယ်စီနဲ့။ အော်သံတွေ ပေါက်ကွဲသံတွေ အဝီစိပွက်သလို ဆူညံ သွားတယ်။

“သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တွေလေ”

“ဘုရား... ဘုရား”

ကွမ်လို့စီက အောက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီးတော့ စိတ်ညှိုးခံရသူတစ်ယောက်လို မပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်က သူ့ဘက်လှည့်လိုက်တယ်။ ကျုပ် နောက်မှာ အလန်နဲ့ နယူးမင်းက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးလို့။

“သူတို့က ကျုပ် ဒါရိုက်တာလုပ်နေတဲ့ ဇာတ်ကားကို သဘောကျနေ ကြတယ်လေ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ၊ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တွေဆိုတာ”

“ဘာရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး မိုက်၊ ကျုပ် နာမည်ပေးထားတာပါ။ ညကြီး မင်းကြီးမှာ လေထဲပျံနေတဲ့ မည်းမည်းသတ္တဝါတွေဟာ သွေးဆာနေတဲ့ ဖုတ်ကောင် တွေနဲ့ တူလို့လေ”

“ဟာ... သေတော့မှာပဲ။ ဒီည အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ အားလုံး ကျုပ်အခန်းထဲမှာစုပြီး အရက် သောက်ကြတယ်။ ကျုပ်က မသောက်ချင်နေရော၊ သောက်မိရင်လည်း အမူး သောက်တတ်တဲ့ကောင်မျိုး၊ အရက်ကောင်တာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထင်းရှူးသား တွေနဲ့ ရိုက်ထားတယ်။ အမြင့်က အနေတော်ပဲ။ ခြေထောက်တင်စရာတွေ ဘာတွေနဲ့ အပျံစားဗျ။

နယူးမင်းနဲ့ အလန်က တစ်ခွက်စီချပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ အတွဲ ရှာကြမယ် ထင်ပါရဲ့။ အလုပ်စပြုဆိုတာနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ကျုပ်တို့နဲ့အတူ နှစ်မိနစ်အပေါ် လိုက်ခဲ့ရမှာကိုး။ လေတံခွန်ကြီးတွေနဲ့ စက်တွေကို ပထမတန်းစား ဖြစ်အောင် ပြန်စစ်ဆေးရဦးမှာ မဟုတ်လား။

ကွမ်လုံစီကို မကြည့်ဘဲ လွယ်တော့မလွယ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်တွေကလည်း အရပ်သားတွေကို မတော်တဆ ထိခိုက်မိမှာ စိုးရိမ်နေကြတယ်။

တတိယဝိစကီခွက်ကို ကျုပ် မော့နေပြီ။ ကွမ်လုံစီကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။ မှိုင်သွားလိုက်၊ ရွှင်လာလိုက်နဲ့ စောစောက မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေတာများလား မသိဘူး။

လှေကျင့်ခန်းကို ကျုပ်အနေနဲ့ ကျေနပ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မမြင်လိုက်တာတွေရှိတယ်။ ကျုပ် သူ့ကို မပြောဘဲ ထားလိုက်တယ်။ စကာဆာရဲ့ အုပ်စုဆင်းတာ သိပ်နေရာမမှန်ဘူး။ ငွေတိုက်ရုံးနဲ့ရုံးနဲ့ လွတ်ရုံကလေးရယ်၊ မွန်ကာဒါရဲ့ အုပ်စုက တစ်မိနစ်တိတိ နောက်ကျတယ်။ ပြီးတော့ မီးမောင်း စထိုးတဲ့အမြင့်က မှားနေတယ်။ မြင့်လွန်းနေတယ်။ စစ်ဆင်ရေးအချိန်က လေးမိနစ်နဲ့ပြီးရမှာ နည်းနည်းပိုကြာသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်း တက်လာမှာပါ။ ဆယ်ရက်လုံးလုံး အချိန်ရသေးတာပဲ။ သူ့ကို ဒါတွေ ပြောမနေတော့ဘူးလေ။ သမ္မတကို ပြန်ပြောတဲ့အခါ သူ့စိတ်ထဲမှာ မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောပါစေပေါ့။

“ကျွန်တော် နားမလည်တာ တစ်ခုရှိတယ် ဆိုက်လက်စ်”

“ဘာများလဲ မိုက်”

“မှောင်တယ်ဆိုပေမဲ့ အလင်းရောင် ရှိသလောက်တော့ ရှိနေတာပဲ။ သူတို့ ဆင်းလာတာကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေလျက်သားနဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ နှစ်ယောက်လာကျမှ မြင်တယ်။ ကျွန်တော့်မျက်စိ ဒါလောက် မညံ့ဘူး။ အဲဒါ ဘယ်ဖြစ်လို့လဲဗျ”

သူ့ခွက်ထဲကို လက်သုံးသစ်လောက် ထပ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

“ဒီလို ရှိတယ်မိုက်၊ ကျုပ်တို့ အဲဒီကိစ္စစမ်းသပ်ပြီးပြီ၊ တစ်ယောက်ယောက် ကောင်းကင်မှာ လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းကို မော့ကြည့်တယ်ဆိုပါတော့၊ ဘယ်တော့မှ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်ကို မကြည့်ဘူး။ လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီပဲ ကြည့်တယ်။ ကျုပ် ကောင်တွေက ခင်ဗျား ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်က ကျလာတော့ မျက်စိအောက် ရောက်မှပဲ ဘွားခနဲ တွေ့တော့တာပေါ့။ အသံလည်း မကြားရတော့ ကြိမြိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးလေ၊ ဒါပါပဲ”

သူက ဝိစကီကို တစ်ကျိုက်မော့ရင်း စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ...

“အင်း... နားလည်ပြီ၊ နားလည်ပြီ၊ နေဦး... ကျွန်တော်တစ်ခု မေးဦးမယ်။ လူအင်အား ထပ်မတိုးတော့ဘူးလား။ သေချာအောင်လေ”

“မဖြစ်ဘူး မိုက်။ လူများလေ အန္တရာယ်များလေပဲ။ အောက်က ပိုပြီး သိလွယ်တယ်လေ။ ပြီးတော့ ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးသွားနိုင်တယ်”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဒီည လှေကျင့်ခန်းဆင်းတာကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ မငြင်းတော့ပါဘူး”

“ကဲ... ကျုပ်တို့ စစ်ဆင်ရေး လုပ်ဖြစ်မလား၊ လုပ်ဖြစ်ဖို့ အလားအလာ ရှိသလား”

သူ့အမူအရာ ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။ လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို လှည့်ပြီး ကစားနေသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချပြီး...

“သမ္မတအနေနဲ့ကတော့ ခင်ဗျားကို အရမ်းသဘောကျနေတယ်။ ဗိုလ်ချုပ် တွေလည်း မေးခွန်းတွေ အများကြီးမေးတယ်။ သူတို့တွေတောင် အနေရကျပ်နေ ကြတယ်။ ဒီည လှေကျင့်ခန်းအကြောင်း မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ပြောလိုက်ရင် ပိုပြီး သဘောကျသွားဦးမယ်။ တိုက်ပွဲဆင်ဖြစ်ရင် ခင်ဗျားကို သုံးဖို့ ခုနစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းလောက် ရှိပါတယ်။ တိုက်ပွဲဆင်ဖြစ်ရင်...”

သူ့အမူအရာမှာ စောစောကလို မရွှင်တော့၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန်၊ သူ့ခွက် ထဲတွင် လက်ကျန်မရှိတော့။

“နေဦးဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ပွဲမဆင်ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒီတစ်နည်းပဲ လုပ်စရာ ရှိတော့တာပဲ”

သူ ချက်ချင်း တုံ့ပြန်တယ်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သဘောထားက ရှုပ်ထွေးနေသေးတယ်”

သူ ပွင့်ထွက်လာတော့မယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလောဖို့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သတိပေးလိုက်တယ်။ ကက်ဆက် ထဖွင့်လိုက်တော့ ခပ်မြူးမြူး သီချင်းသံ ထွက်လာတယ်။ ကျုပ်က ကပ္ပလီသံစစ်စစ်နဲ့ လိုက်ဆိုတယ်။

“စစ်သားဆိုတာ သူတို့ဘဝ ရိုးစင်းလွန်းတယ်။ အမိန့်ကို နာခံမယ်”

သူ မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်၊ မူးစပြုနေပြီ။

“ဟုတ်တယ်ဆိုလက်စ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ခု အားကျနေတာဗျ၊

“ဗျားအလုပ်ကို ခင်ဗျား အရမ်းပိုင်တာပဲ”

“ခင်ဗျားလည်း ခင်ဗျားအလုပ် ခင်ဗျား ပိုင်ပါတယ် မိုက်”

သူ သက်ပြင်းချတယ်။

“ကျွန်တော် လုပ်ရမယ့်အလုပ်က သိပ်ဘေးကျပ်နဲ့ကျပ်ဖြစ်နေတယ်။ သိပ် သတိထားနေရတယ်။ ခင်ဗျား နိုင်ငံရေးကို ဘာမှနားမလည်ဘူးနော်။ သောက် လကားအလုပ်ဗျ သိလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် နိုင်ငံရေးတော့ နကန်းတစ်လုံးမှ မသိဘူး။ နေပါဦး။ ဒီကိစ္စနဲ့ နိုင်ငံရေးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သူ ပြုံးတယ်။ တဖြည်းဖြည်း မှဲပြုံးဖြစ်သွားပြီး မေးတယ်။

“ကွန်ရက်ဒီတက်စလာ ဆိုတဲ့နာမည် ကြားဖူးသလား”

“ကြားဖူးတာပေါ့။ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်ကြီး မဟုတ်လား။ သမ္မတနောက်မှာ အမြဲရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေ။ ရန်ပုံငွေ ရက်ရက်ရောရော အမြဲထည့်တယ်။ ကျုပ်တို့ သမ္မတကို ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဘဝကတည်းက စပြီး ကူညီခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့မှာ သားသုံးယောက်ရှိတယ်။ အကြီးကောင်က သူနဲ့ အတူတူ လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ လုပ်တယ်။ ဒုတိယကောင်က နိုင်ငံရေးထဲမှာ၊ အငယ် ဆုံးအာနီးက စီအိုင်အေမှာ။ သတင်းဟာ လုပ်ငန်းရဲ့ ခွန်အားတစ်ရပ်ဆိုတာ သူ သိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သားတွေကို ဖြန့်ထားတာ၊ အာနီးက စန်ကာလို သုံးပန်း ထဲမှာ ပါနေတယ်”

“အင်း... ဟုတ်သားပဲ။ အဲဒီနာမည် ကျုပ် တွေ့လိုက်တယ်။ ဆက်စပ် မကြည့်မိလို့”

“သတင်းစာတွေကလည်း မသိအောင် တမင် ဝါးတားတား လုပ်ထားကြ တယ်လေ”

“ဒီတော့ ဖအကြီးက ကယ်ဆယ်ရေး ကော်မန်ဒိုလွှတ်ရင် သူ့သားကလေး အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုပြီး သမ္မတကို ဖိအားပေးတယ် ဆိုပါတော့”

ကျွန်တော့်အထည့်ကိုမစောင့်တော့ဘဲ ဝီစကီကို သူ့ဘာသာသူ ငဲ့တယ်။ လက်တွေ့ မသိမသာတုန်နေတာကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိတယ်။

“ဟုတ်တယ် ဆိုက်လက်စံ။ ဖိအားပေးတာထက် သူ့အကြောင်းပြချက်က ကောင်းနေတယ်။ အီရန်သုံးပန်းတွေ ဆယ့်လေးလအကြာမှာ အဖိတ်အစဉ် မရှိဘဲ

အားလုံး လွတ်လာကြတာကို သူက ထောက်ပြတယ်။ အငယ်ဆုံးကောင်ကို သူ အချစ်ဆုံးလေ။ ဒါကြောင့် အတင်းကန့်ကွက်နေတယ်”

ကျုပ် ဒေါသတွေ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းကြပ်ခွပ် ထလာတယ်။

“သမ္မတက နားယောင်နေတယ်ပေါ့လေ။ ခင်ဗျားဆိုလိုတာ အဲဒီအတိုင်း မဟုတ်လား။ ဘာလို့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ”

သူက ခေါင်းယမ်းပြီးတော့...

“အဲဒါက ကြာပြီလေ။ နိုင်ငံရေးဩဇာလေ ဆိုက်လက်စံ။ ဒါပေမဲ့ စိတ် မပျက်ပါနဲ့။ သိပ်လှတဲ့ အရှုပ်အထွေးတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် သမ္မတ အာရုံတစ်မျိုး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

ကျုပ် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ သူ့စကား အဆက်ကိုပဲ စောင့်နေ လိုက်တယ်။ သူ စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ညှိပြီး မီးခိုးတွေနဲ့ ဖန်ခွက်ထဲ မှုတ်ထည့် နေတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သံအမတ် ပီယာဘိုဒီက ကျူးဘားကို သိပ်ပိုင်တဲ့လူ၊ ကျူးဘားအရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် စီအိုင်အေကို သူ အကြံပေးရတာချည်းပဲ။ ကက်စထရိုကို ဆော်ဖို့ ဧရာမ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို ကျူးဘားအစိုးရပိုင်းက ထိပ်သီးတွေ တော်တော်များများပါတယ်။ အဲဒီနာမည်တွေ ပီယာဘိုဒီ သိတယ်”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ။ ဒီလူက ဘယ်တော့မှ ပြောမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး။ သူပုန်တွေကလည်း သံအမတ်မို့ အကြမ်းဖက် မညှဉ်းဆဲရဲဘူး။ ဒီလိုမဟုတ်လား”

ဘားကောင်တာပေါ်မှာ တံတောင်ဖြင့် ထောက်လိုက်ပြီး သူ ခေါင်း ညှိတ်တယ်။

“မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဆက်တည်းမှာ အရှုပ်အထွေးတစ်ခုဝင်လာတယ်။ သူတို့မှာ ကျူးဘားကို ပေးစရာကြွေးတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကက်စထရိုကို သူပုန်တွေက မျက်နှာလုပ်ရတော့မယ်။ ဒီတော့ ပီယာဘိုဒီကို ထိုးကျွေးမယ်”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့လဲ”

“စန်ကာလိုမှာ ကျွန်တော်တို့သူလျှို တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိတယ်။ သံရုံး ဝင်းထဲမှာ တစ်ယောက်ထည့်ထားတယ်။ အဲဒီကောင်လေးဆီက ကျွန်တော်တို့

နောက်ဆုံးသတင်းတွေ ရနေတာလေ။ ပြီးတော့ လေဆိပ်မှာ တစ်ယောက်။ သူတို့ အာဏာသိမ်းပြီးနောက်ပိုင်း ဝင်လာတဲ့ လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းတဲ့ ခရီးသည်တွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ကျွန်တော်တို့ရတယ်။ ရေကြောင်းနဲ့လေကြောင်း ကျွန်တော်တို့ မပိတ်ခင်ရက်ပိုင်းလေ။ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံမှာ ဂျော်ဂျီကယ်လ်ဒီရွန် ဆိုတဲ့ကောင် ပါတယ်”

သူက ခေါင်းကို နောက်လှန်ပြီး ကျုပ်ကိုတည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း...
“ကက်စထရီရဲ့ နာမည်ကျော်ထောက်လှမ်းရေးပေါ့၊ တော်လည်း တကယ် တော်တယ်”

“ဒါဆို အဲဒီကောင် သံရုံးထဲ ရောက်နေတယ်ပေါ့”
“နှစ်ရက်တစ်ခေါက်၊ သုံးရက်တစ်ခေါက် လာတယ်။ ရိက္ခာကားကြီးရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ လူမမြင်အောင် လိုက်လာတာ”

“သူ့ကို ကျုပ်တို့လူတွေက ဆော်ထည့်လိုက်လို့ မရဘူးလား”
“သူ့အနားမှာ အမြဲအစောင့်ချထားတယ်။ ကက်စထရီက နောက်တစ်ယောက် အကူထပ်ပို့ချင်ရင်တောင် ထပ်ပို့ထားမှာ”

“သူကလည်း အမေရိကန်သံအမတ်ကိုတော့ မနှိပ်စက်တန်ကောင်းပါဘူး”
“လုံးဝအကြမ်းမဖက်ဘူး၊ ဒီကောင်က စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးကို သုံးတာ၊ အဲဒါ သူ့လက်နက်ပဲ။ ပီယာဘိုဒီကို ဘောင်းဘီတိုကလေးပဲ ပေးဝတ်တယ်။ ဝတ်လစ်စလစ်နီးပါးပဲ။ တစ်နေ့ တစ်ခါပဲ ဝက်စာသာသာကျွေးတယ်။ တိုက်ပိတ် ထောင်သားအနေနဲ့ ထားတယ်”

“ခွေသား၊ ဒီမယ်... မိုက်၊ သံအမတ်ဆိုတာ ထိပ်တန်းအရာရှိလေ၊ ဒီလို ထားရင် ကြောင်သွားမှာပေါ့”
သူ သက်ပြင်းချတယ်။ စီးကရက် တစ်လိပ်ထပ်ညှိပြီး...

“ပီယာဘိုဒီရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို စိတ်ပညာရှင်တွေ တစ်ဖွဲ့ကြီး လေ့လာ ကြတယ်။ မနေ့က အပြီးသတ်အစီရင်ခံစာ ထွက်လာတယ်။ ဒီအစီရင်ခံစာကြောင့် ဝါရှင်တန်နိုင်ငံရေးလောကတစ်ခုလုံး အိပ်မပျော်စားမဝင် ဖြစ်ကုန်တယ်”

“အဲဒီလောက်ပဲလား မိုက်”
“ပြောပြမယ်လေ၊ ဒီလူ့ဘဝက တော်တော်အဖြစ်ဆိုးခဲ့တာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ဖြစ်ခဲ့တာ။ သူ ဘယ်တုန်းကမှ လက်မထပ်ခဲ့ဖူးဘူး။

တော်တော့ အရမ်းတော်တယ်။ သူ့ဘဝကို စာအုပ်ပုံထဲမှာ မြှုပ်နှံတာတယ်။ စာ ရေးတယ်။ ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေး အပြင်းစားသမား ဖြစ်လာတယ်။ တစ်ယူသန် ဆန့်ကျင်ရေးသမား ဖြစ်လာတယ်။ လူ့လောကရဲ့ စည်းအပြင်က လူ ဖြစ်လာတယ်။ ကက်လ်ဒီရွန်လို ကောင်မျိုးရှေ့မှာ သူဟာ သားကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်သွားနိုင် တယ်လို့ စိတ်ပညာရှင်တွေက သုံးသပ်ပြထားတယ်”

စိတ်ပညာရှင်များရဲ့ နိဂုံးစာပိုဒ်ကို သူရွတ်ပြသေးတယ်။
“ဒီလို ကြိုးတိုက်အကျဉ်းသား ဘဝမျိုးမှာ ဆက်ထားပြီး စိတ်ဓာတ်ရေးရာ အရ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံရရင် သူ၏စိတ်နေ လုံးဝချွတ်ယွင်းသွားစရာအကြောင်း ရှိတယ်တဲ့” ဗျား”

သူနဲ့ ကျုပ် အကြာကြီး စကားပြတ်သွားတယ်။ ကွမ်လီစီ နောက်တစ်ခွက် ထပ်ထည့်တယ်။ နောက်ဆုံး ကျုပ်က မှတ်ချက်ပေးလိုက်တယ်။

“အင်း... သမ္မတကြီးအနေနဲ့လည်း တော်တော်ရွေးရဓကံမယ့် ကိစ္စပဲ။ အိပ်လို့မှ ပျော်ရဲ့လား မသိဘူး”

သူ ပြုံးတယ်။
“ကျွန်တော်တော့ သိပ်မထင်ဘူး။ သူ အနုစိတ် ပြန်တွက်နေမှာပဲ။ တစ်ခု သေချာတာကတော့ စစ်ဆင်ရေးကိုတော့ လုပ်ချင်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ သဘောထားကို ကျွန်တော် အကဲခတ်လို့ရတယ်။ ရုရှားထက် ကျူးတားကို အရင် ရှင်းပစ်ချင်တာ။ အမေရိကန်ရဲ့ တံခါးဝမှာ လာပြီး စော်ကားနေတဲ့နိုင်ငံလို့ သူ့စိတ်ထဲ ထင်နေတာ”

“သူ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မယ်ထင်လဲ”
“ဘယ်လိုမှ မဆုံးဖြတ်ပါဘူး”
“မဆုံးဖြတ်ပါဘူး... ဟုတ်လား”

သူက သရော်ပြီး ပြုံးပြီး...
“ငါ့ရက် ခြောက်ရက် သူ စောင့်ကြည့်မယ်။ အဲဒီအတောအတွင်းမှာ စီအိုင်အေက အလုပ်တစ်ခု လုပ်မယ်”

သူက ဖန်ခွက်ကို ငုံ့ကြည့်နေရင်း ဆက်ပြောတယ်။
“ဒီမယ်... ဆိုက်လက်စ်၊ သမ္မတကို အကဲခတ်ရတာနဲ့ ဟိုက ပီယာဘိုဒီ မရူးဘဲ ဒီက ကျွန်တော် ရူးသွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“သူတို့ဘာလုပ်ကြမှာလဲဗျ”

သူ ခေါင်းကို သွက်သွက်ယမ်းပြီး...

“ခု ဘာဖြစ်နေပြီလဲ သိလား။ သိပ်နှုတ်လုံတယ်လို့ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေခဲ့တဲ့ကောင်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ကျမှ အာချောင်မိနေတယ်”

အသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး နှိမ့်ပြီး ကျုပ် မေးလိုက်တယ်။

“ကျုပ်အသက်အန္တရာယ်ကို ခင်ဗျား စိုးရိမ်တာလား မိုက်”

“မဟုတ်ဘူး ဆိုက်လက်စံ၊ ထားပါလေ... ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူနဲ့မှ မဆွေးနွေးသင့်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်မှာပါ”

ကျုပ် သက်ပြင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ချလိုက်တယ်။

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ် မိုက်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ သမ္မတ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ ပထမဆုံးဆင်းရမယ့် လူဟာ ကျုပ်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ပထမဆုံး သေရမယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်ပဲဖြစ်ရမယ်”

နောက်တစ်ခါ အကြာကြီးငြိမ်သွားပြီး သူ နောက်တစ်လိပ် ညှိပြန်တယ်။ ကျုပ်ကို သူ တစ်ခုခုပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလို့ သိလိုက်တယ်။

“ဒီလိုဗျာ၊ သံရုံးဝင်းထဲမှာရှိနေတဲ့ သူလျှိုကို အသုံးပြုပြီးတော့ သူ့ကို အဆိတ်ခတ်သတ်ကြလိမ့်မယ်”

“ကျူးဘားကောင်ကိုလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ပီယာဘိုဒီကို”

ကျုပ်နားကို ကျုပ် မယုံသလို ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ကို ကျုပ် ကြောင်ကြည့် နေမိတယ်။ သူက ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ပြီး...

“ရှုရှုပေါက်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

လို့ပြောပြီး သူ ထသွားတယ်။ ခေါင်းထဲမှာ အသံတွေ ဆူညံနေသလိုပဲ။ သူ သိုင်းကွက်နင်းပြီး ပြန်ဝင်လာတော့ ကျုပ် စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့...

“ကျုပ်တို့သမ္မတက သံအမတ်တစ်ယောက်ကို အဆိပ်ကျွေးသတ်မယ့် ကိစ္စ ခွင့်ပြုမယ်လို့ ခင်ဗျားပြောချင်တာလား မိုက်”

သူက အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပုံနဲ့ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါပြီး...

“ဟာ... အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ကလား”

“ဒါဆို သူ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ စီအိုင်အေက လုပ်နေတာပေါ့”

“ဟာ... အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး”

“မိုက်... ခင်ဗျားဟာက ဒါဖြင့် ဘာလဲဗျ”

“သောမတစ်ဘက်ကန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြားဖူးသလား”

ကျုပ်က သရော်တော်တော်လုပ်ချင်တာနဲ့ ဒါးလက်စံက ကောဝါးတို့ကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်မဟုတ်လား”

လို့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။ သူက မရယ်၊ အတည်ပေါက်နဲ့ ဆက်ပြောတယ်။

“ဘုရင်က သူရဲကောင်းတွေရှေ့မှာ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်မသက်မသာနဲ့ ဒီဘုန်းကြီးရူးကို မောင်မင်းတို့တစ်ယောက်ယောက်က ဖယ်ရှားပေးနိုင်ကြဘူး လားလို့ ပြောတယ်တဲ့။ ဘုရင့်သူရဲကောင်းတွေက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးဘက်ကန်ကို သွားသတ်လိုက်ကြတယ်။ ဒီသတင်း ကြားတော့ ဘုရင် အရမ်းတုန်လှုပ်သွားတယ်။ တကယ်တုန်လှုပ်တာလား၊ တုန်လှုပ် ချင်ယောင် ဆောင်တာလား ဆိုတာတော့ ကာယကံရှင်မှပဲ သိမယ်လေ။ အဲဒီလိုပဲ ဆိုက်လက်စံ၊ ခုလည်း စီအိုင်အေက အဲဒီအချိုးမျိုး ချိုးနေတာပဲ။ တိုင်းပြည် အတွက် အသက်စွန့်သင့်တယ် ဘာညာ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်မျိုး သုံးပြီး လူ တစ်ယောက်ကို သူတို့ နှုတ်ပိတ်ကြမလို့လေ”

“မိုက်ရိုင်းလိုက်တာဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဆိုက်လက်စံ”

“အဲဒီအစည်းအဝေးမှာ ခင်ဗျား ပါသလား”

“ပါတာပေါ့။ အကြောက်အကန်ကို ကန့်ကွက်တာပေါ့”

သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျုပ် သေသေချာချာကြည့်လိုက်တယ်။ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မယ့် လူစားမျိုးလို့ ကျုပ် ယုံသွားတယ်။

“သမ္မတကို နှစ်ယောက်တည်းတွေ့တဲ့အချိန်မှာ မလုပ်သင့်ကြောင်း ရှင်းလင်း မပြဘူးလား”

“ဘယ်နေ့ပဲမလဲဗျာ”

“အဲဒီတော့...”

သူက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်တယ်။ ကျုပ်က သူပြောတာတွေ စဉ်းစားနေတုန်း သူ စကားဆက်တယ်။

“တော်တော်ကြမ်းတဲ့လမ်းကို ဖြတ်ပြီးမှ သမ္မတ ဖြစ်လာကြတာ။ အဲ...”

■ တင်မောင်မြင့်

...ပြီးတဲ့ နောက်ကျတော့ ပိုကြမ်းတဲ့လမ်းကို လျှောက်ကြရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာလဲဗျ”

“စန်ကာလိုမှာပဲ၊ အဆိပ်တစ်မျိုး သူတို့ရှာကြတယ်။ လေးငါးရက် ကြာမှ
မဖြေထွက်တယ်။ ခင်ဗျား ယုံမလားတော့ မသိဘူး။ ကိုကင်းက ထုတ်တဲ့
မဆိပ်တဲ့ဗျား။ ကိုကင်းအဆိပ်တစ်စစ် တစ်စက်သောက်မိရုံနဲ့ ငါးမိနစ်အတွင်း
သေနိုင်တယ်တဲ့”

“ခွေးသားတွေ မအောင်မြင်ပါစေနဲ့ဗျာ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအတိုင်း ဆုတောင်းနေတာပဲ”

သူက နာရီကို ငဲ့ကြည့်ပြီး...

“ဟာ... သေတော့မှာပဲ။ တစ်ရေးတော့ မေးမှဖြစ်မယ်”

ဖန်ခွက်ထဲက လက်ကျန်မော့၊ စီးကရက်တိုကို ထိုးခြေပြီး အခန်းထဲက
ထွက်သွားတယ်။

□

ကျော်ဂျီ

စန်ကာလို

(ကိုးရက်မြောက်နေ့)

ကုန်းတွင်း အနောက်ရမ်းလေသည် အရာတိုင်းကို လွင့်စဉ်သွားမတတ် ပင်လယ်
ကမ်းခြေတစ်ဝိုက်တွင် တိုက်ခတ်နေ၏။ မိုင်ငါးရာအကွာ ကျူးဘားကျွန်းဆီမှ
တိုက်လာသည့် လေကြမ်း၊ သံရုံးဝင်းထဲတွင် ညအိပ်ပြီး ကျူးဘားအကြောင်း
ကျွန်တော် ပြောနေသည်မှာ နှစ်ရက်ရှိခဲ့ပြီ။ သူနှင့် ငြင်းသည်၊ ဈေးသည်၊
မြောက်သည်၊ ဘာအဖြေမှ မထွက်၊ ဆက်လုပ်ရဦးမည်။ သည်တိပ်ခွေကို နားထောင်
ပြီးတော့ ဖြစ်နိုင်ခြေတွေကို ပြန်တွက်ရဦးမည်။

ဟိုတယ်ခန်း၏ဝရန်တာတွင် ကျွန်တော် ထွက်ရပ်နေသည်။ အချိန်က
ညနေဆည်းဆာ၊ အလင်းရောင် နုနုဖျော့ဖျော့ကလေး ကျန်နေချိန်၊ ကျူးဘား
နေဝင်ချိန်နှင့် တစ်ပုံစံတည်း။ အလှကြီးလှနေသည့် ဆည်းဆာ၊ သိပ်စိတ်ကူး
ယဉ်ချင်စရာကောင်းသည့် တစ်ဒင်္ဂါ။ သို့သော် ခဏမျှသာ။ ကမ္ဘာလှည့်ကြီးဖြင့်
ရုတ်ခြည်းအုပ်ချလိုက်ကဲ့သို့ ရှိ၏။

ကျွန်တော် မပျော်တော့။ ဝမ်းနည်းခြင်းတော့ မဟုတ်။ ဝမ်းနည်းခြင်းဟာ
စိတ်ဓာတ်နှင့်ဆိုင်ပြီး ပျော်ရွှင်မှုမရှိတော့ခြင်းက ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ မပြည့်စုံမှုဟု
ကျွန်တော်ထင်သည်။ ထိုတစ်ဒင်္ဂါတွင် ခံစားမှုကို သရုပ်ခွဲကြည့်ချင်နေ၏။ သို့သော်
မလွဲမရှောင်သာဘဲ ပီယာဘိုဒီ ခေါင်းထဲဝင်လာပြန်၏။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်ဓာတ်တွေ ကျလာခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ကို ကျွန်တော် ယုတ္တိဗေဒနှင့်ရော အတတ်ပညာနှင့်ပါ ထိုးဖောက်၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ သူ့ကို ကျွန်တော်ထက် သာသည်ဟုတော့ မထင်ပါ။ သို့သော် မညံ့သည်မှာ သေချာ၏။

တိပ်ခွေကို နားထောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အကြာကြီး စကားပြောဖြစ် ကြသည်။ ကောက်ချက်အမျိုးမျိုးဆွဲသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ထက်ပိုပြောသည်။ ဒါသည်ပင် သူ့အတတ်ပညာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က စိတ်ကူးထားသည်ထက် စကားတွေ ပိုများနေမိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်ပြောချင်တာကို ပြောနေမည်။ ချူဆီထည့်ရမည်သူက ကျွန်တော် မဟုတ်လား။ သူနှင့် ရင်းနှီးမှု ရသည်ထက် ရအောင် လုပ်ရမည် မဟုတ်လား။

သူ ကျွန်တော်ကို မေးခွန်းတွေ ပြန်ထုတ်သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်တော် အဖေအကြောင်းတွေ သူ့ကို ပြောပြနေမိ၏။ အဖေ့ကို ဘယ်လောက် မုန်းတီးခဲ့ ကြောင်းများ၊ အဖေ၏ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုများ၊ အဖေနှိပ်စက်ပုံများ စသည် စသည်၊ အဖေ့ကို အရင်းရှင်စနစ်နေရာမှာထားပြီး နာနာကြည်းကြည်း ကျွန်တော် ပြောပြသည်။

အဖေသည် အရင်းရှင်စနစ်ကို နို့သက်ခံစို့ပြီး နို့ခန်းသည့်အခါတွင် နို့မျက်သည့် ကလေးတစ်ယောက်လို တကျည်ကျည်ငိုနေသည့်လူစားမျိုးဖြစ်ကြောင်းများ။ သူ စပိန်ကို ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် ကျန်ခဲ့သည်။ မဒရစ်တွင် မူးပြီး မောင်းရာမှ ကားတိုက်သေဆုံးကြောင်း ကြားတော့ ကျွန်တော် လုံးဝ မငိုကြွေးခဲ့။

ပီယာဘိုဒီက ကျွန်တော်လက်မှ ရွှေလက်စွပ်ကလေးလို လက်ညှိုးထိုး ပြပြီး မေးသည်။

“အဲဒါ မင်းအဖေလက်စွပ် မဟုတ်ဘူးလား။”

ကျွန်တော်က မဟုတ်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ လက်စွပ်က အဘိုး၏ အဖိုးတန်လက်စွပ်။ အဘိုးအကြောင်း ဆက်ပြောပြနေမိ၏။ အဘိုးကလည်း အရင်းရှင်။ ဧရာမ မြေပိုင်ရှင်ကြီး။ သို့သော် အဘိုးက အဖေ့လို နို့သက်ခံစို့သည့် လူစားမျိုးမဟုတ်။ သတ္တိကောင်းသည်။ အပြောင်းအလဲဒဏ်ကို ခံနိုင်သည်။ သူ့မိဘတွေအကြောင်း ပြန်မေးတော့ တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ပြောပြသည်။ သူ ပြောပုံက အုတ်နံရံတွင် မထင်ရှားတော့သော ပန်းချီကားတစ်ချပ်အကြောင်းပဲ။

ပြောနေသည်နှင့် တူ၏။ ခံစားမှု လုံးဝမပါ။

သို့သော်လည်း သဘောတရားရေးရာများကို ပြောဖြစ်ကြ၏။ ဗားဂက်စ်၏ နောက်ဆုံးစကားများအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်ဖော်ပေးလိုက်သည်။

“ကမ္ဘာ့အစွန်အဖျားပိုင်းဟာ မြေပြန့်မြေညီ မဟုတ်ဘူး။ ကွေ့ကောက် တွန့်လိမ်နေတာ၊ ပြီးတော့ သူ့ဘာသာသူ အရည်ပျော်သွားတာ”

သည်အချက်ကို ကိုင်ပြီး အနှစ်သာရအဖြစ် ကျွန်တော်က ဆွေးနွေးသည်။ ကျွန်တော်က ကျူးဘားဟာ မြောက်ကိုရီးယား မဟုတ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ ရုရှလည်း မဟုတ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ခံထားသည့် မိုရှယ်လစ် ဝါဒသည် လူ့အခွင့်အရေးကို အသိအမှတ်ပြုသည့် ဝါဒဖြစ်ကြောင်း၊ ယခင်အစိုးရ ခေတ်နှင့် ယခု တိုးတက်ပြောင်းလဲနေသည့် လူနေမှုအဆင့်အတန်းအကြောင်း ကျွန်တော် ရှင်းပြသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ကျွန်တော် အဖြေရာကြည့်သည်။ နားလည်မှု တစ်စိတ် တစ်ပိုင်းများ တွေ့ရလေမလား၊ ကြင်နာမှုကလေးများ တစ်ပိုင်းတစ်စ မြင်ရလေ မလား၊ စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့ရ။ တစ်ချိန်တုန်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွဲစွဲ လမ်းလမ်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့်လူနှင့် ကျွန်တော်ရှေ့မှ ထိုလူကြီးသည် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်သလို ဖြစ်နေ၏။

မကြာသေးခင်ကမှ ဗားဂက်စ်ကို ရွတ်ချခဲ့သူ၊ လူမဆန်သူအဖြစ် ရှုမြင်ခဲ့သူ။ တိပ်ခွေကို ကျွန်တော် သူ့ရှေ့တွင် ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့အသံကို ပြန်နားထောင်သည်။ ကလေးတွေကို သွေးအေးအေးဖြင့် သတ်ပုံ၊ ကွန်မြူနစ် တံဆိပ်တပ်ပြီး အပြစ်မဲ့သူတွေ ပစ်သတ်ခံရပုံ၊ စသည် စသည်။

ကျွန်တော် ကျောထဲ စိမ့်သွားသည်။ တိပ်ခွေထဲမှထွက်နေသော အသံသည် အားမာန်အပြည့်၊ ခွန်အားအပြည့်ဖြင့် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကို ဝေဖန် ပြနေခြင်းပါကလား။

ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျစ ပြုလာပြီ။ ကျွန်တော့်တွင် နောက်ဆုံးအားကိုး ဧရာ လက်နက်တစ်ခုသာ ကျန်တော့၏။ သည်လက်နက်ကို ထုတ်သုံးပြီး အလုပ် မဖြစ်လျှင် ဘာမှမျှော်သင့်စရာ မကျန်တော့။ သည်လက်နက်ကိုသုံးဖို့ သူနှင့် ပိုရင်းနှီးအောင် လုပ်ရမည်။ ကျွန်တော်ကို သူ အားကိုးလာအောင် လုပ်ရဦးမည်။ နည်းလမ်း ရှိကိုရှိရမည်။ သူ ဒါးလက်စစ်လေဆိပ်ကို ဓဏဓဏသွားသည့်

ကိစ္စ ကျွန်တော် ပြန်တွေးသည်။ သိပ်အရေးကြီးသည့် နောက်ခံသမိုင်းကြောင့် ရှိရမည်။ တစ်ခါသွားလျှင် အကြာကြီးနေသည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သွားပြီး အကြာကြီးနေသည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သွားသည်။ အေဘီစီ လေကြောင်း ကုမ္ပဏီမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော် လေ့လာခိုင်းထားသည်။ ဘယ်သူ့ကို လာတွေ့ တာလဲ။ ဘယ်သူ့ကို လာစောင့်တာလဲ။

ကျွန်တော့်နောက်ဘက်မှ တံခါးပွင့်လာသည်။ အတွင်းဘက်မှ လေအေး၊ စက်ငွေ့ အပြင်သို့တိုင် ပျံ့ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ သူ လာရပ်ပြီး လက်ရန်းတွင် တံတောင်နှင့် ထောက်သည်။ ပင်လယ်ပြင်သည် ပုစွန်ဆီရောင် ပြေးနေပြီး သူ့မျက်နှာသို့ ရောင်ပြန်လာဟပ်နေ၏။

ကျွန်တော် မပျော်နိုင်ခြင်း အကြောင်းရင်းက သူ့ကြောင့်လည်း ပါ၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်နေမိပြီလား။ သည်အတွေးမျိုးဝင်လာတော့ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ သူ အကဲခတ်မိပုံရသည်။ ကျွန်တော် အရမ်းရှက်သွား၏။ သူပုံစံကို ကျွန်တော် နားလည်သည်။ တဖြည်းဖြည်း လက်သည်းတွေ ပေါ်လာ နေသည်ကို မြင်နေရပြီ။ ညက ရှင်းရှင်းကြီး တွေ့လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

ဘာမျှဒက်ဇက် အလုပ်လုပ်ရင်း ညစာကို နောက်ကျစွာ စားလေ့ ရှိသည်။ သူ့လူယုံတော်တွေကို ဖိတ်ပြီး စကားပြောရင်း စားလေ့ရှိသည်။ စကားပြောသည် ဆိုရာတွင်လည်း သူပြောသမျှ နားထောင်ခြင်းဖြစ်၏။

ရောဘတ်ကို ဘာမျှဒက်ဇက်သည် ဖီဒယ်လ်ကက်စထရီအသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာမည့်သူမဟုတ်လား။ ညက ကျွန်တော်တို့ကို ဖိတ်သည်။ သည်ညလည်း ဖိတ်ထားသည်။ သူသည် သူ၏ အာဏာနှင့် အရှိန်အဝါကို အများရှေ့တွင် ထုတ်ပြလိုသည့်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ အင်းနက်ဇ်ရှေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် ပြိုင်သလို လိုလည်း သူလုပ်ချင်သည်။ ကျွန်တော့်ကို လေးစားသမှုပြုသော်လည်း ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင် လုပ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသိသာသာ ပြသည်။

အင်းနက်ဇ်ကို ရဲဘော်မဟု သူခေါ်ပြီး ညတုတု လုပ်သည်။ မချော ကလည်း သိသိသာသာ တုံ့ပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပူပူလောင်လောင် ခံစားရ၏။ ကျွန်တော်လိုကောင်က ဒီလိုဖြစ်ရမည်တဲ့လား။ ဘာကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်စားမျိုးမဟုတ်လား။ ဖီဒယ်လ် မှန်နေပြီကော။ သူ့စကားကို ကျွန်တော် နားထောင်ဖို့ ကောင်းခဲ့သည်။

အင်းနက်ဇ်က...

“ဘယ်လောက် အားရစရာကောင်းသလဲ ဂျော်ဂျီ”

“ဘာအားရစရာလဲ”

“ခု မြင်နေတွေ့နေရတာတွေလေ။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို အပြောင်းအလဲ လုပ်နေတဲ့ မြင်ကွင်းလေ။ အဲဒီမြင်ကွင်းအလယ်မှာ အင်းနက်ဇ်တို့ ရောက်နေတာ မဟုတ်လား။ ပြီးသွားတာတွေ၊ ရှေ့လာမယ့် စီမံကိန်းတွေ၊ သမိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ထွန်း နေတာလေ”

ကျွန်တော်က အောင့်သက်သက်နှင့်...

“သမိုင်းက ကျူးဘားမှာ ဖြစ်သွားပြီးပြီလေ။ နေပါဦး။ မင်၊ ဒါတွေ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားဘဲနဲ့”

“ဟိုမှာနဲ့မတူဘူးလေ။ ကက်စရီထက် သူက ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါတယ်။ ငယ်လည်း ငယ်တယ်”

“ဘာမျှဒက်ဇက် သောက်ရမ်းတွေ လျှောက်လုပ်နေတာပါကွာ”

သူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး

“ဂျော်ဂျီ... ရှင်ဟာ ဟိုအမေရိကန်ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေတာမဟုတ်လား။ မလွယ်ကြောမှာ ပြနေတယ်မဟုတ်လား။ ထပ်ပြီးကြိုးစားလေ။ ညကတောင် ရောဘတ်တို့က ပြောနေသေးတယ်။ ရှင့်ကို သူ အားကိုးပါတယ်တဲ့။ မြန်မြန် အောင်မြင်ပါစေတဲ့။ ကဲ... သွားကြရအောင်လေ။ နောက်ကျနေပြီ”

ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ် ခဏလေး စဉ်းစားစရာရှိလို့ အထဲမှာ စောင့်နေကွာ၊ ကိုယ် လာ ခဲ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

သူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ညှစ်သည်။ ပြီးတော့ နားရွက်ကို နမ်းပြီး ပြန်ဝင်သွားသည်။ အင်းနက်ဇ်က ဘယ်တော့မှ ရေမွှေးမသုံး၊ သို့သော် သူ့ကိုယ် နဲ့က အမြဲမွှေးပျံ့နေ၏။

ရှက်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူနေ၏။ ကျွန်တော့်အာရုံကို အဝေးကြီးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ပီယာဘိုဒီဆီ ရောက်သွား၏။ သူ လေယာဉ် ကွင်းသို့ သွားသည့်ကိစ္စကို ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားသည်။ သည်ကိစ္စ ပေါ့ပေါ့ သေးသေးမဟုတ်ကြောင်း အားလုံး လက်ခံထားကြသည်။

သည်အခန်းထဲက စုန်းမဆီက ကျွန်တော် လစ်မှဖြစ်မည်။ သည်ကိစ္စကို ကျွန်တော် အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်စဉ်းစားသည်။ သို့သော် အင်းနက်စ်၏ မျက်နှာက ပေါ်ပေါ်လာပြီး ကျွန်တော်ကို နှောင့်ယှက်နေသည်။ ဘာမျှဒက်စ်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်နှာအနေအထား၊ ညှို့မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေခြင်း။ တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်မိသည်။ မနာလို ဝန်တိုစိတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး လောင်ကျွမ်းမတတ် ပူလောင်သွား၏။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်ခေါင်းထဲတွင် အလင်းတန်းတစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွား၏။ မနာလိုဝန်တိုစိတ်... မနာလိုဝန်တိုစိတ်။

အမျိုးသမီးကို သူ မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ။ ဒါ ကျွန်တော် သိထားပြီး ပြီလေ။

ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်သွားသည်။ စိတ်တံခါးတစ်ရွက် ပွင့်သွားပြီ။ ဘယ်ရမလဲ၊ ဂျော်ဂျီကယ်လ်ဒီရွန်ပဲ။ အခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် လူမရှိ၊ ကျွန်တော် အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“အင်းနက်စ်”

သူမ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာသည်။

“ကိုယ် သံရုံးသွားမလို့”

“ဘာ... နန်းတော်မှာ ဧည့်ခံပွဲရှိတယ်လေ။ နာရီဝက်ပဲ လိုတော့တယ်”

“သောက်ဧည့်ခံပွဲထက် အရေးကြီးတယ်။ ကိုယ် သံရုံးမသွားလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဒီမှာတော့ တစ်ယောက်တည်း မနေခဲ့နိုင်ဘူး။ ဧည့်ခံပွဲကို သွားမှာပဲ” ကျွန်တော်က အိတ်ကိုကောက်ကိုင်ပြီး...

“သဘောပဲလေ”

တံခါးဝရောက်မှ သူ နောက်က လှမ်းပြောသည်။

“ရှင် ခုလိုလုပ်တဲ့အတွက် နောင်တရစေမယ် သိလား၊ ဂျော်ဂျီကယ်လ်ဒီရွန်”

ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်ကျဲကျဲရပ်နေရာမှ ပြောခြင်းဖြစ်၏။ လက်သည်များ အတိုင်းသားပေါ်လာပြီး သူ့မျက်လုံးများတွင် အဖြေကို ကျွန်တော် တွေ့နေရပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဝမ်းနည်းသွား၏။

“ကိုယ်သိတယ် အင်းနက်စ်၊ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်”

*

ကျွန်တော်ရောက်လာတော့ ပီယာဘိုဒီ အံ့ဩသွားသည်။ သို့သော် စိတ် အနှောင့်

အယုက် ဖြစ်ပုံတော့ မရ။ အခန်းထဲမှ ခပ်ဆဆ ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်လာ၏။ မုတ်ဆိတ်ဖြူတွေ ရှည်သည်ထက် ရှည်လာနေပြီ။ မျက်နှာပိုကျသွားသလို ထင်ရ၏။ သူ့ဘောင်းဘီတိုကလေး စိုရွဲနေသဖြင့် ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်သည်။ ချက်ချင်း သူ့မျက်နှာ တည်သွားသည်။

“သောက်ရေကို ချွေသောက်ပြီး ကျန်တာကလေးနဲ့ ပက်လာတာလေကွာ”

ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်း သူ့အခွင့်အရေးတွေကို တောင်းဆိုပြန်သည်။

လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော၊ သူ့အစိုးရအနေနဲ့ရော တောင်းဆိုခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ သည်တစ်ခါ ရည်ရွယ်ချက်တစ်မျိုးဖြင့် ပြောနေသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားရ၏။

ကော်ဖီမှာလိုက်ပြီး ခါတိုင်းလိုပင် အခြားသုံးပန်းများ နေကောင်းထိုင်သာ ရှိကြကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ အပြင်လောကအခြေအနေမေးတော့ ကျွန်တော် ခပ်ဝါးဝါးအဖြေမျိုး ပေးလိုက်သည်။

အမေရိကန်အစိုးရ အကူအညီအားလုံး ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီး စနစ်ကာလီပိုင် အမေရိကန်ဘဏ်များမှ ငွေတွေကို ချိပ်ပိတ်လိုက်သည်။ ရေလမ်းနှင့် မလကြောင်း ပိတ်ဆို့လိုက်ကြောင်းနှင့် နစ်မစ်ဖို လေယာဉ်တွေ အလာကျသွားကြောင်းတော့ ကျွန်တော် ထည့်မပြောဘဲ ထားလိုက်သည်။

မက်စီကိုနဲ့ ကပြားကောင်လေး ကော်ဖီယူလာပေးသည်။ ကော်ဖီရွက်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး သူ ချက်ချင်းယူသောက်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်အကဲခတ်နေသည်။ ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်း ဟုတ်နိုင်မလား။ ကျွန်တော် အသိဉာဏ် တစ်ဒင်္ဂလင်းလက်မှု မှန်နေပြီလား။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင်ရှိနေသည့် ထိုအဘိုးအို၏ ဦးနှောက်တံခါး နည်းနည်းကလေးပွင့်ပြီဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်ထိုးဖောက်ရမည်။

အဲ... ကျွန်တော့်အထင် မှားပြီဆိုလျှင်တော့ သူ ကျွန်တော့်ကို တေးလို သတ်မှတ်တော့မည် မုချ။ ရှေ့ဆက် အလုပ်လုပ်ဖို့ သိပ်စက်သွားပြီ။ ကျွန်တော့် အတွက် စွန့်စားခန်းတစ်ရပ်ပင်။ ကျွန်တော့်အလုပ် မစခင် သူ့စိတ်အနေ ပုံမှန် ဖြစ်နေဖို့တော့လိုသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုရှိနေချိန်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိနေချိန် ဖြစ်ဖို့လိုသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ သူ့ခွန်အားတွေကို ကျွန်တော် ပေးနိုင်သည်လေ။

ပြီးခဲ့သည့်အခေါက်က ရုပ်ထားခဲ့သည့်နေရာမှ ပြန်စမည်။ သဘောက ရားရေး တိုက်ပွဲများ၊ လက်တင်အမေရိကတိုက် စာရေးဆရာများအကြောင်း ငြင်းကြရင်း ကျွန်တော်တို့ ပွဲရုပ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

တစ်နာရီကျော် ကျွန်တော်တို့ ဆက်ငြင်းကြသည်။ ကျွန်တော်က အသံအနိမ့်အမြင့်ကို ဂရုစိုက်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ အေးဆေးစွာပြောသည်။ ဒေါသသံလုံးဝမစွက်၊ သူက သူ့ရှုထောင့်မှ အခိုင်အမာရပ်ပြီး ဆွေးနွေးသည်။ အတော်ကျေနပ်နေပုံရသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို မာကွက်ဇိဘက်က ရုပ်ပြောသည်။ သူက ဘိုဂျက်ဇိ အယူအဆနှင့် တုံ့ပြန်သည်။ ကျွန်တော်က ဂါလီယာနို၏စာပိုဒ်ကို ကိုးကားတော့ သူက ကျွန်တော်တို့၏ ကျူးဘားစာရေးဆရာ ကာဘရီရာ၊ အင်ဖင်နှင့် ကိုင်ပေါက်သည်။ တစ်နာရီကြာအောင် ငြင်းခုံပြီးတော့ စကားရည်လှပွဲမှာ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။ သူက အသာစီးရနေပုံဖြင့် အခြားသောစာရေးဆရာများ၏ ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေး စကားလုံးများနှင့်ပါ ကျွန်တော့်ကို ပစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်သည်။

ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေးဗေဒကို အဟုတ်ကျမ်းကျင်သူဖြစ်ပါသည်။ အချို့စာမျက်နှာများကို အလွတ်ရွတ်သွား၏။ သူ အားရကျေနပ်သွားသည့်အခါ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ အပြုံးရိပ်များကိုပင် တွေ့လာရသည်။

အချိန်ကျပြီဟု ကျွန်တော် တွက်လိုက်၏။ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ ပိုချချက်တစ်ခုကို အားရပါးရ ပေးလိုက်ရသည့် ပါမောက္ခတစ်ယောက်နှင့် တူနေ၏။

ကျွန်တော်က အော်ပြီး ကော်ဖီထပ်မှာလိုက်သည်။ ကော်ဖီကို စောင့်နေချိန်နှင့် ကပြားကောင်လေး အခန်းထဲတွင် ရှိနေစဉ်အချိန်တွင် ကျွန်တော်က ဘာမျှမပြောဘဲ ဖိုင်တွဲကိုလှန်ပြီး ဖတ်နေဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

သိပ်အရေးကြီးသည့်အချိန်ဖြစ်ကြောင်း သတိထားနေရသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်တွေ လေးလံနေသည်။ သူ ကော်ဖီသောက်ဖို့ မတ်ခွက်မြှောက်စဉ် ကျွန်တော်က ဖိုင်တွဲမှ ခေါင်းမထောင်ဘဲ အမှတ်တမဲ့ လေသံမျိုးဖြင့်...

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် လေဆိပ်သွားသွားနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီဗျ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ့ကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။ မတ်ခွက်သည် နှုတ်ခမ်းဝသို့မရောက်ဘဲ

လမ်းခုလတ်တွင် တန့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် ထိတ်လန့်တဲ့ဩဇာကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ခဏတာမျှသာ ဖိုင်တွဲကို သူ ငဲ့ကြည့်ပြီး မျက်ရူး၊ ဣန္ဒြေပြန်ဆည်လိုက်သည်။

ဘာမှမဖြစ်လိုက်သလို ကော်ဖီဆက်သောက်သည်။ ဖိုင်တွဲထဲမှာ ပါသလောက်သာ ကျွန်တော် သိနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ အတွေးပေါက်သွားပုံရ၏။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သည်ဆိုသည့် ကိစ္စက သည်ဖိုင်ထဲတွင် မည်သို့မျှ မရှိနိုင်။

ကော်ဖီကို နောက်တစ်ကြိမ်မော့ပြီး ခွက်ကို ပြန်ချထားသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ ဘာတွေဆက်ရွှီးဦးမည်လဲဟု စောင့်ကြည့်နေခြင်းမျိုး။

ကျွန်တော်က ဖိုင်တွဲကိုပိတ်ပြီး ပုံမှန်အသံမျိုးဖြင့် “ကျွန်တော်တော့ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားလို အသိဉာဏ်ထက်မြက်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ စာတွေ အများကြီးဖတ်ထားပြီး အတွေးအခေါ်အရမ်းမြင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ လောကအကြောင်း ဓမ္မအကြောင်း နောကျေနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ဒီလိုအထီးကျန်...”

သူဦးခေါင်း နောက်သို့ လန့်သွားသည်။ ကိုယ်ကို ကုလားထိုင်နောက်မှီနှင့် ကပ်လိုက်၏။ မျက်လုံးအစုံကို မှေးစင်းကာ အနာတရဖြစ်သွားသည့်အခါလို တဆတ်ဆတ်လှုပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်အတွေး မှန်ပြီ။ သိပ်ကို သေချာသွားပြီ။ ထိုတဒင်္ဂတွင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုတွေ ရောထွေးသွား၏။ ပျော်လည်းပျော်သွားသည်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွား၏။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်မိတော့ တဒင်္ဂပျော်ရွှင်မှုကလေး ပျက်စီးသွားသည်။

“ခင်ဗျား လေယာဉ်ကွင်းကို သွားသွားနေတာဟာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြိုဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ တွေ့ဖို့ လာစောင့်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား လေယာဉ်ကွင်းကိုသွားတိုင်း မဒရစ်နဲ့ ရောမက လေယာဉ်ဆိုက်တာနဲ့တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်နေတာလည်း ကျွန်တော်တို့ သတိထားမိတယ်။ သူတို့တွေက စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်သူတွေလေ။ ခင်ဗျားက ခရီးသည်တွေနဲ့ ကြိုတဲ့လူတွေကို စောင့်ကြည့်တယ်။ အဖေ အမေနဲ့ ကလေးတွေ၊ အဘိုးအဘွားတွေ၊ သားသမီး ဇနီး ကြင်ရာတွေ၊ ပြီးတော့ ချစ်သူတွေ။ ဒီမယ် မစ္စတာ ပီယာတိုဒီ၊ ခင်ဗျား အဲဒီ

...လှုပ်ရှားမှုတွေကို သွားသွားပြီး ခံစားတာမဟုတ်လား။ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ကြ
...တွေ။ အနမ်းမိုးရွာပြီး ကြိုဆိုကြသူတွေ။ တချို့ ပျော်လွန်းလို့ မျက်ရည်ကျကြ
...ယ်လေ။ အဲ... ခင်ဗျား အဲဒီလို ပြည်ဝင်ပေါက်မှာပဲ အမြဲသွားထိုင်ပြီး ပြည်ပ
...့ကပ်ပေါက်ကို ဘယ်တော့မှမသွားဘူး။ ခွဲခွာလို့ကျရတဲ့ မျက်ရည်ကို ခင်ဗျား
မမြင်ချင်ဘူးလေ”

ဒူးနှစ်ဖက်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျနေသည့်
လူသားတစ်ယောက်၏ပုံ။

“မစ္စတာ ပီယာဘိုဒီ”

သူ ခေါင်းထောင်လာသည်။ မျက်လုံးအစုံသည် မျက်နှာမှ ဒဏ်ရာနှစ်ခုနှင့်
တူနေ၏။

“ခင်ဗျားဟာ အရာရာတိုင်းကို ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်တဲ့လူ၊ လူ့ဘဝကို
ဂယနက လေ့လာထားတဲ့လူ၊ ဘာမှမလိုအောင် မာကျောတဲ့လူ၊ ခင်ဗျားဟာ
မီးကို ကြောက်ပေမဲ့ မီးပုံပဲ့လုပ်တဲ့ နေရာနားမှာ သွား၊ အမှောင်ရိပ်ခိုပြီး မီးအပူရှိန်
ခံစားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နဲ့ မတူဘူးလား။” လူစိမ်းသူစိမ်းတွေကြားထဲမှာ
ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး သွားပြီး အချစ်ရဲ့ အငွေ့အသက်ကို တိတ်တခိုး ခံစားတယ်။”

သူဦးခေါင်း တဖြည်းဖြည်း ညွတ်ကျသွားပြန်၏။ ကုလားထိုင်ကို နောက်
ဆွဲပြီး ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်သည်။ စားပွဲကို ပတ်လျှောက်သွားပြီး သူ့အနား
ကပ်လိုက်သည်။ သူ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် မမြင်ရ။
ဒူးထောက်ပြီး သူ့အနားမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သည်တော့မှ သူ ငဲ့ကြည့်သည်။
သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် တောင်းပန်တိုးလျှိုးခြင်းအဓိပ္ပာယ်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော့်ကို
သူမြင်ကွင်းမှ အပြီးအပိုင် ပျောက်ကွယ်သွားစေချင်ပုံ။ အငွေ့ပျံ လွင့်ပြယ်သွားစေ
ချင်ပုံ။

ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ သူ့လက်တွေ ထောက်ထားလိုက်သည်။ သူ့လက်
တစ်ဖက်ပေါ်သို့ ကျွန်တော့်လက်ဝါးဖြင့် ထပ်ဆုပ်လိုက်သည်။ ခြောက်သွေ့သွေ့
အရေပြားအောက် အရိုးနုနုကို ကိုင်မိ၏။ စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားသည်။
ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို သူ ငြိမ်သက်နေဆဲ။ နောက်ဆုံးကျမှ တစ်ဆို့ဆို့အသံဖြင့်...

“မောင်ရင် အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊ ဘယ်လိုရိပ်မိတာလဲ”

ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိပါ။ ယုတ္တိဗေဒဖြင့် ဆင်ခြင်ပြီး ကျွန်တော်

ကောက်ချက်ဆွဲခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရိပ်မိတာလဲတဲ့။ ဘာမှ
မဟုတ်ပါ။ သည်လိုခံစားတတ်အောင် သူနှင့် ကျွန်တော် ခံစားမှု တူညီမျက်များ
ရှိပါလိမ့်မည်။ အခြေခံချင်း လုံးဝမတူသော ကျွန်တော်နှင့် သူ့တွင် အတွင်းစိတ်
သန္တာန် တူညီနေသောအသွင် တစ်မျိုးမျိုး ရှိနေပါလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ အထီးကျန်ဝေဒနာသမားအချင်းချင်း ပျူဝေခံစား
နိုင်တဲ့ သဘောပဲဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ထက် အသက် နှစ်ဆကြီးပြီး
ပိုဝေးတဲ့ခရီးကို လျှောက်လာရတော့ ပိုခံနိုင်ရည်ရှိမှာပဲလို့ တွေးမိတော့ ကျွန်တော်
ကြောက်လာတယ်။ ခင်ဗျားဘဝမျိုးကို ကျွန်တော် ရောက်သွားရင် ဘယ်နှယ်
လုပ်မလဲ”

သူ့ကို သည်စကားတွေ ပြောမိသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩမဆုံး
ဖြစ်ရပါ၏။ တကယ်ခံစားရသဖြင့် ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်
စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသည်။ သူက အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်တော့်
လက်ကို ထပ်ဆုပ်ထားသည်။

ကျွန်တော် ဆွံ့အနေသူတစ်ယောက်လိုဖြစ်သွားသည်။ အဘိုးဆုံးစဉ်က
အချိန်ကို သွားသတိရ၏။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးသည်။ အရမ်း
စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းသည့်ကာလ။ အဘိုးအိပ်ရာနံဘေးမှာ အကြာကြီးထိုင်ပြီး သူ
စိတ်ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးသည်။ ယခုလိုပင် ကျွန်တော့်လက်ကို သူက ထပ်
ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူ့ကိုပေးရသည့် နှစ်သိမ့်မှုထက် သူ့ဆီက ပြန်ရသည့်
နှစ်သိမ့်မှုက ပိုပါလိမ့်မည်။

သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမျှထူးခြားမှု မတွေ့ရ။
သို့သော် ထိုတဒဂံတွင် သူနှင့် ကျွန်တော့်အကြားတွင် တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဟု သူ
နားလည်သွားပြီဖြစ်ပါ၏။

သူ၏အပေါ်ယံ ဥခွံကို ခွဲဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။ ခုတော့ အောင်မြင်ခဲ့လေပြီ။ အတွင်းကို နှိုက်ဖို့သာ ကျန်တော့သည်။
စင်စစ် ပီယာဘိုဒီတည်းဟူသော ဥခွံကို ထုခွဲခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။ သည်
အောင်မြင်မှုသည် အင်းနက်စ်ကြောင့် ရခဲ့ခြင်းလား။ သည်ကိစ္စ သည်မှာ ရပ်
ထားမည်။ နောက်မှ စဉ်းစားမည်။

လက်ကို ရုပ်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နောက်နှစ်ရက်နေပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်။ နောက်တစ်ခုခုကို မျှားစားထားဗျာ။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ ဗီအေမှန်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝှက်ထားရင် သူ့ရဲ့ လောကအမြင်တွေလည်း အမှန်တရားပေါ်မှာ မတည်တော့ဘဲ အတုအယောင်တွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒီကိစ္စ စဉ်းစားထားဗျာ၊ နောက်တစ်ခါ ဆွေးနွေးရအောင်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သူ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြီး ထရပ်သည်။ သူ အတွင်းခန်းဆီ လျှောက်သွား၏။ အခန်းဝရောက်မှ ပြန်လှည့်ပြီး

“မင်းသိထားဖို့က မင်းငါ့ကို နားလည်ထားတာက တစ်ကိစ္စ၊ ငါ့ဆီက သတင်းရဖို့က တစ်ကိစ္စ၊ ကဲ ဝှတ်နိုက်ကွာ”

သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

သံရုံးဝင်းထဲ ဖြတ်လျှောက်လာရင်း နောက်ဆုံး လက်နက်ပုန်းကို ဘယ်အခါမှ ထုတ်သုံးရပါမည်လဲဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားလာသည်။ သူ ပေါက်ကွဲခါနီးနေပြီ။ ပေါက်ကွဲဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ နောက်တစ်ခါ ဒါမှမဟုတ် နောက်နှစ်ခါ တွေ့ပြီးရင် ကိစ္စဖြတ်လောက်ပြီ။ မလောဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးလိုက်၏။ နှစ်ရက်လောက် သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားလိုက်ဦးမည်။ သည်အချိန်ကို ကျွန်တော် စောင့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ လိုချင်သည့်အချိန်ကို ရောက်ပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော် အလောတကြီး မလုပ်ချင်သေး။ အပေါက်ဝတွင် ဖမ်ဘိုနာနှင့် အစောင့်တစ်ယောက် စကားပြောနေကြသည်။ ကျွန်တော်က မနက်စောစော ပြန်မည့်အကြောင်း ဖမ်ဘိုနာကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

သူက ခေါင်းယမ်းပြီး...

“မနက်ဖြန် ရိက္ခာကား မလာဘူးတဲ့။ ခင်ဗျား သန်ဘက်ခါမှ ပြန်လို့ရမယ်”

“မောင်ရင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

သူက ပြုံးပြီး

“မနက်ဖြန် ရိက္ခာကားပို့ဖို့အစီအစဉ် ဖျက်လိုက်တယ်တဲ့”

“ဘယ်သူပြောသလဲ”

သူက ပခုံးတွန့်ပြီး...

“အထက်က အမိန့်ပဲ။ မပူပါနဲ့ ခင်ဗျား မငတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့မှာ စားစရာတွေ အများကြီးပါ”

ဘာမျှဒက်ဖီ၏ အကွက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို မဲစာပို့ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အင်းနက်ဖီကို သူ အရယူမည်။ အင်းနက်ဖီ၏အကြောင်းကို ဘာမျှဒက်ဖီ ကောင်းကောင်းရိပ်မိနေ လောက်ပြီ။ ဒေါသနှင့် မခံချင်စိတ်တို့သည် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံ ထားလေပြီ။ သည်ဇာတ်လမ်းကို ဖမ်ဘိုနာ သိထားပုံရသည်။ ကျွန်တော်ပြန်စရာက ရိက္ခာကား၏ နောက်ခန်းတစ်နေရာသာ ရှိသည်မဟုတ်လား။

ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းရှိမှန်း ကျွန်တော် သိသည်။ သို့သော် အခြေအနေက သိပ်အရေးကြီးနေသဖြင့် သေရေးရှင်ရေးကိစ္စမှတစ်ပါး အသုံးပြုခွင့်မရှိ။

“ငါ ရေဒီယိုဖုန်း ပြောမယ် ဖမ်ဘိုနာ”

သူ့သရော်ပြုံးက ပို၍ ကျယ်ပြန့်လာသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဥက္ကဋ္ဌကိုယ်တိုင်က အမိန့်ပေးထားတာ”

ဒေါသနှင့် မခံချင်စိတ်ကို ဝန်တိုစိတ်က လေပင့်လိုက်သောအခါ ရူးသွားမတတ် ခံစားရ၏။ ရှက်လည်း ရှက်စရာ ကောင်း၏။

“မင်းဆရာခေါ်ရင် ပြောလိုက်၊ အဲဒီအတွက် ကောင်းကောင်း နောင်တရစေရမယ်လို့”



ဝိယာတိုဒီ

စန်ကာလို

(ဆယ်ရက်မြောက်နေ့)

အညှင်းဆဲခဲရသူနှင့် ညှင်းဆဲသူ၊ အဖမ်းဆီးခံရသူနှင့် ဖမ်းဆီးသူတို့ ရင်းနှီးသွား တတ်ကြသည့် အကြောင်းများကို ကျွန်တော် ကြားဖူးသည်။ သည်အကြောင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝန်မခံ ဖူးသည့် အားနည်းချက်များနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ခက်လှသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ခန့်ကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်သည်။ ကန္တရာလို ခြောက်သွေ့သည့် ဘဝ လွင်တီးခေါင်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သည်ဘဝကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တည်ဆောက်ခဲ့သည်ပဲ။ ကျွန်တော့် စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးခဲ့သည်ပဲ။ သည်ဘဝ ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာတော့ ဘာကြောင့် ကျွန်တော် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားပါလိမ့်။

ယခုတော့ အမှန်တရားသည် ဘူးပေါ်သလို ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ဘဝသည် လိုလိုချင်ချင်နှင့် တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ခါးသီးနာကြည်းမှုတို့ကြောင့် အရှုံးတိုက်ခဲ့ခြင်းပါကလား။

ကယ်လ်ဒီရွန်နှင့် ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာနေသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်၏။ သူ့ကို စကတည်းက ကျွန်တော် သဘောကျခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ စောစော ပိုင်းက သူ့အပေါ်ဖြစ်ခဲ့သည့် ဒေါသတို့သည် သူ၏ ချစ်စရာကောင်းသည့်

အရည်အသွေးများကြောင့် ပျက်ပြယ်သွားခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။

နံရံပေါ်မှ အခြစ်ရာကလေးများကို ကျွန်တော်ရေကြည့်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်ရက်ခန့်က ဖြစ်သည်။ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျက်သာက ဖမ်းတိုနာ၏ သေနတ်ပြောင်းဝကို ကြည့်နေပုံမှာ ပန်းပွင့်ကလေး တစ်ပွင့်ကို ကြည့်နေသည့်အလား။

သူ့မျက်နှာကို မစင်နှင့်ပက်တုန်းကလည်း သူ ကျွန်တော့်ကို မျက်မျှင်၊ ပစ်သတ်ချင်လျက်နှင့် ဒေါသကို မျက်နှာတွင် မပေါ်အောင် သူ ထိန်းနိုင်ခဲ့သည်။ အသံကို ပုံမှန်အနေအထားဖြင့် ပြောနိုင်ခဲ့သည်။ သည်လောက် ထိန်းနိုင်သူ။ အသိဉာဏ် လျင်မြန်ထက်မြက်သူမျိုး ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးခဲ့။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ပြီးလေ့လာသည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ခင်တွယ်ခြင်းမဟုတ်။ ကျွန်တော့်ကို သူ နားလည်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ သည် သူငယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်သဘောထားကို သေသေချာချာလေ့လာမိတော့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။ ဦးလေးတစ်ယောက်လို၊ မိဘလို သူ့ကို ကျွန်တော် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိခြင်းပါလား။

သူ ကျွန်တော့်ကိုနားလည်ပုံက သားတစ်ယောက်က အဖေကို နားလည်ပုံ မျိုးလေ။ ဘာကြောင့် သည်လိုဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။ နောက်ဆုံး ဒါလောက် နားလည်ရင် တော်ပြီ။ မေ့ထားလိုက်ခြင်းက ကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အရုဏ်တက်ချိန် မီးလုံးများ၏အရောင်ကို သဘာဝအလင်းရောင်က အစား ဝင်လာပြီ။ အပြင်တွင် ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူက တမင်ဝိုးတဝါးလုပ်နေမှန်း ကျွန်တော် သိသည်။ သည်တစ်ခါလာရင်တော့ သူ ပြောင်းလဲလာကောင်းပါရဲ့။

ကယ်ဆယ်ရေး အစီအစဉ်တစ်ခုတော့ လုပ်ကြမည်။ မလုပ်ဘဲ နေမည် မဟုတ်။ အထူးစစ်ဆင်ရေးတပ်ဖွဲ့တွေ လေ့ကျင့်နေလောက်ပြီ။ ဂြိုဟ်တု ကင်မရာ ဖြင့် သံရုံးအတွင်း လက်ရှိအခြေအနေကိုလည်း သူတို့ သိပြီးသားဖြစ်နေလောက်ပြီ။ အောင်မြင်ဖို့ အလားအလာ ရှိနေမည်မှာမှချ။ တီဟီရန် အတွေ့အကြုံရှိပြီးသားပဲ။ ပြီးတော့ နစ်မစ်ဖက် လက်တစ်ကမ်းတွင် ရှိနေသည်မဟုတ်လား။ ထိုတဒ်ဂံတွင် အိမ်ကို လွမ်းမိသည်။

ဘယ်လောက်သိက္ခာရှိပြီး ဘယ်လောက်ငြိမ်းချမ်းသည့် ဘဝပါလဲ။ ပြီးတော့ တက်စလာကိစ္စကို စဉ်းစားသည်။ ဖိအားကတော့ မလာဘဲ နေမည် မဟုတ်။

သည်ဖိအားကို သမ္မတက တွန်းလှန်နိုင်ပါမည်လား။ ဟိုတွေ့ သည်တွေ့ဖြင့် ကယ်လီဒီရွန်ဆီသို့ တလဲလဲ ပြန်ရောက်သွားပြန်၏။

ကယ်ဆယ်ရေးတပ်ဖွဲ့တွေ ဝုန်းခနဲ ခိုင်းခနဲ ရောက်လာလို့ သူနဲ့ တိုးနေရင် သူ အသတ်ခံချင် ခံရမည်။ အဖမ်းခံချင် ခံရမည်။ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်ကြည့်သည်။ လုံးဝတုန်လှုပ်လိမ့်မည်မထင်။ ထိမထင်သည့်မျက်နှာဖြင့် အသေခံမည်ထင်၏။ သည်လိုအရည်အချင်းမျိုးရှိသည့်လူများသည် အခြားလူများ အပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးနိုင်ကြသည်။ အထီးကျန်ဘဝမှ ရုန်းထွက်ဖို့ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ခန့်က ကျွန်တော် ကြိုးပမ်းခဲ့ဖူးသည်။

*

အင်မာဂရေဆမ်သည် လေးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ် မုဆိုးမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ရုံးခန်း အောက်ထပ်တွင် တာဝန်ကျသော အမျိုးသမီး။ ကိုယ်နေဟန် တင့်တယ်ပြီး မျက်နှာမှာ အချောအလှကြီး မဟုတ်သော်လည်း ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည်။ အဝတ်အစားကို သေသပ်လှပစွာ ဝတ်တတ်သည်။

လက်တင်အမေရိကနိုင်ငံများဆိုင်ရာဌာန သူတေသနမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ စပိန်စကားကို သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ပြောနိုင်သည်။ တစ်နှစ်လောက်အထိ သူနှင့် ကျွန်တော် မေးထူးခေါ်ပြောအဆင့်ထက် မပိုကြ။

တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းဝတွင် ရပ်ပြီး ရှက်ရွံ့ရွံ့အမှုအရာဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ စောင့်နေ၏။ ကျွန်တော့်နောက်ဆုံးထုတ် စာအုပ်။ ကျွန်တော်အခန်းထဲခေါ်သွားပြီး စားပွဲတွင်ထိုင်၍ လက်မှတ်ရေးထိုးပေး လိုက်သည်။ သူ နံဘေးတွင် ရပ်နေစဉ် ရေမွှေးနံ့ တသင်းသင်းနှင့်။ သူ့ကိုယ်နံ့ကို သတိပြုမိ၏။ အိပ်ပျော်နေသည့် ကျွန်တော့်ရမ္မက်စိတ်တို့ နိုးလာပြီ ထင်၏။

နောက်အပတ်ထဲတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းသို့ ရောက် ရောက်လာတတ်၏။ ဘာသာပြန်ရာတွင် အခက်အခဲတွေ့သည့် အခါမျိုးတွင် လာပြီး အကူအညီတောင်းခြင်းဖြစ်၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အကြောင်းရှာပြီး လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။ သူစိတ်ဝင်စားမှုကို တိုး၍တိုး၍ ပြုလာနေခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော် တွေဝေနေသည်။ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်၏ တစ်ပိုင်းတစ်စက ဒါဟာ သိပ်ရှားတဲ့ အခွင့်အရေး၊ ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးဟု ပြောနေ၏။

အမျိုးသမီးနှင့် ကျွန်တော့်တွင် တူညီချက်တွေ အများကြီးရှိသည်။ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်များဖြစ်၍ အကြောင်းအရာတူကို စိတ်ဝင်စားနိုင်ကြသည်။ အမျိုးသမီးက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်ပုံရသည်။ ပညာအဆင့်အတန်း ရှိသည်။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ကောင်းသည်။ ရှေ့ရေးအသေးစိတ်တွေကို စဉ်းစားရင်း ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း များစွာ ကုန်သွားသည်။

တစ်နေ့နံနက်ခင်းတွင် ညစာ အတူထွက်စားဖို့ ပြောမည့် စကားလုံးများကို ခေါင်းထဲတွင် စီရင်း သူ့အခန်းရှိရာသို့ ကျွန်တော် ဆင်းသွားသည်။ တံခါးဝတွင် ရင်တွေခုန်နေသဖြင့် ခဏရပ်စောင့်ရသည်။ ပြီးမှ တံခါးကို မဝံ့မရဲခေါက်သည်။

သူ စပိန်ဘာသာဖြင့် စကားပြောနေသည်။ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို လက်ပြသည်။ ဘုရား... ဘုရား... စပိန်ဘာသာဖြင့် သူ ပြောနေသည့် စကားများကြောင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။

သည်တော့မှ သူ့လက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လက်စွပ် အဟောင်းများနေရာတွင် စိန်သေးသေးလေး မြှုပ်ထားသည့် ရွှေလက်စွပ်ကလေး တစ်ကွင်း နေရာယူထားသည်။ သူ ဖုန်းချပြီး ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်သည်။ အစီအစဉ်မရှိဘဲ ကျွန်တော့်နှုတ်မှ စကားလုံးများ ထွက်သွားသည်။

“ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ အဲလေ... ဝမ်းသာပါတယ်လို့ ပြောရမှာ”

သူ ပြုံးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူ့ကို သိပါတယ်နော်။ ဂျေမီကော့တက်စ်လေ”

ကျွန်တော်သိပါသည်။ စပိန်သံရုံးမှ ပထမအတွင်းဝန်၊ စကားပြော အလွန် ကောင်းပြီး အလွန်ချမ်းသာသူ။ ကျွန်တော့်လောက် ညံ့သူ၊ ကျွန်တော့်လောက် အ သူ လောကတွင် ရှိနိုင်ပါဦးမည်လား။ သူက ကျွန်တော့်ကို နားမလည်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ဆက်ကြည့်နေဆဲ။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲ ရောက်လာရသည့်အတွက် အကြောင်းတစ်ခုခု ပြရဦးမည်ကို သတိရသည်။ ဘာပြောရမှန်းမသိသဖြင့် ခဏ သွေးလန့်သွားသေး၏။ ပြီးမှ သူ့စားပွဲပေါ်က မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး

“ဪ... အယ်လ်ဆာဒိုကိစ္စ မွန်တက်စ်ရဲ့ဆောင်းပါး သိပ်ကောင်းတယ်။

ဖတ်ပြီးပြီလားလို့”

“ဟင့်အင်း... မဖတ်ရသေးဘူး။ သိပ်အလုပ်များနေလို့လေ။ အလုပ်တောင်

ထွက်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဂျေမီက နောက်လထဲမှာ ဥရုဂွေးကို သံအမတ်အဖြစ်နဲ့ သွားရမယ်တဲ့။ လုပ်စရာတွေက အများကြီးရယ်လေ”

ကျွန်တော်က မတ်တတ်ထပြီး ထုံးစံအတိုင်း ဆုတောင်းပေးလိုက်သည်။ သူ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံး များက...

“ရှင်ဟာ သိပ်နွေးကွေးတဲ့လူပဲ။ ပြီးတော့ သိပ်အရှက်အကြောက်ကြီးတဲ့ လူပဲ။ စိတ်မကောင်းပါဘူး ရှင်ရယ်” ဟု ပြောနေဘိသလို။

ထိုညနေတွင်လည်း ကျွန်တော် လေဆိပ်သို့ သွားသည်။ နောက် နှစ်ရက် ဆက်တိုက် ရောက်ဖြစ်သည်။ ဖြေပြောရာ နေရာကိုရောက်ပြီး တဒဂ် စိတ်သက်သာမှု ရသော်လည်း လျှောက်နေကျလမ်းပေါ်သို့ ပြန်လျှောက်နေရသည်ပင်။

ကယ်လီဒီရွန်ရေ... မင်း ဘယ်တော့မှ မနွေးကွေးစေနဲ့။ ပြီးတော့ အရှက် အကြောက် မကြီးနဲ့ကွ။

အပြင်တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ခြေသံကြားရသည်။ ကျွန်တော် တန်းသိလိုက်၏။ အတွင်းတံခါးဖွင့်နေစဉ် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။ နှစ်ရက် ကြာမည် ပြောသွားပြီး ဘာကြောင့် အစောကြီးရောက်နေပါလိမ့်။ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်သံကြားရ၏။ ရေ လက်ကျန် နည်းနည်းကလေးဖြင့် သဘောလောက် မျက်နှာသစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။

သူ မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။ တစ်ခုခု လိုနေသလိုလို၊ သူ့မျက်လုံးတွေက ခါတိုင်းလို တောက်တောက်ပပမရှိ။

“ဟင်... မင်း နှစ်ရက်ကြာမှ ပြန်လာမယ်ဆို”

သူက ပခုံးတွန့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“စောလှချည်လား။ မိုးတောင် မလင်းသေးဘူး”

“အိပ်မပျော်လို့ဗျာ၊ ခင်ဗျားမွေ့ရာက နူးညံ့လွန်းတယ်”

“ဒါဖြင့် ကောက်ရိုးမွေ့ရာနဲ့ လဲအိပ်ပါလားကွ”

ကျွန်တော့်ဟာသကို သူ မပြုံးဘဲ စားပွဲကို လက်နှင့်ခေါက်နေသည်။ မျက်လွှာချထား၏။ တစ်ခုခုဖြစ်လာပြီး ဒါမှမဟုတ် ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုခု ရှိနေပြီဟု တွေးလိုက်၏။ လွတ်မြောက်ဖို့ လမ်း နီးနေလောက်ပြီ။ သို့သော် သူ့စကား စပုံကြောင့် ကျွန်တော် ကြောင်သွား၏။

“မစ္စတာပီယာဘိုဒီ၊ ခင်ဗျား မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ဖူးလားဟင်”

“ဘာ မနာလိုဝန်တို၊ ဟုတ်လား”

သူ ကျွန်တော့်ကို မျက်လွှာ ပင့်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မနာလိုတာ ဝန်တိုတာမျိုး ဖြစ်ဖူးသလား”

“မိန်းမနဲ့ပတ်သက်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဖြစ်ဖူးတာပေါ့ကွ”

“ခဏခဏဖြစ်ဖူးသလား”

ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားရသည်။ သေတော့မှာပဲ။ ဘယ်မှတ်မိတော့မှာလဲ။

“တစ်ခါတလေ ဖြစ်ဖူးတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်တာလဲ”

တခြားတစ်ယောက်ယောက်က မေးလျှင် ရယ်စရာကောင်းချင် ကောင်း နေမည်။ သို့သော် သူ မေးပုံ အလေးအနက်ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော် ပြောရတော့သည်။

“မနာလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ လူသဘာဝပဲကွ။ တချို့ကျတော့ လွန်ကဲပြီး ရောဂါတစ်မျိုးလိုဖြစ်သွားတယ်။ တချို့ကျတော့လည်း အဲဒီစိတ်မျိုး သိပ်မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်း ဘယ်သူ့ကို မနာလိုဖြစ်နေလို့လဲ”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စားပွဲကို ဆက်ခေါက်မြဲ ခေါက် နေသည်။

“ပထမဆုံး မနာလိုဖြစ်တဲ့အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား”

“ဟာကွာ၊ မင်းကလည်း ငါ့အသက်အရွယ်ကြီးနဲ့”

သူ မော့ကြည့်သည်။

“ပြောပြပါဗျာ... နော်၊ တစ်ဆိတ်ပြောပြပါ”

သူလေသံက ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မကြားဖူးသည့် တောင်းပန် တိုးလျှိုးသံ၊ သေချာပြီ။ သူ့မှာ ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေပြီ။ သူ့ကို သနားစိတ် ဝင်သွားသဖြင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြန်၏။ မနာလို ဝန်တိုစိတ်အကြောင်း ရှာဖွေနေသည့် ထိုသူငယ်။ ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားရတော့၏။ အံ့ဩဖွယ်ရာ သူ့မျက်နှာကလေးကို ကြည့်ကြည့်လင်လင်ပြန်မြင်ရလေသည်။

“တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အထက်တန်း

ကျောင်းသား ကျောင်းသူဘဝပေါ့ဗျာ။ ကိုယ့်ကို ထားခဲ့ပြီး ဆယ့်ခုနစ်နှစ်သား ဘောလုံးသမားနဲ့ တွဲတယ်လေ”

“သူ့ကို ခင်ဗျား တကယ်ချစ်လားဟင်”

“ဟာ... တကယ်လား၊ ဟိုတုန်းကတော့ ချစ်တယ်ထင်တာပေါ့”

“ချစ်တယ်ထင်တယ် ဟုတ်လား”

သူ ဧဝေဧဝါဖြစ်နေပုံဖြင့် စကားဆက်သည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဗျာ။ ချစ်ရင် ချစ်တယ်။ မချစ်ရင် မချစ်ဘူးပေါ့”

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးကွ။ အဲဒီမတိုင်မီလည်း သုံးယောက်လောက် ကိုယ် တွေ့ဖူးတယ်။ ချစ်တယ်ထင်ခဲ့တာချည်းပဲ။ နောက်မှ ဒီစကားလုံးရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လာတာ”

“အင်ပါရီကို တွေ့မှ ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်”

သူက စားပွဲဆက်မခေါက်တော့ဘဲ ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့ ထိုးဖွနေသည်။ အလွန်ထက်မြက်သည့် လူငယ်တစ်ယောက်၏နေရာတွင် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည့် အခြားတစ်ယောက် အစားဝင်လာသလို ဖြစ်နေ၏။

“ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ဘူး မစ္စတာ ပီယာဘိုဒီ၊ ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးကို မချစ်ဘူးလည်းပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနာလိုဖြစ်တယ်လည်း ပြောတယ်။ အဲဒါ သိပ်ယုတ္တိမရှိဘူး”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်သည်။

“အချစ်ရယ်၊ မနာလို ဝန်တိုတာရယ်၊ ယုတ္တိဗေဒရယ်ဟာ ဘယ်တော့မှ သုံးနားညီကြိမ် ဖြစ်မလာဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်မှ သူ့ကြောင့် မနာလိုစိတ် ဖြစ်လာနိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ချစ်တယ်လို့ထင်တဲ့ မိန်းကလေးကြောင့် မနာလိုဖြစ်တယ် ထင်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ နောက်ကိစ္စတွေကကော”

“နောက်ကိစ္စတွေ၊ ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ချစ်တယ်လို့ထင်ခဲ့တဲ့ နောက်နှစ်ယောက်လေ၊ သူတို့နဲ့ပတ်သက် လို့ကော မနာလိုဖြစ်ရသေးသလား”

နှစ်ပေါင်းများစွာဆီသို့ ကျွန်တော်ပြန်သွားရပြန်သည်။ အားလုံး ပြန်ပေါ် လာသည့်အတွက် အံ့ဩရပြန်သည်။

“ဒုတိယတစ်ယောက်အတွက်လည်း မနာလိုဖြစ်ရတာပဲ။ တို့ ငါးလလောက် ကြိုက်နေကြပြီးမှ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေမှန်းသိတယ်။ အရမ်း ဒေါပွ သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ မနာလိုစိတ်ကြောင့်ပဲ”

“နောက်တစ်ယောက်အကြောင်း ဆက်ပါဦး”

“အဲဒီတစ်ယောက်အတွက်တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ နှစ်လလောက်တွဲပြီး ကိုယ် ထားပစ်ခဲ့တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မင်းကို ဒါတွေ ငါပြောနေမိပါလိမ့်”

“မစ္စတာပီယာဘိုဒီ၊ လုပ်ပါဗျာ ပြောလက်စနဲ့”

“အကျင့်မကောင်းလို့”

“ဟုတ်လား”

“ဟိုလိုမကောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှု မရှိတာကွ” ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ ပြုံးသည်။

“အဲဒီမိန်းကလေး လူရွေးမှားတာပေါ့။ ဒါလောက်သန့်တဲ့လူကိုမှ သူ သွားကြိုက်တာကိုး။ ခင်ဗျားဆိုလိုတာက တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ မချစ်ဘဲနဲ့ မနာလို ဝန်တိုစိတ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့။ ဇင်ဘုန်းတော်ကြီးတွေလိုများ ဖြစ်နေ မလား၊ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတယ်။ ဇင်ဘုန်းကြီးတွေဟာ နှစ်များစွာ တရား အား ထုတ်လို့ သမာဓိတည်လာရင် ဘာမှမပါတဲ့ခွက်နဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ တကယ်ရေငတ်ပြေတယ်တဲ့”

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်သည်။ တူညီမှု ရှိနိုင်ပါသည်။

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွ။ မနာလိုစိတ် ဆိုတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးဟာ အစစ်အမှန် မဟုတ်တဲ့ နောက်စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ဖြစ်စေနိုင်တာပဲ။ အဲဒါကလည်း နောက်မှ သိနိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးပဲ။ သွေးပူနေတုန်းတော့ နားမလည်နိုင်ဘူး”

အရပ် အပိုင်းအစကလေးတွေကို ဆက်ကစားနေတဲ့ ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို ဝိုင်းကူဆက်နေသလို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ သို့သော် သည် ကစားနည်းတွင် ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်သူ မဟုတ်ကြောင်း ဘုရားသခင်

သိပါသည်။ သူ သက်ပြင်း ချပြီး မေးသည်။

“အဲဒီ ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ကောင်မလေးနဲ့ ခင်ဗျား လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်နေကြသလား။”

“ဘယ်ကလာ အဲဒီခေတ်က မင်းတို့ခေတ်နဲ့မတူဘူး။ လောကနီတိကို လိုက်နာရမှန်း သိကြသေးတယ်”

“ဒါဖြင့် နောက်နှစ်ယောက်နဲ့ကော”

“နောက်နှစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ကြောင့် မနာလိုဖြစ်ရတယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စနဲ့ လိင်ကိစ္စနဲ့ တခြားစီနော်။ ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ဆန္ဒ၊ လွမ်းမိုးချင်တဲ့ စိတ်တော့ ရှိမှာပဲ။ အဲဒါနဲ့ မနာလိုတာနဲ့မတူဘူး။”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ လေးနက်မှုဖြင့် အရောင်တောက် လာပြီ။ နှာခေါင်းကို လက်ညှိုးဖြင့် ကုတ်ရင်း စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဒီအကြောင်း မပြောချင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ အင်ပါရီနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာတဲ့ပြီးမှ သူ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိတာလဲ”

သူထင်နေသလို မဟုတ်မူဘဲ လိုလိုချင်ချင်ပြောချင်နေကြောင်း အံ့ဩစွာ တွေ့ရ၏။

“တစ်လလောက် ဆိုပါတော့၊ ပထမတော့ သူ့အလှနဲ့ သူ့ရဲ့ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့မှုက ကိုယ့်ကိုဆွဲဆောင်တာ။ တစ်လလောက်အကြာမှာ သူ့ရဲ့ထူးခြားမှု တစ်ခုကို တွေ့ရပြီး အဲ... အဲဒီလိုဖြစ်သွားတာ”

“ချက်ချင်းကြီးဖြစ်သွားတာလား”

နေ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေပါသည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၉ ရက်၊ ဖြစ်ပုံကို ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟာဗာဒ်စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ခုမှာ ငါတို့နှစ်ယောက် အေးအေး ဆေးဆေး ထိုင်နေကြတယ်။ အခန်းထောင့်မှ ဂစ်တာသမားတစ်ယောက်က ခပ်တိုးတိုးကလေး တီးနေတယ်။ အလင်းရောင်က ခပ်မိုန့်မိုန့်၊ အင်ပါရီက အဖြူနဲ့ အပြာ ဘလောက်စံကို ဝတ်လာတယ်။ ကော်လာခပ်မြင့်မြင့်နဲ့။ မြင်ကွင်းက သိပ်ကို ရုပ်ရှင်ဆန်နေတယ်။ ဂီတာသမား သီချင်းဆုံးသွားတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ လူတစ်ဒါဇင်လောက်ရှိမယ်။ ဘယ်သူမှ လက်ခုပ်မတီးကြဘူး။ အဲဒီမှာ အင်ပါရီက

အားရပါးရ ဩဘာပေးတယ်။ ဒီတော့မှ တခြားလူတွေ လိုက်တီးတယ်။ ဂီတာ သမားက အင်ပါရီကို ကျေးဇူးတင်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်တယ်။ သူ ငါ့ဘက်လှည့်ပြီး ပြုံးပြတယ်။ အဲဒီတစ်ခဏမှာ ငါ အရည်ပျော်သွားတာပဲ”

ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်း ဆုံးသွားတော့ သူ တွေဝေသွားသည်။

“အဲဒီလောက် မြန်မြန်ကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူနဲ့ရော အချစ်ကျူးကြသေးလား”

သူ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးစကားလုံးတွေ ရွေးသုံးခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ရ ပါသေးသည်။

“အဲဒီအရှေ့ပိုင်းမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အခုပြောတဲ့ အဖြစ်အပျက်နောက်ပိုင်း တစ်နာရီအတွင်း တို့ ချစ်သက်သေထူဖြစ်ကြတယ်”

သူ့အဓိကတာဝန်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည့် ကျွန်တော့်ထံမှ သတင်းရရှိရေးကိုပဲ အထောက်အကူပြုသွားသည့်အလား။ ကျွန်တော့်သိချင်စိတ်ကို မတားဆီးနိုင်တော့။

“မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ ကယ်လီဒီရွန်၊ ဒီရောက်တာ နှစ်ပတ်ပဲရှိသေးတယ်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ငြိနေပြီလား”

သူက ခေါင်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ယမ်းရင်း...

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟာဗာဒ်က ထွက်လာကတည်းက တောက်လျှောက် ပါလာတာ”

“ဘာ...မင်းက မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ကက်စထရီက အဲဒါကို ခွင့်ပြုလား”

သူက ခြောက်ကပ်ကပ်ပြုံးပြီး

“ဖီဒယ်လ်က သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတိတော့ ပေးသားဗျ”

ကျွန်တော် နားရှုပ်သွားသည်။

“သူ့ကို ကက်စထရီ သိတယ်ပေါ့”

“သူ့အကြောင်း သိတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ မတားဘူး၊ သတိတော့ ပေးတယ်”

“အမျိုးသမီးက တော်တော်ဆိုးသလား”

“ခင်ဗျားငယ်ငယ်က တွဲခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးတွေလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ”

“သူ မောင်ရင့်ကို ဘာလုပ်လို့လဲ”

သူက လက်ပတ်နာရီကို ငဲ့ကြည့်ပြီး...

“ဒီအချိန်ဆိုရင် ဘာမျှဒက်စ်ရဲ့အိပ်ရာပေါ်က သူ ဆင်းလာတဲ့အချိန်ဖြစ်မယ်။

ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဒီညပိုင်းမှာ ဟိုကောင့်အိပ်ရာပေါ် ရောက်မှာ သေချာတယ်”

သူ့ဇာတ်လမ်းက ရှိတ်စပီးယားပြဇာတ် တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖတ်ရသလို ဖြစ်နေ၏။ ဆတ်တင်ငဲ့နှင့်။ ဇာတ်ကောင်တွေက အားရှိကြပါ၏။ ကျွန်တော့် ရှေ့တွင် ရှိနေသည့် တစ်ယောက်က သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းတွင် မင်းသမီး ဓားနှင့် ထိုးခံရသူ၊ သို့သော် ဇာတ်ကွက်က ဟာနေသေးသည်။ ကျွန်တော်ထောက်ပြ လိုက်၏။

“မင်းပြောသလိုဆိုရင် ဘာမျှဒက်စ်ဆီ သူ ရောက်နေပြီလား၊ မရောက် သေးဘူးလားဆိုတာ မသေချာသေးဘူး၊ မင်း ဘာလို့ ပြေးပြီးမတားသလဲ”

သူ့အမူအရာ ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။ ဆွေးမြည့်ကြေကွဲနေရာမှ အမုန်း ခွန်အားတွေ ပြည့်လျှံသွားသည့်အသွင် ဖြစ်သွား၏။

“အဲဒီခွေးမသားက ဒီနေ့ ရိက္ခာကား လာဖို့ အစီအစဉ် ဖျက်ပစ်လိုက် တယ်တဲ့။ မနက်ဖြန်ထိ ကျွန်တော် ပြန်လို့ မရတော့ဘူး။ ဖုန်းတောင် ဆက်လို့ မရဘူး”

ဇာတ်လမ်းက ခုမှ ပြည့်စုံသွားသည်။ အလွန်ကောင်းသည့် လှည့်ကွက် ကလေးဖြစ်၏။ သူ အသက်ရှူ ပိုမြန်လာသည်။ မျက်နှာမှာ ကြောက်စရာကောင်း နေ၏။ ခုချိန်တွင် ဘာမျှဒက်စ် သူ့ကိုမြင်လျှင် သွေးပျက်သွားလောက်သည်။

“အဲဒီမိန်းမက တော်တော်လှသလား”

“သိပ်လှတယ်”

“တော်တော်ဆိုးသလား”

“စုန်းမတစ်ကောင်လို ဆိုးတယ်”

“ဒါနဲ့တောင် မင်း ဒီမိန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒါလောက် ခံစားနေရတယ် ဟုတ်လား။ မင်း ယုတ္တိဗေဒအတိုင်းဆိုရင်တော့ မင်း သူ့ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“အဲဒါကို ကျွန်တော် သိချင်နေတာ”

“သေတော့မှာပဲ။ မင်း ခုထိ မသေချာသေးရင် မချစ်လို့ပေါ့ကွ။ မင်း

မနာလိုဖြစ်တာက ချစ်လို့မဟုတ်ဘူး။ အခြားတစ်ယောက်ယောက်က မင်းဆီက လှသွားလို့ မင်း ဒေါသထွက်တာ။ ဘာမျှဒက်စ်လို လူမျိုးနဲ့ ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် မင်း ပိုခံပြင်းနေတာ။ သူက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်နေတာကိုး”

“ကျွန်တော်လည်း အတူတူပါပဲဗျ”

“ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ထဲမှာ အာဏာရှိတယ်။ တစ်မွန်းတည့် အာဏာမျိုး ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မင်းဟာမက ကွန်မြူနစ်လား”

သူ ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သည်။

“ဘယ်ကလာ... ကျွန်တော် ပြောပြီးပါပကော၊ စုန်းမပါလို့၊ တိရစ္ဆာန်မ”

“ဒါဆို မင်း ဘာလို့သွားကြိုက်သလဲ”

သူ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မစ္စတာ ပီယာဘိုဒီ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နားလည်သလို ကျွန်တော့် ကိုလည်း နားလည်မယ်ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

စဉ်းစားနိုင်ပါသည်။ ကယ်လီဒီရွန်ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က သေခြင်းတရား ကိုတောင် ပြုံးပြုံးကလေး ရင်ဆိုင်မည့်လူစားမျိုး။ အစွန်ထိပ်ဖျားမှာ လျှောက်သွား နေချင်သည့် လူစားမျိုး။ သည်လိုလူမျိုးကို ရအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် အမျိုး သမီး၏ အရည်အချင်းကို ကျွန်တော် မှန်းဆနိုင်ပါ၏။ သို့သော် သိပ်မရှင်းသေး။

“နေပါဦး... အရင်က မင်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ချစ်ခဲ့ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မနာလိုကော ဖြစ်ဖူးလား”

“မဖြစ်ဖူးဘူး”

“မင်းကိုယ်မင်း လှည့်စားနေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ခြာစွဲတဲ့ ကောင်ပါဗျာ။ မိန်းမတွေအပေါ်မှာ လွှမ်းမိုး နိုင်တဲ့ ခွန်အားတစ်မျိုး ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားက သုံးယောက်တည်းနော်၊ ကျွန်တော် စွဲခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေ မရေမတွက်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ထားပြီး ထွက်သွားတဲ့ မိန်းမရယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှလည်း မနာလိုစိတ်၊ ဝန်တိုစိတ် မဖြစ်ခဲ့ရပါဘူး”

သူ့ပုံကိုကြည့်ပြီး သူပြောသမျှ ကျွန်တော်ယုံပါသည်။ ဘာကြောင့် သည် တစ်ယောက်နှင့်ကျမှ ခုလိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ နားမလည်သဖြင့် ထပ်မေးမိပြန်၏။

“ဒါဆို မောင်ရင် သူ့ကို တကယ်ချစ်နေတာများလား။”

သူ သံပြတ်ဖြင့် ဖြေသည်။

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ သူ့ကို ကျွန်တော် ချစ်တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ချစ်တယ် ထင်နေတာ။ ဟုတ်တယ်။ ချစ်တယ်ထင်နေတာ။ တိရစ္ဆာန်လိုဟာမကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် ချစ်လို့ရမှာလဲ။”

“တိရစ္ဆာန်အကျင့်ရှိသူတွေအကြောင်း ကိုယ် မလေ့လာဖူးလို့ မောင်ရင်ကို ကျုပ် မဆွေးနွေးနိုင်ဘူး။ ဒါဆို မောင်ရင် ဘာလုပ်မလဲ။ ဆိုလိုတာက သူနဲ့ ဘာမျှဒက်ဖ် ဖြစ် မဖြစ်လည်း မသေချာသေးဘဲနဲ့။”

“သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သိတယ်။ သူလည်း သိတယ်။ ဟိုခွေးမ သားလည်း သိတယ်။”

“အဲဒါတော့”

သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် အကဲခတ်နေသည်။ မူလ ကယ်လ်ဒီရွန်ပုံ ပြန်ပေါ် လာ၏။

“မီးစဉ်ကြည့် ကရမှာပဲ။ ကဲ... ကျွန်တော် ဒီရောက်လာတာ ဒီသောက် ကောင်မအကြောင်း ပြောဖို့မဟုတ်ဘူး။”

“မင်းလုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ငါပြောပြမယ် ကယ်လ်ဒီရွန်၊ ဒီကပြန်တာနဲ့ မင်းကောင်မကို ခေါ်ပြီး မိရာလေယာဉ်နဲ့ တစ်ခါတည်း ပြန်လစ်တော့။ မင်း မသွားခင် ငါ့ကိုတော့ ဒီငရဲခန်းထဲက ထုတ်ပြီး တခြားလူတွေနဲ့ ရောထားဖို့ လုပ်ပေးခဲ့ပါကွာ။”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးဗျ။ ပြီးတော့ လေယာဉ်ပျံလည်း မရှိဘူး။”

လေယာဉ်ပျံမရှိဘူးဆိုပါလား။ ဒါဆို ပိတ်ဆို့မှု စ ပြီလား။ သည်လို ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် သူ့လျှာ ဖြတ်ပစ်ချင်မည် မုချ။

သူက ဣန္ဒြေပြန်ဆည်ပြီး...

“ဒီမယ်... မစ္စတာပီယာဘိုဒီ၊ တစ်ဆိတ် နားထောင်ပါ။ ခင်ဗျားက သူများတွေနဲ့ သွားနေချင်တယ် ဟုတ်လား။ အဲဒါထက်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်တွေ ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်တယ်လေ။ နာမည်တစ်ခု ပြောလိုက်ရုံနဲ့ နာရီဝက်အတွင်း

ရေချိုးပြီးသား ဖြစ်ရမယ်။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီးသား ဖြစ်ရမယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဝတ်ကောင်၊ စားလှတွေ ပြန်ဝတ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ညစာစားခန်းထဲမှာ အမဲသားပေါင်းနဲ့ ကြက်သွန် ဥကြီးတွေ အကွင်းလိုက်အကွင်းလိုက်... စဉ်းစားပါဗျာ။ နာမည်ကလေးတစ်လုံး ပေးလိုက်ရုံနဲ့...”

စိတ်ထဲမှာ ဟင်းလျာပွဲကို မြင်လာသည်။ သွားရည် မယိုအောင် ထိန်းပြီး အေးစက်စက်အသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အသားတစ်တုံး၊ ဟင်းတစ်ပွဲအတွက် ငါက တိုင်းပြည်ကို သစ္စာဖောက်မယ့် ကောင်လို့ မင်းထင်နေသလား။”

သူက ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

“မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ညက ကျွန်တော် နောက်ဆုံးပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ ပြန်စဉ်းစားရင် ခင်ဗျား နာမည်တစ်ခုပေးဖို့ ဝန်လေးချင်မှ လေးတော့မယ်။ ခင်ဗျားသိပါတယ်ဗျာ၊ လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ။”

ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ သူက ရှေ့သို့ ကိုင်းပြီး အလေးအနက် ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကို ဝိနည်းလွတ်အောင် ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ်။ ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်တဲ့နာမည်တွေ လျှောက်ရွတ်ပြောသွားမယ်။ ခင်ဗျားပေးမယ့် နာမည် ရောက်ရင် စားပွဲကို လက်နဲ့ ခေါက်လိုက်”

“မရဘူး ကယ်လ်ဒီရွန်၊ ပြီးတော့ စားပွဲခေါက်တဲ့အကျင့် ငါ့မှာမရှိဘူး။ မင်းမှာရှိတာ”



ဆလိုကမ်

ဖိုဒ်ဘရက်

(ဆယ့်လေးရက်မြောက်နေ့)

တယ်လီဖုန်းမြည်လာတော့ ကျုပ်က ရေချိုးခန်းထဲမှာ။ ဖြစ်လိုက်ရင် သည်အတိုင်း ချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် လိုင်းခွဲတွေအများကြီးဆွဲထားပြီး ရေချိုးခန်းမှာလည်း တစ်လုံး တပ်ထားတယ်။ မနေ့ကစပြီး တစ်မျိုးဖြစ်သွားတာ။

အရေးကြီးတဲ့အချိန်ဖြစ်လို့ သေတ္တာအမည်းကလေးတစ်လုံးနဲ့ လာလဲ ပေးသွားတယ်။ လိုင်းခွဲ ဆွဲလို့မရ။ ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်ရင် ပြောနေသူ နှစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ဖြတ်နားထောင်လို့မရတော့ဘူး။

မျက်နှာသုတ်ပဝါ ကောက်ပတ်ပြီး စာကြည့်ခန်းဆီသို့ ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ ကွမ်လိုစီရဲ့ ဖုန်း။ ကျုပ် ဒေါကန်ကန်နဲ့...

“ကျုပ် ရေချိုးခန်းထဲက ခုန်ထွက်လာရတာဗျ”

“ဆောရီးပဲ... ဆိုက်လက်စ်၊ ခင်ဗျား ခလုတ် နှိပ်ထားပြီလား”

“အင်း... နှိပ်ထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်ပြီ... ဆုံးဖြတ်ချက် ကျသွားပြီ။ အဆိပ်ခတ်တဲ့ကိစ္စ မအောင်မြင်ရင် ကယ်ဆယ်ရေးတပ်ဖွဲ့ အမြန်ဆုံးသွားမယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားအဖွဲ့ကို ရွေးလိုက်ပြီးပြီ”

ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားတယ်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေလည်း အလိပ်လိုက်တက်လာတယ်။

“ဘယ်တော့သိရမလဲ”

“လေးဆယ့်ရှစ်နာရီအတွင်း သူတို့လုပ်လိုက်တာ။ နောက်တစ်ရက် ဆိုရင် သိရမယ်”

“ခွေးကမွေးတဲ့ ခွေးသားတွေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်တော့ အဆင်သင့်ဖြစ်မလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနာရီလောက်က အဆင်သင့်ဖြစ်သွားတယ်”

“ဆယ်နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်လေ။ လေ့ကျင့်ချိန် သုံးပတ် လိုတယ်ဆို”

“ကျုပ်က အလွန်အကျွံတွက်ပြီး ပြောတာ။ ကျုပ်လူတွေက ဓာတ်ဆီ မပါဘဲနဲ့ မီးခြစ် ခြစ်တတ်တဲ့ ကောင်တွေ”

“အဆင်သင့်ဖြစ်တာ သေချာရဲ့လား ဆိုက်လက်စ်”

“ဒီမယ်... မိုက်၊ ခင်ဗျား ဒီနေရာကို လွန်ခဲ့တဲ့ငါးရက်က ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်တို့ ဆယ့်ငါးကြိမ် တိုက်ပွဲဆင်ပြီးပြီ။ အားလုံး ကွက်တိ ဝင်တယ်။ စစ်ဆိုတာ ဘောလုံးကစားသလိုပါပဲဗျာ။ လေ့ကျင့်မှုအပေါ်မှာ မူတည် တာပါပဲ။ အရမ်းမောင်းရင်လည်း ခြေကျပြီး မကစားနိုင်ဖြစ်တတ်တယ်လေ။ ကျုပ်တို့ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တွေ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနာရီက နောက်ဆုံးပွဲ ဖွဲ့ပြီးပြီ။ အချိန်ရော နေရာရော ကွက်တိပဲ”

“ကောင်းပြီ... ဆိုက်လက်စ်၊ သိရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဗိုလ်ချုပ် ဆိုင်မွန်က ခင်ဗျားတို့ကို နှစ်မစ်ပေါ် ပို့ပေးလိမ့်မယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ဆိုင်မွန်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဆိုင်မွန် ဖြစ်သွားပြီ၊ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲဗျို့။ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားလူတွေကို ရွေးလိုက်တဲ့အတွက် ဗိုလ်ချုပ် တော်တော်များများ ဖင်ကြားခဲခု ဖြစ်နေကြတယ်။ သမ္မတက ဆိုင်မွန်ကို ကြယ်တစ်ပွင့် တိုးပေးလိုက်တယ်”

ကျွန်တော်က အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ တိုက်ပွဲမပြီးခင် သည်လို ပေးရီး ထုံးစံ မရှိခဲ့ဘူးလေ။ တယ်လီဖုန်းထဲမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြားရပြီး...

“ခင်ဗျား ဆိုင်မွန်နဲ့ စကားတော်တော်ပြောဖူးသလား”

အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တာလောက်ပဲ ပြောဖူးတာပါ။ လိုတာ လှမ်းတောင်းတယ်။ သူက စီစဉ်ပေးတယ်။ ဒါလောက်ပါပဲ”

“ခင်ဗျား သိပ်ကံကောင်းတာပေါ့။ သူ့အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“ရေတပ်ကိုမှ အထင်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်လား”

သူ ရယ်ပြန်သည်။ မူးနေပြီ ထင်၏။

“ဒီမယ် ဆိုက်လက်စ်၊ ဆိုင်မွန်က သူ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်ရင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့အထက်လူကြီးတွေဆီ ဝင်ရတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းတွယ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က သမ္မတရှေ့မှာ ကျွန်တော် ဖွင့်ချတယ်။ နောက် သမ္မတက သူနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ပါလို့ ဆိုင်မွန်ကို ပြောတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အရမ်း အလွမ်းသင့်တယ်လေ။ ဒီနေ့မနက် သမ္မတရုံးခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်ရှိနေတုန်း သူရောက်လာတယ်။ ကြယ် နှစ်ပွင့် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက် သူ့နောက်ကျော ဓားနဲ့ထိုးတဲ့အကြောင်း တိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့သမ္မတက ဘာလုပ်တယ် အောက်မေ့လဲ၊ မနာလို မရှိနဲ့နော်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂရုန်ကို ချက်ချင်းဖုန်းကောက်ဆက်တယ်။ ‘တိုတိုပဲဗျာ... ဗိုလ်မှူးချုပ် အယ်လ်ဆိုင်မွန်ကို ဗိုလ်ချုပ်ရာထူး တိုးပေးလိုက်ပြီ၊ ဆက်လုပ်တဲ့’

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ အဆိပ်ခတ်မယ့်ကောင်တွေကို လှမ်းတားလို့ မရ တော့ဘူးလား”

“မရတော့ဘူး။ အသင့်ပြင်ထားပေတော့၊ စပြီဆိုရင်လည်း အောင်အောင် မြင်မြင်သာ လုပ်ပေတော့။ မဟုတ်ရင် အားလုံး ခွေးကျ ကျကုန်လိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားကကော မိုက်”

“ခင်ဗျားနဲ့အတူတူပဲပေါ့၊ သဘောပေါက်လား”

“ပေါက်တယ် မိုက်”

“ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်ထပ်လုပ်မယ်”

သူ့ဘက်က ဖုန်းချလိုက်မှ ကျွန်တော် ချလိုက်တယ်။ ခလုတ်ကလေးကို ပြန်နှိပ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။ ကန်ထဲကရေ အေးနေလို့ ရေယူဘုံပိုင် ခေါင်းကို ဖွင့်ချလိုက်ပြီး ကန်ထဲပြန်ဆင်းခဲ့တယ်။ ရေချိုးနေရင်း ဝါဆော စာချုပ်ဝင် နိုင်ငံများအကြောင်း ခေါင်းထဲဝင်လာတယ်။

နောက်မှ ဒီအရေးကို ခေါင်းထဲကထုတ်ပြီး ချက်ချင်းလုပ်ရမယ့်ကိစ္စကို အာရုံပြောင်းလိုက်တယ်။ သူတို့ ပီယာဘိုဒီကို သတ်လိုက်ပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆင်ရေးလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ သူမသေအောင် ကျုပ် လုပ် ရမယ်။

မေးစေ့ကို ရေမျက်နှာပြင်နဲ့အညီ ထားရင်း ထောင်ထားတဲ့ ဂူနှစ်လုံးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ကျုပ် ကျိန်စာဆိုတယ်။ ပီယာဘိုဒီကို သတ်မယ့်လူတွေကို အာရုံ ပြုပြီး လုပ်နေတာလေ။ ဒီလိုကျိန်စာဆိုရင် တစ်ဖက်ရန်သူရဲ့ အစီအမံတွေ လွဲချော်ပျက်စီးကုန်တတ်တယ်။

အဲဒါက ကျုပ်အဘိုးသင်ပေးလိုက်တဲ့ပညာ၊ ကျုပ်အဘိုးကို သူ့အဘိုးက သင်ပေးတာတဲ့။ အဲဒီအဘိုးရဲ့ အဘိုးက အာဖရိက ကနေ ကျွန်သင်္ဘောနဲ့ ပါလာတာ။

တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်အဘိုးက ချက်ပလက်ကားတစ်စီး လူတစ်ယောက်ကို ရောင်းဖူးတယ်။ အဲဒီလူက ပိုက်ဆံအကြွေးမပေးဘဲ ညစ်ထားတယ်။ ဒီတော့ အဘိုးက သူ့ကားကို ကျိန်စာတိုက်တယ်။ ကားအကောင်းကြီးက တစ်လအတွင်း တစ်မျိုးတစ်မျိုး ဒုက္ခပေးတော့တာပဲ။ ပထမ ပန့် အလုပ် မလုပ်တော့ဘူး။ နောက် ကလပ်ငြိ၊ ပြီးတော့ ဆလင်ဒါ။ နောက် တံခါးရွက်ကြီး ပြုတ်ကျ၊ နောက်ဆုံး အဲဒီလူ ကားစုတ်ကြီးကို ကားသင်္ချိုင်း ပို့လိုက်ရတယ်တဲ့။ ကားကို ကျိန်စာတိုက် ရတာ ခက်တယ်။ လူက ပိုလွယ်တယ်။

သူ့ရုပ်ပုံလွှာကို အာရုံမှာ မြင်အောင်ရှုရတယ်။ ပြီးတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆံပင်တွေ ပေါက်လာခိုင်းရတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးနော်၊ အသားလပ်နေရာ မရှိစေ ရဘူး။ ပေါက်တဲ့ဆံပင်က ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဆူးတွေလို ဖြောင့် စင်းနေရမယ်။ ခြေဖဝါး လက်ဖဝါးပါမကျန် ပေါက်ရမှာနော်။ အဲဒီလိုအမွေးတွေ ပြည့်လာပြီဆိုရင် သူ့ကို စိတ်နဲ့လုံးပစ်လိုက်။ အဲဒီအခါ ဆံပင်အလုံးကြီး ဖြစ် သွားရော။ လူတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီပုံသဏ္ဍာန်ကို ရောက်သွားပြီဆိုရင် ဘာမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူး။

စီအိုင်အေ ဒါရိုက်တာ ဒေါက်ကလပ်စ်ဘောကာ၏ ပုံကို သတင်းစာထဲမှာ ကျုပ် အမြဲတွေ့နေရတော့ သူ့ပုံဖော်ဖို့ သိပ်မခက်ဘူး။ နှာခေါင်းကြီးကြီး နားရွက် ကားကား သူ့ဝိညာဉ်ကို ကျုပ် ခေါ်ယူလိုက်တယ်။ သူ့ပုံ ပီပီပြင်ပြင်ပေါ်လာတယ်။ ဆံပင်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပေါက်လာတယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ ဆံပင်တွေ ရှည် လာအောင် ခဏတော့ စောင့်ရတယ်။ ဆံပင်တွေ တဖြည်းဖြည်း ရှည်ထွက်နေ တုန်းမှာ ကျုပ် အလုပ်ကို ကျုပ် စဉ်းစားတယ်။

စီအိုင်အေ ဒါရိုက်တာရဲ့ပုံဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆံပင်တွေ ဖုံးပြီး ကျုပ်

ပိုင်ကွင်းမှာ ပေါ်လာတယ်။ သူ့ဆံပင်ရောင်တွေက နီကြောင်ကြောင်၊ လုံးဝ ကျက်သရေမရှိတဲ့ မြင်ကွင်း၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ဆံခြည်ထွေးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

ပီယာဘိုဒီရဲ့ဓာတ်ပုံကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ်။ သူ့ဝိညာဉ်ကို အာရုံ ပြုလိုက်ပြီး ကျုပ်စိတ်ထဲမှ တိုးတိုးပြောတယ်။

'ဘာမှမပူနဲ့၊ သူငယ်ချင်း။ စီအိုင်အေ အကောင်ကို ကိုယ် ချုပ်ကိုင်ထား လိုက်ပြီ'



ကျော်ဂျီ

စန်ကာလို

(ဆယ့်ငါးရက်မြောက်နေ့)

ဓာတ်ပုံကလေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။ သည်မိန်းကလေးသည် ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ။ သိပ်မခက်ခဲပါ။ ကျွန်တော်သုံးနေကျ သေနင်္ဂဗျူဟာ ကိုပဲ သုံးရမည်။ သိပ်တိကျဖို့တော့ လိုသည်။ သာမန်အခြေအနေမျိုးဆိုလျှင် ကျွန်တော်လိုချင်တာ ရနေလောက်ပြီ။ သူ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်နေ၏။ သို့သော် အခြေအနေက သာမန်မဟုတ်တော့။ ဆောက်တည်ရာ မရ ဖြစ်နေ၏။

သူ့ကို ကျွန်တော် နားလည်အောင် လုပ်နိုင်ဖို့ ခက်သည်။ သူ့ကို ထိခိုက် နာကျင်စေမှ ကျွန်တော့်ကို အားကိုးမည်မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သည်နည်းကို ကျွန်တော် မသုံးချင်တော့။ သည်နည်းကို သုံးလျှင်လည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ကျွန်တော် လိမ်ရညာရတော့မည်။ သည်အတွက် ပြဿနာမရှိဟု တွက်နိုင်ပါ၏။ သို့သော် ပြဿနာရှိနေမည် ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့်ရက်တွေက ကျွန်တော် အမှန်ပြောတိုင်း သူ ယုံကြည်သည်။ သူ တကယ်ယုံကြည်ကြောင်းကို ကျွန်တော် စိတ်ထဲက သိနေ၏။ ဆက်ပြီး အကောင်းဆုံး ကြိုးစားရမည်။ ကျူဘီလက်စ်ကို စစ်တုန်းကထက် ပညာသား ပါဖို့ အများကြီးလိုသည်။ ကျူဘီလက်စ်က ကျွန်တော် မုန်းတီးစက်ဆုပ်သူ။

ကိုကြောင့် ကျွန်တော် ထောက်ညှာစရာ ဘာမှမရှိ။ ပီယာဘိုဒီက တစ်မျိုးလေ။
တံခါးဖွင့်သံကြားသဖြင့် ဓာတ်ပုံကို ဖိုင်တွဲထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။
အင်းနက်စ် အခန်းထဲဝင်လာသည်။ မျက်နှာက ပြုံးလို့ကြည့်လင်လို့။ လောကကြီး
တစ်ခုလုံးကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေဟန်။ ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ပြီး နမ်းသည်။ ကမြင်းမ။
ရေချိုး လာဖို့တောင် သတိမရ။ ဟိုကောင်ရေမွှေးနဲ့ သူ့မှာ စွဲပါလာသည်။

“သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ ဂျော်ဂျီရယ်၊ လိုက်ခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်။ ပရိဘောဂ
တွေက အားလုံး စပိန်ဖြစ်တွေချည်းပဲ။ တံခါးလက်ကိုင်ကအစ ရှင်ရေ”

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

“အိပ်ရာတွေ၊ ခုတင်တွေလည်း စပိန်ဖြစ်တွေချည်းမဟုတ်လား”

သူ ပြုံးသည်။ လှပသော နှုတ်ခမ်းအောက်မှ သွားပုလဲတန်းကလေး ဖွေးခနဲ
ပေါ်သွား၏။

“ဂျော်ဂျီက သိပ်သိသာတာပဲ။ ဟုတ်တယ်။ ဆယ့်ရှစ်ရာစု ခုတင်ကြီး။
ဘုရင်မကြီး အဲလစ်ဇဘက်အိပ်တဲ့ ခုတင်တဲ့”

ဒေါသတွေ လှိုင်းထလာသော်လည်း မျက်နှာတွင်မပေါ်အောင် ကျွန်တော်
ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်သိက္ခာချဖို့ သူ ကြိုးစားနေကြောင်း သိနေပြီလေ။

ကျွန်တော် မနေ့ကပြန်လာတော့ သူ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။
မျက်ခွံကလေး နှစ်ခုက လိပ်ပြာတောင်ပံလို တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားနေ၏။ စိတ်ကို
အနိုင်နိုင်ထိန်းပြီး နကမ္မတိ နေလိုက်၏။ သူက ကျွန်တော် ဒေါသပုန်ထလိမ့်မည်ဟု
တွက်ထားမည် မှချ။

“ကော်ဖီခြံကြီးကလည်း ဧက ငါးထောင်တဲ့ကွယ်။ ရှုခင်းတွေကလည်း
အရမ်းလှတာပဲ”

ကျွန်တော်က အသံကို တည်ငြိမ်အောင်ထားပြီး

“ဒါဆို ဘာမျှဒက်စ်က တစ်သက်လုံး အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နဲ့ လုပ်လာတဲ့
အလုပ်သမား လယ်သမားတွေကို ဝေပေးတော့မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

သူက ဆံပင်တွေ ဝဲသွားသည်အထိ ခေါင်းယမ်းပြီး

“ဟင့်အင်း၊ ရောဘတ်တို့က အဲဒီမြေတွေနဲ့ နန်းတော်ကြီးကို ပြည်သူ့
ဧည့်ဂေဟာ လုပ်ထားမယ်တဲ့”

ကျွန်တော်က ခါးသီးစွာ ရယ်လိုက်ပြီး

“ရှင်းပါတယ်။ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီးအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။
သူပဲ နေမှာပေါ့”

ပြတင်းပေါက်ဆီကို လျှောက်သွားပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို သမင်လည်ပြန်
ကြည့်သည်။

“သူတို့အတွက် မရသင့်ဘူးလား။ ရောဘတ်တို့ဟာ အသက်စွန့်ပြီး တော်လှန်
ရေးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်လာတဲ့ သူရဲကောင်းပဲ။ ပြည်သူတွေကို လွတ်လပ်ရေး
ယူပေးခဲ့ပြီပဲ။ ပြည်သူတွေက သူ့ကို နန်းတော် တစ်ခုလောက်တော့ ကြည်ကြည်
ဖြူဖြူ လက်ဆောင်ပေးရမှာပေါ့”

ကျွန်တော် သူ့ကို နားလည်အောင် ပြောပြချင်ပါသည်။ သို့မှသာ မင်းသား
ခေါင်း ဆောင်းထားသည့် ဘီလူးတစ်ကောင်အကြောင်း သူ သိမည်။ သို့သော်
ပြော၍ နားဝင်မည်မဟုတ်။ သည်နေ့မှ ဟိုလူဆီက သူပြန်လာသည်မဟုတ်လား။

“ဒီမယ်... အင်းနက်စ်၊ လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ သာတူညီမျှ ဖွဲ့ဝေခံစားရေပဲ။
ဒီတိုင်းပြည်က တို့နိုင်ငံလိုပဲ ဖိနှိပ်မှုအောက်မှာ ပြည်သူတွေ နှစ်ရှည်လများ အလူး
အလဲ ခံခဲ့ကြရတယ်။ ဘာမျှဒက်စ်က အဲဒီခေတ်ကို တော်လှန်ပစ်တဲ့လူ၊ ဒါပေမဲ့
မယုံရင်ကြည့်နေ၊ နာမည်တစ်မျိုးနဲ့ အဲဒီခေတ်ကို သူပြန်သွားမှာပဲ။ အဲဒါက
ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကို ဖြစ်နေပြီ။ တိုင်းပြည်ရဲ့ သူရဲကောင်းတွေဟာ နောက်ပိုင်းမှာ
အာဏာရှင်တွေ ဖြစ်သွားကြတာချည်းပဲ။ ရုရှားကို ကိုယ် ရောက်စာယ်။ အဲဒီမှာ
လူနှစ်မျိုးရှိတယ်။ တစ်မျိုးက အာဏာရှိတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ၊ တစ်မျိုးက အဲဒီ
အပြင်ဘက်မှာ၊ ညီမျှခြင်းဆိုတာ မရှိဘူး။ ဝိုင်းထဲကလူတွေမှာ ကားရှိတယ်။ ရောင်ခံ
တီဗွီရှိတယ်။ အထူးဆိုင်တွေမှာ ဝယ်ဖို့ ကုပွန်တွေရှိတယ်။ အဲဒီအတွက် သူတို့
ဂုဏ်ယူကြတယ်။ ဒါဟာ တစ်နည်းအားဖြင့် ခြစားတာပဲ။ ဝိုင်းပြင်က လူတွေ
ကျတော့ အသားတစ်တုံးရဖို့ တစ်နေ့ကုန် တန်းစီရတယ်။

“ဘာမျှဒက်စ် ဒီလမ်းကို လိုက်မှာပါ။ ကိုယ် ကြိုမြင်နေပြီးသားပါ။ တို့
တိုင်းပြည်ကို ပြန်ကြည့်လေ။ ဖိဒယ်လ်က တော်လှန်ရေးတစ်ရပ် ဆင်နွှဲခဲ့တယ်။
သူ နန်းတော်မှာ သွားနေသလား၊ မနေဘူး။ သူတိုက်ခန်းကလေးမှာပဲ နေတယ်။
သူပိုင်မြေဆိုလို့လည်း တစ်လက်မတောင် မရှိဘူး။ ရှေးဟောင်းပရိဘောဂ တစ်ခု
မှလည်း သူ မပိုင်ဘူး။ တော်လှန်ရေးပြီးတော့ တစ်နေ့ကို ဆယ့်ခြောက်နာရီ
အလုပ် လုပ်တယ်။ ကျူးဘားအတွက် တော်လှန်ရေးအတွက် လုပ်တယ်။

“ဘာမျှဒက်ဖိက ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ခွေးသေကောင်ကို လင်းတကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေပြီ။ အမေရိကန်ဆီက ဒေါ်လာ သန်း တစ်ထောင့် လိုချင်တယ်တဲ့။ အဲဒါကို ပြည်သူတွေ မသိဘူး။”

သူက ပြန်လှည့်လာပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်သည်။ မျက်လုံး အစုံက အလိုမကျသည့်ပုံ။

“ရှင် သူ့ကို မနာလိုဖြစ်နေတာ။ ရှင်ကိုယ့်ရှင် သိပ်တော်တယ်ထင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ရှင် သူ့လောက် မတော်ဘူး။ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ရွယ်တူပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို သိမ်းပိုက်ထားနိုင်ပြီး တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါ ရှင်ထက်တော်လို့ပေါ့ ဂျော်ဂျီ၊ ဗိုလ်ချုပ် ခရစ်ရဲ့ တပ်တွေနောက် ဗိုလ်ချုပ် လာကေးကို လိုက်တိုက်ခိုင်းတာ ရှင်သိလား။ လာကေးကို သူ့ သူပုန် တပ်ခွဲက တပ်ခွဲမှူးလောက်ပဲ သဘောထားတယ်လေ။ လာကေးကို သူ ကတိ ပေးလိုက်တယ်။ ပြန်လာရင် သမ္မတရွေးကောက်ပွဲမှာ ထည့်ပေးမယ်တဲ့။ ဟို ငပေါကြီးက တကယ်ယုံတယ်တော့။ လူငယ်တွေ ရာထူးတွေ တိုးပေးလိုက်တာ ဆွမ်းကြီးလောင်းပဲ။ မကြာခင် လူကြီးပိုင်းနဲ့ ပဋိပက္ခ ဖြစ်လာမယ်။ ဒါတွေကို သူ အားလုံးကြိုမြင်တယ်။ ရောဘတ်တိုဟာ အဲဒါလောက် အမြော်အမြင်ကြီးတယ်”

“အဲဒါတွေ မင်းကို သူ အားလုံးပြောတယ်။ ဟုတ်လား။”

“ဒါပေါ့”

“သောက်ရူးပဲ”

သူ့မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်လာသည်။

“သောက်ရူးဟုတ်လား၊ ရှင်ကကော ဆယ်နှစ်ရက်လုံးလုံး ရှင် ဘာလုပ်နေလဲ။ ပြောလေ... ဘာလုပ်နေလဲ။ ခုထိ အမေရိကန်ဆီက စကားတစ်ခွန်း ရသလား၊ နာမည်တစ်ခု ရသလား၊ မရဘူးမဟုတ်လား။ ရောဘတ်တိုက ပြောတယ်။ ရက် နှစ်ဆယ်ပြည့်လို့မှ မရရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုင်မယ်တဲ့။ ဖီဒယ်လ်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ သူ့မှာ ရှိတယ်တဲ့”

“သောက်အိပ္ပာယ်မရှိ မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ကျွန်တော် ဒေါပူနေတာကိုကြည့်ပြီး...

“ဒီလိုလေ... ရှင်ပျော့လွန်းလို့ ခုထိ ကိစ္စမပြတ်တာလို့ ရောဘတ်တိုက ထင်တယ်။ ဘာလို့ ရက်နှစ်ဆယ် ကြာရမှာလဲ”

“ရက်နှစ်ဆယ်အကြောင်း မင်းပြောလိုက်သလား”

“ဒါပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြောရမှာလဲ၊ ဒါ လျှို့ဝှက်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ ရှင်လိုချင်တာကို သူ့လည်း လိုချင်နေတယ်။ ရှင် ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူ အတိအကျသိတယ်။ သူ့ဆီကို တစ်နိုင်ငံလုံးက သတင်းတွေ ရောက်နေတယ် ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား”

“ဪ... အဲဒါကိုလည်း မင်းကို သူပြောတယ် ဟုတ်လား။ အရက် နှစ်ဆယ် နောက်ပိုင်းမှာ သူ ဆက်လုပ်မယ်တဲ့ ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုလုပ်မှာတဲ့လဲ”

အနီရင့်ရောင်ဆိုးထားတဲ့ သူ့လက်သည်းလှလှလေးတွေကို ငုံ့ကြည့်ရင်း သူ့အရည်အချင်းကို သူ ဂုဏ်ယူကျေနပ်နေပုံရသည်။ ကျွန်တော် ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုလုပ်မှာတဲ့လဲ”

“သူက သိပ် ကွက်ကျော်မြင်တယ်လေ။ အမေရိကန်ရဲ့ မဟာမိတ်နိုင်ငံ တွေက မကြာခင် အကူအညီတွေ လိုမ့်ဝင်လာမယ်။ ဒီအရေးအခင်း မကြာခင် ပြီးသွားတော့မယ်လို့ လူတိုင်းပြောနေကြပြီပဲ။ ပီယာဘိုဒီကို သူ ညည်းဆဲရင် ပြဿနာ ပိုကြီးလာမယ်။ သူတို့တွေ အင်အားသုံးပြီး တိုင်းပြည်ကို ဝင်တိုက်ချင် တိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနည်းနဲ့မလုပ်ရင် လိုချင်တဲ့သတင်း မရဘူးဆိုတာ သူ သိနေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ လုပ်ကိုလုပ်မှာပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်ဖို့ မလိုဘူးလေ။ ဖမ်းဘိုနာက လုပ်မှာ...”

“ဒါပေမဲ့ ပီယာဘိုဒီရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာဒဏ်ရာမှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဗားဂက်စ် သုံးနေကျဆေးနဲ့ ထိုးထည့်လိုက်မှာ၊ အဲဒီဆေးကလည်း အမေရိကန်တွေဆီက ရတာ။ ရိုးရိုးနုလုံးရောဂါနဲ့ သေပုံအတိုင်း သေသွားလိမ့်မယ်။ ဘယ်လောက် တော်တဲ့ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ကြံမှုကို မသိနိုင်ဘူး။ အလွန်အလွန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါကြောင်း သဝဏ်လွှာနဲ့အတူ အလောင်းကို ပြန်အပ်လိုက်မယ်။ ဖီဒယ်လ် ဘယ်လောက် ကျေးဇူးတင်မယ်ဆိုတာ ရောဘတ်တို သိတယ်လေ”

ကျွန်တော်ခေါင်းထဲတွင် မြင်ကွင်းတွေ ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးနေသည်။ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်သည်။ ဖီဒယ်လ် မည်သို့ တုံ့ပြန် မည်လဲ။ သည်နာမည်ကို သူ အသေအလဲ လိုချင်နေသည်။ အမေရိကန်တို့သည် သူ့အသက်ကို လုပ်ကြံဖို့ အကြိမ်တစ်ဒါဇင်မက ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် သည်ကိစ္စတွင် သူ့အနေဖြင့် သိမ်မွေ့နူးညံ့လိမ့်မည်မဟုတ်။

မည်သို့ဖြစ်စေ သည်ကိစ္စတွင် သူကိုယ်တိုင် ပတ်သက်ခြင်းမရှိ၊ တပည့် တပန်းများက ဆောင်ကြဉ်းပေးသည့်အတွက် သူ့အနေဖြင့် အနေသာချည်း ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် မထင်ဘဲ ရရှိလာသည့် အမြတ်အစွန်းတစ်ခုပင်။ သူ့အနားတွင် ကျွန်တော်ရှိနေလျှင် အဖြစ်မှန်တွေကို သူ သိရမည်ဖြစ်ပါ၏။ ယခုမှ ကျွန်တော် သည် ဆွဲအနေသူလို ဖြစ်နေချေပြီ။ ရေဒီယိုအဆက်အသွယ်လုပ်ခွင့် ရလျှင်လည်း စီအိုင်အေက မမ်းမိနိုင်မည့် လိုင်းတွေကိုသာ ကျွန်တော်ကို ဖွင့်ပေးမည် မှချ။

ကျွန်တော်တို့နှင့် သဟဇာတဖြစ်သည့် သံရုံးလည်း တစ်ခုမျှမရှိ။ ကျွန်တော် သည် ပီယာဘိုဒီလိုပင် အထီးကျန် တစ်ကိုယ်တော် ဖြစ်နေလေပြီ။ လေးရက် အတွင်း လိုချင်သည့် နာမည်ကို သူ့ဆီမှ အရယူမည်။ အင်းနက်စ်၏စကားကို ကျွန်တော် လုံးဝမယုံ။ ဘာမျှဒက်စ်က ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့် ကောင်၊ အောင်မြင်မှုတွင် မိုးမမြင် လေမမြင် ယစ်မူးနေသူ၊ ကျွန်တော်ပစ္စည်းဖြစ်သည့် အင်းနက်စ် ပါသွားသည်ကိုကြည့်လေ။ အရာတိုင်းသည် သူ့ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်း ရတော့မည်။

သည်လို သစ္စာဖောက်တို့၏ သွားရာလမ်းကို ကျွန်တော် မြင်နေပြီဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်က ပီယာဘိုဒီအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ပီယာဘိုဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်က နှိပ်စက်လို အဖြေထွက်တဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဖမ်ဘိုနာကတော့ အဲဒီလိုမမြင်ဘူး”

“ဖမ်ဘိုနာက ငတုံးပါ။ ဘာမျှဒက်စ်လည်း အတူတူပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ရောဘတ်တို့က သူလိုတာ ရအောင်ယူတတ်တယ်။ သူ စိုက်ကြည့် လိုက်တာနဲ့ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထတယ်။ ရှင့်ထက် သာလို့ ကျွန်မ ပါသွား၊ ရတာပေါ့”

ကျားလှောင်အိမ်ထဲတွင် ဘာလက်နက်မှမပါဘဲ ရောက်နေသည့် ကျွန်တော် ဘဝ။ ဒါကို အင်းနက်စ်က သိနေပုံ။ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းလိုက်ရပြန်သည်။

“ဒါဆို မင်း ဘာလို့ ဒီကိုပြန်လာတာလဲ”

အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် အသားချင်း ထိလှ မတတ် ကပ်ပြီး ရပ်လာသည်။

“ဒီမယ် ဂျော်ဂျီ၊ ရှင့်သွားပြီ။ လုံးဝ ကုန်ဆုံးသွားပြီ။ ကျွန်မက ခွန်အားကို သဘောကျတာ။ အားနည်းတဲ့ဘက်ကနေပြီး အားကြီးတဲ့ဘက်ကို ပြောင်းတာ။

ရှင့်မှာ တစ်ခုခုလိုနေတယ်။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ရှင့် တစ်မျိုးဖြစ်သွားတာ။ ဘာရယ်လို့တော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ အဲဒီ အမေရိကန်နဲ့တွေ့လို့ ဒီလိုဖြစ်သွား တာလားမသိဘူး။ ရောဘတ်တို့ကပြောတော့ အမေရိကန်က ရှင့်ကို လွှမ်းမိုးထား တယ်တဲ့။ ကျွန်မ ဘာလို့ ပြန်လာလဲ သိလား။ အဝတ်အစားတွေ ယူရအောင် ပြန်လာတာ ရှင့်ရေ။ အောက်မှာ ကားစောင့်နေတယ်။ ရှင့်ဟာ တကယ့်ကို ရွံစရာ ကောင်းတဲ့လူ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်မျက်နှာကို သူ တံတွေးနဲ့ ပက်ခနဲ ထွေး လိုက်သည်။

သတိသမ္မုဇဉ်တို့ ခေါင်းထဲမှ လွင့်စဉ်ထွက်ပြေးသွားလေပြီ။ စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း သူ့အော်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်၏။ ကျွန်တော်လက်ချောင်းများ ကြားတွင် ရောက်နေသည့် သူ့လည်ပင်းက လွဲပြီး ကျွန်တော် ဘာမှမသိ။ ဘာမှ မမြင်။ သူတို့အော်သံများကိုလည်း ကျွန်တော် မကြား။ ကျွန်တော်လက်ကို ဆွဲဖယ် နေကြသည့် သူတို့ကိုလည်း ကျွန်တော် မမြင်။ တဖြည်းဖြည်း နီရဲပြာနမ်း လာသည့် သူ့မျက်နှာကိုသာ ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။

သေကောင်ပေါင်းလဲ ခံစားနေရသည့်ကြားမှ သူ့မျက်လုံးများက အောင်ပွဲ ခံသူ တစ်ယောက်ပမာ တောက်ပနေဆဲ၊ လက်တစ်ဖက်ကို ကျွန်တော် အတင်း ဆွဲဖယ်ပြီး ချိုးပစ်လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် ခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် အရိုက်ခံလိုက်ရမှန်း သိလိုက်သည်။ သူ ကျွန်တော်လက်မှ လွတ်ထွက်သွားပြီး ကော်စောပေါ်သို့ ကျွန်တော် လဲကျသွားသည်။

အင်းနက်စ်၏ တဟားဟားအော်ရယ်သံကို ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော် သက်တော်စောင့်က ဆွဲထူပေးသည်။ သူတို့အားလုံး ကျွန်တော်ကို ပိုင်းတောင်းပန်နေကြသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် အသေသတ်မိမည်စိုး၍ သူတို့ ဝင်ကူရခြင်းဖြစ်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ် ရှင်းပြကြသည်။

သူ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။ ခုတင်တိုင်ကို ကျောမိုလျက်။ မြင်သူ ငေးလောက်သည့် အလှသခင်သည် ရှုချင့်စဖွယ်မရှိတော့။ နာခေါင်းမှာ တစ်ဖက်သို့ ရှူစောင်းနေပြီး သွေးတွေ တစက်စက်ကျနေသည်။ သွေးစက်တို့သည် အတား အဆီး မရှိ မေးစေပေါ်မှ အင်္ကျီပေါ်သို့ စီးကျနေ၏။

သို့သော် အောင်မြင်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြုံးရယ်နေ၏။ ကျွန်တော်ခေါင်းမှ

“ခဲမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာလာသည်။ စားပွဲဆီသို့ ဒယီးဒယိုင် လျှောက်သွားပြီး ဖိုင်တွဲတွေကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။ စိတ်ထဲတွင် ကမ္ဘာချိ၍ ကြာသည်ထင်၏။ သက်တော်စောင့်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို လာကူသည်။ သူ့ကို ဆွဲထိုးပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ထွက်သွားတော့ သူတို့နှစ်ယောက် မလှမ်း မကမ်းမှ လိုက်လာသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ငဲ့မကြည့်ဘဲ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် စုန်းမ၏အသံသည် ကျွန်တော့်နားထဲတွင် ကြာမြင့်စွာ ပဲ့တင်ထပ် နေသည်။

*

ရိက္ခာကားပေါ်တွင် မက်စီတီဖို ကပြားကလေးနှင့် ဆုံပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ကျွန်တော့်လက်တွေ တုန်နေဆဲ။ ဦးနှောက်တွေ ဆူဝေနေဆဲ။ ရက်စိတ်ကြောင့် အူထဲ အသည်းထဲထိ ဘလောင်ဆူ နေ၏။ လူတစ်ကိုယ်လုံး နှမ်းခွေနေပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် မထိန်းနိုင်တော့။

ပီယာဘိုဒီရှေ့ရောက်လျှင် သူ ရိပ်မိမည်မှချ။ ကျွန်တော် ခံခဲ့ရပြီကို သူ တန်းသိမည် ဧကန်။ ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးသွားတော့မည်။ ယုံကြည်မှု လျော့ပါးသွားတော့မည်။ ဒါဆိုလျှင် ကျွန်တော် ပျိုးခဲသမ္မု နိဒါန်းတို့ သဲထဲ ရေသွန် ဖြစ်ရတော့မည်။

သံရုံးဝင်းထဲ ကားထိုးဆိုက်တော့ ကျွန်တော် ပို၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် သူနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲအောင်တော့ မဟုတ်။ သူ့အိမ်သို့ တန်းသွားသည်။ ချက်ချင်း ရေချိုးသည်။ ရေချိုးရင်း စဉ်းစားသည်။

သူ ကျွန်တော့်ကို မစင်နှင့်ပက်တုန်းက ကျွန်တော် သည်းခံခွင့်လွှတ်ခဲ့သည်။ အင်းနက်စီဆိုသည် ကဝေမက ကျွန်တော့်ကို စကားလုံးတွေနှင့် ပစ်ပေါက်ခြင်းကို ကျွန်တော် မခံနိုင်ခဲ့ခြင်းပါကလား။ ရေချိုးပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲ သွားထိုင်သည်။ နံရံတွင် အရက်ဗီရိုကလေးတစ်လုံး ကပ်ထားသည်။ ရွှင်ရယ်စလု ဝီစကီတစ်လုံး တွေ့သည်။ သူအကြိုက်ဆုံး ဝီစကီ။ သူက အရက်ကို နည်းနည်းသောက်သူ။ သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း သူသောက်ဖို့ အရက်သည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ရမည်။

နည်းနည်းငဲ့ပြီး မြည်းလိုက်သည်။ အမူးသောက်ပစ်လိုက်ချင်၏။ သို့သော် မဖြစ်သေး။ အားနည်းချက်ကို ပြလို့မဖြစ်သေး။ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ရဦးမည်။ သူ့ကို လွှမ်းမိုးနိုင်ဖို့က အရေးအကြီးဆုံး။ နာမည်တစ်ခုရဖို့က အဓိက။ သူ ပေါက်

ပေးရမည်။ ဘာမျှဒက်စံက စောင့်နေသည်။ ကဝေမကလည်း စောင့်နေသည်။ ဖိဒယ်လ်ကလည်း စောင့်နေသည်။

သည်တစ်ပွဲမှာ ကျွန်တော် မအောင်မြင်လျှင် သွားပြီ။ ဘာမျှဒက်စံ သူ့ရဲကောင်း ဖြစ်သွားတော့မည်။ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး နာလန်ထူနိုင်မည် မဟုတ်တော့။

ဝီစကီလက်ကျန်နည်းနည်းမော့လိုက်ပြီး အောင်ပွဲခံရမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန် ပြုလိုက်သည်။ အိတ်ကို ခပ်သွက်သွက် ကောက်ယူပြီး လုံခြုံရေး ရုံးခန်းဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့၏။

အိပ်ငိုက်နေသည့် အစောင့်ကို သွားခွင့်ပြုလိုက်ပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ ဖိုင်တွဲကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ကျွန်တော့်စားပွဲရှေ့တွင် လာရပ်တော့ ကျွန်တော် ဖိုင်တွဲ ဖွင့်ဖတ်နေဆဲ။

သူ့ကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်းတင်ထားသမျှ အလကားဖြစ်သွား ချေပြီဟု သိလိုက်၏။ သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ မသိမသာကလေး စောင်းလျက်။ သူ့မျက်လုံးများထဲ စိတ်ပူသွားသည့် အရိပ် အယောင်များ တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော့်အတွက် သူစိတ်ပူသည်တဲ့။ ထိုတဒင်္ဂတွင် သူ့အပေါ် ကျွန်တော့်သဘောထားကို သိလိုက်၏။ လေးစားခြင်းထက်ပိုသော ခံစားမှုတစ်မျိုး။

သည်အမေရိကန်၊ သည်အရင်းအရှင်သည် ဘယ်သူနှင့်မှမတူအောင် ကျွန်တော်နှင့် နီးကပ်နေပါပြီလား။ အမေကလွဲလျှင် အတွယ်တာဆုံးလို့ ပြောရ မည်လား။ ချစ်ခင်ခြင်းလည်းမဟုတ်၊ ကျွန်တော့်ခံစားမှုကို ပြောမပြတတ်တော့၊ ပြောလည်း မပြောချင်တော့။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဂျော်ဂျီ”

ကျွန်တော့်နာမည်ကို ပထမဆုံး သူခေါ်ခြင်း၊ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။ သူနှင့် ပို၍ပို၍ နီးစပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“သူ့ကို ကျွန်တော် သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကယ်”

သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဝင်ထိုင်သည်။

“မင်းကို သူ ဘာလုပ်သလဲ”

“မမျှော်လင့်တဲ့အဖြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပြီး ဘာမျှ ဒက်စံဆီ ပါသွားပြီလေ။ အဲဒါ သူ့အကျင့်ပါပဲ။ သိလျက်နဲ့ ကျွန်တော်ခံရတာပါ။

ပျူကို သတ်မယ့်ဆဲဆဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းဆွဲကြတယ်။ ကောင်မက ပျော်လို့လေ”
သူ ခဏစဉ်းစားပြီးမှ မှတ်ချက်ချသည်။

“ပထမနေ့က ဖမ်ဘိုနာ မင်းကို ပစ်မယ့်ဆဲဆဲအခြေအနေမှာ နောက်ဆုတ်
သွားတုန်းက မင်း ပျော်သလိုနေမှာပေါ့”

သည်လူကြီးကား လူစရိုက်ကို ထဲထဲဝင်ဝင် သိမြင်နားလည်သူကြီးပါ
ကလား။ ကျွန်တော့်လို၊ အင်းနက်စ်လို လူစားမျိုးတွေကိုလည်း သူ နားလည်နိုင်
သည်ပဲ။ စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို လက်မြောက်လိုက်၏။

“အင်း... အဲဒီသဘောပါပဲ”

“အဲဒီလိုလူမျိုးနှစ်ယောက် အဲဒီလိုဖြစ်ရင် တစ်ယောက်က ရုံးပြီး တစ်ယောက်က
နိုင်စမြဲပဲလေ”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းက သူ့ကို ချစ်နေတော့ မင်းရုံးတာပေါ့”

စကားလုံး နည်းနည်းကလေးဖြင့် ပုံပေါ်သွားအောင် ပြောနိုင်သူပဲ။ သူ့ရုပ်ပုံ
လွှာကို စုတ်ချက် ဖြည့်လိုက်မိသည်။

“ဒါဟာ မင်းရဲ့ ပထမဆုံး အရေးနိမ့်တဲ့ပွဲ မဟုတ်လား။ မင်းက တိုက်တိုင်း
အောင် ဆိုတော့ ဒီအဖြစ်မျိုးကို လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘူးမဟုတ်လား။ မင်းကိုယ်မင်း
သာမန်ထက် မြင့်တဲ့လူလို့ တွက်ထားတယ်မဟုတ်လား”

ငှက်ပျောသီး အခွံခွာသလို တစ်လွှာချင်း ခွာချပြနေ၏။ ကျွန်တော် မလှုပ်
နိုင်တော့။ တဖြည်းဖြည်း သူ့အသံ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာ၏။ ကျွန်တော်သည်
အလိုလိုနေရင်း ကလေးလေးဖြစ်သွား၏။

“ဒီမယ် ဂျော်ဂျီ၊ ဘုရား သိကြား မ တာပဲ အောက်မေ့တော့၊ သိလား။
မင်းဘဝဟာ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားနေရင် စက်ရုပ်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ငါ့လိုပဲလေ။
အဲဒီစုန်းမက မင်းရဲ့အတ္တကို နင်းခြေဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအကြောင်း
ကိုလည်း မင်း သိအောင် သူ လုပ်လိုက်တယ်ဆိုရင် မင်း သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ။
သူဟာ မင်းရဲ့ ဆပ်မကုန်နိုင်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ သူ့ကြောင့်
ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကနေ မင်း လူပြန်ဖြစ်လာတာ”

ကျွန်တော် လုံးဝမတွေးမိသည့် ရှုထောင့်မှ သူ ရှုမြင်သုံးသပ်နေခြင်း
ဖြစ်၏။ သူ့ပြောသမျှကို သံသယဖြစ်စရာမရှိပါ။ သူနှင့် စကားတွေ ဆက်ပြော

ချင်သည်။ သူ့ပြောသမျှ နားထောင်ချင်သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးသည့်
အလင်းတန်းများ တွေ့လာနိုင်သည် မဟုတ်လား။

တိရစ္ဆာန်နှင့်တူသော လူမတစ်ယောက်ကို ချစ်ရသည်ထက် ပို၍ မြင့်မြတ်
သည့် သန့်ရှင်းသော အချစ်မျိုးကို သူ ညွှန်ကောင်း ညွှန်နိုင်မည်။ အကောင်းဆုံးဟု
ထင်သော အရာတိုင်း အကောင်းဆုံးဖြစ်မလာနိုင်ကြောင်း နားလည်အောင် သူ
ပြောကောင်း ပြောနိုင်လိမ့်မည်။

သို့သော် အခြေအနေအရ ကျွန်တော် သည်အဖြစ်မျိုး အရောက်မခံနိုင်
သေးပါ။ သူ့ဘက်ကို မြားဦး ပြန်လှည့်ရပါဦးမည်။

ကြိုးစားပြီး အသံကို အေးစက်စက်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သည်။

“မစ္စတာပီယာဘိုဒီ၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စက အရေးကြီးပါဘူး။ ဘေးဖယ်
ထားလိုက်ကြရအောင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ဘေး
ချော်ထွက်သွားကြတယ်။ အခြေအနေတွေ တစ်မျိုးပြောင်းသွားပြီ။ အဲဒီနာမည်ကို
ခင်ဗျားပေးဖို့က ခင်ဗျားအတွက်ရော ကျွန်တော့်အတွက်ပါ သေရေးရှင်ရေး
အရေးကြီးလာပြီ”

အလွန်အလွန် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် အခိုင်အမာ သူ ပြန်ပြောသည်။

“ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာ ဘာကြီးဖြစ်ဖြစ် အဲဒါတော့ ငါမလုပ်နိုင်ဘူး”

သူ့ကို မကြည့်ရက်သလို ဖြစ်လာသည်။ ဖိုင်တွဲကို သူနှင့် ကျွန်တော်၏
ရှေ့တည့်တည့်တွင် ချထားလိုက်သည်။

“ဒီမယ်... မစ္စတာပီယာဘိုဒီ၊ ခင်ဗျား သူ့နာမည်သိတယ်။ တခြားနာမည်
တွေကိုလည်း သိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စီအိုင်အေက ခင်ဗျားညွှန်ကြားချက်
အတိုင်း လုပ်နေတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်း
ဆောင်ကို ခင်ဗျား မုန်းတီးနေတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီလေ။ အဲဒီ မုန်းတီးစိတ်ဟာ
အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကြောင့် ပေါ်လာရတာ။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ တကယ်
တကယ် ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး”

ကျွန်တော် သူ့ကို အက်ခတ်သည်။ သူ ရှုပ်ထွေးသွားပုံရ၏။

“ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အင်ပါရီဖလောရက်စ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့
အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က သောင်ထဲမှာ သေဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။

ကုန်စင်ကုန်ပစ္စည်းများ အကောင်းဆုံး ကျူးဘားဆေးရုံတစ်ရုံမှာ ကွယ်လွန်သွားတာ။ သူ့ရောဂါ အကြောင်း ကျွန်တော် ပြောရမလား။ သာမန် တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုထက် လွန်ကဲတဲ့ အခါ ဖြစ်တတ်တဲ့ ဦးနှောက်သွေးကြောပိတ် ရောဂါပဲ။”

အခန်းထဲတွင် ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ အခြေအနေ အားလုံး တဒဂံအတွင်း ပြောင်းလဲသွားခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးသည် ရုတ်ခြည်း ပြိုကျပျက်စီးသွားသည်။ နောက်ဆုံး သူ့အသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်၏။

“အဲဒါ လိမ်တာ၊ သောက်သုံးမကျတဲ့နည်းနဲ့ လိမ်တာ”

သည်နေရာတွင် မဆိုသလောက် မုသားလေးထည့်ဖို့တော့ လိုအပ်လာသည်။ သူ လွယ်လွယ်နှင့်တော့ ယုံမည်မဟုတ်။ လိမ်တာ ညာတာဟု သူ့အတိတ်၏ အရိပ်က ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးစရာ ရှိသေးသည်။ သည်တစ်လှမ်းက အဖြေမှန်ရမယ့် ခြေလှမ်း။

တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းသည့်လေသံဖြင့် ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဟာဗာနာတက္ကသိုလ်ကိုရောက်ပြီး တစ်လအကြာမှာ အင်ပါရီဖလောရက်စ် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ဖိဒယ်လ်ကက်စထရီရဲ့ သူလျှိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ အင်ပါရီဟာ ကျူးဘားတော်လှန်ရေးကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်တဲ့ မိန်းကလေး။”

ကျွန်တော်က ဖိုင်တွဲကို လက်နဲ့ပုတ်ပြီး

“သူ့ကို ပထမဆုံးပေးတဲ့တာဝန်က ဘာတစ်စတာရဲ့ ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးကြီးတစ်ယောက်ကို သွေးဆောင်ဖို့ပဲ။ ပြီးတော့ ဟာဗာနာရဲ့ မြို့စောင့်တပ် အင်အားအခြေအနေကို ထောက်လှမ်းဖို့လည်း ပါတယ်။ အဲဒီတာဝန်နှစ်ခုကို အင်ပါရီ ကျေကျေပွန်ပွန် ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့ကို ဒုတိယအကြိမ် ပေးတဲ့ တာဝန်က ဘာလဲ ခင်ဗျားသိလား။ အမေရိကန်သံရုံးက နိုင်ငံရေး စစ်သံမှူးပု နောက်ထပ် သွေးဆောင်ပြီး တော်လှန်ရေးအတွက် သတင်းတွေယူဖို့ပဲ။”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် နားမလည်ခြင်းနှင့် စိတ် ရှုပ်ထွေးခြင်းများကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် ပစ်လိုက်သည့် မြားကြောင့် သူ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားသည့် ပုံစံမျိုး။ စင်စစ် ကျွန်တော့်မုသားကြောင့် ဖြစ်၏။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဖြစ်နေပြီ။ သည်လောက် အောက်တန်းကျသည့် ခပ်လွယ်လွယ် အကွက်ဆင်မှု မျိုးအား မည်သို့ ကျွန်တော်

တည်ဆောက်သည်ကို သူ မေးခွန်းထုတ်ရမည်။ သူ တုံ့လိုတာဝေ နေသည့်အခါ ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်တိုးသည်။

“အဲဒီတာဝန်ကိုလည်း အင်ပါရီဟာ ထက်ထက်မြက်မြက်နဲ့ အောင်အောင် မြင်မြင် ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။”

ကျွန်တော်က လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ဖိုင်တွဲကို လက်နဲ့ပုတ်ပြီး

“အဲဒီမှာ ခင်ဗျားဟာ ကျူးဘားနိုင်ငံအတွက် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးကို ခင်ဗျား နှစ်နှစ်ကာကာချစ်သွားတယ်။”

ကျွန်တော်လက်ချောင်းကလေးများက ဖိုင်တွဲကို ဆက်ခေါက်နေသည်။

“အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေးဝါဒကို အင်ပါရီ ခင်ဗျားဆီက အများကြီး ရသွားတယ်။ ခင်ဗျားဆီက ချူစရာတွေ ရှိနေသေးတော့ သူက ခင်ဗျားကို လက်ထပ် မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် ကက်စထရီရဲ့လက်ထဲကို အာဏာ ကျသွားတော့ အင်ပါရီရဲ့ဘဝဟာ လှောင်အိမ်က လွတ်တဲ့ ငှက်မလေးတစ်ကောင်လို လွတ်လပ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကက်စထရီရဲ့အစီအစဉ်က ခင်ဗျားတို့ဇာတ်လမ်းကို မဆုံးစေချင်ဘူး။ တိုင်းပြည်အတွက် တာဝန်ကို ဆက်ယူဖို့ မိန်းကလေးကို ကက်စထရီ စည်းရုံးတယ်။ နောက်ဆုံး ခင်ဗျားကို လက်ထပ်ဖို့အထိ သူ တိုက် တွန်းတယ်။ ခင်ဗျားဆီက သတင်းတွေရဖို့က သူ့အတွက် အဓိကလေ။ အဲဒီ တာဝန်ကိုလည်း သူ တစ်လလောက် ဆက်ယူတယ်။”

“သူ့အတွက် သိပ်ပြီး အန္တရာယ်များလာတဲ့အချိန်မှာ ရောလ်ကိုမက်စ်နဲ့

သူ တွေ့တယ်။ ရောလ်က ကက်စထရီနဲ့အတူ တိုက်လာတဲ့ တော်လှန်ရေး ရဲဘော်လေ။ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သွားကြတယ်။ သူ့နာမည်ကို ခင်ဗျား ကြားဖူး မှာပါ။ အခု စိုက်ပျိုးရေး ဒု-ဝန်ကြီးလေ။ အဲဒီမှာ အင်ပါရီကို တော်လှန်ရေး သစ္စာဖောက်အဖြစ်နဲ့ ဖမ်းလိုက်ပြီလို့ ကြေညာတယ်။ ပြီးတော့ ထောင်ထဲမှာ သေသွားပြီလို့ နောက်ထပ်ကြေညာတယ်။ အမှန်က သူ့နာမည်နဲ့ သူ့မှတ်ပုံတင်ကို လုံးဝပြောင်းပစ်တာ။ သူနဲ့ ကိုမက်စ် လူမသိသူမသိ လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီကာလတွေမှာ ခင်ဗျား ရူးမတတ်ခံစားရမယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်လို့ရတယ်လေ။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ခင်ဗျားကို အမေရိကန် ပြန်ခေါ်လိုက်ကြတယ်။”

ပီယာဘိုဒီသည် မှတ်ဆိတ်ရှည်နှင့် ကျောက်ဆစ်ရုပ်တစ်ခုလို ကုလား ထိုင်တွင် အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်က ခဏနားပြီး သူ့တုံ့ပြန်မှုကို

စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့အတွက် အချိန်ပေးရမည်မဟုတ်လား။ ဇေဝေဝါပုံစံဖြင့် သူ တုံ့ပြန်နေသည်။

“မင်း အဲဒါတွေ ငါ့ကို ပြောဖို့မသင့်ဘူး။ အထူးသဖြင့် မင်းအနေနဲ့ မပြောရဘူး၊ တော်တော်”

အတတ်ပညာပိုင်းအရ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကို သုံးစရာ အနည်းငယ် ကျန်နေသေးသည်။ ကျန်တာတွေ ထုတ်ပြောဖို့ကတော့ ရင်နာစရာ ကောင်းလှသည်။ ဖိုင်တွဲကို လက်နှင့်ခေါက်ရင်း အမှန်တရားအချို့ကို ထုတ်ပြောမိ၏။

“ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ သူ ကျောင်းဆရာမ ဝင်လုပ်တယ်။ ဖိဒု ခုနှစ်မှာ သားတစ်ယောက်မွေးတယ်။ သူ့နာမည်က လူးဝစ်တဲ့။ သူက ဆရာဝန်ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိလိုက်တယ်။ ဖိဒု ခုနှစ်မှာ သမီးတစ်ယောက် ထပ်ရတယ်။ နာမည်က ပီလာတဲ့။ သူလည်း ကျောင်းဆရာမပဲ။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်”

သူသည် ပါးစပ်ဟလိုက်၊ စေ့လိုက်နှင့် အသက်ကို အနိုင်နိုင်ရှုနေရသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းယမ်းသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ဂျော်ဂျီ။ အကြောင်းထူးလာမယ် ထင်လို့လား။ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မင်းကိစ္စထဲ ဆွဲထည့်လာတာလဲ။ မင်းလိုချင်တဲ့ကိစ္စနဲ့ သူနဲ့ မတန်ဘူး”

ကျွန်တော်စောင့်နေသည့် အချိန်ကို နောက်ဆုံးတော့ ရောက်လာပြီ။ တစ်ပါတည်း ဝတ်ရုံနက်နှင့် မိစ္ဆာဝိညာဉ်များ ကပ်ပါလာဘိသလို ရှိ၏။ ဖိုင်တွဲကို လှန်ပြီး ရှစ်လက်မ၊ ဆယ်လက်မအရွယ် ဓာတ်ပုံတစ်ထပ် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ပထမတစ်ပုံကို သူ့ရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်၏။ အင်ပါရီဖလောရက်စ် အသက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ်က ပုံ၊ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီး ကင်မရာကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ ကုလားထိုင်နံဘေးတွင် သုံးနှစ်အရွယ်ကလေးတစ်ယောက် ရပ်ပြီး လက်မောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ ဓာတ်ပုံကို သူ ငဲ့ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို စောင့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ခဏနေမှ နောက်တစ်ပုံ ထပ်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ အသက် သုံးဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ်က အင်ပါရီဖလောရက်စ်၏ ပုံ၊ လူပျိုပေါက်အရွယ် သားဖြစ်သူကို ဂုဏ်ယူစွာ ပြုံးကြည့်နေသည့်ပုံ၊ သားဖြစ်သူက ဆရာထားသည့် ငွေဖလားကို ကိုင်လျက်။

သူ ကြက်သေ သေပြီး ငိုနေသည်။ သို့သော် သူ့ဝေဒနာကို အပြင်ကပင် မြင်နေရ၏။ နောက်ဆုံးပုံကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းကလေး သူ့ရှေ့ချလိုက်သည်။ အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်က အင်ပါရီဖလောရက်စ်ပုံ၊ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး ထိုင်နေသည်။ ဆံထုံးကို မြင့်မြင့်ထုံးလျက် ထူးထူးခြားခြား လှနေဆဲ၊ မိန်းမကျက်သရေဖြင့် တင့်တယ်နေဆဲ။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ရောလ်ကိုမက်ဇ်က သူ့ဘယ်ဘက်တွင် ရပ်လျက်။ ညာဘက်မှ ဖီဒယ်လ်ကက်စထရီက သူ့ကို အမြတ်တနိုး ငေးကြည့်နေ၏။

ယခုထိ သူ့နှုတ်မှ စကားတစ်ခွန်းမှ မထွက်သေး။ ကျွန်တော် စောင့်စားနေသည့် အချိန်သို့ ရောက်ပြီထင်၏။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ အသက်ရှိလျက်နှင့် သေနေသူနှင့် တူနေ၏။ သေနေသူမဟုတ်လျှင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဆောက်တည်ရာ မရ ဖြစ်နေရမည့်အချိန်။

သူ၏ တိတ်ဆိတ်မှုတိုင်းကို ကျွန်တော် ဖြိုချရမည်။ အသံကို အနိမ့်ဆုံးထားပြီး ကျွန်တော် စကားစသည်။

“အဲဒီပုံတွေမှာ တစ်ခုမှ အကြံအဖန် မပါဘူး။ အားလုံးအစစ်တွေပဲ ဂျာဆင်” သူ့ရှေ့နာမည်ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော် တရင်းတနိုး ပြောလိုက်သည်။

“သူ့မျက်နှာနဲ့ အမူအရာကို ဘယ်ဓာတ်ပုံပညာနဲ့မှ ထုတ်လို့မရနိုင်ပါဘူးဗျာ။ ကဲ... ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို မသတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်းပြီလား။ ဒါဆို ခင်ဗျားရဲ့ အယူအဆတွေဟာ မမှန်တဲ့အခြေခံပေါ်မှာ တည်ဆောက်ခဲ့တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ယခုထိ သူ့မျက်နှာတွင် လှုပ်ရှားမှုမရှိသေး။ သို့သော် မျက်လုံးအစုံက ဓာတ်ပုံတွေပေါ်တွင် စိုက်လျက်။ တစ်သက်တွင် တစ်ခါသာ ဖြစ်ပေါ်ဖူးသည့် အချစ်မျိုးဖြင့် ချစ်ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေး။ သည်မိန်းကလေးအတွက် တစ်ချိန်လုံး မငိုသော ရှိုက်သံဖြင့် ငိုကြွေးခဲ့ရ၏။ ရင်ကွဲနာ ကျခဲ့ရ၏။

အလွန်စိုးရိမ်စရာကောင်းသည့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းမျိုးဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေသည့် တဒဂ်။ ကျွန်တော် အသက်မရှူရဲ။ စကားတစ်ခွန်းမှ မဟာရဲ။ ရှိုက်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက်။ ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပခုံးနှစ်ဖက် လှုပ်ရှားလာသည်။ ဓာတ်ပုံပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်သည်။

ကျွန်တော် နိုင်ပြီ။ ကျွန်တော်ပြောသမျှအားလုံးကို သူ ယုံယုံကြည်ကြည် လက်ခံ သွားပြီ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မျက်ရည်ခန်းခြောက်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားမှုတံခါးကို အသေပိတ်ထားသူ၊ ခုတော့ ရေကာတာကျိုးသလို ပေါက်ကွဲလေပြီ။

သည့်အတွက် ရင်ထဲတွင် ပေါ့သွားသလို ခံစားရ၏။ သူ့ကို ကျွန်တော် မေးမရတော့မည်။ အကူအညီ ပေးရတော့မည်။

သူ့ဝေဒနာကို သက်သာရာ သက်သာကြောင်း ကျွန်တော် လုပ်ပေးရမည်။ သို့သော် ဒါကို ကျွန်တော် မကြည့်နိုင်သေး။ ကျွန်တော့်ကိစ္စ ကျွန်တော် ဦးစား ပေးပြီး အပြတ်လုပ်ရမည်။ သူ အငိုတိတ်သွားပြီ။ ဓာတ်ပုံပေါ်တွင် ပါးအပ်ကာ ဦးခေါင်းပေါ်ကို လက်တစ်ဖက်တင်ထား၏။

ကျွန်တော် ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဂျာဆင်၊ ခင်ဗျားဟာ မမှန်တဲ့ အခြေခံပေါ်မှာ ရပ်ပြီး ကောက်ချက်တွေ ဆွဲခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ ယုတ္တိဗေဒအဖြေတွေမှာ အမှန်းတရားတွေ လွှမ်းနေခဲ့တယ်။ ခု ပြီးသွားပြီ။ အဖြစ်မှန်ကို ခင်ဗျား သိသွားပြီ။ ခင်ဗျားအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အရမ်းတုန်လှုပ်သွားတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကာလရှည်ကြီး တစ်လျှောက်လုံး မှားယွင်းတဲ့ အတွေးကမ္ဘာထဲမှာ နစ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီကာလ ခုမှဆုံးသွားတာ”

သူ့တံတောင်ဆစ်ကို ကျွန်တော် ကိုင်လိုက်သည်။

“အမှန်တရားကို ခင်ဗျားတွေ့ပြီးတဲ့နောက် ခင်ဗျားဘဝမှန်ထဲကို ပြန်ရောက် လာပြီပေါ့ ဂျာဆင်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လုံးလုံး ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေခဲ့တယ်၊ ဘာတွေလုပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုတာတွေ ပြန်စဉ်းစားပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီနာမည် ပေးပါတော့ဗျာ။ အန်ထုတ်လိုက်ပါတော့”

သူ ခေါင်းမောလာသည်။ မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးနှင့် အရိုးပဒေသာကို ငုံ့ကြည့် နေ၏။ ကျူဘီလက်စံတုန်းကလည်း သည့်အတိုင်းပင်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့် ရှေ့တွင် ထုတ်ဖော်ဝန်ခံရသည်သာ။ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ထွက်လာမည့် အသံ ကိုသာ ကျွန်တော် စောင့်နေသည်။

ခပ်တိုးတိုးကလေး သူ့အသံ ထွက်လာသည်။ သို့သော် တုန်တုန်ယင်ယင် မဟုတ်။ တည်ငြိမ်စွာဖြင့်...

“ဂျော်ဂျီ၊ ငါ့အတွေးအခေါ်တွေ ဘယ်လောက်မှားနေမှားနေ၊ ငါ ဘာတွေ

လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ အဲဒီနာမည်ကို ဘယ်တော့မှ မပေးဘူး။ နာမည်တွေ အားလုံး သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ငါ့ကြောင့် ဒုက္ခမရောက်စေရဘူး။ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုလည်း သစ္စာမဖောက်ဘူး။ အမှားပေါ်မှာ ရပ်တည်ပြီး မှားခဲ့တာတွေ ရှိမယ်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အနေနဲ့လည်း မှားတာတွေ ရှိချင်ရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန် လျှောက်နေတဲ့ လမ်းဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးလမ်းပဲ။ ဒါကြောင့် ဘယ် တော့မှ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို သစ္စာမဖောက်ဘူး၊ စိတ်ချ”

အံ့သြစရာကောင်းလှသည်။ ဆောက်တည်ရာမရ ခံစားနေရသည့် လူ တစ်ယောက်ဆီမှ ထွက်လာသည့် စကားလုံးများ၊ ဘယ်လောက်ခိုင်မာ ပြတ်သား လိုက်ပါသလဲ။ ကျွန်တော် သည်းခံနိုင်စွမ်း ကုန်ဆုံးသွားဘိသို့ ရှိ၏။ အရိုးခေါင်းနှင့် တူနေသည့် သူ့မျက်နှာတည့်တည့်ကို ကျွန်တော် အော်ထည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ တော်တော်တုံးတဲ့လူပဲ။ တော်တော်အတဲ့လူပဲ။ ဘာမှ အသုံးကျတဲ့ အမေရိကန်”

ကျွန်တော် ဒေါသထန်နေသလောက် သူက တည်ငြိမ်နေ၏။

“အဘိဓာန်တစ်ခုထဲမှာ ‘အ’ သည် ဆိုတဲ့ ကြိယာကို ဆွဲအခြင်း၊ ဆိတ်ငြိမ် ခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် ကိုယ် ‘အ’ နေမယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း ကိုယ် ဂုဏ်ယူတယ်”



ပီယာဘိုဒီ

စန်ကာလို

(ဆယ့်ခြောက်ရက်မြောက်နေ့)

အချိန်ကာလနှင့်ပတ်သက်သည့် မှတ်ဉာဏ်တို့ ကျွန်တော်တွင် မှေးမှိန်စပြုလာပြီ။ သူ့ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်မှာ ဆယ်မိနစ်ကြာခဲ့ပြီလား၊ တစ်နာရီ ရှိသွားပြီလား၊ ကျွန်တော် မသေချာတော့။ ဖိုင်တွဲကို စားပွဲပေါ် သူ ထားသွားသည်။

လှန်ကြည့်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။ ကုလားထိုင်တွင် အငူသား ထိုင်ပြီး နံရံကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ခဏနေတော့ အစောင့်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ဖိုင်တွဲကို ယူ၊ ရုံးခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

စောစောက တံခါးပွင့်နေစဉ် အပြင်ထွက်ဖို့ စိတ်ကူးမရ။ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် ဘာမှမရှိတော့သလို ဟင်းလင်းပြင်ကြီးဖြစ်သွား၏။ ခေါင်းထဲတွင်လည်း အလားတူပင်။ ဘာမှမကျန်တော့။ သို့သော် နာမည်တွေကိုတော့ ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါ၏။ ကျွန်တော်အသိအာရုံတွင် သူတို့၏ နာမည်တွေမှ လွဲပြီး ဘာမှမကျန်တော့။ အသိဉာဏ်အကြောင်း ကျွန်တော် ဆက်စဉ်းစားသည်။

ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုသို့ ရောက်နေကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။ ကျွန်တော် အသက်တစ်ဝက်သည် အကောင်အထည်မဲ့ စိတ်ဝါဒသမားသက်သက်အဖြစ် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ကုန်လွန်ခဲ့၏။ ကျန်တစ်ဝက်က သီလ သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသည့် ခေပ်ကြောင်ကြောင် သူတော်စင်။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြန်တွေးရသည်မှာ

ရုက်ဖို့လည်း ကောင်း၊ စိတ်ပျက်ဖို့လည်း ကောင်း၏။

ကျွန်တော်အချစ်ဇာတ်လမ်းကို သူ အားလုံးသိထားသည်။ မနာလိုဝန်တို့မှ များနှင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲက အမှန်တရားများအကြောင်း သူ အကုန်သိထားသည်။ သို့သော် သူ ကျွန်တော်ကို ဘာကြောင့် ညှာတာနေတာပါလိမ့်။ စဉ်းစားရင်း ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလာသည်။

တံခါးဖွင့်သံကြားရ၏။ သူ ခပ်သွက်သွက်ပြန်ဝင်လာသည်။ ခါတိုင်းလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသည့် ခြေလှမ်းမျိုးနှင့်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ပျက်နေဟန်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်လုံးလုံး ကျွန်တော်၏ခေါင်းကို တူနှင့် ထုနည်းများဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကို ပြောင်းလဲအောင် သူ လုပ်ခဲ့သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် သူလည်း အလားတူ တုံ့ပြန်ခံနေရသည် ထင်၏။

စကားဝိုင်းတစ်ခုကို နိဂုံးချုပ်တော့မည့် လေသံဖြင့် သူက...

“ဒီမယ်ဂျာဆင်၊ ခင်ဗျား အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီ။ ခင်ဗျားအခြေအနေ မကောင်းဘူး။ ကျွန်တော် အားလုံးဖွင့်ပြောမယ်။ ခင်ဗျား ဘာသာ ခင်ဗျား စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်၊ စကားရည်လုနေဖို့ အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး။ အခု ကျွန်တော်ပြောရမှာက ခင်ဗျားအတွက်ဆိုတာတော့ ယုံပါ။”

ကျွန်တော်ဦးခေါင်းထဲတွင် ဟာလာဟင်းလင်းကြီးဖြစ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မင်းကို ငါက ယုံရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားအသက်နဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပေါ့။ ခု ကျွန်တော်ပြောရမှာက နာမည်ရဖို့ကိစ္စနဲ့ မပတ်သက်တော့ဘူး။ ပေးထားတဲ့တာဝန်နဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်လုပ်မှာက ခင်ဗျားအတွက် သက်သက်ပဲ။

“ငါ့အတွက်ဆို ဘာလို့ မင်းက လုပ်မှာလဲ”

နှစ်ယောက်စလုံး ခဏတိတ်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ သူက...

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မသေစေချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

သူ မျက်နှာကို လွှဲပစ်သည်။ နံရံကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ခု ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်မတွေးချင်လို့ပဲ။ မတွေးရဲလို့ ထပ်မမေးနဲ့တော့ဗျာ”

ကျွန်တော် မမေးတော့ပါ။

“ဘာဖြစ်လို့ ငါက သေရမှာလဲ”

ကျွန်တော့်ကို သူ ခပ်တိုတိုရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော်က အင်းနက်စ်ကို ပြောပြထားတာ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားကို ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ ရအောင်စစ်မယ်လို့ အင်းနက်စ်က ဘာမျှဒက်စ်ကို ပြန်ပြောတယ်”

“အင်းနက်စ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟိုစုန်းမပေါ့ဗျာ။ ဘာမျှဒက်စ်က ဖောက်ပြန်သွားပြီ။ အာဏာက သူ့ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီ။ ရက်နှစ်ဆယ်အတွင်း နာမည်မရရင် သူက ဖမ်းဘိုနာနဲ့ ခင်ဗျားဆီက ညှစ်ယူလိမ့်မယ်။ သုံးတဲ့နည်းကတော့ ညှဉ်းဆဲတဲ့နည်းပဲ”

ကြောက်စရာစကားလုံးတွေကို သူက သာမန်ကိစ္စတစ်ခုလိုပဲ ပြောသွားသည်။ ကျွန်တော် ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်မိ...

“ပထမ ကျွန်တော်ပြောမယ် နားထောင်၊ အပြင်မှာ အခြေအနေက အရမ်း ပြောင်းလဲနေတယ်။ ဘာမျှဒက်စ်က ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရအောင် အောက်ခြေလွတ် နေပြီ။ ကျွန်တော် သူ့ကို မနာလိုလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ သူက အဲဒီနာမည်ကို ကက်စထရိုဆီ လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးချင်နေတယ်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ကျွန်တော့် ကိုလည်း ဖိဒယ်လ်နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆက်သွယ်ခွင့် မပေးဘူး။ နာမည် ရရင် ရေဒီယိုဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ သင်္ကေတပဲ ပေးထားတယ်”

သူပြောသမျှ သံသယမရှိဘဲ ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ရ၏။

“ဆက်သွယ်လို့ရရင်ကော မောင်ရင် ဘာလုပ်နိုင်လို့လဲ”

“ဘာမှလုပ်လို့မရပါဘူး။ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာပါပဲ။ ဒီမယ် ဂျာဆင်၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ကက်စထရိုကို သတ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ကနေဒီလက်ထက်က စခဲ့တာ။ နောက် ပျံ့နှံ့ဆင်၊ နောက် နှစ်ဆင်၊ နောက် သမ္မတတွေလည်း ကြိုးစားဦးမှာပဲ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ထက် ပိုသိပါလိမ့်မယ်။ ဖိဒယ်လ်က မြွေဟောက်စစ်ဆင်ရေးအကြောင်းကို ကြိုသိနေပြီး ရသမျှသတင်းကို သူ စုဆောင်းနေတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့ရရ သူ ရအောင်ယူမှာပဲ”

တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော် အမှန်ကို မြင်လာနေပြီ။ သို့သော် တစ်ခုခုတော့

လိုနေသေး၏။ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာမျှဒက်စ်က သံအမတ်တစ်ယောက်ကို နှိပ်စက်ဖို့ သဘောတူမယ် တဲ့လား။ အမေရိကန်အစိုးရက မသိဘဲ နေမယ်တဲ့လား။ သိရင် ဖြစ်လာမယ့် အကျိုးသက်ရောက်မှုကို သူ မစဉ်းစားဘူးလား”

ခုမှ သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံဖြင့် အကုန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီလေ၊ သူ အရမ်းလွတ်နေပါတယ်လို့။ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျား ဒီနေရာကို ဘယ်ရောက်နေပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်က ဖိဒယ်လ်ကို ပြောတယ်။ ဘာမျှဒက်စ်ဟာ သောက်ရူးပါလို့။ ခင်ဗျားကို ဖမ်းဘိုနာနဲ့ နှိပ်စက်ခိုင်းမယ်။ ဒဏ်ရာတစ်စွန်းတစ်စမှ မကျန်အောင် လုပ်မှာတဲ့။ ဖမ်းဘိုနာက အဲဒါတွေ ကျွမ်း ပြီးသား။ နောက်ဆုံးမှာ ခင်ဗျားကို သူတို့ ဆေးထိုးမှာ။ နှလုံးရောဂါနဲ့သေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံနဲ့ ထပ်တူ ခင်ဗျားသေရမှာ။ အဲဒါက လွယ်တယ်လေ။ ဒီဆေးအကြောင်း ကျွန်တော် သိပြီးပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အလောင်းကို လူငယ်တွေက ဝမ်းနည်းကြောင်း သဝဏ်လွှာနဲ့အတူ ခင်ဗျားလူတွေလက်ထဲ သွားအပ်မယ်”

ကျောထဲ စိမ့်သွားသည်။ သူ အမှန်ကိုပြောနေမှန်း ကျွန်တော် သိနေ၏။ သို့သော် သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိသည် မထင်။ ကျွန်တော့်ဆင်ခြင်တုံတရားသည် အင်အား ပြန်ကောင်းလာသည်။

“နေပါဦးကွ။ သူတို့လုပ်တာတွေကို ငါ့လူတွေ မသိဘဲနေပါ့မလား”

သူ သက်ပြင်းချသည်။

“သူက သောက်ရူးပါလို့ ကျုပ်ပြောပြီးပြီလေ။ မတ်ခဲစ်ဝါဒီတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘုရားကို မယုံကြည်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက ယုံတယ်။ ဖန်ဆင်းရှင်ကို သူ ကိုးကွယ်တယ်။ အဲဒီဖန်ဆင်းရှင်က သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲလို့ သူ ယုံနေတယ်”

သူတို့က နှိပ်စက်ပြီး အဖြေထုတ်မယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ပြောရ မှာလဲ။ နာကျင်မှုဝေဒနာအကြောင်း စဉ်းစားကြည့်သည်။ ငယ်ငယ်က လမ်းလျှောက် ထွက်ရင်း ချော်လဲပြီး ခြေထောက်ကျိုးဖူးသည်။ လူမနီးသူမနီးနေရာဖြစ်၍ လမ်းမကို ရောက်အောင် မနည်း တရွတ်ဆွဲပြီး သွားရသည်။ တစ်မိုင်လောက် ဝေး၏။ စဉ်းစားကြည့်လျှင် ယခုထိနာတုန်း။

သည့်ထက် ပိုမဆိုးနိုင်ပါ။ ခန္ဓာကိုယ် နာကျင်မှုထက် လူလူချင်း နှိပ်စက်ပြီး

ပျက်သုက အနှိပ်စက်ခံရသူကို ကြည့်ပြီး ပျော်ရွှင်နေမည့်အဖြစ်က ပို၍ နာကျင်
ပျောက်ကောင်းမည် ထင်ပါ၏။

သူ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲသို့တိုင် ထိုးဖောက်
ကြည့်မြင်နေပုံ။

“ဟုတ်တယ် ဂျာဆင်၊ အဲဒါ ထွင်ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို
ယုံစမ်းပါ။ နာမည်ကို ပြောလိုက်ပါဗျာ။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း သတင်းပို့လိုက်မယ်။
မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘာမှလုပ်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။”

ဖမ်ဘိုနာ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။ ကျွန်တော့်အော်သံကို
နားထောင်ပြီး ကြည့်နှုန်းနေသည့်ပုံမျိုး။ ပထမနာမည်တစ်ခုကို သူ တောင်းမည်။
ပြီးလျှင် နောက်ထပ်နာမည်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထပ်တောင်းမည်။ ကျွန်တော့်
ဦးနှောက်ထဲမှာ ရှိသမျှ နှုတ်ခမ်းသို့ရောက်လာအောင် သူ နှိပ်စက်မည်။ ကျွန်တော်
ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မပြောနိုင်ဘူး ဂျော်ဂျီ၊ ကိုယ် မလုပ်နိုင်ဘူး။”

သူက စဉ်းစဉ်းစားစား ခေါင်းညိတ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆုံးဖြတ်
ချက်ကို ပြင်လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း သူ သဘောပေါက်ပါလိမ့်မည်။ ပြီးတော့
သူ အခိုင်အမာပြောသည်။

“သူတို့ ခင်ဗျားကို မနှိပ်စက်ကြတော့ပါဘူး။”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ပေါ့သွားသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် ဒေါသလည်း
ထွက်သွား၏။ ဒါ သက်သက် ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက်ခြင်းပဲ။ ကျွန်တော်
ထုတ်ပြောမိမတတ်ဖြစ်သွားသည်။ သက်သက်အကွက်ဆင်တာပဲ။

“ဒါကတော့ မင်း သိပ်အောက်တန်းကျတယ်”

ဒေါသဖြင့် ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။

သူက ပြုံးပြီး...

“ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးလေ။ သူတို့ ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် နှိပ်စက်လို့
မရတော့သလဲဆိုရင် ကျွန်တော် ဖိဒယ်လ်ဆီကို နာမည်နှစ်ခု ပို့လိုက်တော့မယ်။
ကျွန်တော် မသင်္ကာအဖြစ်ဆုံး နာမည်နှစ်ခု၊ ပီနီဒါနဲ့ ဆာမာရီဘာ”

သူ နာမည်နှစ်ခုကို ထုတ်ပြောစဉ် သူ့မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်နေ၏။
ကျွန်တော်က စိတ်မလှုပ်ရှားအောင် ထိန်းထားလိုက်သည်။ သူစဉ်းစားပုံကို

ကျွန်တော် တွေးကြည့်နေသည်။ သူပြောသည့် နာမည်နှစ်ခုအနက် တစ်ခုက
မှန်သည်။ ဘာမှထင်မြင်ချက်မပေးဘဲ ကျွန်တော် ပခုံးကို တွန်ပြလိုက်သည်။

သူက ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသည့်ဟန်ဖြင့် စကားဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီနာမည်နှစ်ခုကို ကြေးနန်းနဲ့ပို့ပြီး ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ဦး။ ကျွန်တော်
ပြန်ရောက်ထိ စောင့်ပါဦးလို့ ဖိဒယ်လ်ကို ပြောမယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးကို ကျွန်တော်က
လွဲပြီး ဘယ်သူမှ သူ စစ်ဆေးခိုင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်မှန်းတဲ့အတိုင်း
မှန်ချင်မှ မှန်မှာပါ။ မှန်ရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့လေ။ ကျွန်တော် အချိန်ဆွဲပြီး
စစ်နေမယ်။ ခင်ဗျား လွတ်တဲ့အထိပေါ့။ သိပ်ကြာမယ် မထင်ပါဘူး။ အဲဒီနောက်ပိုင်း
ကျမှ ဖိဒယ်လ်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောမယ်။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း ကျွန်တော်
တာဝန်ယူမယ်”

ဖမ်ဘိုနာ၏ မျက်နှာ ပျောက်သွားပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှ သူငယ်ကို ငေးကြည့်
နေမိ၏။ ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းလွန်းသည့် သူ့စိတ်ကူးအတွက် ကျွန်တော် မယုံ
ကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“အဲဒီဖြစ်သမျှအကြောင်းဆိုတာ ဘာတွေလဲ။ ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်သလဲ”
သူ ပြုံးလာသည်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း အတိအကျမပြောနိုင်ဘူး ဂျာဆင်။ ကျွန်တော်
ဖိဒယ်လ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ သူ ဘယ်လို
ဆုံးဖြတ်မလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး။ အဲဒါတွေ နောက်မှ စဉ်းစားမယ်လေ။
ကမ္ဘာကျော် လျှောက်လဲချက်များနဲ့ ကမ္ဘာကျော်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ စကားရည်လှရာမှာ
ပေါ့လေ”

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ဘဝအပျက်ခံပြီး
ကျွန်တော့်ကို ကယ်ခြင်းဖြစ်၏။ သည်အကြောင်းကို အပြုံးမပျက် ပြောနေခြင်း
ဖြစ်၏။ ပြောစရာစကားလုံး မနည်းစဉ်းစားနေရ၏။

“ဒီမယ် ဂျော်ဂျီ၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းမှန်ရင် ကိုယ် ဒီက မကြာခင်လွတ်မယ်
ဆိုရင် မင်းအတွက် ကိုယ်ပေးနိုင်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ခုချိန်အထိ ကက်စရီကို
ဖြုတ်ချဖို့ရော၊ သတ်ဖို့ရော တို့မှာ အစီအစဉ်မရှိဘူး။ သူ့ကိုသတ်ဖို့ မကြိုးစား
တော့ဘူးဆိုတာတော့ ကိုယ် အခိုင်အမာပြောနိုင်တယ်။ ကျူးဘားအပေါ်ထားတဲ့
ကိုယ်တို့ပေါ်လစီ ပြောင်းသွားပြီ ဂျော်ဂျီ။ ဒါပေမဲ့ စီအိုင်အေ ကတော့ ဟာဟာနာမှာ

ဆက်ပြီး အင်အားကောင်းနေဦးမှာပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းကို ကျူးဘားက ထုတ်ဖို့ သူတို့ ကောင်းကောင်း လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ အမေရိကန်မှာ မင်းရဲ့ဘဝသစ်တစ်ခု စ ပေါ့ကွာ”

သူ ထပ်ပြုံးသည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျာဆင်၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီတစ်ပွဲမှာ ကျွန်တော် မအောင်မြင်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်ယုံကြည်ချက်က ပြောင်းသွားမှာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်မှာပါ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်လျှောက်ရမှာပဲ။ ကဲ... အဲဒီကိစ္စ မေ့ထားလိုက်ကြရအောင်ဗျာ။ အပြောင်း အလဲတွေ ချက်ချင်း ဖြစ်တော့မှာပါ။ ကျွန်တော် အနဲ့အသက်တွေ ရနေတယ်၊ ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ရေးခဲ့ဖူးသလိုပဲ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းမှာ အသံရှိတယ်တဲ့။ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲက အသံတွေ ကျွန်တော် ကြားနေရပါတယ်။ လာတော့မှာပါ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားလည်း ခင်ဗျားလမ်းဆက်လျှောက်၊ ကျွန်တော် လည်း ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော်ဆက်ရလိမ့်မယ်”



ကျော်ဂျီ

ဝန်ကာလို

(ဆယ့်ခြောက်ရက်မြောက်နေ့)

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဝေခွဲမရဖြစ်နေပုံရသည်။ စိတ်ဓာတ်လည်း ကျနေပုံ။ သူ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျွန်တော် လုံးဝမစဉ်းစားဘဲ တန်းပြီး ငြင်းလိုက်သည် မဟုတ်လား။ ဘာကြီးဖြစ်နေဖြစ်နေ၊ ဘာတွေဖြစ်လာဖြစ်လာ ကျော်ဂျီကယ်လ် ဒီရွန် ဆိုသည့် ကျွန်တော်ကတော့ သွေဖည်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

တံခါးခေါက်သံ ခပ်တိုးတိုးပေါ်လာသည်။

“ဝင်ခွဲ”

ကျွန်တော် အော်ပြောလိုက်သည်။ ထမင်းချက် ကပြားကောင်လေး။ သူ ဘာယူလာမည်ကို ကျွန်တော် သိနေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နာရီဝက်က သူ့ကို ကျွန်တော် မှာထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ချာတိတ်က မဝဲမရဲပုံစံဖြင့် ဝင်လာသည်။ လင်ပန်းကို စားပွဲပေါ်တင်ထား ခဲ့ပြီး ခပ်သွက်သွက်ပြန်ထွက်သွား၏။ ဝိယာဘိုဒီကို ကျွန်တော် အကဲခတ်လိုက်သည်။ လင်ပန်းထဲတွင်ပါလာသည့်ပစ္စည်းကို မျက်စိမခွာနိုင်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။ မြင်နေ ရသည့်မြင်ကွင်းကို မယုံကြည်နိုင်သည့် အမူအရာမျိုးလည်း မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင် နေ၏။ အကောင်အထည် မရှိသည့် တံလျှပ်တစ်ခုကို ကြည့်နေသည့်အလား၊ သို့သော် တံလျှပ်မဟုတ်နိုင်။ တံလျှပ်ဆိုလျှင် သည်လိုအနံ့မျိုး မရနိုင်။

လင်ပန်းထဲမှ ဘဲဥပုံ ပန်းကန်ကြီးထဲတွင် ဧရာမ အမဲသားတုံးကြီး နှစ်တုံး၊ မနစ်တွေက ဆီတဝင်းဝင်းနှင့် အမဲသားတုံးကြီးများကို အာလူးကြော်တွေက ပတ်လည်ဝိုင်းထားသည်။ ပြီးတော့ ကြက်သွန်ခဲကြီးတွေ အကွင်းလိုက်လှီးပြီး အာလူးကြော် အပြင်ဘက်မှ ရံထားပေးသည်။ ဘဲဥပုံ ပန်းကန်ကြီး၏ နံဘေး တွင်တော့ နာမည်ကျော် မွန်ဒါဗီဝိုင် တစ်ပုလင်း၊ ဖောက်တံက ငွေလက်ကိုင်နှင့်။

မျက်လုံးက ပန်းကန်မှမခွာဘဲ လျှာနှင့် နှုတ်ခမ်းကို လျက်သည်။

“အဲဒါစားပြီးတာနဲ့ အိမ်ပြန်ပြီး ရေချိုးတော့။ ဆပ်ပြာတွေ၊ ခေါင်းလျှော် ရည်တွေ အားလုံး ခြေရာလက်ရာမပျက် ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းမောပြီး ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဝိုင်ပုလင်းနှင့် ဖောက်တံကို ကောက်ကိုင်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အမဲနှပ်ပွဲကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်တော်၏ အရုံးပွဲအဖြစ် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

အဆီတဝင်းဝင်းနှင့် အမဲနှပ်ပွဲသည် ကျွန်တော့်ကို သရော်နေဘိသလို ရှိ၏။ ဒေါသတွေ အူထဲအသည်းထဲ တလိပ်လိပ်တက်လာ၏။ သူက ဝိုင်ပုလင်းကို ဂရုတစိုက်ဖွင့်နေ၏။ ပုလင်းကို တယုတယ ကိုင်ထား၏။

အဖုံးပွင့်သွားသည့်အခါ သူက ဝိုင်ကို နမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဖန်ခွက် တစ်ဝက် ငဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဒေါသတို့ ရင်ထဲမှသည် ဦးခေါင်းသို့တိုင် တက်ဆောင့် လေပြီ။

သူ တစ်ကျိုက်မော့ပြီးမှ တောင်းပန်သည့်လေသံဖြင့်

“မင်းလည်း သောက်လေ ဂျော်ဂျီ၊ ဖန်ခွက်တစ်လုံး တောင်းလိုက်ပါ”

ကျွန်တော် ပေါက်ကွဲလေပြီ။ နှုတ်မှ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော စကားလုံး များဖြင့် သူ့ကို ပစ်ပေါက်နေမိသည်။

“ခင်ဗျားက ဝါရှင်တန်ကလပ်တစ်ခုထဲ ရောက်နေတဲ့အတိုင်းပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက အောင်သေအောင်သား စားမယ်ပေါ့။ ကျုပ်တစ်သက်လုံး ထိန်းလာ ခဲ့တဲ့ နာမည် ခင်ဗျားကြောင့် ပျက်ရတော့မယ်။ သောက်ရက် ကွဲရတော့မယ်။ မရဘူး။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို နာမည်တစ်ခုပေးရင် အမဲသား မစားရဘူး”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဝိုင်ပုလင်းကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်တော့ ဖန်ခွက်နှင့် တိုက်မိပြီး ဝိုင်တွေ ဖိတ်ကုန်သည်။

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က အသားတစ်တုံးကို ဓားနှင့်ထိုးပြီး အနှစ်

တွေနှင့်နယ်ကာ ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို တအံ့ဟဲထဲ လှမ်းကြည့်နေ၏။

ချက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်တော့်ဒေါသတွေ ပြယ်သွား၏။ ငါ တော်တော် အောက်တန်းကျသွားပြီဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိလိုက်၏။ အမဲသား တုံးကို စိတ်မပါလက်မပါနှင့် ဝါးနေမိ၏။ ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုး သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဂျာဆင်၊ ကျွန်တော် နည်းနည်း သတိလက်လွတ် ဖြစ် သွားတယ်”

လင်ပန်းကို သူ့ဘက် ပြန်တွန်းပေးလိုက်သည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို သံသယ မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်က ပန်းကန်ပြားကို လက်ဝှေ့ပြု လိုက်သည်။ သူက ငြိမ်နေသဖြင့် ခက်ရင်းနှင့် ဓားကို ကောက်ကိုင်ပြီး အသား တစ်တုံးလှီးကာ သူ့ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဟင်... နေဦး၊ အသားက အရသာလည်း မရှိပါလား။ တစ်မျိုးကြီး ပါလား။ ပါးစပ်ထဲတွင် ခါးသက်သက်အရသာ ကျန်ခဲ့၏။ ပါးစပ်ထဲတွင် ထုံ ထိုင်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ဘုရား... ဘုရား... ဝိုက်ထဲက ချက်ချင်း ထိုးအောင့် လာ၏။ အူတွေကို ဓားနှင့် ထိုးခွဲလိုက်သည့်အလား။

ခေါင်းထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ လျှပ်စီးလက်သွားသည်။ အဆိပ်၊ ထမင်းချက် ကပြားကောင်ကလေး ‘ဒါ သံအမတ်ကြီးအတွက်နော် ဆရာ’ ဟု မီးဖိုထဲတွင် ကျွန်တော့်ကို နှစ်ခါ သုံးခါ ထပ်ပြောသည်။ လင်ပန်းကို သူလာချတော့ လက်တွေ တုန်နေသည်။ အပြင်ကိုထွက်ခွင့်ရသူမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ အပြင်က တစ်ယောက်ယောက် ခိုင်းခြင်းဖြစ်မည်။ ဝိုက်ထဲမှ ဝေဒနာက မခံမရပ်နိုင်အောင် နာလာပြီ။ ဘုရား... ဘုရား၊ သူ ဝါးနေပါပြီလား။ ကျွန်တော် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်၏။

“နေဦး နေဦး၊ မစားနဲ့၊ မစားနဲ့၊ မျိုမချနဲ့”

သူက ကြောင်ပြီး ကုလားထိုင်နောက်ဘက်ကို ကပ်လိုက်သည်။ သူ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကျွန်တော့်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေ၏။ သို့သော် ပါးစပ်က ဝါးမြဲ ဆက်ဝါးနေ၏။ ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ လင်ပန်း နှင့် ဝိုင်ပုလင်းလို လက်ဝါးစောင်းခုတ်ပြီး တွန်းချပစ်လိုက်သည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော် သူ့ကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ သူ နောက်ကျသွားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အပေါ်မှ ခေါင်းနှင့် သမံတလင်း ဆောင့်မိသံကို ကြားလိုက်၏။ သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ လက်နှင့် အတင်းထိုးနှိုက်သည်။ ဘုရား... ဘုရား၊ သူ မျိုမချမိပါစေနဲ့။ လည်ချောင်းထဲတွင် အသားတုံးသွားစမ်းမိသည်။ တအားဆွဲထုတ်ပြီး လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

တုံးလုံးလဲပြီး ဖိတ်ကျနေသည့် ဝိုင်ပုလင်းကို ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ သူ ကျွန်တော့်ကို အထိတ်တလန့်ကြည့်နေ၏။ သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ဝိုင်ပုလင်း ထိုးထည့်လိုက်ပြီး...

“ဆေးလိုက်၊ ပါးလုတ်ကျင်းလိုက်၊ အသားမှာ အဆိပ်ခတ်ထားတယ်။ လုံးဝမျိုမချနဲ့နော်”

ကျွန်တော်ပြောသည့်အတိုင်း သူလုပ်နေစဉ် လူချင်းခွာလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် နာကျင်ရာမှ ပူလောင်လာ၏။ ဒူးနဲ့ နဖူး ထိလုမတတ် ကွေးပြီး ကျွန်တော် လူးလှိမ့်နေရ၏။ ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားခဲ့ဖူးသည့် ဝေဒနာမျိုး၊ အာခေါင်ထဲ လက်ညှိုးထိုးပြီး အန်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားသည်။ မရ၊ နောက်ကျသွားပြီ။ ကျွန်တော် သေရတော့မည်ကို သိလိုက်၏။

သူက ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို ပွေ့ဖက်ထားလျက်က

“ခဏနေဦး၊ ငါ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်ဦးမယ်။ ဆေးရုံကို ပြေးကြရအောင်”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မရတော့ဘူး ဂျာဆင်၊ ခင်ဗျားကို သူတို့လုပ်တာ။ ခင်ဗျားလူတွေက ကပြားကောင်လေးကို ခိုင်းတာ”

ကျွန်တော်မနေရတော့ဘူး။ ဒါကို ကျွန်တော် သိသလို သူလည်း သိသွားပုံ ရ၏။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည်။ ကျွန်တော် ဖွင့်ပြော တော့မည်။

“ဂျာဆင်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လိမ်ထားတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ခင်ဗျား တစ်ဆိတ် နား... နားထောင်ဗျာ။ အင်ပါရီ... အင်ပါရီ... ခင်ဗျားကို သိပ်ချစ်တယ်။ ၅၉ ခုနှစ်မှာ မသေဘူးဆိုတာ အမှန်ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ကမှ သူသေတာ အမှန်ပါ။ ကိုမက်ဖ်နဲ့လက်ထပ်တာလည်း အမှန်ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ကမှ သူသေတာလည်း

အမှန်ပါ။ သူ ခင်ဗျားနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ပဲ။ ဖိဒယ်လ်က လက်ထပ်စေချင်တယ်။ ခင်ဗျားဆီကသတင်းတွေ ဆက်... ဆက်ယူခိုင်းတယ်။ အင်... အင်ပါရီကလည်း... အဲဒီလိုမလုပ်ရက်လို့ တခြားနည်း... သူ ခင်ဗျားကို သိပ်... သိပ်ချစ်ပါတယ်။ အဲဒါအမှန်ပါ ဂျာဆင်။ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါဗျာ”

မချီမဆုံဝေဒနာခံစားနေရ၏။ နောက်လက်တစ်ဖက်ဖြင့်သူကျွန်တော့်ကို ခပ်တင်းတင်းဖက်လိုက်ပြီး...

“ယုံပါတယ် ဂျော်ဂျီ၊ ယုံပါတယ်ကွာ”

သူ့မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း ဝါးသွားသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်ဖက်ချင် ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းအားလုံး လှုပ်ရှား၍ မရ တော့ပြီ။ သူ ကျွန်တော့်ကို တအားဖက်ထားသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် သိနေ၏။



တွေကို ကျွန်တော် သပ်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည် တွေနှင့် စိုရွှဲနေ၏။

တံခါးဝမှ အသံကြားလိုက်သည်။ ကျွန်တော် မော်ကြည့်လိုက်၏။ မျက်နှာ တစ်ခု ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြီး ချက်ချင်း ပျောက်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ဖမ်ဘိုနာ ဝန်းခနဲ ဝင်လာသည်။ စက်သေနတ်ချိန်လျက် သူ့နောက်တွင် တစ်အုပ်ကြီး ပါလာ၏။

သူက မေးသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

တစ်ခွန်းမှပြန်မဖြေဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် တစ်သက်လုံး စကားမပြောဘဲ နေလိုက်ချင်သည်။ သူ့အလောင်းကို ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲမှ သူတို့ ဆွဲယူသွားကြသည်။ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လက်သီးနှင့်စွတ်ထိုးလိုက်၏။ ဖမ်ဘိုနာက လှမ်းအော်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မလုပ်နဲ့၊ လုံးဝ ဒဏ်ရာမရစေနဲ့”

သူတို့ ဂျော်ဂျီကို ယူသွားကြသည်။ ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျန် ရစ်၏။ အတန်ကြာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်သည်။ ဖမ်ဘိုနာက အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး အတွင်းခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်သည်။

“အထဲဝင်”

လုံးဝမလှုပ်ရှားဘဲ ပေးပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူ ခဏတွေဝေနေသည်။ ပြီးမှ လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆံပင်ဆွဲကာ ဒယဉ်တိုက် ခေါ်သွားသည်။ နာကျင်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိ၏။ သူက အားမရ ကျေနပ်နေသည့် မျက်နှာပေးဖြင့်...

“ခွေးသားကြီး၊ အဲဒါ အစပဲရှိသေးတယ်။ မနက်ဖြန်မှာ ပစ္စည်းအစုံအလင်နဲ့ ကျုပ် အလုပ်စမယ်။ ခင်ဗျား လိပ်ခေါင်းထွက်အောင် အော်ရဦးမှာ။ ပြီးရင် ခင်ဗျား စကား ပြောကို ပြောရမယ်”

တံခါးပိတ်ပြီး သူ ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော် ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။



ပိယာဘိုဒီ

ခနဲကာလို

(ဆယ့်ခြောက်ရက်မြောက်ည)

ကျွန်တော် သူ့ကို တအားဖက်ထားလိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကျွန်တော့်ရင်ခွင် ထဲတွင် တွန့်လိမ်နေ၏။ သူ့မျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ် အပ်ထားလိုက်၏။ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဆို့တစ်နေ၏။ စကားပြောဖို့ မလွယ်သည့်ကြားက သူ့နားကပ်ပြီး ကျွန်တော် ကြိုးကြိုးစားစား ပြောလိုက်သည်။

“သား... သား... မင်းဟာ ငါ့သားပါ ဂျော်ဂျီရယ်၊ မင်းဟာ ငါ့သား ပါကွာ”

ချက်ချင်း သူ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ကျွန်တော် ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုချလိုက်၏။ မည်မျှကြာအောင် သူ့ကို ကျွန်တော် ဖက်ထားမိသည်မသိ။

ဪ... သူ သေသွားရှာပြီပဲ။ သေခြင်းတရား၏အကြောင်းကို ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ကြည့်သည်။ တရားစီရင်သလို ဂျူရီအဖွဲ့နှင့် သေမိန့်ချခြင်းလား။ ဘယ် တရားသူကြီးက စီရင်ချက်ချတာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘဝများစွာကို ဘယ်သူ လက်တွင် ဝကွက် အပ်နဲ့ထားခြင်းလဲ။

အသက်ခြောက်ဆယ်အတွင်း ကျွန်တော့်အနေဖြင့် လူနှစ်ဦးကိုသာ ငြိတွယ် ခဲ့ဖူးသည်။ နှစ်ဦးစလုံးသည် ကျွန်တော့်အတွက် ရေပွက်ပမာမျှသာ။ သူ့ဆံပင်

မဟုတ်ဘူး။ အရှေ့ ဂျမေကာနဲ့ ကျူးဘားဘက်ကနေ စန်ကာလီဘက်ကို ရောက်ချင် ရောက်လာနိုင်တယ်တဲ့။

အဖျားခတ်ရင်တောင် မလွယ်တဲ့ကိစ္စ။ ကျုပ်ပြိုင်ဘက် မိုလ်ချုပ်တွေကတော့ ဒူးနုနုနေကြမှာပဲ။ လေးဆယ့်ငါးမိုင်နှုန်းထက်ပိုရင် ကျုပ် လေတံခွန်တွေ စက် သတ်ပြီး ဆင်းလို့မရမှန်း သူတို့ သိနေကြတယ်လေ။

ခုလောလောဆယ် နစ်မစ်စ်အနားမှာ မိုင်သုံးဆယ်နှုန်း တိုက်နေတယ်တဲ့။ အင်း... လေမုန်တိုင်းကို ကျိန်စာတိုက်ဖို့ကျတော့ မလွယ်ဘူးဗျ။ ဘယ်လို လုပ်ပြီး မုန်တိုင်းကြီးကို အမွေးပေါက်အောင် လုပ်လို့ရမှာလဲ။ အဲဒါတွေ စဉ်းစား နေတုန်းပဲ။ ရဟတ်ယာဉ်စက်သံ ကြားလိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့ ကိုက်တစ်ရာ လောက် အကွာမှာ ထိုးဆင်းတယ်။

ကွမ်လို့စီနဲ့ အယ်လ်ဆိုင်မွန် ဆင်းလာတယ်။ ဆိုင်မွန်က ဦးထုပ်အသစ်နဲ့ ရဟတ်ယာဉ်ပန်ကာရွက်ကြီးက တော်တော်နှင့် အရှိန်မသေဘဲ လည်နေတယ်။ ကွမ်လို့စီက သူ့ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့ဖိပြီး လျှောက်လာတယ်။

သူတို့ဆီကို ကျုပ် လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ ကွမ်လို့စီရဲ့လက်ကို လှမ်း ဆွဲပြီး ဆိုင်မွန်ကို ပြူးကြည့်နေလိုက်တယ်။ ပခုံးပေါ်မှာ ကြယ်တစ်ပွင့် တိုးလာ တာကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်က မေးလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် ကပ်ဖားရဦးမှာလား”

သူက ရယ်ပြီး

“အေး... လုပ်လေ။ မလုပ်ရင် မင်းကို ငါ အလာစကာ ပို့ပစ်လိုက်မယ်”

ကွမ်လို့စီက လိုရင်းကို စတယ်။

“မုန်တိုင်းသတင်း ဘာထပ်ကြားသေးလဲ ဆိုက်လက်စ်”

“မိုးလေဝသ ငနဲတွေကတော့ ရွှေ့သွားလိမ့်မယ် ပြောတာပဲ။ အနောက် မြောက်ဘက်ရောက်သွားရင်တော့ အိုကေမှာပါ။ မဟုတ်ဘဲနဲ့ နစ်မစ်စ်ဘက်ကို လှည့်လာရင်တော့ သုံးလေးရက်လောက် စောင့်နေရလိမ့်မယ်။ ဘာမှမတတ် နိုင်ဘူး”

“သောက်ရေးထဲမှာဗျာ”

ကျုပ် သူ့ကို ဆက်ရှင်းပြတယ်။

“ဒီလို အခြေအနေမျိုးနဲ့ဆိုရင်တော့ ရဟတ်ယာဉ်တောင် ဆင်းနိုင်မှာ

ဆလိုကမ်

ဖိဒ်ဘရက်

(ဆယ့်ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့)

ထရိုတ်ဒါတိုက်လေယာဉ်နံဘေးမှာ ကျုပ် ရပ်စောင့်နေတယ်။ နယူးမင်းနဲ့ အလန် ခေါင်းဆောင်တဲ့ ကျွန်တော့်အဖွဲ့တွေ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနာရီက ထွက်သွားကြပြီ။ ကွမ်လို့စီက မှာစရာရှိသေးတယ်ဆိုလို့ ကျုပ် ကျန်ခဲ့ရတာလေ။

ကျုပ်က သွေးအေးသတ္တဝါဆိုတော့ သိပ်စိတ်မလှုပ်ရှားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခြားစီမံချက်တွေအားလုံး ပယ်ချပြီး ကျုပ် စစ်ဆင်ရေးကို လက်ခံလိုက်ပြီလို့ ကွမ်လို့စီအကြောင်း ကြားကတည်းက ရင်တော့ ခပ်ခုန်ခုန်ပဲဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ ရှေးဟောင်း ကျိန်စာကြီး အလုပ်ဖြစ်သွားတာပဲပေါ့။

ကောင်းကင်ဘုံကိုမော့ပြီး ဘုရားသခင်ကို ကျုပ် အာရုံပြုလိုက်တယ်။ ကျုပ်အဘိုးလည်း ခုလောက်ဆို ဘုရားသခင်အနားမှာ ရောက်နေလောက်ပြီပေါ့။ ကျုပ်ရင်ကို ပိုပြီး ခုန်စေတဲ့အကြောင်းကိစ္စက ကျုပ်ကို သဘာဝမိခင် ကျိစားနေတဲ့ ကိစ္စပဲ။ အချိန်မဟုတ်ကြီးမှာ လေမုန်တိုင်း ကျရတယ်လို့ဗျာ”

မိုးလေဝသက ငနဲတွေလည်း ခေါင်းယမ်းပြီး ဦးနှောက်ခြောက်နေကြ လေရဲ့။ နစ်ပေါင်းသုံးဆယ်အတွင်း ဒီရက်မှာ ပထမဆုံးတိုက်တဲ့ အိုလ်ဂါမုန်တိုင်းတဲ့။

တိုက်နေတာ ၁၂ နာရီ ရှိပြီ။ အနောက်မြောက်ဆီကို ရွှေ့နေပြီလို့တော့ ပြောတာပဲ။ ခုမှ ကျုပ်တို့ အသက်ရှူနိုင်တာလေ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်စိတ်ချရသေးတာ။

မဟုတ်ဘူး။ ဂရုစိုက်တော့ ငါမပြောဘူးလား လုပ်နေရောမယ်။ ပြန်ပြောလိုက်ဗျာ၊ ဝင်ဗျားတို့ဟာက နှစ်ပတ်စောင့်ရမှာလို့”

ဆိုင်မွန်က ဝင်ပြီး...

“ကိုယ်တို့ ပြောစရာမလိုတော့ဘူး ဆိုက်လက်စံ၊ ခုပဲ သမ္မတကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်ပြီးပြီ။ မောင်ရင့်အတွက် သတင်းတစ်ခု ပါလာတယ်”

ဆိုင်မွန်မှာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အလွန်ခန့်ညားသူဖြစ်၏။ အသက် ခြောက်ဆယ်နား ကပ်နေပြီ။ မျက်နှာက အမြဲရွှင်နေတတ်သူ။ ခုတော့ သူ မရွှင်နိုင်ဘဲ တည်ငြိမ်နေ၏။ ခါတိုင်းလို အရွှန်းအပြက်ပြောသည့် လေသံနှင့် မဟုတ်ဘဲ သူ စကားစသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးကို စစ်ဦးစီးချုပ်က မှာလိုက်တယ်။ မောင်ရင့်နဲ့ မောင်ရင့် အဖွဲ့သားတွေကို သူ ယုံကြည်တယ်တဲ့။ မောင်ရင့်နဲ့ မောင်ရင့်ရဲဘော်တွေကို အိမ်ဖြူတော်ကနေ ကြိုနေမယ်တဲ့”

ကျုပ် တစ်ခုခုပြန်မပြောနိုင်ခင် ဂျစ်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာတယ်။ ဆိုင်မွန်က...

“ကိုယ် အိတ်သွားယူလိုက်ဦးမယ်။ ဆယ်မိနစ်ပဲ ကြာမယ်”

ဂျစ်ကားထွက်သွားသွားချင်း ကျုပ်က ကွမ်လီစီကို မေးလိုက်တယ်။

“တခြားစစ်ဆင်ရေးတွေ ဘာဖြစ်သွားသလဲဗျ”

သူက ပြုံးပြီးတော့...

“သူတို့ လူမှားပြီး အဆိပ်ကျွေးလိုက်ကြတယ်။ ရင်ခွဲရုံကို ရောက်လာတာက ကျူးဘားထောက်လှမ်းရေးဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့လူတွေဆီက သတင်း ရတာ”

“သံရုံးထဲက ကျုပ်တို့လူ ဆိုတာကကော”

သူ ချက်ချင်းတည်သွားတယ်။

“သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ကြပြီလို့ ယူဆရတာပဲ ဆိုက်လက်စံ၊ သူက မက်စ် တီဖို ကပြားကလေး၊ ထမင်းချက်အနေနဲ့ ထည့်ထားတာ”

ကျုပ်စိတ်ထဲ မရှင်းမရှင်းဖြစ်နေတာနဲ့...

“သူ ဘာလို့ ဒါလောက်စွန့်စားရတာလဲ။ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သူ မတွေးမိ ဘူးလား”

ကွမ်လီစီက ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“သူ သိတယ်။ ကလေးဆယ့်နှစ်ယောက်လောက်ရှိတဲ့ မိသားစုထဲက ချာတိတ်ကလေးတဲ့၊ အရမ်းဆင်းရဲတယ်။ သူ့မိသားစုတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော်တို့က အမေရိကန်မှာ ခေါ်ထားပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်။ အဲဒီအတွက် အသက် စွန့်သွားတာပဲ”

ကျုပ် ခေါင်းထဲကို တွေးစရာတွေ ဝင်လာတယ်။ ဒါကို သူ အကဲခတ်မိ သွားတယ်။

“ခင်ဗျား ဘာမျှဒုက္ခလူငယ် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ယောက်အကြောင်း စဉ်းစားတာ မဟုတ်လား။ မိသားစုတစ်ခုအတွက် ဒီချာတိတ် အသက်စွန့်ရဲရင် တော်လှန်ရေး အတွက် ဟိုချာတိတ်တွေ အသေခံရဲမယ်ပေါ့”

ကျုပ်က အပြတ်ငြင်းပစ်လိုက်တယ်။

“အလကားပါ မိုက်၊ ဂျာကင်ထဲမှာ ကျောက်ခဲတွေပါဆို။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်မပြောင်းတော့ဘူး”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး အလေးအနက် စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။

“ဒီမယ် ဆိုက်လက်စံ၊ ခင်ဗျားရဲ့စွန့်စားခန်းဟာ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်း ဘူးလား ဟင်”

“အင်း... စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပွဲဦးထွက်တိုက်ပွဲလေ။ ကိုယ်တိုင်ရေးဆွဲပြီး ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ရမယ့် တိုက်ပွဲ။ ဒါပြီးရင် ကျုပ် နားတော့မှာ။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ပွဲကို အပြတ်ခွဲမှာ”

သူက အံ့သြသံဖြင့်...

“ဘာလဲ ခင်ဗျား လေးဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ဘာလို့ အနားယူ မှာလဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ရာထူး မယူတော့ဘူးလား”

“တော်ပြီ မိုက်၊ ကျုပ် ဆယ့်ရှစ်နှစ်သားကတည်းက တပ်ထဲဝင်တာ။ တိုင်းပြည်အတွက် တစ်ကြိမ် တိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။ နောင်တရစရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိဘူး။ တပ်က ကျုပ်ဘဝကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့တာ။ အားလုံးပြည့်စုံနေပြီ။ ဒီပွဲပြီးရင် နားမယ်။ ဝါသနာပါတာလေးတွေ လုပ်ဦးမယ်”

“ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ခင်ဗျား မရယ်နဲ့နော်၊ မွေးမြူရေးခြံသမားလုပ်မလို့။ ကျုပ်က ပိုက်ဆံ

ယ်တော့မှ မသုံးဘူး၊ စုထားတာ။ ဝိုင်အိုမင်းဘက်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်က မြေ
ဝယ်ထားတယ်။ သိပ်တော့ အကျယ်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ တစ်နိုင်ပေါ့ဗျာ။ ကျောက်
ဆောင်ကြီးတွေကြားထဲမှာ ထင်းရှူးသား ကေဘင်ကလေးတစ်လုံး ပါတယ်။
ခွေး နှစ်ကောင်လောက်နဲ့ အဲဒီမှာနေမယ်”

သူက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေ၏။

“ဘာပြုံးတာလဲဗျ”

“ခင်ဗျားရဲ့ အတ္တဘောကြီးကို သယ်ဖို့ မြင်းအကောင်ကြီးကြီးရဖို့ တော်တော်
ရှာရမယ်နော်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားပုံစံကြီးနဲ့ ကောင်းဘွိုင်လုပ်မယ်ဆိုတော့...”

သူက ရယ်စရာပြောနေရာမှ တည်သွားပြီး...

“ခင်ဗျားဟာ အတော်သိရခက်တဲ့လူပဲ ဆိုက်လက်စ်၊ အပေါင်းအသင်း
လည်း မရှိဘူးနော်”

“အပေါင်းအသင်းဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲဗျ”

သူ မျက်ခုံးတွန့်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ အလေးအနက်ပြောတော့မယ်
ဆိုတာ ကျုပ် ကြိုသိလိုက်တယ်။ သူ ခပ်ဖြည်းဖြည်း စကား စတယ်။

“အပေါင်းအသင်းဆိုတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်တဲ့လူ၊
တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် လုပ်လို့ရတဲ့လူ၊ ရယူခြင်းထက် ပေးဆပ်ခြင်းသဘောကို
နားလည်တဲ့ လူမျိုးပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျား တော်တော်ကဗျာဆန်ပါလား မိုက်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ အတော်သိရခက်တဲ့လူပဲ ဆိုက်လက်စ်၊ အပေါင်း
အသင်းလည်း မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး”

“မရှိဘူး... ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ စစ်သားဘဝမှာ အပေါင်းအသင်း ပိုရှိ
နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်နေတာ”

အခြေအနေက ဆွေးနွေးနေတဲ့အကြောင်းအရာနဲ့ တခြားစီဖြစ်နေသလိုပဲ။
ကျုပ်က ပြန်... သိပ်မရှိတဲ့လမ်းကို သွားမယ့်ဆဲဆဲမှာ သူက လာပြီး ဘဝ
အကြောင်း အဘဓမ္မာတွေ နေတယ်။ သူ့ကို ကျုပ် ခင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးပဲ။

“ဒီမယ်... စစ်သားမှာ အပေါင်းအသင်း ပိုရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ
လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဘစ်ကိုယ်တော်သမားပဲ”

သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရတယ်။

“တစ်ယောက်တလေမှ မရှိဘူးဆိုတာကတော့ သဘာဝမကျဘူးဗျ”

ကျုပ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တော်တော်တွဲလိုက်
သေးတယ်။ သူ့ကို ကျုပ် ညီတစ်ယောက်လို ချစ်တယ်”

“သူ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ဗီယက်နမ်မှာလေ၊ အမေရိကန်လေတပ်ရဲ့ ကျည်ဆန်နဲ့ သေရတာ။
သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ မှားပစ်တာလေ”

“ခင်ဗျား အရမ်းစိတ်ထိခိုက်မှာပဲနော်”

“စဉ်းစားကြည့်ဗျာ... လေတပ်ကို ခေါ်တဲ့ အရာရှိက ကျုပ်လေ”

လေယာဉ်ကွင်းကို ငေးကြည့်နေပြီး သူ အတွေးနယ်ချဲ့နေပုံရတယ်။ အက်ပ်
၁၆ နှစ်စင်း တအားအော်ပြီး ပျံတက်သွားတော့ လေထုထဲမှာ အနီစင်းကြီး နှစ်ခု
တင်ကျန်ရစ်တယ်။ အန္တရာယ်များတဲ့ လမ်းခရီးကို သွားမည့်ဆဲဆဲ လူတွေကို

လိုက်ပို့တဲ့ လူတွေက အလေးအနက်စကားတွေ ပြောတတ်ကြတဲ့ သဘာဝကို
သွားသတိရတယ်။ လေယာဉ်နှစ်စင်းရဲ့ အသံပျောက်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့

နှစ်ယောက်ကြားမှာ လေဟာနယ်လို ဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်။

“သူ ခပ်တိုးတိုးမေးတယ်”

“အဖြူလား၊ အမည်းလား”

“ဘာ”

“အဲဒီသူငယ်ချင်းကိုပြောတာ”

“အမည်း”

ခဏ ငြိမ်သွားပြီးမှ သူ ဆက်မေးသည်။

“သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ အသားအရောင် အတားအဆီးရှိတယ်လို့ ခင်ဗျား
ထင်သလား”

ကျုပ်က ခပ်သွက်သွက် ဖြေလိုက်တယ်။

“မရှိနိုင်ပါဘူး”

သူ ပြုံးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အပြုံးမျိုးမဟုတ်ဘူး။

“ဒီမယ်...ဆိုက်လက်စ်၊ သိပ်တော့ သဘာဝမကျဘူး။ အသားအရောင်

“ဟူတဲ့ လူအချင်းချင်းလည်း မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်း ဖြစ်နိုင် တယ်လို့ ခင်ဗျား ယုံတယ်နော်”

“ခြင်းချက်တော့ ရှိမှာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ ခြင်းချက်ဟာ ဥပဒေပဲပေါ့။”

“ဒီကိစ္စမှာ ဥပဒေရှိဖို့ လိုသလား ဆိုက်လက်စံ”

ကျုပ် အနေရအထိုင်ရ ကျပ်သွားသည်။ ဆိုင်မွန် မြန်မြန်ပြန်လာပါ စေတော့။ ကျုပ် သည်အကြောင်းအရာကို ဆက်မပြောချင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က တအားတက်ကြွနေတယ်။ သည်တော့လည်း ကျုပ် တတ်နိုင်သမျှ ဆက်ပြောရတော့တာပေါ့။

“အရောင်အသွေးက ဘာလို့ ပေါ်လာတာလဲ။ ကျုပ်က မည်းပြီး ဘာလို့ ခင်ဗျားက ဖြူနေရတာလဲ... ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်။ သဘာဝကြောင့် ဖြစ်ဖြစ် နောက် နှစ်ပေါင်း တစ်သန်းလောက်ဆို တစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာ။ ဒါထက် တောင် မြန်ချင်မြန်ဦးမယ်။ မျိုးစိပ်တွေ မျိုးပွားတွေ သူ့ဘာသာသူ လမ်းထွင်ပြီး လျှောက်မယ့်ဆိုရင်လေ။ ကျွန်တော့်အသားအရောင်ဟာ ဖျော့ချင် ဖျော့သွား မှာပေါ့။ ဝါချင် ဝါသွားမှာပေါ့။ ခုလောလောဆယ် ကျုပ်တို့ ဘာလို့ အရောင် ကွဲနေသလဲ၊ ဘာလို့ အတွေးအခေါ် ကွဲနေသလဲ၊ ရှင်းပါတယ်... သတ္တဝါတို့ရဲ့ သဘာဝပဲ၊ မျိုးတူချင်းပဲ အုပ်စုဖွဲ့တဲ့သဘောပဲ”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချနေတုန်း ကျုပ် ဆက်ပြောတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြောသလို ခြင်းချက်တော့ ရှိတယ် မိုက်”

“အင်း... ရှိမှာပေါ့”

တော်ပါသေးရဲ့... ဂျစ်ကား ပြန်လာပြီ။ ကျုပ်တို့ရှေ့မှာ ထိုးရပ်တယ်။ ပြီး... ဆိုင်မွန် ခုန်ဆင်းတယ်။ ဒရိုင်ဘာရဲဘော်က သူ့အိတ် ယူမယ်လုပ်တော့ သူက လက်ကာပြပြီး သူ့ဘာသာသူ ဆွဲယူလာတယ်။ ထရိတ်ဒါတိုက်လေယာဉ် ဆီကို လျှောက်လာရင်း ကျုပ်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး အော်မေးတယ်။

“အဆင်သင့်ပဲလား ဟေ့... ဆိုက်လက်စံ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဗိုလ်ချုပ်”

သူ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ မင်း ငါ့ကို မနောက်နဲ့ ဟူသည့် အကြည့်။ ကျုပ်ကလည်း သူ့ဆို နောက်တောက်တောက် လုပ်ချင်တယ်။ သူက ကွမ်လို့စီ လက်ကို တအားဆုပ်ပြီး

“အားလုံးအတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်မိုက်။ အိပ်ရေးဝအောင်သာ အိပ်တော့။ သူတို့ကိုခေါ်ပြီး ကျုပ်တို့ ပြန်လာခဲ့မယ်။ မကြာပါဘူး”

ကွမ်လို့စီက သူ့ပခုံးကို ပုတ်ပြီး...

“ကံကောင်းပါစေ... အယ်လ်၊ ခင်ဗျားလုပ်ရမယ့်အလုပ်က သမိုင်းဝင်မယ့် အလုပ်ကြီးပဲ။ တကယ့်ကို မြင့်မြတ်ပါတယ်ဗျာ”

ဆိုင်မွန်က ကွမ်လို့စီနဲ့ ကျုပ်ကြားထဲကို စိုက်ကြည့်ပြီးပြောတယ်။

“တိုက်လေယာဉ်ပေါ်ကျမှ တွေ့မယ် ဆိုက်လက်စံ”

ကျုပ်နဲ့ ကွမ်လို့စီနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြတယ်။

“ကျုပ်ကို ဒီအခွင့်အရေးရအောင် ဆောင်ကြည်းပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ မိုက်။ ခင်ဗျား မျက်နှာမပျက်စေရပါဘူးလို့ ကျုပ် ကတိပေးတယ်”

သူက ပြုံးပြီး...

“ပြန်လမ်းမရှိတဲ့အခွင့်အရေးမျိုးကို ဖန်တီးပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံး တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားပြီး

“ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ လိုက်ချင်တယ်ဗျာ၊ စားပွဲမှာထိုင်ပြီး ကျုပ်က ဘာလုပ် နေမှာလဲ”

သူ့ရင်ထဲမှ လှုပ်ခါနေပုံကို မျက်နှာမှာ အထင်းသား ပေါ်နေ၏။ သူ့ကို ခင်မင်စိတ်တွေ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ တရိပ်ရိပ်တက်နေတယ်။ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ကဗျာဆရာကြီး မိလိတန် ရေးသွားတာရှိတယ်လေ။ မတ်တတ်ရပ်ပြီး စောင့်နေတဲ့သူလည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတာပါပဲတဲ့။ ဟုတ်ဘူးလားဗျာ”

သည်တော့မှ သူ ပြုံးလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြတယ်။ သူက ကျုပ်နားနားကိုကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောတယ်။

“ဒီမယ် ဆိုက်လက်စံ။ ကျုပ်သာ တစ်နေရာမှာ ခုလို သုံးပန်းဘဝနဲ့နေရရင် ခင်ဗျားကိုပဲ လှမ်းခေါ်မှာ။ ခင်ဗျားကလွဲလို့ ဘယ်သူ့မှမခေါ်ဘူး။ စိတ်ချ”

သူ့ကျောကို ဖြန်းခနဲ တစ်ချက်ရိုက်ပြီး လေယာဉ်ဆီကို ကျွန်တော် လှမ်း ထွက်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဟာ တော်တော်ပျော့တဲ့ကောင်ပဲ။ သူနဲ့ဆက်ပြောနေရင် အသံတုန်နေမှာစိုးလို့ လစ်ထွက်ခဲ့တာလေ။

လေယာဉ်ပေါ်မှာ ခရီးသည်ဆိုလို့ ကျုပ်နဲ့ ဆိုင်မွန် နှစ်ယောက်တည်းရယ်။
 လေယာဉ်ပျံတက်သွားတဲ့အထိ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြဘူး။
 သူ့ကြည့်ရတာ ရှေ့ဆက်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ထဲမှာ နှစ်မြုပ်နေပုံရတယ်။ စိုးရိမ်
 နေပုံလည်း ရတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ။ ကွမ်လီစီနဲ့ပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်း
 အရာတွေကိုပဲ စဉ်းစားနေမိတယ်။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း အဲသည်လို
 ကောင်မျိုး။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်ဘူး။ လူတကာရဲ့
 မျက်စိမှာ တုံးတိုက်တိုက်ကျားကိုက်ကိုက် ငမည်းကောင်ကြီးအဖြစ် မြင်နေအောင်
 ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ် လုပ်နေမိမှန်းလည်း မသိဘူး။ တောနက်ထဲမှာ ထင်ရာမြင်ရာကို
 ခန့်ခန့်ညားညား လျှောက်သွားနေတဲ့ ဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်နဲ့ တူနေမလားပဲ။
 “ခန့်ခန့်ညားညား”

သေတော့မှာပဲ။ ဒါ မေပြောဖူးတဲ့ စကားလုံးပဲ။ နှစ်နှစ်ဆယ်က စကားလုံး
 တွေဟာ ကျုပ်ခေါင်းထဲကို သံချွန်တွေ ရိုက်သွင်းသလို နာကျင်စွာ...။

“ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ဘူး ဆိုက်လက်စံ။ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုတာ
 ယုံပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ရှင့်ကို လိုနေပြီး
 ရှင့်ဘက်က ကျတော့ ကျွန်မကို မလိုဘူးဖြစ်နေတယ်။ ရှင်က ဘယ်သူမှ မလိုပါ
 ဘူးလေ။ အဲဒီအမှန်တရားကို မြင်ဖို့ ကျွန်မ နှစ်နှစ်စောင့်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မကို
 အမြဲတမ်းလိုချင်နေတဲ့ ယောက်ျားမျိုး ရှာရမယ်”

အဲသည်စကားလုံးတွေပြောနေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို ကျုပ် ခုထိ မြင်ယောင်
 နေသေးတယ်။ စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ဝမ်းနည်းပက်လက်ပြောနေတာ။ ဒါပေမဲ့
 ထက်မြက်တဲ့ပုံကတော့ ပေါ်လွင်နေတယ်။ ပြီးတော့ လှမြဲလှနေတယ်။ အဲသည်
 တုန်းက ကျုပ်ရဲ့ ကျဆုံးခန်းဟာ အတိုင်းအဆမရှိပေ။ ဆင်ကန်းတောတိုးတွေ
 လျှောက်လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။

ငါးနှစ်ကြာမှ ကျုပ်အဖြစ်မှန်ကို မြင်လာတယ်။ လွတ်နေတဲ့ နွားသိုးကြီး
 တစ်ကောင် ထင်ရာစိုင်းမနေဘဲ အမေနဲ့အတူ ဘဝကို ဆက်လျှောက်ရမှာ။
 အဲသည်မှာ သူ့ကို ကျုပ် ကိုးကုန်းကိုးကျင်း အနဲ့လိုက်ရှာတယ်။ တွေ့တယ်။
 ဒါပေမဲ့ သူ အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ ကျုပ်တို့ ကွဲပြီး ခြောက်လအကြာမှာ အင်ဂျင်
 နီယာတစ်ယောက်နဲ့ သူ လက်ထပ်လိုက်တာတဲ့။

သူတို့မြို့ကလေးကို ကျုပ် လိုက်သွားသေးတယ်။ တစ်ထပ်တိုက်ကလေး

တစ်လုံးမှာ သူတို့နေကြတယ်။ လှလှပပကလေးပဲ။ ကျုပ်ရောက်သွားတဲ့အမျိုးက
 ရုံးချိန်ဆိုတော့ သူ့ယောက်ျား အိမ်မှာ မရှိနိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျုပ်က ရိုးရိုး
 တန်းတန်း သွားလည်မှာပဲဟာ။ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ ဒုတိယအသံက
 အဲသည်လိုပြောနေပေမဲ့ ကားပေါ်က တော်တော်နဲ့ မဆင်းနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။

အဲသည်အချိန်မှာ အိမ်နံဘေးက သူထွက်လာတယ်။ လက်တွန်းလှည်း
 ကလေးတွန်းလို့။ လှည်းကလေးကို လမ်းတစ်ဖက်ထိ တွန်းယူလာတယ်။ ကျုပ်ကို
 သူ လုံးဝမမြင်ဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ လှည်းထဲက ကလေးပေါက်စလေးက လွဲပြီး
 တစ်လောကလုံးကို စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိဘူး။ ပိုပြီး လှနေတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့
 အရမ်းပျော်နေမှန်း သိပ်သိသာနေတယ်။

ကားပေါ်မှာ အသာကလေး ငြိမ်နေလိုက်တယ်။ နွားသိုးကြီးတစ်ကောင်ရဲ့
 စိတ်တွေ ထူးထူးခြားခြား နူးညံ့သွားတယ်။ သူငယ်ချင်းလိုပဲ ဆက်၍ခေါ်မည်
 မေ လို့ စိတ်ထဲက ကဗျာဆန်လိုက်မိတယ်။ ပြီးမှ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ကျိန်ဆဲပစ်
 လိုက်တယ်။

မင်းက သူငယ်ချင်းဆိုတာ နားလည်လို့လား နွားကြီး။ တကယ်တော့
 လည်း ကျုပ်လိုကောင်မျိုးမှာ သူငယ်ချင်းဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူးဗျာ။ သူငယ်ချင်း
 ဆိုတာ နူးညံ့တဲ့ သိမ်မွေ့တဲ့ လူတွေ၊ ခံစားမှုရှိတဲ့ လူတွေမှာသာ ရှိနိုင်မှာပါ။

ဒါဆို လူသာ ကျတော့ကော။ သူ့ကိုတော့ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။
 ဗိုလ်မှူး ဆိုက်လက်စံအနေနဲ့ လူသာကို မေ့စရာအကြောင်း မရှိလို့ မမေ့တာ
 လားတော့ မသိဘူး။ သောက်သုံးမကျတဲ့ လေယာဉ်မှူးရဲ့ ဒုံးကျည်ကြောင့် တစ်စစီ
 ဖြစ်သွားတဲ့ သွေးသံရဲရဲနဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေကို လိုက်ကောက်ပြီး
 အိတ်ထဲ ထည့်နေတုန်းမှာ ဗိုလ်မှူးဆိုက်လက်စံဆိုတဲ့ နွားသိုးကြီးရဲ့မျက်နှာမှာ
 ဘာခံစားမှုမှ မပေါ်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ကျုပ်ရဲဘော်တွေ နောက်က မကြားတကြား
 အော်ပြောသံ ကြားလိုက်ရတယ်။

ဟိုတယ်က စားကြွင်းစားကျန်တွေကို ခွေးကျွေးဖို့ လိုက်ကောက်နေတာ
 ကျနေတာပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ ဗိုလ်မှူးအဖြစ် သူတို့သိထားကြတဲ့
 ကျုပ်ဟာ အဲသည်ညမှာ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရပြီး ရှိသမျှမျက်ရည်တွေ အကုန်
 သွန်ချ ငိုကြွေးခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်ရဲဘော်တွေ မသိကြဘူးလေ။ ညပေါင်း
 များစွာ ကျုပ် ဆက်ငိုခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချဖြစ်

ကယ်လေ။ သူငယ်ချင်း ဆိုတာ ကျုပ်လိုကောင်အတွက် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်မှာ သောကရောက်ချိန်၊ ပူဆွေးချိန်ရှိတဲ့ ကောင်မျိုးမှ မဟုတ်တာ။

“တစ်ခုခု စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာရှိလား ဆိုက်လက်စံ။ မျက်နှာ မကောင်းပါလား။”

အယ်လ်ဆိုင်မွန်၏ စကားလုံးများက ကျုပ်ကို လှန့်နိုးလိုက်တယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်ချုပ်၊ ကြယ်ရောင်တွေ စူးလွန်းလို့ မျက်စိကျိန်းနေ တာပါ။”

“ဗိုလ်ချုပ်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ဆိုက်လက်စံရာ၊ ကိုယ့်ပန်း ပေါ်မှာ ကြယ်တစ်ပွင့်တိုးလာတာက မောင်ရင့်ကြောင့်ပါ။ အလုပ်ပြီးလို့ တို့လူတွေ အတူ ပြည်တော်ပြန်တဲ့အခါ မင်းလည်း ရမှာပါ။ ဒါကြောင့် ငါ့ကို တလေးတစား လုပ်မနေပါနဲ့။ ခါတိုင်းလိုပဲခေါ်ကွာ၊ အယ်လ် ပေ။”

“အိုကေ အယ်လ်၊ ခင်ဗျား ရသင့်တာ ကြာပါပြီဗျာ”

အနားယူဖို့ကိစ္စကို ကျွန်တော် မပြောဘဲထားလိုက်သည်။ မွေးမြူရေးခြံ ဝယ်ထားသည့်အကြောင်းလည်း မပြောတော့ပါဘူး။ ခုလောလောဆယ် ကျုပ် ဘာမှများများမပြောချင်သေးဘူးလေ။

အရာအားလုံးဟာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် မရေမရာဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ် အကျင့်ကလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာ၊ ဘယ်တော့မှ နောက် မဆုတ်တတ်ဘူး။ မွေးမြူရေးခြံ ဝယ်တုန်းက အချိန်ကို သွားသတိရတယ်။

အဲဒီနယ်သား ရဲဘော်တစ်ယောက်ဆီက သတင်းရတာ၊ ပိုင်ရှင်အဘွားကြီး သေသွားပြီး ဘဏ်က သိမ်းထားတဲ့ မြေတွေတဲ့။ ဘဏ်မန်နေဂျာဆိုတဲ့လူက သူများမျက်ခုံးမွေးပေါ်မှာ စကြိုလျှောက်ပြီး တရားမျှတမှုအကြောင်း ပြောသည့် လူစားမျိုး။ ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံဝတ်ပြီး သူ့ကို သွားတွေ့တယ်။ ရင်ဘတ် မှာလည်း ရထားသမျှ ကစားစရာတွေ တိုးလိုးတွဲလောင်းနဲ့ပေါ့။ သူ ကျုပ်ကို အရမ်းအထင်ကြီးသွားတယ်။ အရောင်းအဝယ်လည်း ချောချောမောမောဖြစ်မြောက် သွားတယ်။

ကျုပ် တပ်ကထွက်မယ့်အချိန်ကို တိတိကျကျတော့ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသက် မပြည့်သေးခင်တော့ ထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်မယ်။ ကျုပ်ခြံက လူဖြူတွေချည်းရှိတဲ့ နယ်မြေထဲမှာ ရှိနေတယ်။ အလုပ်မရှိတဲ့ ကပ္ပလီကြီး

တစ်ယောက် ကျုပ် သွားတွေ့တယ်။ ခြံစောင့်ဖို့ အတော်ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ဆီက သတင်းတချို့ ကျုပ်ရတယ်။ ဒီခြံကို ကျုပ် မဝယ်ဖြစ်အောင် လူဖြူခြံသမားတွေက တော်တော် ကြိုးစားကြသေးတယ်တဲ့။ ကျုပ်ခြံစောင့်ကြီးက ဖြေပြီး ပြောတယ်။

“လူတွေကတော့ လူကောင်းတွေပါ ဗိုလ်မှူးကြီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှေးရိုး ဆန်ကြတယ်။ လူမည်းတစ်ယောက်သူ့ကိုနယ်ထဲမှာလာပြီးမွေးမြူရေးခြံလုပ်မယ် ဆိုတော့ ရုတ်တရက် ဘယ်လက်ခံချင်ကြပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာမရှိနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အားလုံးနဲ့ ခင်ပါတယ်။”

ဖြတ်ပြီးပြောလိုက်တယ်။ ပြဿနာရှိလည်း ကျုပ်က သောက်ဂရုစိုက်မယ့် ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူးလို့။ ဒါပေမဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောမထားတော့ဘဲ လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ဒေသနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေ အများကြီး ကျုပ် ဝယ်ဖတ်တယ်။ တချို့ လပေးနဲ့ တစ်နှစ်စာ မှာတယ်။

လေ့လာရင်းလေ့လာရင်းနဲ့ အမေရိကန်မွေးမြူရေးခြံလုပ်ငန်းကြီးတွေရဲ့ သဘာဝကို နားလည်လာတယ်။ တကယ်တော့ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာတွေ့ရတဲ့ဘဝထက် အတော်ကြီးလေးနက်တယ်။ ယာတောအိမ်ကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ဘီယာဘူး လက်က ကိုင်ပြီး နွှာအုပ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေရုံလောက်၊ မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ ခြံကို လျှောက်ပတ်ကြည့်နေရုံလောက်နဲ့ မပြီးဘူးဆိုတာ သိလာတယ်။ အထူး သဖြင့် ကျုပ်လို ဘာမှနားမလည်တဲ့ ကောင်မျိုးအဖို့ လေ့လာစရာတွေ မကုန်နိုင်အောင် ရှိလိမ့်မယ်။

သည်နေ့ မွေးမြူရေးနဲ့ ခြံလုပ်ငန်းသမားတစ်ယောက်ဟာ စိုက်ပျိုးရေးရော၊ မွေးမြူရေးရော နားလည်ရလိမ့်မယ်။ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်လိုလည်း ကျွဲ နွား တွေကို ခွဲစိတ်ကုသနိုင်ရမယ်။ သိပ္ပံနည်းကျ သားစပ်တတ်ရမယ်။ အာဟာရ ဓာတ်အကြောင်း နားလည်ရမယ်။ ကွန်ပျူတာပရိုဂရမ်လည်း လုပ်တတ် ရမယ်။ ဝါရင့်ခြံသမားတွေဆီက အကူအညီမယူဘဲ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ အင်း... တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ ကွမ်လီစီပြောတဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုး ကျုပ်မှာမရှိပေမဲ့ အရာရှိ စားရိပ်သာထဲမှာ ထိုင်ပြီး ဘီယာသောက်ရင်း၊ အမြည်းစားရင်း တစ်နေ့တာ အတွေ့အကြုံတွေစားမြုံ့ပြန်ကြတဲ့အထဲမှာတော့ကျုပ်လည်းပါတဲ့အခါပါတာပဲ။

အလိုက်အထိုက်တော့ ကျုပ် နေတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို သောက်ဖက် မလုပ်တဲ့လူတွေထဲမှာဆိုရင် ကျုပ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အဲ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။

စန်ကာလိုက သုံးပန်းတွေကို ကျုပ်က ခြစ်ရာရှာရာမထင်ဘဲ အိမ်ပြန်ခေါ်လာနိုင်ရင် ကမ္ဘာကျော် ဇာတ်လိုက်မင်းသား ဖြစ်လာဦးမှာလေ။ အဲဒီကိစ္စ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ သိပ်လေးလေးနက်နက် မထားခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ခြံနီးနားချင်းတွေနဲ့ အဆင်ပြေရာပြေကြောင်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဗျ။

သည်တော့မှ စစ်ဆင်ရေးအကြောင်း ခေါင်းထဲပြန်ဝင်လာတော့တယ်။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ပြန်သတိပေးလိုက်တယ်။ ဘာမှ ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့၊ မင်းအလုပ် မင်းလုပ်၊ မင်းဟာ စစ်သား၊ မင်းဟာ စစ်သား။

□

ပိယာဘိုဒီ

စန်ကာလို

(ဆယ်ရှစ်ရက်မြောက်နေ့)

သည်အကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်အား ကျွန်တော် ရှင်းပြချင်ပါသည်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာ ခံစားမှုနှင့် ညှဉ်းဆဲခံရသည့် စိတ်ဒဏ်ရာများအကြောင်း။ စိတ်ကို ကြောက်မက်ဖွယ် အညှဉ်းဆဲခံရသည့်အခါ ကြောက်စိတ်သည် အသည်းထဲ စွဲသွားလေသည်။ ဖမ်ဘိုနာသည် ညှဉ်းဆဲသည့်နေရာတွင် ဧတဒဂ် ရသူဖြစ်သည်။

ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံနိုင်ရည်ရှိသူများ၏ တုံ့ပြန်မှုကို ကျွန်တော် အများကြီးဖတ်ဖူးသည်။ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးခဲ့သမျှတို့သည် ကိုယ်တိုင်ခံစားရသည့် အခါကျမှ စိတ်ကူးယဉ်အဆင့်မျှသာရှိကြောင်း သဘောပေါက်ရတော့သည်။

ပထမဆုံး စိတ်ထဲက စ၏။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုသည် တဖြည်းဖြည်း အရှိန် မြင့်တက်လာ၏။ ပစ္စည်းကိရိယာတန်ဆာပလာ အစုံအလင်ဖြင့် သူ ပြန်လာမည်။ ကျွန်တော် စောင့်နေရ၏။ အိပ်စက်ခြင်းဆိုသည် ကျွန်တော်အတွက် မဖြစ်နိုင်တော့။ သမံတလင်းပေါ်တွင် နံရံကို ကျောမှီထိုင်ရင်း အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆိုဇင်နစ်ဇင် တစ်ခါရေးဖူးသည်။ သူနည်းက ရိုးရိုးကလေးဖြစ်၏။ ပထမဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေနေပြီဟု နှလုံးသွင်းရမည်။ သေသွားသည့် လူတစ်ယောက်ကို နာကျင်အောင် ဘယ်သူမှမလုပ်နိုင်ဟု သူက

ဟိုသည်။ သေဆုံးသွားသူတစ်ယောက်၏ ဘဝသည် ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်သွားလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ မျှော်လင့်စရာ တောင့်တစရာ သူ့တွင်မရှိတော့။

ဒီမယ် ဆိုဇင်နစ်ဇင်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ အဆိုအမိန့်ဟာ စောင့်နေရတဲ့ ပထမညမှာတော့ ဟုတ်သလိုလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖမ်ဘိုနာက အလုပ်စလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားသီအိုရီဟာ အလကားဖြစ်သွားတော့တာပဲ။

ခံစားရသည့် ဝေဒနာကို ဝေဒနာဟုမခံစားရအောင် ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ဓာတ် အင်အား သိပ်ရင့်ကျက်နေလို့ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်က သာမန်လူဆိုတော့ အနှိပ်စက်ခံပြီးတာနဲ့ တကယ်သေမယ်လို့ ထင်နေတယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ ခင်ဗျား ပြောချင်တာကို သဘောပေါက်မလားမသိဘူး။

ညသည် ကြောက်မက်ဖွယ်နွန်းဖြင့် ဖြတ်သန်းကုန်လွန်နေ၏။ အရုဏ် တက်ပြီး မကြာခင်ပင် တံခါးမကြီး ဖွင့်သံ၊ ထရပ်ကားပေါ်မှ လူတွေဆင်းသံ၊ ဖမ်ဘိုနာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံတွေ ကြားရသည်။ မိနစ်တို့သည် စက္ကန့်များပမာ ခုန်ကူးနေကြ၏။ ကျွန်တော်၏ ရင်ခုန်သံကို ကျွန်တော် အတိုင်းသား ပြန်ကြားနေရ၏။ ပါးစပ်ထဲတွင် ချွတ်တဲ၊ ခါးသက်သက် ဖြစ်လာ၏။

တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူဖမ်ဘိုနာပေါ်လာသည်။ အောင်မြင်သည့်အပြုံးမျိုး ပြုံးလျက် ပျော်ရွှင်မြူးကြွနေဟန်။

သူ့ပစ္စည်းကိုကိုင်ဖို့ သူ့လူတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အိမ်ရှင်တစ်ဦးက ပရိဘောဂတွေကို စိတ်ကြိုက်နေရာချနေသည့်အလား။

“ဟိုဘက်တိုး... ဟိုဘက်တိုး”

အစောင့်နှစ်ယောက်ကို သူ အော်ပြောသည်။ ပတ္တူစဖြင့် ပတ်ထားသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို သူတို့ မနိုင်မနင်း သယ်ယူလာကြသည်။ နံရံတစ်ဖက်သို့ သူတို့ တွန်းယူသွားကြ၏။ သူက သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေ၏။

“နည်းနည်းပြန်တိုး၊ ဒီဘက်နည်းနည်းပြန်တိုး၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်၊ သောက်ရမ်း မတွန်းနဲ့၊ အလှပျက်သွားမယ်”

နောက်တစ်ယောက်စားပွဲသေးသေးမြင့်မြင့်တစ်လုံးယူသွင်းလာသည်။ စားပွဲနှင့်အတူ အဝတ်နက်စများနှင့် ရေပုံးနှစ်ပုံးလည်း ပါလာ၏။ စားပွဲကို ပလပ်ပေါက် ရှိသည့် နံရံနားတွင် နေရာချထားလိုက်သည်။ အဝတ်စလိပ်နှင့် ရေပုံးကို စားပွဲနံဘေးတွင် ချထားခိုင်းသည်။

အားလုံး နေရာချထားပြီးမှ သူ့ရဲဘော်တွေကို ထွက်သွားခိုင်း၏။ အခန်းထဲတွင် သူနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်သည်။ တံခါးကို သော့မခတ်ဘဲ သည်အတိုင်းထားသည်။ ပြေးထွက်ဖို့ တဒင်္ဂစိတ်ကူးသည်။ ပကတိအခြေအနေကြောင့် တစ်မဟုတ်ချင်း လွင့်ပြယ်သွားသည်။

ဖမ်ဘိုနာက အခန်းအလယ်တွင် ရပ်နေ၏။ ဦးခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ အနည်းငယ်စောင်းလျက် ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ကဲ... ခွေးသားကြီး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်လိုချင်တာ ပေးရင် ပေး၊ မပေးရင် ခင်ဗျားတစ်သက်လုံး မမျှော်လင့်ဖူးတဲ့ ဝေဒနာကို ကျုပ်က ပေးရလိမ့်မယ်”

ကျုပ်က တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။ သူက လက်စွမ်းပြရတော့မည်မို့ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် နာမည်တစ်ခုအစား ခင်ဗျား အားလုံးကို ပေးရတော့မယ်။ တစ်ယောက်မကျန် ခင်ဗျားပေးရမယ်။ မယုံမရှိနဲ့ ခွေးမသားကြီး” ကျွန်တော် လက်တစ်ဖက်ဆန့်ကြည့်လိုက်သည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ ကျွန်တော့် လက်တွေ့တုန်မနေပါ။ အလားတူ ကျွန်တော့်အသံကလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။

“ဒီမယ် နားထောင်၊ ဟေ့ကောင်... ခွေးလေးကြမ်းပိုး၊ မင်း ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာလည်း ငါသိတယ်။ ငါပြောပြီးရင်လည်း သေရမှာပဲ။ ကယ်လ်ဒီရွန် ငါ့ကို ပြောပြပြီးသား။ နှလုံးသွေးရပ်မယ့် ဆေးကို မင်း ထိုးမှာမဟုတ်လား။ ဘာအမှတ်အသားမှ ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မကျန်အောင် မင်း လုပ်မှာမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် နာမည်တွေ ငါပေးပြီးရင် လွတ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ကတိကို လုံးဝသောက်ဂရုမစိုက်ဘူး”

သူက ကျွန်တော်ပြောသမျှကို မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး...

“ကဲ... နွားကြီး၊ ခုပြောလိုက်ပါလား။ ခင်ဗျား နာလည်း မနာဘူး။ ဘာမှလည်း မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်လူတွေနဲ့ ကိုယ် သွားနေခွင့်လည်း ချက်ချင်းရမှာ”

“သောက်အလကား မင်းလိမ်တာ။ ငါပြောလည်း မင်း ငါ့ကိုသတ်မှာပဲ”

သူက ရယ်ပြီး...

“ခင်ဗျား တော်တော်လည်တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား မကြာခင် ပြောရမှာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်ထဲ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက် ကျုပ်တို့ဖမ်းမိမယ်။ တပ်ထဲကပဲ။ ကျုပ်လက်ထဲရောက်လာတာပေါ့။ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ရဲဘော် အမ်ဘာတို

ပုခုံးယောက် သူ့ကိုစစ်တယ်။ ဒုတိယနေ့မှာကျုပ်သေနတ်တစ်လက်ယူသွားတယ်။
ထဲမှာ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ပဲပါတယ်လို့ပြောပြီး သူ့ကို သေနတ်ပေးလိုက်တယ်။
ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က သူ့ရှေ့ နှစ်မီတာလောက်ပဲ ဝေးတယ်။ တစ်ယောက်ကို
ပစ်သတ်လို့ရပြီလို့ သူ့တွက်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျန်တစ်ယောက်က သူ့ကိုဆက်ပြီး
နှိပ်စက်ဦးမှာမို့ သူ ဘာလုပ်လဲသိလား။ သူ့နားထင်ကို ပြောင်းတော့ပြီး ခလုတ်ကို
ဆွဲလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် မျက်နှာပျက်သွားသည် ထင်၏။ ခွေးသူတောင်းစားက ရယ်ပြီး...

“သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန်လုံးဝမရှိဘူးဗျ”

သူက တဟားဟား အော်ရယ်ပြန်သည်။

“နောက်ခြောက်ရက်ကြာတော့ သူ့သေသွားတယ်။ မသေမချင်း ဘာကို
တောင်းဆိုသလဲ သိလား။ သတ်ပါတော့ သတ်ပါတော့လို့ တစ်ချိန်လုံး အသနား
ခံသွားတယ်။ ခင်ဗျားလည်း ခြောက်ရက် မနေရပါဘူး။ အများဆုံး နှစ်ရက်ပေါ့။
အဲဒီနာမည်တွေဟာ ငရဲကိုသွားမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေပဲ။ ခင်ဗျား
ကျုပ်ကို အဲဒီနာမည်တွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပေးမှာပါ”

သူ တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သည်။

“ကဲ... အလုပ်စကြရအောင်၊ ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ ဒါက
'အယ်ဘရာဇို' တဲ့။ သူက ခင်ဗျားကို ပွေ့ဖက်ထားလိမ့်မယ်”

သူက မျက်လှည့်ဆရာ အမူအရာဖြင့် ပတ်ထားသည့် ပတ္တမြားကို ခွာချ
လိုက်သည်။ ထိုအရာကို ကျွန်တော် အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဧရာမသစ်သားစည်ကြီးတစ်ခုကို ထောင်လိုက်စိပ်ပြီး အိပ်စရာတစ်ခု
လုပ်ထားသည့် ပုံမျိုး။ ညိုမည်းမည်းအဖုံးပေါ်တွင် လေးလက်မခြားလောက်
စိုက်ထားသည့် သံချွန်များက တလက်လက်၊ ထောင့်တိုင်းတွင် သားရေခါးပတ်များ
တွဲလဲနင်း။

သူက ထိုအရာကို အမြတ်တနိုးပုတ်ပြီး

“ဒါ မူလသစ်သားရောင်မဟုတ်ဘူး။ မရေတွက်နိုင်တဲ့လူများရဲ့ သွေးတွေ
စွန်းနေလို့ ဒီအရောင်ဖြစ်သွားတာ။ ယောက်ျားတွေ၊ မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေတောင်
ပါသေးတယ်။ ဗားဂတ်စ်က အယ်ဘရာဇို အလုပ်လုပ်ပုံကို အမြဲစောင့်ကြည့်တယ်။
ဒါပေမဲ့ သူက ကျုပ်လောက် စိတ်မခိုင်ပါဘူး”

သူက အနက်ရောင်အဝတ်စတွေကို ဖြေချပြီး သံချွန်များပေါ်တွင် လိုက်
အုပ်နေရင်း...

“အင်း... စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ခင်ဗျားကို သွေးထွက်အောင်မလုပ်ရဘူး၊
ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားသွေးကို အယ်ဘရာဇို မသောက်ရတော့ဘူးပေါ့။ ခင်ဗျား
သွေး ဘယ်လောက်နီတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ကြည့်ချင်လိုက်တာဗျာ။ ခင်ဗျားကို
ဒဏ်ရာ မပေါ်စေရဘူးဆိုတဲ့ ကန့်သတ်ချက်သာမရှိရင် အစာငတ်နေတဲ့ကြွက်တွေ
ထည့်ထားတဲ့ အိုးဝမှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး ကြိုးနဲ့တုပ်ထားတယ်။ ကြွက်တွေက ခင်ဗျား
ဝမ်းထဲက ကလီစာတွေ အားလုံးကို ပျော်ပွဲစားပစ်လိုက်ကြမယ်လေ။ ခုတော့
သွေး မထွက်စေရဘူးတဲ့။ သိပ်စိတ်မပျက်ပါနဲ့၊ ဟောဒီအယ်ဘရာဇိုကြီးကလည်း
ခင်ဗျားကို အရသာတစ်မျိုးပေးပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီးသွား
မှာပါ”

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး နုံးခွေသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ကြောက်
စိတ်ကို ဘာနှင့်မျှ တားဆီးလို့မရ။ ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်ကို သူ စ ညှဉ်းဆဲနေပြီ။
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် တဖြည်းဖြည်းလုပ်ပြီးမှအလန်တကြားဖြစ်အောင်
သူလုပ်မည်။

တံခါးဝဆီလျှောက်သွားပြီး အပြင်ဘက်သို့ လက်ယပ်ခေါ်သည်။ ပြီးတော့
ခပ်တိုးတိုးစကားပြောသံများ ကြားရ၏။ ခဏနေတော့ သူ ပြန်လာသည်။ နှုတ်ခမ်း
အစုံက ပြုံးလျက်။

ပတ္တမြားအိတ်ထဲမှ အနက်ရောင် သတ္တုသေတ္တာကလေးတစ်လုံး ထုတ်ယူ
လိုက်သည်။ ဝါယာကြိုးသုံးချောင်း တန်းလန်းနှင့် တစ်ချောင်း၏ထိပ်တွင် ပလပ်
တစ်ခု ပါရှိပြီးသား။ နောက် နှစ်ချောင်းက ပိုကြီးပြီး ပိုရှည်သည်။ ထိပ်တွင်
မိကျောင်းခေါင်း ကလစ်နှစ်ခု။

သူက သူ့ပစ္စည်းကို အပြုံးမပျက် ကျွန်တော် မြင်သာအောင် မြှောက်ပြသည်။
သတ္တုသေတ္တာပေါ်တွင် ဒိုင်ခွက်တစ်ခု၊ ဒိုင်ခွက်ပေါ်တွင် လှည့်စရာ ခလုတ်တစ်ခု၊
ခလုတ်လှည့်ရမည့် အောက်ခံအပိုင်းပေါ်တွင် အရောင်လေးမျိုး ခြယ်ထား၏။
အဝါ၊ အပြာ၊ အစိမ်းနှင့် အနီ။

“သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေဦး။ သူ့နာမည်က
ဂွန်ပက်ကာဘီဇက်စ်တဲ့။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အနိပ်သည်ပေါ့” သစ်သားအိပ်စင်ကို

ေးငေါ့ပြပြီး 'အယ်ဘရာမိုနဲ့ အနိပ်သည်နဲ့က ဖွားဖက်တော်တွေလေ။ အယ်ဘရာမိုက ပွေ့ဖက်ထားမယ်။ အနိပ်သည်က အညောင်းအညာပြေအောင် အကြောအခြင်တွေ လျှော့ပေးမယ်"

သူက သေတ္တာကို စားပွဲပေါ်တွင် ဂရုတစိုက်တင်လိုက်ပြီး...

"ခလုတ်ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ လျှပ်စစ်စီးသွားမယ်။ အဝါရောင်က ဖြည်းဖြည်း ကလေးပေါ့။ အပြာရောင်နဲ့ အစိမ်းရောင် ရောက်လာရင် တော်တော်ကလေး ပြင်းလာမယ်။ အနီရောင်ကတော့ ဇီဝိန်ကြွလောက်အောင် ပြင်းတယ်"

သူ ထပ်ပြုံးသည်။

"ခုတော့ အဝါရောင်က စကြတာပေါ့။ ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း မြင့်ကြ တာပေါ့"

ထိုတဒဂ်တွင် ကျွန်တော့်အသိအာရုံတွေ ထုံထိုင်းသလို ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို စကားပြောလာအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝက်အူတင်းသည့်နည်းဟု ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သက်သက် နည်းတစ်မျိုးဖြင့် ခြောက်လှန့်ခြင်းပင်။ သို့သော် သည်အတွေးတို့ ချက်ချင်းလွင့်ပြယ်သွားသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာညှဉ်းဆဲခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်၏။

လက်ထဲမှကိုင်ထားသော ဝါယာကြိုးတစ်စကို ပလပ်ပေါက်ထဲသို့ ထိုးသွင်း လိုက်စဉ် တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ စစ်သားတစ်ယောက်က ဝဝဖီးဖီး ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို ပိုက်ပြီး ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း မှတ်မိ လိုက်၏။ မစ္စကပ်ဝပ်ရုံ၏ ကြောင်ကြီး၊ အမေရိကန်မှ ယူလာသည့် အမျိုးသမီး၏ အချစ်တော်ကြီးဖြစ်သည်။ ခြေထောက်တွေကို အဝတ်စဖြင့် ချည်ထား၏။ အစောင့် ရဲဘော်က ကြောင်ပါးကြီးကို ဖမ်းဘိုနာ၏လက်ထဲထည့်လိုက်ပြီး တံခါးဝတွင် စိတ်ဝင်တစား ရပ်ကြည့်နေသည်။

ဖမ်းဘိုနာက ချစ်စရာကြောင်ကြီးကို ထွေးပိုက်ပြီး နားရွက်၏ နောက်ကို တယုတယ ပွတ်သပ်ပေးသည်။ ကြောင်ကြီးက မျက်လုံးမှေးကာ ဖိမ်ယူနေ၏။ သူက ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး...

"ကျွန်တော်တို့ သရုပ်ပြပွဲလေးတစ်ခု လုပ်ကြည့်ကြရအောင်"

ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲတွင် ဂျော်ဂျီ အသက်ထွက်သွားကတည်းက စကား တစ်ခွန်းမှမဟုတ် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်ရမည့် အန္တရာယ်

တွေကို သိပြီး မြင်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဆီက သူလိုချင်တာ မရသမျှ သည်ပုဂ္ဂိုလ်က ကျေနပ်မည့်သူမဟုတ်ပါ။

လက်တစ်ဖက်မှ ကြောင်ကိုပိုက်ပြီး အခြားတစ်ဖက်မှ ဝါယာနှစ်စကို ကိုင်ထားသည်။ ပြီးတော့ အိပ်စင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကြောင်ကို အဝတ် နက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည့် အိပ်စင်မျက်နှာပြင်ပေါ်တင်ပြီး ကုပ်ပိုးကိုအသာအယာ သပ်ပေးသည်။ ကြောင်ပါးကြီးက ညင်ညင်သာသာ ဆက်ပြီး ဖိမ်ယူနေသည်။ မိကျောင်းခေါင်းကလစ်ကို သူက သတိကြီးစွာကိုင်ပြီး နားရွက်ကို တစ်ချက် အမြီးကိုတစ်ချက် ဖမ်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ သတ္တုသေတ္တာလေးဆီ လျှောက်သွားပြီး ခလုတ်ဖွင့်လိုက်သည်။

"ဟေ့ ခွေးသားကြီး၊ အသေအချာကြည့်ထား"

ပြောပြောဆိုဆို ခလုတ်အပိုင်းကို အဝါရောင်ဆီသို့ တင်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် မျက်စိကို မှိတ်ထားဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မျက်စိကို မှိတ်လို့မရ။ ခလုတ်နိပ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်သည်။ ကြောင်ကြီးသည် အမွှေးများ ထောင်ကာ ဆတ်ခနဲ မြောက်တက်သွားသည်။ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ဝါယာ ကြိုးတန်းလန်းနှင့် သစ်သားအိပ်စင်၏ နံဘေးသို့ ပြုတ်ကျသွား၏။ ဖမ်းဘိုနာက ခလုတ်ကို အနီရောင်သို့တိုင်အောင် ထပ်တင်လိုက်သည်။ ကြောင်ကြီးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ တစ်ချက်မြောက်တက်သွားပြီး လုံးဝငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ဖမ်းဘိုနာက ခေါင်းယမ်းပြီး...

"အဲသလိုငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေနော်၊ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားလူတွေကြားပြီး ရိပ်မိ ကုန်ဦးမယ်"

သူက အနိပ်သည်ကို အမြတ်တနိုးပုတ်ပြီး...

"သူကတော့ တာဝန်ကျေပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့လည်း မကြာခင် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ကြတော့မှာပါ"

ဖမ်းဘိုနာက အစောင့်စစ်သားကို အချက်ပြလိုက်သည်။ ရဲဘော်ကလေးက အခန်းထဲဝင်လာပြီး ကြောင်ကြီးကို အမြီးမှဆွဲယူ၍ အပြင်ထွက်သွားသည်။

ဖမ်းဘိုနာက ဆာလာအိတ်ထဲမှ ပတ်တီးလိပ်တွေကို ဆွဲထုတ်ပြီး စားပွဲ ပေါ် တင်သည်။ ပြီးတော့ အဖြူရောင်အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ဖြေချလိုက်သည်။ သူ ဘာတွေလုပ်နေမှန်း ကျွန်တော် လုံးဝမသိ။

ခဏနေမှ ခွေးသူတောင်းစားက အဖြူရောင် ဆရာဝန်ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သရော်ပြီးဖြင့် ဖိုက်ကြည့်ပြီး အိတ်ထဲသို့ လက် နှိုက်လိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါ ပါလာသည့်ပစ္စည်းက နားကြပ်၊ လည်ပင်းမှာ ဟန်ပါပါ ချိတ်လိုက်ပြီး သွားတွေအားလုံး ပေါ်မတတ် ပြီးလိုက်ပြန်သည်။

“သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ဒေါက်တာ ကားလို့ဖမ်းဘိုနာက သံအမတ်ကြီးကို ခုချိန်ကစပြီး ကုသပေးပါတော့မယ်။ ကျုပ်က ပထမနှစ်မှာ ဆေးကျောင်းသား ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်လေ။ ခင်ဗျားဟာ အသက်ခြောက်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပေမဲ့ ကျန်းမာရေး ကောင်းတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အနှိပ်သည်နဲ့တွေ့ရင် ခင်ဗျား နှလုံး အနေအထား ပျက်သွားမှာပါ စိတ်ချ။ ခင်ဗျားရှေ့မှာတင် ကျွန်တော် လုပ်ပြမယ်”

သစ်သားအိပ်စင်ကြီးကို သူ လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ခြေအစုံက အလိုလိုနေရင်း အခန်းထောင့်ဆီသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ ခေါင်းထဲတွင် ချက်ချင်း အကြိတ်ခတ်ခတ်ပေါ်လာ၏။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို အကြမ်းဖက်ပြီး ဆွဲခေါ်ရမည်။ တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော် ခံချမည်။ သို့မှ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာထင်မည်မဟုတ်လား။ သည်ဒဏ်ရာသည် ကျွန်တော့်လူတွေအတွက် အထောက်အထား ဖြစ်စေရမည်။ သို့မှ သည်လူလွန်မသားတွေကို သူတို့ ဆုံးမခွင့်ရမည်။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင်ဆုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်ဖို့ စောင့်နေလိုက်၏။

သူတို့လေးယောက် အခန်းထဲဝင်လာကြသည်။ ဖမ်းဘိုနာက ဒေါနှင့် မောနှင့် အမိန့်ပေးသည်။

“ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်တဲ့ကောင်တော့ မချောင်ဘူးမှတ်၊ အဲဒီကောင်ကိုပါ အယ်ဘရာဗိုနဲ့ ဂဟေဆက်ပေးလိုက်မယ်၊ နားလည်လား”

သူတို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာသည်။ တစ်ယောက်၏လက်မောင်းပေါ်တွင် စောင်ကြီးတစ်ထည် ပါလာ၏။ သူတို့က အသတ်အပုတ် ကျွမ်းကျင်သူတွေ၊ ကျွန်တော်က ဘာမှ နားလည်သူမဟုတ်။

တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ရှောင်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် စွတ်ထိုးထည့်လိုက်သည်။ သို့သော် မျက်နှာကို မထိုးမိ၊ လေကိုပဲ ထိုးမိပြီး တစ်ဖက်သို့ ယိုင်သွားသည်။

တစ်ပြိုင်တည်းတွင် မှောက်ကျသွားတော့၏။ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို သူတို့ စောင့်ပြီး စောင့်ဖြင့် ဖမ်းအုပ်ပြီး လက်များစွာတို့က ဝိုင်းဝန်းချုပ်ကြသည်။

ခြေထောက်ဖြင့် စွတ်ကန်ထည့်လိုက်၏။ သို့သော် ချက်ချင်း ခါးဖက်သူ ဖက်၊ ခြေထောက်ဆွဲသူ ဆွဲနှင့် နောက်ဆုံး မလုပ်နိုင် မရှားနိုင် တာဖြင့် သူတို့လက်ထဲ ပါသွားတော့သည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်ကြောင့် လိပ်ပြာလှုပ်မတတ် ဖြစ်သွား၏။

သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းချိပြီး ပက်လက်အနေအထားဖြင့် တင်ထားလိုက် ကြသည်။ အဝတ်အထုပ်ထုပ်အောက်မှ သံချွန်များကို သတိထားမိ၏။ ဖမ်းစားရမည့် ဝေဒနာကို ကျွန်တော် တွေးကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာအုပ်ထားသည့် စောင်ကို ဆွဲခွာလိုက်ကြ၏။ မီးရောင်တွင် ဖမ်းဘိုနာ၏ မျက်နှာကို တွေ့ရသည်။

“ခြေထောက်ကို စဖမ်း၊ တင်းနေပါစေ”

ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို နူးနူးညှည့် အရာတစ်ခုဖြင့် ပတ်နေကြောင်း သိလိုက်၏။ ဖမ်းဘိုနာက ရှင်းပြသည်။

“သားရေခါးပတ်အောက်မှာ ကတ္တီပါတစ်ဆင့် ဖမ်းပေးနေတာလေ၊ ခင်ဗျား အသားက နုတော့ ဒါမှ ဒဏ်ရာမတင်မှာပေါ့”

စကားကို တစ်ခွန်းချင်းပြောတတ်သည့် ဖမ်းဘိုနာတစ်ယောက် နှုတ်သွက် အာသွက် ဖြစ်နေသည်။ အရမ်းထက်မြက်နေပုံ၊ သူ ထမ်းမထောင်ရမည့် တာဝန် အတွက် သိပ်ပျော်နေပုံ။

သူတို့ ပတ်တီးပတ်နေကြစဉ် ကျွန်တော် အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကျွန်တော် လက်လျှော့လိုက်ပြီဟု သူတို့ ထင်သွားအောင် စိတ်လျှော့ဟန် ပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ညာလက်ကိုင်သည့် သင်္ကေတသား၏ လက်မောင်းသားကို ကိုက် ထည့်လိုက်သည်။ သူ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး ထမုန်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲတွင် အသားစတွေ ကျန်ရစ်၏။ သူက တခြားလက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ထိုးဖို့ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်တွင် ဖမ်းဘိုနာ၏လက်သီးက သူ့ မျက်ခွက်ဆီကို အရင်ရောက်သွား၏။

သမံတလင်းပေါ်သို့ သူ ကားခနဲ ကျသွားသည်။ ဖမ်းဘိုနာ၏ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ သူ့ကို ဆွဲထုတ်သွားသံ ကြားလိုက်ရ၏။ သည်တော့မှ သူတို့ လှုပ်ရှားမှုတွေ ပိုပြီး သွက်လက်လာကြ၏။ အပြေးအလွှား စည်းကြသည်။ လက်မောင်းတွေကို နံဘေးတွင် တွဲလဲချပြီး ဖမ်းသည်။

နေရာအနှံ့အပြား ခါးပတ်များဖြင့် ဖမ်းပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ် သည် စဉ်းငယ်မျှပင် လှုပ်ရှား လူးလွန်၍ မရတော့ပေ။ ကြိုးစား၍ လှုပ်ရှား

ကြည့်လျှင် လှုပ်ရှားသည့် နေရာက မခံမရပ်နိုင်အောင် နာလာ၏။ ဖမ်းဘို့နာက သူ့လူတွေကို အပြင်ထွက်ခိုင်းလိုက်၏။ ထွက်သွားသည့် ခြေသံများနှင့် တံခါး ပိတ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

လာတော့မည်။ စိတ်ကို တင်းပြီး ကြိတ်မှိတ်ခဲဖို့ ရှိသမျှအင်အားတွေ စုစည်းလိုက်သည်။ နှုတ်က စကားတစ်ခွန်းမှ မထွက်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ထပ်သတိပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော့်အသက်ရှူသံ မြန်လာသည်။ ဆိတ်ငြိမ်လွန်း သဖြင့် အသက်ရှူသံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေသည် ထင်ရ၏။

ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်တွင် သူ့မျက်နှာကို မြင်တွေ့ရသည်။ သူ ဘယ် အချိန် ကျွန်တော့်အနား ရောက်လာမှန်းမသိလိုက်။ ကြောင်တစ်ကောင်၏ ခြေလှမ်း မျိုးနှင့် သူ ချဉ်းကပ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ကြောင်ကြီးကို သွားသတိရပြီး အသက်ရှူ သံတွေ ပိုမြန်လာသည်။ ဆိုဇင်နစ်ဇင်၏ သီအိုရီကို ပြန်ပြီး အာရုံ ပြုသည်။ ငါ သေနေပြီးပြီ။ ငါဟူသည့် ပီယာဘိုဒီသည် သည်လောကတွင် မရှိတော့။ ဒါကြောင့် မရှိတော့သော ငါ့အတွက် ဘာမှဖြစ်မလာနိုင်တော့။

သူ့လည်ပင်းမှ တွဲလောင်းကျနေသော နားကြပ်က ကျွန်တော့်နှာခေါင်း အနီးတွင် ဘယ်ညာယိမ်းနေ၏။ ပြီးမှ နှလုံးခုန်သံကို သူ နားထောင်သည်။ ရက်စက်သည့် မျက်လုံးများက တစ်ခုခုကိုတွေ့နေသည်။ မှေးစင်းလျက်။ နှုတ် ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက်။ သူ့နှုတ်တွင် ချွေးတွေ့နေ၏။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ကောင်းတယ်၊ နှုတ်မြန်နေတာက လွဲပြီး နှလုံးက အကောင်းပကတိပဲ။ တော်တော်လေး ခံနိုင်ရည်ရှိမှာပါ”

ပြောပြီး ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းမှ သူ ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် နားစွင့် ထားသည်။ သို့သော် ဘာလှုပ်ရှားသံမျှ မကြားရ။ ခဏနေမှ ကျွန်တော့် မေးစေ့ကို တအားဆွဲပင့်ပြီး ပါးစပ်ကို ဆွဲဖွင့်သည်။ လျှာအောက်သို့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ထိုးသွင်းသည်။ လျှာနှင့်ထိမှ ရော်ဘာပြားမှန်း သိလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား လျှာကိုကိမ်ပြီး ပြတ်သွားမှာစိုးလို့၊ ပြီးတော့ အသံလည်း မထွက် နိုင်အောင်လို့ပေါ့ဗျာ။ ကဲ... ဒါဆို အားလုံး ပြည့်စုံလောက်ပါပြီ”

သူက ကျွန်တော့်ဆံပင်ကို ဆွဲပြီး ဦးခေါင်းကို ထောင်သည်။ ပြီးမှ အဝတ်စတစ်စ ခု သိုင်းပြီး ပါးစပ်နှင့် နောက်စေ့ကို ဆွဲချည်သည်။ ပါးစပ်နှင့်

အသက်ရှူလို့ မရတော့။ နှာခေါင်းနှင့်ပဲ ရှူရတော့သည်။

မျက်စိကို စုံမှိတ်ပြီး ခွန်အားတွေ ဖျစ်ညှစ်ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။ ဝမ်းဗိုက် ပေါ်သို့ တစ်ခုခု ရောက်လာသည်။ အလိုလိုမျက်လုံးဖွင့်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

ကျွန်တော့်ညာဘက်တွင် သူ ရပ်နေသည်။ ဆရာဝန် ကုတ်အင်္ကျီဖြင့် နားကြပ်တွဲလဲနှင့်ပင်။ ဘယ်ဘက်လက်တွင် ဝါယာကြိုးနှစ်ပင် ကိုင်ထား၏။ တတ်နိုင်သမျှ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ကြိုးနှစ်ချောင်းကို လက်တွင် တွဲလောင်းဆွဲပြီး မြှောက်ထားသည်။ မိကျောင်းခေါင်း ကလစ်နှစ်ခုက ကျွန်တော့် ဗိုက်ကို မထိတထိဖြစ်နေ၏။ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ကျေနပ်ပျော်မြူး နေသည့် မျက်နှာမျိုး။

သူ့လှုပ်ရှားမှု စသည်။ ဝါယာကြိုးတစ်စကို ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ထားခဲ့ပြီး နောက်တစ်စကို ခြေရင်းပိုင်းသို့ ယူသွားသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းကို ပစ်လှန်ပြီး လက်တွေ မတုန်အောင် ကြိုးစားသည်။ သူ ကျွန်တော့် ခြေထောက်ကို ဖမ်းကိုင်ပြီး မိကျောင်းကလစ်နှင့် ခြေမကို ညှပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ရုန်းဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် လုံးဝလှုပ်ရှားလို့မရ။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပင်အပ်တွေ စိုက်ထားသည့် လိပ်ပြာလေးပမာ အမိခံနေရ၏။ ကိစ္စမရှိပါ... ကျွန်တော်က သေလွန်ပြီးသူလေ။ ဘာများ မှစရာရှိတော့မှာလဲ။

သူက ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ ပြီးတော့ မိကျောင်းခေါင်းကလစ်ဖြင့် လက်မကို ညှပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်ထိ ကျွန်တော် ထိန်းနိုင်နေဆဲ။ သူက ကျွန်တော့်နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးညင်ညင် စည်းရုံးသေး၏။

“ကျွန်တော်တို့ အခု အလုပ်စတော့မယ်။ အဝါရောင်ကလေးနဲ့ စမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်ရင် တဖြည်းဖြည်းအရှိန်မြင့်လာမှာနော်။ အဲဒါကို ခင်ဗျား မြဲမြဲ မှတ်ထားပါ။ ခု ကျွန်တော် ကလစ်တွေ ညှပ်တဲ့နေရာက ဘာမှမပြောပလောက်တဲ့ နေရာတွေ၊ နောက်ပိုင်းမှာ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော် နေရာပြောင်းရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ လျှာဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားရဲ့ ငယ်ပါ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အဲဒီအဆင့်တွေကို ခင်ဗျားကျော်ဖြတ်ပြီးလို့ နောက်တစ်ဆင့်တက်ရရင် ဒါဟာ အသေးအဖွဲ့ပါလားလို့ သဘောပေါက်လာ လိမ့်မယ်”

သူ့လက်ချောင်းတွေက ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ရွေ့လျားနေသည်။

လက်ထိပ်ကလေးများဖြင့် ကျွန်တော်ဝမ်းစိုက်သားကို မထိတထိ လုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ မြွေတစ်ကောင် ရွေ့လျားသလို တဖြည်းဖြည်းချင်း တွားသွားနေ၏။

သူ စကား စသည်။

“နာမည်တွေ ကျွန်တော် မလိုချင်သေးဘူး။ ခု ပြောဖို့ မကြိုးစားနဲ့ဦး။ အယ်ဘရာဗီနဲ့ အနိပ်သည်ကို အရင်မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ နာမည်တွေ ပြောနေရင် ခင်ဗျား အရသာ အပြည့်အဝ မခံစားလိုက်ရဘဲ ဖြစ်သွားမယ်။ ကဲ... ချောက်ခနဲ မြည်သံကို ခင်ဗျား နားစွင့်နေတော့”

သူ့လက်ချောင်းတွေ ကျွန်တော့်ဗိုက်ပေါ်မှ ရပ်သွားသည်။ ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ဖိနပ် ရွေ့လျားသံမှလွဲပြီး လုံးဝတိတ်ဆိတ်နေ၏။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှုပြီး အောင့်ထားလိုက်၏။ အကြာကြီး အောင့်ထား၏။ နောက်ဆုံး မတတ်နိုင်သည့် အဆုံးတွင်မှ တအားရှုထုတ်လိုက်သည်။ ချောက်ခနဲ ခလုတ်လှည့်သံ ကြား လိုက်၏။ ဝေဒနာခံစားရသည့်ကာလမှာ တစ်စက္ကန့်ပင် ရှိမည်မထင်။ သို့သော် ငယ်သံပါအောင် ကျွန်တော် အော်လိုက်မိ၏။ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ပြေး သတိရ၏။ ဘရာဇီးတွင် ရွှေကျိုနေသည့် မြင်ကွင်း။ ဧရာမသံဒယ်အိုးကြီးတွေနှင့် ရွှေရည်များ မီးလျှံရောင်တောက်ကာ ကျက်ကျက်ဆူနေသည်။ သည်ဒယ်အိုးကြီးထဲသို့ တစ်စုံ တစ်ယောက် ထိုးကျသွားလျှင် ကြိုရမည့် ခံစားမှုမျိုးဖြစ်၏။

ထိုသူက ကျွန်တော့်ထက် ကံကောင်းပါလိမ့်မည်။ တစ်ချက်တည်း ကိစ္စ ပြီးသွားမည်မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် အော်သံရပ်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ လည်ချောင်းတွေ ကွဲသွားပြီထင်၏။ သွားတွေက ရော်ဘာပြားထဲတွင် နစ်ဝင်နေပြီ။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး နေရာလပ်မကျန်အောင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

သူ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်သို့ ကုန်းပြီး ရင်ဘတ်ကို နားကြပ်နှင့် ထောက် သည်။ မျက်လုံးထဲတွင် ချွေးတွေ စီးဝင်နေသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ လည်ချောင်းထဲတွင် လိပ်တက်လာသည်။

သူက အတန်ကြာအောင် နားထောင်ပြီးမှ ခါးဆန့်လိုက်၏။ မျက်စိ နည်းနည်းကြည်လာသည်။ သူက ရောဂါသက်သာသည့် လူနာကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည့် ဆရာဝန်၏အပြုံးမျိုးဖြင့်...

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်။ သံအမတ်ကြီးနုလုံးက တော်တော်

အားကောင်းတာပဲ။ ရှိသမျှ ခလုတ်တွေကို အားလုံး သုံးနိုင်တဲ့အထိ မံနိုင်ရည် ရှိတယ်။ ခု သရုပ်ပြတာက နှစ်စက္ကန့်ပဲကြာတယ်။ မိတ်ဆက်ပေးရုံလေ။ နောက် တစ်ခါ ပိုပြီးကြာမယ်။ ငါးစက္ကန့် ဒါမှမဟုတ် ဆယ်စက္ကန့်ပေါ့။ ကဲ... ခလုတ် ဖွင့်သံ နာခံပေလော့ သင် သံအမတ်ကြီးရေ”

မျက်စိကို မှိတ်ထားဖို့ ကြိုးစားရပြန်၏။ အသံကလေးကို စောင့်ရင်း စောင့်ရင်း ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ သည် တစ်ခါ ခလုတ်ဖွင့်သံကလေးကို ကျွန်တော့်နားထဲတွင် သေနတ်သံတစ်ခုလို ကြားလိုက်ရ၏။ တစ်ကျော့ပြန် ခံစားလိုက်ရပြန်၏။ အသံကုန်အော်မိပြန်၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်အော်သံသည် လည်ချောင်းထဲတွင်ပင် ပျောက်ကွယ်သွား လေသည်။

သူ အော်ရယ်သံကို ကြားလိုက်၏။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်သည် မကောင်းဆိုးဝါးထက် ရက်စက်နိုင်သူပေတကား။ သူလိုချင်သည့်နာမည်အကြောင်း လုံးဝမမေးတော့ဘဲ နိပ်စက်နေခြင်းတွင် ပျော်ရွှင်မှု အပြည့်ယူနေသည်။

နာရီဝက်လုံးလုံး ကျွန်တော့်ကို သေကောင်ပေါင်းလဲ ညှဉ်းဆဲလိုက်၊ နောက်ပြောင်ကျီစယ်လိုက်လုပ်နေ၏။ ရံခါတွင် ရေပုံးထဲက ရေနင့်လောင်းသည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား စီးဆင်းမှု ပို၍ ထိရောက်စေသည်ဟု ရှင်းပြသေး၏။

အားလုံးပြီးတော့မှ ပျော့ခွေနေသည့် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ခါးပတ်တွေ ဖြုတ်ပြီး သယ်ယူသွားကြသည်။ သူ့အမူအရာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြန်၏။ ကျွန်တော် သည် သူ့အတွက် ခွေးသားကြီး၊ နွားသားကြီး ပြန်ဖြစ်သွားပြန်၏။ ပတ်တီးတွေ၊ ကြိုးတွေ ဖြည့်နေသည်ကို သူ စောင့်ကြည့်နေသည်။

အာဟာရဓာတ် အပြည့်ပါသည့် အစာကျွေးမည်ဟု သူ ပြောသည်။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ဇွန်းနှင့် ခွံ့ကျွေးကြမည်။ ကျွန်တော်က ငြင်းလျှင် အာခေါင်ထဲကို သူတို့ ထိုးထည့်ကြမည်။

ကျွန်တော် ကျန်းမာနေဖို့ သူတို့အတွက် အရေးကြီးသည်လေ။ သူက မလိုတမာလေသံဖြင့် မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ကျူးဘားကောင် တာဝန်ယူသွားသည့် ရက်နှစ်ဆယ်ရက်မြောက်နေ့ဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။ ထိုနေ့တွင် ကျူးဘားကောင် မအောင်မြင်ခဲ့သည့် စစ်ဆင်ရေးကို သူဆက်တိုက်မည်။ နာမည်တွေရပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော် သွားရမည့်လမ်းကို သူ ပြသည်။ ပလတ်စတစ်သေတ္တာလေးတစ်လုံးကို

ပျံ့ပြန့်ခြင်းဖြစ်၏။ သတ္တုရောင်ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် ဆေးထိုးအပ်တစ်ချောင်း။
“ခွေးသားကြီး ဒီမှာကြည့်၊ အဲဒါ ခင်ဗျားကြီးရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ပဲ။ ခင်ဗျား သွားရမယ့် ငရဲလမ်းအတွက် ဒီအပ်ကလေးဟာ ကူးတို့ခပဲ။ မနက်ဖြန် ဒီအချိန် လောက်ဆို ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ရတော့မယ်။ ဆေးမြန်မြန်ထိုး ပို့လေ”

သူတို့ ယူလာပေးသော အစားအစာကို ကျွန်တော် စားသည်။ ဟင်းရွက် နှင့် အသားစွပ်ပြုတ်။ အစောင့်တွေကို ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောခွင့်မပေး။ တော် သေးသည်ဟု အောက်မေ့လိုက်သည်။ သူတို့ကလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြော။ ကျွန်တော် ကလည်း တုံ့ပြန်စရာမလို။

အခန်းဝတွင် အစောင့်တစ်ယောက် အမြဲချထားသည်။ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ နှစ်နာရီ တစ်ယောက် လူလဲပေးသည်။ ဖမ်းဘိုနာက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဒဏ်ရာမလုပ်နိုင်အောင် စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။



ကျွန်တော် နိုးနေသည်မှာ တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော် နိုင်ခြင်းအတွက် ကျွန်တော် အံ့သြနေ၏။ ခုတော့လည်း နာရီများစွာ ဆက်ပဲ အိပ်နေချင်တော့၏။ အခန်းအလယ်ကောင်မှ ကောက်ရိုးမွှေ ရာပေါ်တွင် ကျွန်တော် အိပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် အခန်းဝမှ အစောင့်က ရှစ်ပေလောက် ဝေးသည်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေ၏။ သွေးတစ်ချက်ခုန်တိုင်း မလုပ်နဲ့တော့၊ တော် ကြတော့၊ ငါ မခံနိုင်ဘူးဟု စိတ်ထဲမှ အော်မိ၏။

ပြတင်းပေါက် သံတိုင်တွေကြားမှ အလင်းရောင် ပျိုးလာပြီ။ သူ မကြာခင် ရောက်လာတော့မည်။ တခြားအာရုံကို ပြောင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း အချည်း နီးသာဖြစ်၏။ သံချွန်တွေကိုပါ ဘယ်လိုမှ ခေါင်းထဲက မောင်းထုတ်လို့မရ။

ငရဲခန်းအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်တွေးနေ၏။

သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ အမေရိကန်က ခွေးသားတွေ ကကော ဘာလုပ်ကြတာလဲ။ ပထမ သတိဖို့ကြိုးစားတယ်။ ပြီးတော့ ဒီမှာ ခွေ၊ စားစား၊ ကျီးစားစား ဆိုပြီး ပစ်ထားတယ်။ စစ်အင်အား သုံးသန်းကျော်ရှိတဲ့

အမေရိကန်စစ်တပ် ဘာလုပ်နေသလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လူနည်းနည်းပျံ့ပြန့် ဒီကို မပို့ ကြတာလဲ။ ခွေးသားတွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။

ခါးသီးနာကြည်းမှုတို့သည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ စုဝေးရောက်ရှိလာကြပြီ၊ ချက်ချင်းပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်။ အလားတူပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သဘော ကြင်နာစိတ်များလည်း ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ပင်။

ညဉ့်ဆဲခဲရခါနီးတိုင်း ဘဝအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားဖြစ်သည်။ ခါးသီးနာကြည်းစရာတွေ၊ ရင်နှင့်ကြေကွဲစရာတွေ... ရယ်စရာတော့ ကောင်း၏။ အားလုံး သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ရသည့် ဘဝမျိုး။ ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ရသည့် ဘဝမျိုး။

ကျွန်တော်သည် ခေါက်ရိုးမကျိုးသည့် ဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး အကောင်းဆုံး ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ဘဝဟု ထင်ခဲ့၏။ အကောင်းဆုံးပိုင်တစ်ခွက်ကို အချစ်ထက် တန်ဖိုးထားခဲ့၏။ ခုတော့ နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ အရက် နှစ်ဆယ်မြောက်နေသည် အရုဏ်ကျင်းခဲ့လေပြီ။



အပြင်တံခါးဖွင့်သံကြားကတည်းက ကျွန်တော့်နလုံးသားတွေ သွက်သွက်ခါ သွားသည်။ သို့သော် ဝင်လာသည့်ခြေသံက သူ့ခြေသံမဟုတ်။ သူ့ခြေသံကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး ကျက်မိနေပြီ။ တံခါးပွင့်လာသည်။ အစောင့် ရဲဘော်များ ဝင်လာသည်။ တစ်ယောက်၏လက်ထဲတွင် ဟင်းသောက်ပန်းကန်ကြီး တစ်လုံးနှင့် ဇွန်းတစ်ချောင်း။ ကျန်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထူသည်။

ကျန်လူတွေက ကျွန်တော့်အနားတွင်ပိုင်းထိုင်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်ကို ထမင်းကျွေးသလို ပိုင်းခွံ့ကြသည်။ သူတို့ပြုသမျှ နုရပြီး ကျွေးသမျှ ကျွန်တော် စားရသည်။ သို့သော် အရသာ တစ်စက်မှမတွေ့။

လည်ချောင်းကိုခြစ်ပြီး အော်ထားရသည့်အတွက် အစာလမ်းကြောင်း တစ်ခုလုံး ကြမ်းတမ်းပျက်စီးနေပြီ။ အသည်းကြောင်၍ အော်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသည့် ဝေဒနာကြောင့် အလိုအလျောက်အော်မိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ စိတ်၏ စေခိုင်းမှုမပါသော အော်ခြင်းမျိုးဖြစ်ပါ၏။

ခုတော့ ကျွန်တော် အလေးအနက် ပြန်စဉ်းစားရတော့မည်။ သေခြင်း တရားနှင့် ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ စိတ်ထဲတွင် သူနှင့်ရင်ဆိုင်ဖို့ ခံတပ်ကြီး

... ကျွန်တော် တည်ဆောက်နေ၏။ အုတ်တစ်ချပ်ချင်း စီနေ၏။ သေမင်းကို
... ကျွန်တော်တို့အတွက် အုတ်ချပ်များသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် လူတစ်ယောက်၏
... ပေါ်လာ၏။ ဂျော်ဂျီ၊ ဟုတ်ပြီ... ကျွန်တော်တို့အတွက် အချိန်ကို ဂျော်ဂျီလို
ရင်ဆိုင်သွားမည်။

“ဖမ်ဘိုနာက ပြောပါတယ်။ သူ မကြာခင် ရောက်မယ်တဲ့။ ဟုတ်လား”
လာပြီးသတင်းပို့သည့် အစောင့်မျက်နှာက ပြုံးလျက်။ သူ့ကို ကျွန်တော်
အဖြေစကား တစ်စုံတစ်ရာ ပေးစရာမလိုပါ။ ဂျော်ဂျီလို ကျွန်တော် ကျင့်သုံး
တော့မည်။ ပြောင်စပ်စပ်သူမျက်နှာတည်တည်ကို ကျွန်တော် တံတွေး ထွေးထည့်
လိုက်သည်။ သူက တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ခြေထောက်ကို နောက်သို့ လွှဲလိုက်သည်။
ထိုစဉ်တွင် နောက်တစ်ယောက်က အော်ပြီး သတိပေးသည်။

“ဟေး... မလုပ်နဲ့၊ ဖမ်ဘိုနာက...”

ကျွန်တော်မျက်နှာအနီးမှ စစ်ဖိနပ်သည် တဖြည်းဖြည်း အရှိန်သေသွားသည်။
ပြီးတော့ သစ်သားစည်ကြီးကို တစ်လှည့်၊ ကျွန်တော်ကို တစ်လှည့် ကြည့်သည်။
မျက်နှာကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သုတ်သည်။ ပြီးမှ မုန်းတီးရွံရှာသည့် အသံဖြင့်...

“ခင်ဗျား ချက်ချင်းမသေပါစေနဲ့၊ တစ်ဝကြီး ခံစားပြီးမှ သေပါစေလို
ဆုတောင်းမယ်”

ဂျော်ဂျီဆိုရင် ဘာလုပ်မည်ထင်လဲ။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်သည့် အမူအရာဖြင့်
ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူက ပန်းကန်ကို ကိုင်ပြီး လှည့်ထွက်
သွားသည်။ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားသည့် မျက်လုံးများဖြင့်...

ခွန်အားတစ်မျိုးဟု ကျွန်တော် သိလိုက်၏။ ခြိမ်းခြောက်ခြင်း၊ အနိုင်
ကျင့်ခြင်းထက် ထိရောက်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု။ ဂျော်ဂျီ အသုံးပြုသည့်
နည်းတစ်ခုဖြစ်၏။ အင်းနက်မိဆိုသည့် စုန်းမ သူ့ကို ဖျက်ဆီးမပစ်မိအထိ သူ
လက်စွဲသုံးခဲ့သည့် နည်း။ သေရလျှင်လည်း ဂျော်ဂျီထုံး နှလုံးပိုက်ပြီး သေမည်။



သူ တော်တော်နှင့် ပေါ်မလာ။ အချိန်တွေ မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။ အစောင့်တွေ
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲနေ၏။ သူက ကျွန်တော်စိတ်ပိုင်ဆိုင်ရေးရာကို
နှိပ်စက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဒါဆိုလျှင်တော့ သူ့လုပ်ဆောင်ချက် လုံးဝခရီးရောက်မည်
မဟုတ်။ ကျွန်တော်က ခံတပ် တည်ဆောက်ပြီးပြီလေ။

စိတ်၏ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရနေသည်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် ကြောက်ရွံ့စိတ်
မရှိတော့။ သူ့စိတ်ဓာတ် စစ်ဆင်ရေးသည် ကျွန်တော်အတွက် မထိရောက်တော့။
ခြေသံကြားရပြီး သူ့ခြေသံ။ ထထိုင်ပြီး တံခါးပေါက်ဘက်ကို မျက်နှာမူ ဆောင်နေလိုက်၏။
တံခါးပွင့်လာပြီး သူ ဝင်လာသည်။ နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြ၏။

သူ့ကို စိတ်စွမ်းအင်ဖြင့် ကျွန်တော် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မင် ငါ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့၊ ခွေးလေးကြမ်းပိုး”

သူ့နားက တစ်စုံတစ်ခုကြားသွားသည့်အလား ခြေလှမ်း တုံ့သွားသည်။
ပြီးမှ ရှေ့တိုးလာသည်။ နောက်တွင် တပည့်ရဲဘော်တစ်သိုက်နှင့် ကျွန်တော်ကို
ပက်လက်အနေအထားဖြင့် သူတို့ သယ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်က ရုန်းခြင်း၊
ကန်ခြင်း မလုပ်ဘဲ ဒူးကိုပိုက်ပြီး အသာလိုက်သွားသည်။

လမ်းခုလတ်ရောက်မှ ခြေထောက်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး တအားကန်ထည့်
လိုက်သည်။ တစ်ယောက်၏ ပေါင်ခွကြားကို တည့်တည့်မတ်မတ် ဆောင့်ကန်
မိ၏။ သင်္ကောင့်သား ခွေကျသွား၏။ ဖမ်ဘိုနာက ရယ်သည်။ ကျွန်တော်က
သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်၏။

ချက်ချင်း သူ့မျက်နှာ တည်ပြီး တွေ့သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ကွက်ကွက်
အောင်မြင်ပြီ။ သူ့ကို ကျွန်တော် လွှမ်းမိုးနိုင်ပြီ။ မနေ့ကအတိုင်း စည်းကြထုပ်ကြ၊
ချုပ်ကြနှောင်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ သည်နေ့ ပိုပြီးဂရုစိုက်ကြသည်။ ပက်လက်
အနေအထားဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖမ်းထားပြီးသည့်တိုင်အောင် စိတ်ချဟန်မတူသေး။
ဂျော်ဂျီရေ... အခုနေ မင် ငါ့ကိုမြင်ရင် ဂုဏ်ယူနေမလား၊ ရယ်နေမလားပဲ။
အခန်းထဲတွင် မနေ့ကလိုပင် သူနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်သည်။
ပါးစပ်ထဲမှ ရော်ဘာတုံး၏ အရသာက ခါးသက်သက်။ သူက ဓားမြှောင်တစ်လက်
ကျွန်တော် မျက်နှာနား ကပ်ပြသည်။ ပြီး အောက်ဘက် ရွှေသွား၏။ ခေါင်းထောင်
ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ဘောင်းဘီကို သူ ဖြတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ်
ပေါ်တွင် ဘာမှ မရှိတော့။

သူ ကျွန်တော်ကို ကြည့်တော့ ကျွန်တော်က ဘာမှမဖြစ်သလို ပြန်စိုက်
ကြည့်နေလိုက်သည်။ ကျွန်တော်မြင်ကွင်းမှ သူ ခဏပျောက်သွားသည်။ ပြီးမှ
မိကျောင်းခေါင်းကလစ်တစ်ခုကို ကိုင်ပြီး ပြန်ပေါ်လာသည်။ ကလစ်နှင့်တစ်ဆက်
တည်း ဝါယာကြိုးတွေ တန်းလန်းနှင့်။

ကလစ်တစ်ခုဖြင့် ကျွန်တော့်ငယ်ပါကို ညှပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။ ကျွန်တော် တစ်ခွန်းမှပြန်မဟ။ နောက် ကလစ်တစ်ခုဖြင့် ခြေထောက်ကို ညှပ်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ရေနင့် လောင်းသည်။

မျက်ဝန်းထဲက ရေတွေကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ညစ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ နာခေါင်း ထဲမှ ရေတွေကိုမူ လေဖြင့် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ သူက ကျွန်တော့်ကို မိုးပြီး ကြည့် နေသည်။ ချက်ချင်း သူ့အမူအရာ ပြောင်းသွားပြန်၏။ ရိုကျိုးသော အမူအရာ၊ နူးညံ့သော အသံဖြင့်...

“သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား... ဒီနေ့ဟာ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့ မွန်းတည့်ချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ခု ကျွန်တော် အလုပ်စတော့မယ်။ ဆေးထိုးဖို့ ခင်ဗျား ရှိခိုး တောင်းပန်ရတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အစီအစဉ်အတိုင်းပဲသွားမယ်။ အပြာရောင်က စမယ်။ ခင်ဗျားပါးစပ်ထဲက ရော်ဘာတုံးကို ခဏ ဖြုတ်ပေးမယ်။ စကားပြောခွင့် ငါးစက္ကန့်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ အလုပ်ပြန်စမယ်။ အစိမ်းရောင်ကို ပြောင်းမယ်။ ကျွန်တော် ပြောရဲပါတယ်။ ခင်ဗျား ဒီည ဆေးထိုးအပ်ကို တောင်းဆို လာမှာပါ။”

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို သူလက်ချောင်းကလေးတွေနှင့် လိုက်ပြီး ထိတို့ပွတ်သပ် ပြန်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အသားတွေ မတုန်တော့။ ကျွန်တော် သူ့ကို နိုင်ပြန်ပြီ။ သူ ပျောက်သွားပြန်သည်။

“ကဲ... သံအမတ်ကြီးရေ၊ ခလုတ်သံကို နားခံပေတော့”

ကျွန်တော့်စိတ်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဘာကိုမှ နားမထောင်နဲ့၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ အခန်းထောင့်တွင် ဂျော်ဂျီ ရပ်ကြည့်နေသည်ဟု ထင်လိုက်၏။ မင်း ကြည့်နေ ဂျော်ဂျီ၊ ငါ ဘယ်လောက်ခံနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း စောင့်ကြည့်နေ။

ချောက်ခနဲ အသံလေးသည် ကျွန်တော့်နားထဲတွင် ဗုံးကွဲသံလို ဆူညံ သွားသည်။ အား... အား...။ ရွှေကျိုသည့် ဒယ်အိုးကြီးထဲက ဘဝ၊ အဆုံးမရှိသည့် အော်သံ။

ပြီးသွားတော့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို တဆတ်ဆတ် တုန် နေသည်။ စိတ်ထဲမှ ငယ်သံပါအောင် အော်နေဆဲ။ သည်တစ်ခါ အကြိမ်တစ်ထောင် မက၊ တစ်သန်းမက ပိုဆိုးပါသည်။ သည်ဒဏ်ကိုကျော်လွှားဖို့ သည် ခံစားမှုကို မသိကျိုးကျွန်ပြုဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။ သူ့မျက်နှာကို ဝိုးတဝါး မြင်ရသည်။

နှလုံးခုန်သံကို နားကြပ်နှင့် နားထောင်နေသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ကာ ကျေနပ်နေပုံဖြင့်...

“အိုကေတယ်။ ခင်ဗျားကို အစိမ်းရောင်ဆီ လွယ်လွယ်ကလေး ပို့ပေးနိုင်တယ်။ အနီရောင်လေးတောင် နည်းနည်းဆိုးပေးလို့ ရသေးတယ်ဗျာ၊ ကဲ... ခလုတ်သံ လေးကို နားစွင့်လိုက်ပါဦး။”

ဘုရား... ဘုရား၊ ဂျော်ဂျီ... မင်းရှိနေရင် ဘာတွေစဉ်းစားနေမလဲ။ ငါ သိတယ်။

“ဆိုစင်နစ်စင်၊ အလကား ခွေးသားကြီး”



ဆလိုကမ်

နမ်ပင်

(နှစ်ဆယ်ရက်မြောက်နေ့)

ကွင်းမေရီသင်္ဘောကြီး နယူးယောက်က ထွက်ရင် မာလိန်မျိုးကို “ဒီဟာကြီး ဥရောပကို ဘယ်တော့ရောက်မှာလဲ” လို့ ခရီးသည်တွေက မေးလေ့ရှိတယ်လို့ ကျုပ် ကြားတယ်။ ကျုပ်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ။ ကျုပ်တို့ လေယာဉ်တင် သင်္ဘောကြီးတွေပေါ်ရောက်တိုင်း အဲဒီလိုခံစားရတယ်။ လူခြောက်ထောင်ပါ တောမြို့ကလေးတစ်မြို့လို ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကျုပ်က ညစာစားရင်း ရေတပ် အရာရှိတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်တယ်။ ဒါကြီး ဘယ်လောက်ကြီးလဲမေးရင် ဘယ်လိုပြောမလဲလို့။ သူလည်း မပြောတတ်ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့မှ သူက စဉ်းစားပြီး ကျွန်တော်တို့ပေါင်မုန့်ဖိုကတော့ တစ်နေ့ ပေါင်မုန့်ခြောက်ထောင် ဖုတ်ပေးရ တယ်လို့ပြောရင် သူတို့ သဘောပေါက်ပါတယ်တဲ့။

အတောင်ခေါက်ထားတဲ့ လေယာဉ်တစ်စင်းနံဘေးမှာ ကျုပ် ရပ်ပြီး ငေး လိုက်လာတယ်။ ညဆယ့်တစ်နာရီ တိုးပြီမို့ ပိန်းပိန်းပိတ်ဖောင်းနေတယ်။ နှစ်မစ်နီ လေယာဉ်ကွင်းထဲမှာ များများစားစား လုပ်စရာမရှိသဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေတယ်။

စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး စဉ်းစားနိုင်အောင် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဒီနေရာကို ထွက်လာခဲ့တာ။ စန်ကာလိုနဲ့ အမေရိကန်သံရုံးဟာ ဆယ့်နှစ်မိုင်ပဲ ဝေးတယ်လေ။ အိုလံဂါလေမုန်တိုင်းရဲ့ လက်ကျန်လေထုထဲကို ကျုပ်တို့သင်္ဘောကြီး

တိုးဝင်နေတာ။ လေထုက တောင်ဘက်သို့ ရွေ့လျားသွားပြီ။

မိုးလေဝသခန်းကို နောက်တစ်ခေါက်သွားဖို့ စိတ်ကူးပြီးမှ အသာထိန်း ထားလိုက်တယ်။ သူတို့တစ်တွေ ကျုပ်ကို စိတ်ကုန်လှပြီ။ ခဏခဏ သူတို့ကို ကျုပ် ဂျီတိုက်နေတာကိုး။

‘တွမ်ကက်’ တစ်စီး အောက်ထပ်မှ အပေါ်တင်ဖို့ သူတို့တွေ လုပ်နေကြတယ်။ အဆင်းခတ်လှေကားနဲ့ လေယာဉ်ရိုဒေါင်တွေရှိရာကို ဆင်းလိုက်သွားတယ်။ ဧရာမလေယာဉ်ပျံရိုဒေါင်ကြီးထဲမှာ လူတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး ဆူညံနေတယ်။ စက်ပြင် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က အေ-၆ တစ်စင်းကို အရေးတကြီး ပြင်ဆင်နေကြတယ်။ မြောက်မြားစွာသော လေယာဉ်ပျံအုပ်စုကြီး အစွန်ဘက်မှာ ကျုပ်တို့ သွေးစုပ် ဖုတ်ကောင်တွေ အစုသုံးစု ခွဲထားပြီးသား။ စွန်ရဲတွေ၊ သိမ်းငှက်တွေ ကြားထဲ ရောက်နေတဲ့ ကျီးကန်းတွေနဲ့ တူနေတယ်။

သံမဏိကြမ်းခင်းပေါ်ကို ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့ ကျုပ် ဖိနပ်သံကြောင့် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အဖွဲ့တွေ ခဏရပ်သွားပြီး ကျုပ်ကို ကြည့်နေကြတယ်။ ကျုပ်လူ တွေဆီ ကျုပ် ဆက်လျှောက်သွားတယ်။ အုပ်စုခေါင်းဆောင် လေးယောက်နဲ့ ကျန်အဖွဲ့သားတွေကို တပျော်တပါးတွေ့ရလို့ ကျုပ် အားတက်သွားတယ်။ နယူးမင်းနဲ့ အလန်တို့ နှစ်ယောက်လည်း တက်ကြွနေလေရဲ့။

နှစ်မစ်နီရဲ့ အင်ဂျင်နီယာချုပ် ဂရက်ဒေါ့ဆန်ကို ကျုပ်က စွန်ကြီးတွေ လက်ညှိုးထိုးပြီး...

“ခင်ဗျားတို့မျက်စိထဲ ထူးဆန်းမနေဘူးလား”

သူက ရယ်ပြီး...

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဒီကစားစရာကြီးတွေကို ကျွန်တော် အနီးကပ် မတွေ့ဖူးဘူး။ သူတို့ အင်ဂျင်နီ ဒီဇိုင်းက တကယ်နိပ်တာပဲ”

နယူးမင်းက တန်းလျားပေါ်က အနက်ရောင်ပိုက်လုံးကြီးတစ်ခုကိုယူပြီး ဆကြည့်နေတယ်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အလုပ်ဖြစ်တဲ့ အသံတိတ် ကိရိယာ၊ အလေးချိန်ကလည်း နှစ်ကီလိုပဲ ရှိတယ်။ ဂရက်နဲ့ သူတပည့်ကျော်တွေ တီထွင်ထားတာတဲ့။

“ဂရက်၊ ခင်ဗျား တပ်ကထွက်ရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

ဂရက်ဒေါ့ဆန်က ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောတယ်။

“အင်း... လုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“ကဲ... နောက်ဆုံးတစ်လုံး တပ်လိုက်ကြရအောင်”

သူ လှည့်ထွက်သွားသည်နှင့် အသံချဲ့စက်မှ အော်သံကြားရတယ်။

“အားလုံး နားထောင်၊ အားလုံး နားထောင်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆလိုကမ်၊ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ရုံးခန်းကို သတင်းပို့ပါ”

အော်ပီကျယ်မှ ထပ်ခါထပ်ခါ ကြေညာနေတယ်။ ဓာတ်လှေကားကို ဖြတ်ပြီး ကျုပ် သုတ်ခြေတင်တယ်။ ဝရန်တာရောက်တော့ ဆက်လျှောက်ရင်း ကျုပ် စဉ်းစားတယ်။ နစ်မစ်ဇ်က ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် ရောဘားနက်ဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂရန်နဲ့ ပုလင်းတူဘူးဆိုတွေ့။ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ သင်္ဘောပေါ်ရောက်တာကို သိပ် ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ ဘာများသိချင်တာပါလိမ့်။ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အခန်းပြင် ဘက်မှာ မိုးလေဝသ အရာရှိတစ်ယောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ ထိုင်နေတယ်။ ဒူးခေါင်းပေါ်မှာ ဇယားတွေတင်လို့။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲကွ”

သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကျုပ်ကို ကြောင်ကြည့်နေတယ်။ ကျုပ် ကေဘင် တံခါးခေါက်လိုက်တယ်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ကျုပ် ဝင်သွားတော့ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်က စားပွဲထိပ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ သူ့ဘယ်ဘက်နံဘေးမှာနစ်မစ်ဇ်ကပွတိန်၊ သူ့နံဘေးမှာဗိုလ်ချုပ်ရဲ့လက်ထောက်။ အယ်လ်ဆိုင်မွန်က သူ့ညာဘက်ဘေးမှာ ထိုင်လို့။

သူတို့မျက်နှာတွေ ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို အရမ်းစိုးရိမ်နေပုံပဲ။ ကျုပ်ကို ဗိုလ်ချုပ်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ဖို့ လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ကျုပ်က ဝင်ထိုင်ပြီး အယ်လ်ဆိုင်မွန်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရာထူးအဆင့် တူပေမဲ့ ဆိုင်မွန်က ဝါရင့်တယ်။ သူတို့ရှေ့မှာ ဖက်စ်တွေ၊ ကြေးနန်း စာရွက်တွေ ပုံလို့။

ဆိုင်မွန်က သက်ပြင်းချပြီး...

“ကျွန်တော်ပဲ ရှင်းပါရစေတော့ ဗိုလ်ချုပ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဘားရက် ခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။ သိပ်တော့ ကြည့်ပုံ မရ။

အယ်လ်ဆိုင်မွန်က ရှေ့မှ စာရွက်ပုံကို ဆက်ဖွနေပြီးမှ သက်ပြင်းချရင်း...

“ဒီလိုကွ ဆိုက်လက်စ်၊ အပြောင်းအလဲတွေ၊ ထူးခြားချက်တွေ ဆက်တိုက် ဝင်နေတယ်။ မောင်ရင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ စန်ကာလိုမှာ စီအိုင်အေအင်အား၊ အများကြီး သုံးထားတော့ သတင်းတွေ အများကြီးရတယ်။ ဆက်တိုက်ဝင်နေတယ်။ အစိုးရ အဆောက်အအုံတွေအားလုံးကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က ရဲဌာနဝင်းထဲကို ကားကြီးတစ်စီးဝင်လာပြီး ပစ္စည်းတွေ လာသယ်တယ်။ မနိုင် မနင်းပစ္စည်းတစ်ခု၊ သေးသေးမွှားမွှားတွေကတော့ အများကြီးတဲ့။ ကံကောင်း ချင်တော့ တာလပတ်မဖုံးခင် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်နိုင်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီပိုင်းမှာ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို အမည်ဖော်နိုင်ခဲ့တယ်။ အယ်ဘရာဇိုတဲ့။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ နားခိုရာရင်ခွင်တဲ့။ အဲဒါက အကျဉ်းသားတွေကို ညည်းဆဲတဲ့ ပစ္စည်း။ ‘သစ်သား စည်းကြီးလိုဟာကြီးလို့ ပြောတယ်။ ခွဲလိုက်ရင် ခုတင်ဖြစ်သွားတာမျိုးတဲ့။ အဲဒီ ပေါ်မှာ အကျဉ်းသားကို ခါးပတ်တွေနဲ့အသေပတ်ပြီး လျှပ်စစ်နဲ့ရှေ့ခံပေးတာတဲ့”

သူ ခဏနားပြီး ရေတစ်ကျိုက်သောက်တယ်။ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် တောင့်တင်းသွားတယ်။

“စစ်တပ်ထဲမှာလည်း တို့လူတွေ ရှိတယ်။ သံရုံးကို ရိက္ခာပို့တဲ့ကားက စစ်တပ်က ကား၊ အယ်ဘရာဇိုကို သယ်သွားတဲ့ ကားက တပ်ထဲကို မောင်းဝင် သွားပြီး ရိက္ခာကားပေါ်ကို ပြောင်းပေးလိုက်တယ်”

သူ ရေတစ်ကျိုက်သောက်ပြန်တယ်။ ရှေ့က စာရွက်ပါးပါးလေးတွေကို ကောက်ဖတ်ပြီး စကားဆက်တယ်။

“သံရုံးဝင်းတစ်ခုလုံးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို သတင်းပို့နေတဲ့ ကိုယ်တို့ ပြိုဟ်တု ထောက်လှမ်းရေးရှိတယ်။ စီအိုင်အေက အဲဒီမနက် ဓာတ်ပုံတွေကို ပုံကြီးချဲ့ကြည့် ပြီးပြီ။ ရိက္ခာကားဟာ နေ့တိုင်းဆိုရင် သုံးပန်းတွေကို စုထားတဲ့ ငွေတိုက် အဆောက် အအုံကို မောင်းသွားပြီး ပစ္စည်းတွေချတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမနက်မှာ လုံခြုံရေး ရုံးခန်းကို တန်းမောင်းသွားတယ်။ ဧရာမပစ္စည်းကြီးတစ်ခုကို လူတွေ မနိုင်နင်း ချနေတဲ့ပုံတွေ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ရှာတွေ့ရတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းရဲ့ ပမာဏဟာ တို့ ရုထားတဲ့ အယ်ဘရာဇိုနဲ့ သွားပြီး ကိုက်ညီနေတယ်”

အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ ဒီသတင်းကို ကျုပ် အလေးအနက် ဆုပ်ကိုင်ပြီး စဉ်းစားနေတုန်း အယ်လ်က စကားဆက်တယ်။

“ကိုယ်တို့လူတွေကတော့ စန်ကာလိုမှာ အမေရိကန်သံအမတ် နိပ်စက် ဝံနေရပြီလို့ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း အတည်ပြုတယ်။ နိပ်စက်တဲ့လူက တော်လှန်ရေး လူငယ်ခေါင်းဆောင် ဖမ်ဘိုနာဖြစ်မယ်လို့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် မှတ်ယူကြတယ်။ သူက နိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတဲ့နေရာမှာ ပါရဂူတဲ့။ လုံခြုံရေးကောင်စီက ကိုယ်တို့ သဘောထားကို လှမ်းမေးနေပြီ”

အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ် ကွမ်လုံစီရဲ့မျက်နှာကို မြေးမြင်လိုက်တယ်။ ဒီလူလွန်မ သားတွေ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်လူကို ဒီလိုလုပ်ရမှာလဲ။ ကျုပ်လူလို့ ပြောလိုက်တာ ကျုပ်မှာ အကြောင်းရှိတယ်။ ပီယာဘိုဒီဆိုတဲ့ လူကို ကျုပ် မမြင်ဖူးပေမဲ့ သံယောဇဉ် ဖြစ်နေပြီ။ ခွေးသူတောင်းစားတွေက ပထမ သူ့ကို သိက္ခာကျအောင်လုပ်တယ်။ သောက်သုံးမကျ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဆရာဝန်တစ်ယောက်က သူ့ကို အရုံးသမားလို့ မှတ်ချက်ချခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်းထဲက သူ့ကို အဆိပ်ခတ် သတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ခု ဟိုခွေးမသားတွေက သူ့ကို ညှဉ်းဆဲနေကြပြန်တယ်။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ လှိုင်းထလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ရမယ့် တာဝန်က ရှိနေတော့ စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သဘော ကပွတ်နိက ထင်မြင်ချက်ပေးတယ်။

“ကျွန်တော်က နားမလည်တာက ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ ဒီလိုလုပ်ကြသလဲ၊ သူတို့အန္တရာယ်ကို သူတို့ မသိကြဘူးလား။ တုံ့ပြန်လာမယ့် အတိုင်းအတာကို သူတို့ မမြင်ကြဘူးလား”

ဆိုင်မွန်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေသည်။

“သူတို့ဘက်က ပိုင်လို့ပေါ့ကွာ။ ကိုးဆယ်ခြောက်ပါးရောဂါနဲ့သေတယ် ဆိုပြီး အလောင်းကို ပြန်ပေးမှာပေါ့။ သူတို့မှာ...”

ကျွန်တော်က ဖြတ်ပြီး တုံးတိတိ ပြောချလိုက်သည်။

“ဒါဆို သူ့ကို သွားခေါ်ရုံပေါ့။ ခု သွားမယ်လေ”

ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် ခေါင်းညှိလိုက်တော့ သူ့လက်ထောက်အခန်းထဲက ထွက်သွားတယ်။ ချက်ချင်း အခန်းအပြင်မှာစောင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ပြန်ဝင်လာတယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်က ကြားဖြတ်ပြီး...

“နယူးမင်းနဲ့ အလန်ကိုလည်း ကျွန်တော် ခေါ်ပြီး နားထောင်ခိုင်းချင်တယ်”
ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်က မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့...

“သူတို့က အရပ်သားတွေမဟုတ်လား”

ကျုပ်ပါးစပ်က အယုတ္တအနတ္တတွေထွက်တော့မယ့်ဆဲဆဲမှာဆိုင်မွန်က ကြားဖြတ်ပြီး...

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒီလို စက်တပ်လေတံခွန် ပျံသန်းရေးမှာ ကမ္ဘာ ကျော်တွေပဲ ဗိုလ်ချုပ်။ ပြီးတော့ သူတို့ဟာ သွေးစုပ်ကောင်စစ်ဆင်ရေးမှာ အဓိက ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ။ သူတို့ကို အထက်အမိန့်နဲ့ ကျွန်တော် ဒီသဘောပေါ် ခေါ်လာ တာပါ”

အယ်လ်ရဲ့ ခပ်ရွှင်ရွှင်မျက်နှာရော သူ့အသံပါ မာကျောနေတယ်။ ဘားနက်က အတန်ကြာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ပခုံးတွန့်ပြီး ခေါင်းညှိတ်တယ်။ မိုးလေဝသ အရာရှိတွေက သူ့ဇယားတွေ စားပွဲပေါ်တင်နေတုန်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့လက်ထောက်က တယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်ပြီး ကျုပ်လူနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ သုံးမိနစ် အတွင်း သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့... ဆီချေး(ကြေး) တွေ ပေနေတဲ့ အလုပ်ဝတ်စုံကို သူတို့ လဲထားပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခွေးတွေသံတွေနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ကေဘင်ထဲ ဝင်လာတော့ ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့် ဖြစ်နေကြတယ်။ နှစ်ယောက်သား ဝင်ထိုင်ပြီး နယူးမင်းက ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကို နှုတ်ဆက်တယ်။

“ဟိုင်း”

ဗိုလ်ချုပ်မျက်နှာ ရှုံ့သွားတယ်။ သဘောကပွတ်နိက ပြုံးချင်လျက်နဲ့ နှုတ်ခမ်း အစုံကို စေ့ထားတယ်။ ကျုပ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခြေအနေ ကြည့်လုပ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်မှ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ သည်တော့မှ မိုးလေဝသအရာရှိက ဇယားချပ်တွေထုတ်ပြီး စကားစတယ်။

“အိုလ်ဂါကတော့ ဒေါသကြီးနေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မိုင် တစ်ရာ ရှစ်ဆယ်ကို ဦးတည်သွားပေမဲ့ သူ့ရဲ့အကာပိုင်းလေထုက ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ ရှိနေတုန်းပဲ။ အနည်းဆုံး လေးဆယ်ကနေ ခြောက်ဆယ်နှုန်းလောက် တိုက်နေ သေးတယ်”

အလန်နဲ့ နယူးမင်းတို့က သူ့ကို မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်ထုတ်တော့တာပဲ။ မိုးလေဝသဆရာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်အမူအရာနဲ့...

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဘရာဇီးလ်မြောက်ပိုင်းမှာ အရမ်းကြမ်းနေတယ်။ တောင် ပိုင်းကို ရွေ့ချင် ရွေ့သွားနိုင်တယ်။ ရွေ့ချင်မှလည်း ရွေ့မယ်။ အတ္တလန်တိတ်

“ရှေ့ပိုင်းက ရာသီဥတု ပုံသဏ္ဍာန်ကြောင့် တစ်မျိုးဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်သွားမယ်”
သူတို့နှစ်ယောက်က ဇယားကွက်ကို ငဲ့ကြည့်တယ်။ နယူးမင်းက လက်
ချောင်းကလေးနဲ့စနဲကာလိုကမ်းခြေအတိုင်းလိုက်ဖြစ်သွားပြီး အလန်ကိုတစ်ချက်
လှမ်းကြည့်တယ်။ အလန်က ခေါင်းညိတ်ပြတော့ နယူးမင်းကစိတ်ပျက်သံနဲ့...

“အင်း... တော်တော်ခက်တယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ထိုင်တော့မှ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်က...

“အဲဒီတော့”

နယူးမင်းက သက်ပြင်းချပြီး သေသေချာချာ ရှင်းပြတယ်”

“ကျွန်တော်တို့လေတံခွန်တွေက သာမန်ဆိုရင် တစ်နာရီ မိုင် လေးဆယ်
နှုန်းထက် ပိုတဲ့ လေထုထဲမှာ ပျံနိုင်ပါတယ်။ အထောက်အကူသိပ်မရှိရင်ပေါ့လေ။
ခြောက်ဆယ်လောက်အထိ သိပ်မကြောက်သေးဘူး။ ကျွန်တော့်ခန့်မှန်းချက်အရ
အိုလ်ဂါဟာ ဘရာဇီးလ် အနောက်တောင်ဘက်ကို အပြင်းတိုက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း လျော့ကျသွားနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့
ဘက်က မျှော်လင့်စရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ လေတိုက်နှုန်းက ကုန်းတွင်းပိုင်းကို
ဦးတည်နေတယ်”

သူက နစ်မစ်ဇ်ကပ္ပတိန်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ခင်ဗျားဟာကြီးက သုံးဆယ့်ခြောက်မိုင်နှုန်းအထိ တင်လို့ရတယ်လို့
ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်”

ကပ္ပတိန်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်။ သူကလည်း ပြုံးပြီး စကားဆက်တယ်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ခင်ဗျား လေကြောအတိုင်း လိုက်သွားရင် ပိုမြန်မယ်။

ဒါပေမဲ့ ပျံအတက်မှာ သိပ်အန္တရာယ်များမယ်”

သူက ကျုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး စကားဆက်တယ်။

“နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်။ နစ်မစ်ဇ်နဲ့ ငါးမိုင်အကွာမှာ ရုရှား စပိုင်
သင်္ဘောက အမြဲရှိနေတယ်။ နစ်မစ်ဇ်က ပျံတက်လာတဲ့ လေယာဉ်တိုင်း ငါးမိုင်
ရောက်တာနဲ့ သူတို့ရေဒါထဲ ဝင်သွားအောင် လုပ်ထားတယ်။ နောက်တစ်ခုက
လှိုင်းလုံးကြီးတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ကွက်မှားတာနဲ့ အားလုံး ရေကူးကြရလိမ့်မယ်။
တွန်းပေးတဲ့ လေအားနဲ့ပေါင်းရင် ခုနစ်ဆယ့်ငါးမိုင်နှုန်း မောင်းနိုင်မယ်။ ပေ
လေးထောင်အထိပဲ ပျံလို့ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုလာကိုစတာလောက်တော့ မြန်သေးတယ်။

အဲ... သံရုံးဝင်းထဲ ဆင်းဖို့ကျတော့ ဒီလေတိုက် နှုန်းနဲ့ မလွယ်ဘူး။ ဦးတည်ချက်
နည်းနည်းလေး စောင်းသွားတာနဲ့ တစ်စစ ဖြစ်သွားမှာပဲ။ ဒီအခြေအနေနဲ့ဆိုရင်
အဆင်းရော၊ အတက်ရော အန္တရာယ် ရှိနိုင်တယ်”

ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်က

“ဒါဆို မောင်ရင် သွားရဲမလား”

အလန်က ရယ်ပြီး...

“ဗိုလ်ချုပ် သူ့အကြောင်း မသိသေးဘူးထင်တယ်။ သူက အိုလ်ဂါရဲ့
အလယ်ကောင်တည့်တည့်ကို ဆက်ဆိုဖုန်းမူတ်ရင်း လေတံခွန်စီးရဲတဲ့ကောင်
ခင်ဗျ”

ဗိုလ်ချုပ်ဆိုင်မွန် စကားပိုင်းကို ဝင်ထိန်းလိုက်သည်။

“အရှုံးဘက်က ရာခိုင်နှုန်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ တွက်ပြပါလား”

“အဲဒါတော့ မလွယ်ဘူးခင်ဗျ”

ဆိုင်မွန်က ခေါင်းခါပြီး...

“တစ်ခုခုတော့ ဆုံးဖြတ်ရမယ်လေ၊ ဟိုသံအမတ်ကြီးအတွက်ရော၊ သွေးစုပ်
ကောင်အဖွဲ့အတွက်ရော စဉ်းစားရမယ်လေ။ အဲဒီတော့ ရာခိုင်နှုန်းတော့ တွက်ကြည့်
ကြရမယ်”

နယူးမင်းနဲ့ အလန် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြတယ်။
နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာပျက်လို့ အတန်ကြာမှ နယူးမင်းက...

“သူတို့အားလုံးလိုလို လက်ဖျားခါလောက်အောင် တော်ကြတာတော့
အမှန်ပဲ”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်တယ်။ ပြီးမှ အလန်က...

“လေးဆယ်ကနေ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်”

နယူးမင်းက ကျုပ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြနေတုန်း အလန်က
စကားဆက်တယ်။

“ဘရန်းနဲ့ ကား ကိုတော့ ထားခဲ့ချင်တယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေက အားလုံး
အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိပေမဲ့
ဉာဏ်ရည် နည်းနည်းလိုနေတယ်”

ဆိုင်မွန်က ချက်ချင်း ကျုပ်ကို လှမ်းမေးတယ်။

“မောင်ရင့်လူတစ်ဝက် ဆုံးရှုံးမယ့်သဘောရှိတယ်။ ဆယ်ယောက်နဲ့ မောင်ရင့် ဖြစ်ပါ့မလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး အယ်လ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အရန်ငါးယောက် ရှိပါသေးတယ်။ ဘရန်းနဲ့ ကားကိုထားခဲ့ရင် နှစ်ဆယ့်သုံးယောက် ကျန်သေးတယ်။ သံရုံးဝင်းထဲကို ဆယ်တစ်ယောက် ဆယ်နှစ်ယောက်ရောက်ရင် လုံလောက်ပါတယ်။ ဒီအတိုင်း လေ့ကျင့်ထားပြီးသားပါ။”

“ကျင့်ထားတဲ့အပေါ်မှာ မစဉ်းစားနဲ့တော့လေ၊ အခြေအနေက တစ်မျိုး ဖြစ်သွားပြီ။ ကိုယ်တို့ လေ့မှန်တိုင်းထဲမှာ လေ့ကျင့်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီတော့ သွားမယ်ဆိုရင် သူတို့ဆန္ဒအရသာ ဖြစ်ပါစေ။”

ကျုပ် ဝုန်းခနဲထရွပ်လိုက်တယ်။

“ဒီမယ် အယ်လ်၊ ဘာသောက်အဓိပ္ပာယ်လဲ။ ကျုပ်က သွားဆိုရင် အဲဒီ ခွေးသားတွေ သွားကိုသွားရမယ်။”

သူလည်း ထရပ်တယ်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးက ပခုံးပေါ်က ကြယ်တွေနဲ့အပြိုင် တလက်လက်။

“ထိုင်ပါ ဗိုလ်မှူးကြီး။”

တစ်ခန်းလုံး အပ်ကျသံကြားရအောင် ငြိမ်သွားတယ်။ သူနဲ့ ကျုပ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။ ရေတပ် ဗိုလ်ချုပ်က မိုးလေဝသအရာရှိကို ရုတ်ခြည်းသွားခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ တစ်ပြိုင် တည်းမှာပဲ ဆိုင်မွန်က အလန်နဲ့ နယူးမင်းကိုပါ အပြင်မှာစောင့်ဖို့ ပြောလိုက်တော့ ကျုပ်က ကုလားထိုင်မှာ အသာပြန်ထိုင်နေလိုက်ရတော့တာပေါ့။

တံခါးပိတ်သွားတာနဲ့ သူ ကျုပ်ကို တွယ်ပါလေရော။

“ဒီမှာ နားထောင်၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာထင်နေလဲ။ ငါ့ကို မင်းလက်အောက်က တပ်ကြပ်ကလေး အောက်မေ့နေလား။ ငါ့ပခုံးပေါ်က ကြယ်ပွင့်တွေကို မင်း မမြင် ဘူးလား။ ကန်းနေလား။ မင်း နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်ရင် စစ်ခုံရုံးပဲ၊ နားလည်လား၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆလိုကမ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ချုပ်။”

ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်တွေ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ ဒေါသမျက်လုံးများက ကျုပ်ဆီက မခွာသေး။

အယ်လ်ဆိုင်မွန် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်က မဆိုးချင် ဆိုးချင်နဲ့ ချောင်းဆိုးတယ်။ ဆိုင်မွန်က သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေတော့ သဘောကပွတိန်က သူ့လက်ချောင်းတွေ သူ ငုံ့ကြည့်နေပြီး ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ လက်ထောက်က စာရွက်တွေ လှန်လှောနေတယ်။

ဆိုင်မွန်က အသက်မှန်မှန်ပြန်ရှူပြီးတော့ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ဘက် လှည့် လိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီ၊ အိမ်ဖြူတော်ကို ကျွန်တော် ခေါ်ပြီး လုံခြုံရေးကောင်စီကို တင်ဖို့ အခြေအနေ ပြောပြလိုက်မယ်။ တကယ်လို့ ဒီစစ်ဆင်ရေး မအောင်မြင်ရင် ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူရမယ်။ အပျော်တမ်းတပ်ဖွဲ့ပုံစံပဲ။”

သူက ကျုပ်ကိုမကြည့်ဘဲ မေးတယ်။

“မင်းတို့အားလုံး အဲဒီအတိုင်းပဲမဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗိုလ်ချုပ်။”

သူ့မျက်နှာရှည်ရှည်ကြီးပေါ်တွင် အပြုံးတစ်ချက် လက်သွားသလိုလို၊ သူက ကျုပ်ကို သံပြတ်နှင့်မေးတယ်။

“အရုံးဘက်က ခြောက်ဆယ်နဲ့ ခုနစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းလောက် ဖြစ်သွားပြီ။ ထင်သလောက် ခရီးမပေါက်ရင် နောက်စစ်ဆင်ရေးတွေအတွက် ပိုခက်မသွား ဘူးလား။”

ကျုပ် အဖြေပေးဖို့ စကားလုံးရှာတယ်။ အပြေးအလွှားစဉ်းစားတယ်။

“ပြဿနာမရှိပါဘူး ဗိုလ်ချုပ်။ သံရုံးဝင်းထဲမဆင်းခင် တစ်မိနစ်အလိုမှာ ရေဒီယို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်။ ကျွန်တော် သံရုံးဝင်းထဲ ရောက်နေပြီ ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့လူတွေ ဘုမသိဘမသိနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကို လိုက်လာကြမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ သေသေချာချာကြည့်မယ်။ အင်အား ဆယ်ယောက်ထက်နည်းရင် ပြန်လှည့်လာမယ်။ နှစ်မစ်စီဆီကို ရောက်အောင် ပြန်လာမယ်။ မရနိုင်ရင် ပင်လယ်ထဲထိုးဆင်းမယ်။”

သူက ကျုပ်ကို မာကျောတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်တယ်။ ကျုပ်ကလည်း သူ့ကို အလားတူ တုံ့ပြန်လိုက်တယ်။

“ဒီမယ်...ဗိုလ်ချုပ်ဆိုင်မွန်၊ ဆယ်ယောက်ထက်နည်းလို့ကတော့ ကျွန်တော် မသွားဘူး၊ စိတ်ချ။”

သူ အကြာကြီး ကျုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ဘက် လှည့်ပြီး
“ကောင်းပြီ၊ အထက်က ခွင့်ပြုချက်ရမယ်၊ အပျော်တမ်း တပ်ဖွဲ့ဦးရေ
လုံလောက်မယ်ဆိုရင် ဒီည အလုပ်စမယ်”

သူက ပြောပြီး တုံ့ပြန်ချက်ကို စောင့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်က
ဝေခွဲမရဖြစ်နေပုံရတယ်။ မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် အတန်ကြာ တွေနေ
ပြီးမှ...

“အင်း... ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ တခြားနည်းလမ်း စဉ်းစားမယ်လို့
ဗိုလ်ချုပ် မထင်ဘူးလား”

ဆိုင်မွန်က ခေါင်းယမ်းပြီး...

“အဲဒါစိတ်ချပါ၊ အခြားလေ့ကျင့်နေတဲ့ အဖွဲ့တွေ ပြန်ရုပ်သိမ်းထားပြီး၊
အခြေအနေအရ လုံခြုံရေးကောင်စီကလည်း ကျုပ်တို့ စစ်ဆင်ရေးကိုပဲ ခွင့်ပြု
မှာပါ။ ကဲ... တဆိတ် အိမ်ဖြူတော်ကို ခေါ်ကြရအောင်”

ဗိုလ်ချုပ်က နစ်မစ်ကပ္ပတိန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကပ္ပတိန်က
သူ့ရှေ့မှ အပြာရောင်ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး တစ်မိနစ်အတွင်း ဆိုင်မွန်နဲ့ ကွမ်လိုစီ
စကားပြောနေကြပြီ။ အခြေအနေကို ရှင်းပြနေတယ်။ ဆိုင်မွန်ရဲ့အသံက တင်းတင်း၊
မာမာ။ ပြီးမှ ဟိုဘက်ကမ်းတဲ မေးခွန်းတွေကို သူ ဖြေတယ်။

“ဟုတ်တယ်... မိုက်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

သူက မျက်လုံးကြီး ကလယ်ကလယ်လုပ်ပြီး...

“အင်း... ဆိုပါတော့၊ သူကတော့ အရမ်းတက်ကြွနေတယ်။ မသိသေးဘူး။
မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သိရမှာပါ။ ဟုတ်တယ်။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်တာနဲ့...
ဟုတ်တယ်။ လေးဆယ်နဲ့ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ... ဟုတ်တယ်။ အပျော်တမ်းပုံစံနဲ့
လုပ်ရမှာပဲ။ ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်”

သူက စကားပြောခွက်ကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး...

“အနားမှာ သမ္မတပါ ရှိနေတယ်။ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်မယ်ထင်တယ်
ဆိုက်လက်စ်။ သူက မေးနေတယ်၊ ဘယ်အချိန်လောက်မှာ စနိုင်မလဲတဲ့”

ကျုပ်က ကပ္ပတိန်ကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“လေစုန်နဲ့သွားဖို့ ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်စောင့်ရဦးမှာလဲ”

ကပ္ပတိန်က ဗိုလ်ချုပ်လက်ထောက်ကို တစ်ဆင့်ပြန်မေးတယ်။

“ဂျင်မီ... လှမ်းမေးလိုက်”

ဖုန်းကောက်ကိုင်၊ ခလုတ်တွေကို နှိပ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ပေးစွန့်၊ အတိုင်း၊
ထပ်မေးတယ်။ ချက်ချင်းအဖြေရတယ်။ သူက ဖုန်းချပြီးတော့...

“သူညတစ် နာရီဆိုတော့ နောက် လေးဆယ့်သုံးမိနစ်ပေါ့”

“အဲဒီအချိန်ပဲ အယ်လ်”

သူက လက်ကိုဖယ်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... မိုက်၊ အိုကေ... ရပြီ... စိတ်ချ၊ အားလုံး အစီအစဉ် အတိုင်း
ဖြစ်မယ်ဆိုရင် နောက် မိနစ်လေးဆယ်ပဲ။ ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ... ချက်ချင်း
ပြန်ပြောမယ်”

ဖုန်းချပြီး ကျုပ်ကို စိုက်ကြည့်တယ်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး ဆလိုကမ်း၊ ကိုယ့်အဖွဲ့ကို အသေခံ အပျော်တမ်းတပ်ဖွဲ့လို့
သဘောထားနိုင်ရင် သွားဖို့ သမ္မတက ခွင့်ပြုတယ်”

စိတ်သက်သာရာရသွားပြီး စိုးရိမ်စိတ်က ဆက်ဝင်လာတယ်။ ကျုပ်လူ
တွေက တိန်တိန်မြည် အမာခံတွေချည်းပဲ။ သူတို့လိုက်ကြမှာ သေချာတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဆယ့်နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တယ်ဆိုရင်...။ သည်အတွေးကို ကျုပ် ခေါင်း
ထဲက မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

“သူတို့အားလုံး လေယာဉ်ဂိုဒေါင်ထဲမှာပါ ဗိုလ်ချုပ်၊ ကျွန်တော် သူတို့နဲ့
ဆွေးနွေးပါ့မယ်”

ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်က ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ကျန်ရစ်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ် ဆိုင်မွန်၊
ကပ္ပတိန်နဲ့ လက်ထောက်တို့ သုံးယောက် ကျုပ်နဲ့ လိုက်လာတယ်။ အလန်နဲ့
နယူးမင်းက အပြင်မှာ ရပ်လို့။ သူတို့နှစ်ယောက်အားလုံး ကြားမှာ သေချာတယ်။

ကျုပ်က သူတို့ဘက်လှည့်ပြီး လက်မကို ထောင်ပြလိုက်တော့ သူတို့
နှစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ သူတို့မျက်နှာတွေက စပ်ဖြီးဖြီး။ သည်လို
အခြေအနေမှာ လေတံခွန် လွှင့်ရတဲ့ အန္တရာယ်ကို သူတို့နှစ်ယောက်ထက် ပိုသိတဲ့
လူ မရှိနိုင်ဘူး။

ဆိုင်မွန်က ကျုပ်အနားကပ်ပြီး မေးတယ်။

“သူတို့သဘောထားကို မေးမယ်။ ဟုတ်လား... ဆိုက်လက်စ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဗိုလ်ချုပ်”

“မောင်ရင် သိပ်စိတ်ပင်ပန်းနေပြီ။ ဒီကိစ္စဟာ မောင်ရင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလို ဖြစ်နေပြီ။ ကလေးတွေဆီကို ရောက်ရင် မောင်ရင် တစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့၊ ကြားလား”
“ဟုတ်ကဲ့”

လေယာဉ်ပျံအိုင်ထဲကို ကျုပ်တို့ ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ လက်ထောက် အရာရှိက အော်ဟစ်အမိန့်ပေးတော့ အလုပ်ခွင်တစ်ခုလုံး ရပ်ပြီး ချက်ချင်း ငြိမ်ကျ သွားတယ်။ သတ္တုကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ ခြေသံတွေပဲ ကြားရတော့တယ်။ စွန်ကြီးတွေနား ရောက်တော့ ကျုပ်လူတွေ ချက်ချင်း တန်းစီပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ အုပ်စုဗိုလ် လေးယောက်က ရှေ့တန်းမှာ စီလို့။

ဗိုလ်ကြီးမွန်ကာဒါက အော်လိုက်တယ်။

“အားလုံး... သတိ”

သံမဏိကြမ်းပြင်မှာ ဖိနပ်နှစ်ဆယ့်လေးရန် သတိဆွဲသံကို တစ်ချက် တည်း ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျုပ် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ ဒါလောက် ညီမယ်လို့ မထင်ဘူး။ အခြေခံစစ်လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ချိန်မှာ ကျုပ်တို့မှ မရှိခဲ့တာပဲ။

ကျုပ်တို့အားလုံး သူတို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်တယ်။ အလယ် တည့်တည့်မှာ ဆိုင်မွန် နေရာယူတယ်။ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးပြီး အမိန့်ပေးတယ်။

“သက်သာ”

ခြေထောက်ခွဲတော့လည်း တစ်သံတည်းပဲ ထွက်တယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ဆိုင်မွန်က အမူအရာမျိုးစုံ၊ အရောင်အသွေးမျိုးစုံနဲ့ မျက်နှာ တွေကို လိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့ လေသံနဲ့ စကား ပြောတယ်။ တိုင်းပြည်ရဲ့ ကာကွယ်ရေးအကြောင်း၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်အကြောင်း လုံးဝထည့်မပြော။

အမေရိကန်သံအမတ်တစ်ယောက် နှိပ်စက်ခံနေရတဲ့အကြောင်း၊ သင်တန်း ဆရာတို့ရဲ့ ခန့်မှန်းချက်အရ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ အောင်မြင်ဖို့ အလားအလာ ရှိတဲ့အကြောင်း၊ ဒါကြောင့် စစ်ဆင်ရေးဟာ စေတနာ့ဝန်ထမ်း စစ်ဆင်ရေး၊ အပျော်တမ်းစစ်ဆင်ရေးသက်သက်ဖြစ်မယ့်အကြောင်း၊ မလိုက်လိုသူများကိုလည်း အထင်သေး အပြစ်ပြောမှာမဟုတ်ကြောင်း၊ အသေခံတပ်မျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ သေမင်၊ ခံတွင်းဝကို သွားရမှာဖြစ်ကြောင်း...

ကျုပ် စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲလိုက်တယ်။ ဘာတွေလေ့ရှိနေပါလိမ့်။ ကျုပ်

လူတွေက ကျုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေကြပြီ။ ဗိုလ်ကြီးမွန်ကာဒါ၏အသံ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်ပေါ်လာတယ်။

“ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆလိုကမ်ရဲ့အမိန့်ကို နာခံ ချင်ပါသေးတယ်”

“မရဘူး”

သူတို့မျက်လုံးတွေအားလုံး ကျုပ်ဆီမှာ စုပြုံနေကြပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဆိုင်မွန် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ စကားဆက်တယ်။

“မင်းတို့ကို တစ်ခုတော့ ငါပြောနိုင်တယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆလိုကမ်ဟာ ဒီစစ်ဆင်ရေးအတွက် အပျော်တမ်းတပ်ဖွဲ့ထဲ ဝင်လိုက်ပြီ”

ခဏငြိမ်သွားပြီး ဗိုလ်ကြီး မွန်ကာဒါ အသံထွက်လာတယ်။

“အားလုံး... သတိ”

သတိဆွဲတော့ သတ္တုသံ ပိုဟိန်းသွားတယ် ထင်ရတယ်။ ဆိုင်မွန်ရဲ့ အမိန့် ပေးသံ တစ်လုံးချင်း ထွက်လာတယ်။

“အပျော်တမ်းတပ်ထဲဝင်မယ့် ရဲဘော်၊ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး”

ဘယ်ဘက်ဖိနပ် နှစ်ဆယ့်လေးခု ရှေ့ကို တစ်ပြိုင်တည်းတိုးလာတယ်။ တစ်ဆက်တည်း ညာခြေပါ ပါလာပြီး ဖြောင်းခနဲ ဖနောင့်ချင်းရိုက်သံ တစ်ချက် တည်း ဟိန်းထွက်သွားတယ်။ မျက်လုံး နှစ်ဆယ့်လေးစုံဟာ ရှေ့တည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။ ကျုပ်မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေပြီ။ ကျုပ် မနည်းထိန်းလိုက်ရတယ်။ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူဖို့ကောင်းတဲ့၊ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးတွေပါလဲ။

ဗိုလ်ချုပ်ဆိုင်မွန်ကို ကျုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ သူက အတွေးနက်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ခေါင်းညိတ်တယ်။ သူ့နောက်က နှစ်မစ်ဖ်ရဲ့ ကပ္ပတိန်ကတော့ မယုံနိုင် သလို ခေါင်းယမ်းနေတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ဆိုင်မွန်က စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့အသံနဲ့...

“မင်းတို့တပ်မှူးကြီးကတော့ မင်းတို့အတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်နေမှာပဲ။ ငါလည်း အတူတူပါ။ ပြီးတော့ တစ်တိုင်းပြည်လုံး ဂုဏ်ယူနေကြမှာပါ။ ကံကောင်း ပါစေ။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆက်လုပ်ပါ”

နာရီကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး...

“တို့ ပျံ့တက်ဖို့ သုံးဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲလိုတော့တယ်။ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ အစီအစဉ်ကို ပြန်ပြောင်းဆွဲရမယ်။ ဒီရာသီဥတုအခြေအနေနဲ့ အရန်အင်အားလိုတယ်။ ဘရန်းနဲ့ ကားကို ထားခဲ့ပြီး အားလုံး သွားရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ဘရန်း၏ ဒေါသတကြီးအော်မေးသံဖြစ်၏။ ဆံပင်နားရွက်ဖုံးနှင့် ပုကွကွ လူဖြူကလေး။ ကျုပ်က လေအေးကလေးနဲ့...

“မင်းတို့ရဲ့ ပျံ့သန်းရေးသင်တန်းဆရာတွေက နည်းနည်းလိုသေးတယ် ထင်လို့ပေါ့ကွာ။ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ အောင်မြင်ဖို့ လမ်းရှိတဲ့ စစ်ဆင်ရေးမျိုးမှာ မင်းတို့ မလိုက်သင့်ဘူးလို့ လူကြီးတွေက ယူဆတယ်လေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ကျုပ်က သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ ချော့ချော့မော့မော့ပြောဖို့လည်း မေ့ သွားတယ်။

“ဟေ့ ဘရန်း၊ သောက်စကားမရှည်နဲ့။ မင်းနဲ့ ကားဟာ လေသူရဲတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ မင်းတို့ အသေအလဲကြီးစားတယ်ဆိုတာ ငါတို့သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရာသီဥတုအခြေအနေက ဆိုးနေတယ်။ မင်းတို့မလိုက်ရဘူး။ ဒါပဲ”

သူက ရှေ့ကို ခါးကိုင်ပြီး ကားဘက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ ကားက ပိန်ကပ်ကပ်၊ လူကြောကတော့ မာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ပုံက ခုမှ လယ်တောထဲက တက်လာတဲ့ပုံမျိုး။ စကားသိပ်မပြော။ ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါနဲ့ပဲ ပြီးတဲ့လူစားမျိုး။

“ကျွန်တော်တို့လိုက်မယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

ကျုပ် စိတ်မရှည်တော့။

“မင်း မလိုက်ရဘူးလို့ ငါပြောပြီးပြီလေ။ ဒါ အမိန့်ပဲ”

“ခင်ဗျားအမိန့်ကို သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး။ လိုက်မှာပဲ”

ကျုပ် အသံကုန် အော်ပြောလိုက်တယ်။

“မင်း သဘောပေါ်မှာ နေခဲ့ရမယ်။ နားမထောင်ရင် မင်းကို သတိမေ့အောင် ထိုးပြီးမှ ငါထားခဲ့မယ်”

သူက ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလာပြီး...

“လုပ်လေ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ခင်ဗျားမာသလို ကျုပ်လည်း မာတာပဲ”

ကား ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလာတာကို မျက်လုံးထောင့်က မြင်လိုက်တယ်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ကျုပ် ဆိုင်မွန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ သူက ဘာမှ မပြောဘဲ ပခုံးတွန့်ပြတယ်။ မင်းသဘောဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်။

“ကဲ...ကောင်းပြီ၊ လူ့ပြည်မှာ မနေချင်ရင် လိုက်ခဲ့ကြ။ မင်းတို့တာဝန်ပဲ”

နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး...

“အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ အစည်းအဝေးခန်းကို ဆယ်မိနစ်အတွင်း အရောက် လာကြ၊ ဒါပဲ”



ပိယာဘိုဒီ

စန်ကာလို

(ဆယ့်ကိုးရက်မြောက်နေ့)

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်နှလုံးခုန်သံကို သူ ဂရုမစိုက်တော့။ လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ပွတ်ဟယ်သပ်ဟယ်မလုပ်တော့။ စည်းရုံးသည့်လေသံဖြင့်လည်း တလေးတစား စကားချိုသာ မဆိုလာတော့။ ဒိုင်ခွက်ပေါ်မှ ခလုတ်ကို အပြာရောင်ပြောင်းလိုက်ပြီးကတည်းက ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် သူ့ကို အနိုင်ရသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော် သေရမည်က မုချဖြစ်ပါသည်။ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်တော့။ အစောင့်တစ်ယောက် သူ့ကို ဝိုင်းကူပေးသည်။

ခလုတ်တစ်ချက်နှိပ်ပြီးတိုင်း ပါးစပ်ထဲက ရော်ဘာတုံးကို ဆွဲယူကာ ကျွန်တော့်ပါးစပ်နားသို့ နားကပ်ထောင်သည်။ ပြီးတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ခေါင်းခါ၍ ရော်ဘာတုံးကို ပါးစပ်ထဲ အတင်းပြန်ထိုးထည့်ကာ နောက်တစ်ခါ အလုပ်စပြန်သည်။ ကျွန်တော့် အသိအာရုံ တစ်ခုလုံး မှောင်ကျသွားပြန်သည်။ ပြီးတော့ လင်းလိုက် မှောင်လိုက်၊ သတိရ တစ်ချက်၊ မရတစ်ချက်။ ကျွန်တော့်နားထဲတွင် အစောင့်တစ်ယောက်ပြောသံ သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်သည်။

“သူ တစ်ခုခုပြောတယ်။ နာမည်တစ်ခုခုကို ပြောနေတယ် ဝိုလ်ကြီး”
ဖမ်ဘိုနာအသံကို ကျွန်တော့်မျက်နှာနားကပ်ပြီး ကြားလိုက်သည်။

“ဘာနာမည်လဲ၊ ဘယ်သူလဲ”

“ဂျော်ဂျီတဲ့ ဝိုလ်ကြီး၊ နှစ်ခါတောင် ပြောတယ်။

သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် ရေးရေးလှမ်းမြင်သည်။ ဒေါသကြောင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ နှုတ်မှ...

“ခွေးသား... ကျူးဘားကောင်”

ဟု ဆိုကာ ခလုတ်ကို တစ်ဆင့်တင်သည်။ ကျွန်တော် မေ့မြောမတတ်ဖြစ်သွားပြန်၏။ သေတ္တာမည်းကလေးကို ကျွန်တော့်မျက်နှာနားကပ်ပြီး နှစ်ခါ သူမေးသည်။ နှစ်ခါလုံး ကျွန်တော်က မျက်စိမှိတ်လျက်က ပြုံးပြီး ဂျော်ဂျီနာမည်ကို ခေါ်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆိုဇင်နစ်ဇင် မှန်နေပါပြီကော။ စိတ်ပိုင်းကို ရုပ်က ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်ခြင်း။ ကျွန်တော့်ခံစားမှုတွေ သေသွားပြီ။ ထို့ကြောင့် နာကျင် ထုံထိုင်းမှုတွေ မရှိတော့။

ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို သွေးကြောများက မြှောက်ပင့်ပေးလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။ အချုပ်အနှောင်များကြားမှ အပေါ်သို့ မြှောက်တက်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။ ရှိသမျှအာရုံကြောတွေ ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိသည်ထင်၏။ အော်ဖြစ်လျှင်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်က မဖြစ်နိုင်။ အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ စိတ်စွမ်းအင်ကို မြှင့်တင်ရင်း မြှင့်တင်ရင်း အမှောင်ထုထဲ ရောက်သွားပြန်၏။



ပြန်သတိရလာတော့ နားထဲတွင် ဝိုးတဝါးအသံများ ကြားနေရသည်။ ဖမ်ဘိုနာက သူ့တပည့်ကို ပြောနေသံ။

“မင်း သွားအိပ်တော့၊ သူ့ကို နာရီဝက် အနားပေးလိုက်မယ်။ သန်းခေါင်ကျမှ ပြန်စမယ်။ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲမှ သူ မပြောရင် ငါ ဆေးထိုးတော့မယ်”

နာရီဝက် စောင့်ရဦးမယ်တဲ့။ နှိပ်စက်ခံဖို့ နာရီဝက်၊ ထိုနာရီဝက်၏ အခြားမဲ့တွင်ကား သေခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းအေးမြသော နေရာသို့ သွားရမည့် အချိန်။ ဂျော်ဂျီရေ... မင်းဆီကို ငါ လာနေပြီ။



ဆလိုကမ်

နပ်မင်

(ဆယ့်ကိုးရက်မြောက်နေ့)

အစည်းအဝေးခန်းထဲတွင် ညွှန်ကြားချက်ပေးတဲ့ကိစ္စ ခဏလေးနဲ့ ပြီးသွားတယ်။ အစီအစဉ်ပြောင်းလဲတာက မဆိုစလောက်ကလေးပါပဲ။ ကျုပ်က သံရုံးဝန်ထမ်း အိမ်ရာရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ဆင်းမယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အကောင်းဆုံးလေယာဉ်မှူး ရော့ဒရစ်ကို ခေါ်သွားမယ်။ ဘရန်းနဲ့ ကား ကိုလည်း ကျုပ်နောက်မှာ ဆင်းခိုင်း လိုက်တယ်။ သူတို့ သုံးပန်းတွေထားတဲ့ အဆောင်ကို ချက်ချင်းပြေးသွားမယ်။ မွန်ကာဒါရဲ့အဖွဲ့က နောက်ပိုင်းနဲ့ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ပြေးပြီး ချဉ်းကပ်ရမယ်။

သံအမတ်ကြီးကိုချုပ်ထားတဲ့လုံခြုံရေးခန်းကိုရော့ဒရစ်ကကျွန်တော်နဲ့ လိုက်လာရမယ်။ သံအမတ်ကြီးကို ထုတ်ပြီးတာနဲ့ သူ့လက်ကိုအပ်ပြီး ကျုပ်က ချေမှုန်းရေးတိုက်ပွဲဆင်မယ့်အဖွဲ့နဲ့ ပြန်ဆုံမယ်။ ကာစတင်နီဒါရဲ့တပ်စုက ဝန်ထမ်း အိမ်ရာ အစောင့်တွေကို ဝင်စီးရမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ အိပ်ပျော်နေကြမှာပါ။ စကာဆာနဲ့ သူ့လူတွေက သံအမတ်ကြီးရဲ့ အိမ်ကို ပိုင်းထားပြီး ခုခံတဲ့လူတွေကို စပြီး ပစ်ရမယ်။ ကျုပ်တို့အချင်းချင်းဟာ ကြိုးကျနေအောင် လှေကျင့်ထားတဲ့ ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းစနစ်နဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်မယ်။ ကျုပ်က သွေးစုပ်ကောင် တစ်၊ ရော့ဒရစ်က သွေးစုပ်ကောင် နှစ်၊ အလန်နဲ့ ကားက သုံးနဲ့ လေး။ မွန်ကာဒါက အစိမ်းရောင် တစ်၊ သူ့လက်ထောက်က အစိမ်းရောင် နှစ်၊ ပြီးတော့

သုံး လေးပေါ့။ နောက် အပြာ၊ အဝါ၊ အနီနဲ့ ကျန်တဲ့ နံပါတ်တွေကို ကာစတင်နီဒါ၊ စကာဆာ၊ ဂိုမက်စ်နဲ့ သူ့လူတွေကိုလည်း ပေးထားပြီးပြီ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်သွယ်ဖို့ခေါ်မယ့် သင်္ကေတတွေကတော့ ကင်းထောက်သင်္တန်း၊ တုန်းက အတိုင်းပဲ။ ကျုပ်ပြောပြီးတာနဲ့ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် မတ်တတ်ထရပ်တယ်။

သူက ကြည့်လင်ပြတ်သားတဲ့အသံနဲ့...

“ရဲဘော်တို့အားလုံးဟာ သူရသတ္တိ အပြောင်မြောက်ဆုံး အမေရိကန်တွေ ဖြစ်တယ်။ မင်းတို့အားလုံးအတွက် ငါဂုဏ်ယူတယ်။ ဒီသင်္ဘောတစ်စင်းတည်းတွင် မကဘူး စစ်သင်္ဘောပေါင်း မြောက်မြားစွာဟာ မင်းတို့နောက်မှာ ရှိနေကြတယ်။ ဒါပဲ... ကံကောင်းပါစေ”

သူပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်ပါတယ်။ စစ်ကူအင်အားက ကျုပ်တို့ဘက်မှာ လိုတာထက်တောင် ပိုနေသေးတယ်။ ကျုပ်အဖွဲ့သားတွေ လူစုမခွဲခင် အုပ်စု ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ အချိန်ကိုက်ဖို့ အချိန်နည်းနည်းလေး ရလိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့ ဆင်းပြီးလို့ ရှင်းလင်းပြီးတာနဲ့ လူတွေသယ်ဖို့ ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ အချိန်ကိုက်ဖို့ ဆက်သွယ်ဖို့ရေဒီယိုအရာရှိကိုယ်တိုင်ပါလာဖို့စတဲ့ကိစ္စတွေထပ်ဆွေးနွေးတယ်။ ကျုပ်က ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူး။ နောက်တန်းမှူးက ဆိုင်မွန်။

*

ကျုပ်တို့အားလုံး စွန့်တွေနဲ့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ သင်္ဘောသားတွေက အတောင်ပံ စွန်းတွေကို ပိုင်းကိုင်ပေးထားကြတယ်။ ကင်းဘတ်စတွေဟာ လေထဲမှာ တဖျပ်ဖျပ် မြည်နေတယ်။ ယူရမယ့်ပစ္စည်းတွေကို ပြန်စစ်ကြတယ်။ လှေကျင့်ပြီးသားဖြစ်လို့ အချိန်မကြာလိုက်ဘူး။ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် စစ်ကြတယ်။

- ဓား ပါတယ်။
- မျက်ရည်ယိုဗုံး ၄၊ ပါတယ်။
- မီးကျည်လက်ပစ်ဗုံး ၄၊ ပါတယ်။
- လက်ပစ်ဗုံး ၄၊ ပါတယ်။
- စက်သေနတ် ပါတယ်။
- ကျည်ကပ် ၆၊ ပါတယ်။
- အသံတိတ်ပြောင်းပို ပါတယ်။

ပစ္စတို ပါတယ်။
တစ်လုံးပြူး ပါတယ်။
သံခမောက် ပါတယ်။
လက်ထိတ်၊ ခြေထိတ် ငါးခုစီ ပါတယ်။
ပလတ်စတစ် အသက်ကယ်လှေ ပါတယ်။

သူတို့ အတွဲလိုက် စည်းချက်ညီညီလုပ်နေချိန်မှာ ကျုပ်က တစ်ယောက် တည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငုံ့ကြည့်ပြီး ပါတယ်။ ပါတယ်နဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် လုပ်နေ ရတယ်။ စိတ်ထဲမှာ အထီးကျန်ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရတယ်။ ချက်ချင်း တာဝန် ပိုင်းကို ခေါင်းထဲ ပြန်သွင်းရတယ်။

ကျုပ်လူတွေအားလုံး အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲကို ဝင်ကြရတော့မယ်။ သံရုံး ဝင်းထဲ ဆင်းမိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လှုပ်ရှားရမယ့်အဆင့်တွေကို စဉ်းစားလိုက်တော့ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဆိုးကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

နာရီကိုငုံ့ကြည့်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီငါးမိနစ်။ အားလုံး အသင့်အနေအထား ဖြစ်နေကြပြီ။ တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်နေအောင် အဖြူကောင်အားလုံးရဲ့မျက်နှာတွေကို ဆီမည်းတွေ လိမ်းထားပြီးပြီ။ အုပ်စုဗိုလ်လေးယောက် ကျုပ်ရှေ့မှာ တန်းစီနေ ကြတယ်။ တစ်ခါက အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်ချုပ် ဝယ်လင်တန်ပြောတာ သွားသတိရတယ်။ သူက တပ်တွေကို စစ်ဆေးပြီး မှတ်ချက်ချတာလေ။

“ရန်သူကို သူတို့ ဘယ်လိုတိုက်မယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကြည့်ရတာ ကျုပ်တောင် ကြောက်လာတယ်တဲ့”

လေးယောက်တစ်တွဲ ရပ်နေတဲ့ သူတို့ပုံတွေက ကျောချမ်းချင်စရာ။ သူတို့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သေနတ်တွေ၊ လက်ပစ်ဗုံးတွေ တိုးလှီးတွဲလဲနဲ့ ရွပ်ယုက်ခတ်နေ တာပဲ။ တချို့ စလွယ်သိုင်းလို့၊ တချို့ လည်ပင်းမှာဆွဲလို့။ ရေဒီယို တယ်လီဖုန်း ပါတဲ့ ဦးထုပ်ကိုယ်စီနဲ့။ သူတို့ နောက်ဆုံးအမိန့်ကို စောင့်နေကြတယ်။ တကယ် တော့ ဘာမှပြောစရာမလိုတော့ပါ။ သူတို့ထက် ပိုပြီးမာကျောတဲ့ ကျုပ်ဆီက တစ်စုံတစ်ရာ ညွှန်ကြားချက် ထပ်ရလိုရငြား သူတို့စောင့်နေကြတာ ထင်ပါရဲ့။ ကျုပ် သူတို့ကို တစ်ယောက်ချင်း ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ဖို့ သင့်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လို ကောင်က အဲဒါမျိုးမှ မလုပ်တတ်တာ။

“ကဲ... ခွေးမသား လေးကောင်၊ မင်းတို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင် မင်းတို့

ကောင်တွေကို ကိုယ့်စွန့်ဆီသွားဖို့ တန်းစီခိုင်းလိုက်”

အမှောင်ထဲမှာ သွားတွေ ဖွေးခနဲပေါ်အောင် သူတို့ပြုံးကြတယ်။ ကျုပ် ထင်တဲ့အတိုင်း ကျုပ်ဆီက သူတို့ သည်စကားလုံးမျိုးပဲ မျှော်လင့်နေကြတာပဲ။ ပျံသန်းရေးအရာရှိ ရေတပ်ဗိုလ်ကလေးက ကျုပ်နံ့ဘေးမှာ ရပ်ပြီး...

“လေးမိနစ်လို့သေးတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

ကျုပ်က စက်သေနတ်၊ ခေါက်ထားတဲ့ ရော်ဘာလှေနဲ့ ဦးထုပ်ကို ကောက် ယူပြီး အကျယ်ကြီး အော်လိုက်တယ်။

“ကဲ... သွားမယ်”

လေတဟူးဟူးတိုက်နေတဲ့ ကုန်းပတ်ပေါ်ကို ကျုပ်တို့ တက်ခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်စွန့်က ရှေ့ဆုံးကပေါ့။ နယူးမင်းနဲ့ အလန်က စွန့်နဲ့တွဲထားတဲ့ စက်တွေကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ထပ်ကြည့်နေကြတယ်။ ကြက်မကြီးက ကြက်ကလေးတွေကို စိတ်မချနိုင်သလို အမူအရာမျိုးနဲ့ စစ်ပေးနေတာလေ။ နောက်မှ ကျုပ်ဆီ လျှောက် လာပြီး ပခုံးပုတ် နှုတ်ဆက်တယ်။ ကျုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့တယ်။

ကျုပ်စွန့်ကြီးကို ခပ်သွက်သွက်စစ်ဆေးတယ်။ အတောင်၊ စက်၊ ဝါယာ ကြိုးတွေ အားလုံး အိုကေတယ်။ ဦးထုပ်ကို ခွဲပေါ်တင်တယ်။ စက် သေနတ်ကို လွယ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ရော်ဘာလှေအခေါက်နဲ့ ပူးချည်လိုက်တယ်။ ဦးထုပ်ပြန်ဆောင်းပြီး ရေဒီယိုကို စစ်တယ်။ အိုကေ... စကားပြောခွက်က ပါးစပ်နဲ့ တစ်လက်မပဲ ကွာတယ်။ ပြီးမှ ညကြည့်မျက်မှန်ကို စွပ်လိုက်တယ်။

မြင်ကွင်းအားလုံး ပန်းရောင်ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်မှ အနက်ရောင် မှန်ပိုက် ဆွဲချလိုက်တယ်။ အရာအားလုံး မည်းမှောင်သွားတယ်။ မီးကျည် လက်ပစ် ဗုံးရဲ့ အလင်းရောင်မှာ ရန်သူ မျက်လုံးကန်းမတတ် စူးစူးဝါးဝါးဖြစ်နေချိန်မှာ ဆိုရင် ကျုပ်တို့အတွက် အနေတော်ပဲလေ။ အနက်ရောင် ညမျက်မှန်ကို ပြန်တင် လိုက်တယ်။

ကျုပ်နောက်မှာ ရော့ဒရစ်၊ သူ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ သူ ဘယ်နဲ့ ညာဘက်မှာ ဘရန်းနဲ့ ကား။ နယူးမင်းက ထရန်းရဲ့ စွန့်ကို စစ်ဆေးနေတယ်။ အလန်က ကားရဲ့အနားက မခွာဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်က သည်နှစ်ယောက်ကို လုံးဝ စိတ်မချဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။

မွန်ကာဒါရဲ့ ခုနစ်ယောက်အဖွဲ့က သူတို့နောက်မှာ။ သူ့ကို ကျုပ် လူပို

ထားထားတယ်။ ကျုပ်က လုံခြုံရေးရုံးခန်းကို ပြေးတဲ့အခါ သူ့အဖွဲ့က သုံးပန်းတွေ
ယံကို သွားရမှာ။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့အဖွဲ့၊ အရေးကြီးတဲ့ကဏ္ဍ။ သူ့နောက်မှာ
စကားဆာရဲ့ ငါးယောက်တစ်ဖွဲ့။ သူတို့နောက်က ကာစတင်နီဒါ။ သူတို့လည်း
ငါးယောက် နောက်ဆုံးတန်းက ဝိုင်းမက်ဖို့ရဲ့ လေးယောက်တစ်ဖွဲ့။

ချက်ချင်း.. ကျုပ် စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါက်သွားတယ်။ ဝိုင်းမက်ဖို့ကို လူပို
ပေးရရင် ကောင်းမလား။ သူက ခေါင်မိုးပေါ်က ကောင်တွေကို ရှင်းရမှာ။ သူလည်း
အရေးကြီးတာပဲ။ ဟာ... သေတော့မှာပဲ။ အားလုံး အရေးကြီးတာချည်းပါလား။
သူ့လူသုံးယောက်က ဝါရင့်လေသူရဲတွေ။ အိုကေမှာပါ။

အားလုံး နေရာယူပြီးကြပြီ။ ကျုပ်က လက်မနှစ်ဖက် ထောင်ပြလိုက်တယ်။
စက်နိုးဖို့ အချက်ပြလိုက်တာပါ။ အင်ဂျင်အားလုံး ညက်ညက်ကလေး ပြိုင်တူ
နိုးလာတယ်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ သူတို့ ညာလက်တွေ ထောင်ပြကြတယ်။ လက်
တွေကို ကျုပ် ရှေ့ကြည့်တယ်။ အားလုံး နှစ်ဆယ့်လေးချောင်း။

အားလုံး ကိစ္စပြီးပြီ။

ထိုင်ခုံမှာ သေသေချာချာ နေရာယူလိုက်တယ်။ စိမ်ကျကျထိုင်ပြီးမှ ခလုတ်ကို
ဖွင့်လိုက်တယ်။ စက်နိုးလာတာနဲ့မတူဘဲ ကျုပ်စွန့်ကြီး အသက်ဝင်လာတယ်လို့
ထင်လိုက်ရတယ်။ လီဘာကိုဆွဲတင်လိုက်တော့ တက်ကိုမိတာ၊ လေတိုက်နှုန်းပြ
မိတာ။ ကွန်ပါအိမ်မြှောင်၊ အပူချိန်ဒိုင်ခွက်၊ စက်မဲ့လျှောဆင်း အချက်ပြမီး၊ အားလုံး
အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာကြတယ်။ နာရီကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ ည (၁၂:၁၀) နာရီ။
သတ်မှတ်ထားသည့် သူညီနာရီ၊ ပျံသန်းရေးအရာရှိကို ထုံးစံအရ ကျုပ် အလေးပြု
လိုက်တယ်။ သူ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်တယ်။ ရှေ့မှ အနီရောင်မီး စိမ်းသွားတယ်။
အတောင်ပံတွေကို ကိုင်ထားတဲ့ ရေတပ်သားနှစ်ယောက် ပြိုင်တူနှုတ်ဆက်တယ်။

“ကံကောင်းပါစေ... ဗိုလ်မှူးကြီး”

ကျုပ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

လေတိုက်နှုန်းကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ် ကျောချမ်းသွားတယ်။ ကျုပ်
အတွက် ကြောက်စိတ်ဝင်လာတာလား။ စစ်ဆင်ရေး မအောင်မြင်မှာကို ခိုးရိမ်
ခြင်းလား။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် စိတ်တိုသွားပြီး ကျုပ်လူတွေကို ပြန်လှည့်ကြည့်
လိုက်တော့ ကြောက်စိတ် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး။

ရေတပ်ရဲဘော်ကလေးတွေကို ကျုပ် အလေးပြုလိုက်တယ်။ စက်ရိုက်မြင့်ပြီး

ရှေ့ကိုတိုးသွားတယ်။ လက်ကိုင်တန်းကို အားပြုပြီး စက်ရိုက်ထပ်တင်တယ်။
နစ်မစ်ဇ်ဟာ ရုတ်ခြည်း ကျုပ်နောက်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ ကောင်းကင်ကို ဒေါသ
တကြီး ခုန်တက်နေတဲ့ လှိုင်းလုံးကြီးတွေက ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်နေလေရဲ့။

စွန့်ကြီးက ဟုတ်တိပတ်တိ မြင့်တက်သွားပြီးမှ လေက ကမောက်ကမ
လုပ်တော့ပြန်နိမ့်ကျသွားတယ်။ လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးတွေရဲ့ ရေမှုန်တွေ ကျွန်တော့်ကို
လာပက်တော့ သွားပြီလို့ထင်လိုက်တယ်။ ဧရာမလှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ကျုပ်ဆီ
ပြေးလာနေတယ်။ အမြင့်တင်မောင်းတံကို တအားဆောင့်ဆွဲပြီး တင်တယ်။ စက်
ရိုက်ကို ထပ်မြင့်တယ်။ ချက်ချင်း ဦးမော့သွားပြီး လှိုင်းလုံးကြီးနဲ့ လွတ်ရုံကလေး
ထောင်တက်သွားတယ်။

ဘုရား... ဘုရား၊ နောက်ကကောင်တွေ အဆင်မပြေချောကြပါ့မလား။ သမင်
လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့။ နယူးမင်း တားလျက်သားနဲ့ ဒီနှစ်ကောင်ကို
ကျုပ်ခေါ်ခဲ့တာ သိပ်မှားသွားပြီ။ သူတို့ကို သတိလစ်အောင် ထိုးကြိတ်ပြီး ထားခဲ့
ရမှာ။

နောက်တစ်ကြိမ် ကျုပ် လှည့်မကြည့်နိုင်တော့။ ကျုပ်စွန့်ကြီးကို ကောင်းကင်
ပေါ်တက်အောင် လုပ်ရဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီထက်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေ ခေါင်း
ထဲမှာ ဝင်လာပြန်တယ်။ အစီအစဉ်အရ ပထမ ငါးမိုင်ကို ပေတစ်ရာ အမြင့်က
ပျံဖို့ပဲ။ ဒီလေတိုက်နှုန်းနဲ့ ဒီလောက်နိမ့်နိမ့်ပျံရင် အားလုံး ကြွကုန်လိမ့်မယ်။

ကျုပ်က ပေငါးရာတက်လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် နိမ့်ကျသွားရင်လည်း
ပြဿနာမရှိနိုင်ဘူး။ ရုရှားစပိုင်သင်္ဘောက ရေဒါကိုလည်း ခေါင်းထဲ မထည့်နိုင်
တော့ဘူး။ နောက်က ကောင်တွေ အသက်နဲ့ ကိုယ် အိုးစားမကွဲရင် လိုက်လာကြ၊
ဒါပဲရှိတော့တယ်လေ။ ပေငါးရာရောက်တော့ ထိန်းလို့သိမ်းလို့ ပိုကောင်းလာသည်။
ခလုတ်တွေ တန်းတွေကို သိပ်မကစားတော့ဘဲ အလိုက်သင့် မောင်းသွားလိုက်တယ်။
နာရီကိုရော ပျံသန်းနှုန်းကိုပါ ကြည့်လိုက်တယ်။ ရေမိုင် ခုနစ်ဆယ်နဲ့ ရှစ်ဆယ်
အကြားမှာ ပျံနေတယ်။ ကျုပ် တွက်ကြည့်တယ်။ ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ၊ သုံးမိနစ်ပဲ
ရှိသေးတယ်။ ကျုပ် ဒါလောက် ခရီးပေါက်နေပြီ။ မိုးလေဝသနဲ့ အလန်တို့က
ပေသုံးထောင့်ငါးရာက ပျံမှ ငြိမ်မယ်လို့ တွက်ကြတယ်။

အမြင့်မိတာကိုကြည့်ပြီး ကျုပ် တဖြည်းဖြည်း တက်ခဲ့တယ်။ ပေ
တစ်ထောင်မှာ ရာသီဥတု သိသိသာသာကောင်းလာတာ တွေ့ရတယ်။ စွန့်ကြီးကို

...ရတာဟာ ပရမ်းပတာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အတော်ကလေး ငြိမ်လာတယ်။
...နှစ်ထောင်ရောက်တော့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ စန်ကာလို ကမ်း
...ခြေကို မရောက်ရောက်အောင် သွားမယ်။ နောက်မှာ အနည်းဆုံး ကိုးယောက်သာ
ပါလာစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်းနေရတယ်။ သုံးထောင့်ငါးရာရောက်တော့ စက်
ရုံနံကို လျှော့လိုက်တယ်။

သိပ်ကောင်းတဲ့ အသံတိတ်ကိရိယာတပ်ထားလို့ ကမ်းခြေအတိုင်း ပျံသွားဖို့
ကျုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ရောက်ချိန်ပိုစောမယ့် သဘောပဲ။ မြို့ရဲ့ပုံ တဖြည်း
ဖြည်း ပေါ်လာတယ်။ မီးရောင်နည်းနည်း လှမ်းတွေ့နေရပြီ။ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း
နေဝင်မီးငြိမ်း အမိန့်ထုတ်ထားတယ်။ အားလုံး ဝိုင်းပိတ်ဆို့ထားတော့ သူတို့မှာ
ဆီမရှိတော့ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ သံရုံးပရိဝုဏ်ထဲက မီးမောင်းကြီးတွေကိုတော့
သူတို့ ထွန်းထားလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့ရဘူး။ ကျုပ် ညာဘက်ကို
ငဲ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ တွက်ထားတဲ့ ဦးတည်ချက်ရဲ့တောင်ဘက်ကို လေက
တွန်းပို့နေမှန်း သိတယ်။ မြောက်ဘက်ကို အတင်း ပြန်ဦးတည်ရတယ်။ လက်ကိုင်
ဘားတန်းတွေနဲ့ ကျုပ် အလုပ်ရှုပ်သွားတယ်။

ကျုပ်ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်နေပြီ။ သံရုံးဝင်းထဲက မီးရောင်တစ်မျိုးကို
လှမ်းမြင်နေရပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အဆောက်အအုံတွေကိုပါ တရေးရေး မြင်
ရတယ်။ ဟော... ဟိုမှာ ဒါလုံခြုံရေးရုံးခန်းပဲ။ ကမ်းခြေကို လှိုင်းလုံးကြီးတွေ
အလိပ်လိုက် တက်နေတာကိုလည်း လှမ်းမြင်ရတယ်။

အချိန်ကျပြီ။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အေးစက်စက် လှုပ်ရှားမှုတစ်မျိုးနဲ့ လှုပ်ခတ်
နေတယ်။ ဦးထုပ်က ရေဒီယိုခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ အို... ဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော်
မျိုး၏ နောက်မှာ အနည်းဆုံး ကိုးယောက် ပါလာပါစေဘုရား။

“သွေးစုပ်ကောင် တစ်မှ အစိမ်းတစ်ကို ခေါ်တယ်။ ကြားလား၊ ကြားရင်
အကြောင်းပြန်”

စက္ကန့်တွေကို ကျုပ် ရေတွက်နေတယ်။ သုံး၊ လေး၊ ငါး၊ ကျုပ် စိတ်ဓာတ်
ကျပြီး အော်မယ့်ဆဲဆဲမှာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အသံပေါ်လာတယ်။

“အစိမ်းတစ်မှ သွေးစုပ်ကောင်တစ်၊ ကြားတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး
သုံးကောင်”

ကျုပ်နဲ့ပေါင်းရင် လေးကောင်၊ ရင်ခုန်သံ ပိုမြန်လာတယ်။ ထပ်ခေါ်တယ်။

“သွေးစုပ်ကောင်တစ်မှ အပြာတစ်၊ ကြားရင် အကြောင်းပြန်”
ချက်ချင်း ပြန်ထူးတယ်။

“အပြာတစ် ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အားလုံး နှစ်ကောင်”
သေတော့မှာပဲ။ ခုမှ ခြောက်ကောင်ပဲ ရှိသေးတယ်။

“သွေးစုပ်ကောင်တစ်မှ အဝါတစ်၊ ကြားရင် အကြောင်းပြန်”
စကာဆာ၏အသံ ချက်ချင်း ပေါ်လာတယ်။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး သုံးကောင်”
ဟိုက်... တစ်ကောင်ပဲ လိုတော့တယ်

“သွေးစုပ်ကောင်တစ်မှ အနီတစ်၊ ကြားရင် အကြောင်းပြန်”
“ဂိုးမက်ဇ်ရဲ့ ဝဲတဲတဲအသံကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့

သူ့အသံမဟုတ်ဘူး”

“အဝါနှစ် ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး နှစ်ကောင်”
ဟယ်လ်လူးဝစ်၏အသံ၊ ဂိုးမက်ဇ်က နံပါတ်တစ်၊ ဂိုးမက်ဇ် ပျောက်

နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆယ့်တစ်ကောင်ပြည့်ပြီ။ ဘရန်းနဲ့ကားကို အစကတည်းက
ကျုပ် မမျှော်လင့်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်နောက်က ရော့ဒရစ်က သေချာတဲ့လူပဲ။

“သွေးစုပ်ကောင် တစ်မှ နှစ်ကို ခေါ်တယ်။ ကြားလား၊ အကြောင်းပြန်”
ဘာသံမှ မတုံ့ပြန်၊ ကျုပ်ထပ်ခေါ်တယ်။

• ဘာသံမှ မတုံ့ပြန်။ ကျုပ်ထပ်ခေါ်မယ်။
“သွေးစုပ်ကောင် တစ်မှ နှစ်၊ ကြားရင် အကြောင်းပြန်”

“သွေးစုပ်ကောင် သုံး ပြောနေတယ်။ သူ ပါမလာဘူး။ လေးလည်း
ပါမလာဘူး”

အသံတစ်သံ နားထဲကို ဆူဆူညံညံ ဝင်လာတယ်။

ကြည့်... စစ်ဆိုတာ ဒါပဲ။ ကျုပ်အားထားတဲ့ကောင် ပါမလာဘူး။ ထားခဲ့မည်
လုပ်တဲ့ ဘရန်းပါလာတယ်။ သူတို့ခန့်မှန်းတာ မှန်ပါပေတယ်။ ကျုပ်တို့ ငါးဆယ်
ရာခိုင်နှုန်း အပေါင်း တစ် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်ပေါ့။ ဆယ့်နှစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ်တို့
ဆင်းမယ်။ နစ်မစ်ဇ်ရဲ့ ထိန်းချုပ်မျှော်စင်ကနေ ဆိုင်မွန် အားလုံးကြားနေမယ်။
ခုလောက်ဆို ကွမ်လို့စီဆီ လှမ်းအကြောင်းကြားနေလောက်ပြီ။ သမ္မတကိုယ်တိုင်
သူ့နံဘေးမှာ ထိုင်နားထောင်နေလိမ့်မယ်။

နီးလာလေ ကျုပ် စဉ်းစားရလေလေ ဖြစ်လာတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေကို
...ထဲမှာ ဆက်ဝဲနေခိုင်းရမလား၊ ဒါလည်း မနိပ်သေးဘူး။ အကြီးဆုံးပြဿနာက
အနီရောင်အဖွဲ့၊ ဂိုးမက်ဖိနပ် တစ်ယောက် ပဲ့ထွက်သွားတော့ နှစ်ယောက်ပဲကျန်တယ်။
သူတို့နှစ်ယောက် ခေါင်မိုးပေါ်ကို အသံမကြားအောင် ဆင်းပြီး ပစ်ရခတ်ရမှာ။
ဒါပေမဲ့ လူးဝစ်ရော လူနာပါ လူတော်တွေ၊ သံရုံးဝင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်
လောက် တည့်တည့်ရောက်နေပြီ။ စက်သတ်ထိုးလိုက်ပြီး...

“သွေးစုပ်ကောင်တစ် စက်သတ်လိုက်ပြီ”

စက်မဲ့လေယာဉ်ဘဝကို ရောက်သွားပြီ။ ဘားတန်းကို ခိုပြီး ချာလည်
ချာလည် နိမ့်ဆင်းနေတဲ့ စွန်ကြီးပေါ်မှာ ကျုပ်ပါသွားတယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံး
ခေါင်းနဲ့ ကိုယ် အိုးစားမကွဲဘဲ မြေပြင်ကို ရောက်ကြပါ့မလား။

မြေပြင်ကြီးက ကျုပ်ဆီကို မြင့်တက်လာနေသလိုပဲ။ လေတစ်ချက် ပင့်တိုက်
လိုက်တော့ ဘားတန်းကို သတိနဲ့ ခိုထားလိုက်ရတယ်။ အုတ်နံရံထောင့်စွန်းကို
လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ လေထီးခုန်ခုရပေါင်းများတော့ ကျုပ်အတွက် ဘာမှ အခက်အခဲ
မရှိဘူး။ ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး ဆင်းလိုက်တယ်။ ရှေ့မှာ အဆောက်အအုံတစ်ခု ဘွားခနဲ
ပေါ်လာတယ်။

ကိုယ်ကို လက်ကိုင်တွေ ဘားတန်းတွေ ကြားကနေ လျှို့ဝှက်လိုက်ပြီး
အုတ်နံရံ အရိပ်ကို ခိုလိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာ ဟင်းချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ဖြူ
လိုက်တယ်။ အင်ဂရမ်စက် သေနတ်ကို ပခုံးက ဖြုတ်၊ မောင်းတင်ပြီး ညကြည့်
မှန်ထဲကို ကြိုးစားအာရုံစိုက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အကြားအာရုံကို အနီးကြားနဲ့
နားစွင့်ထားတယ်။

ဘာသံမှမကြားရ။ ခဏနေဦး၊ အသံတိုးတိုးကြားလိုက်သလိုပဲ။ မြင်ကွင်း
ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ပြေးသွားတယ်။ ဟိုက်... ဘရန်းပါလား၊ ဟာ... သူ အရှိန်
လွန်သွားပြီ။ ကျုပ် အသက်မရှူဘဲ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့၊
စွန်ကို သူ ထိန်းနိုင်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညာတောင်ပံက တစ်ဖက်ကို စောင်း
သွားပြီး တစ်ပတ်ကျမ်းပစ်ကျမလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ် အသက်မရှူနိုင်ဘဲ
စောင့်ကြည့်နေတယ်။ အရမ်းကဲကောင်းပါတယ်။ သူ ကျုပ်နဲ့ ခြောက်ပေကွာ
လောက်မှာ အရှိန်သေသွားတယ်။ ညင်ညင်သာသာကျခြင်းတော့မဟုတ်။ ဝုန်းခနဲ
ကျသံက တော်တော်လေး ကျယ်တယ်။ ကျုပ် ရင်တမမနဲ့ တုံ့ပြန်သံကို စောင့်နေတုန်း။

သူ့တပ်စုအဖွဲ့တွေ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဆင်းလာပြီး သူ့စွန်ကြီးကို အုတ်
နံရံဘက် ဆွဲယူသွားကြတယ်။

စွန်ကြီးထဲက သူ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီးမှ ကျုပ်ဆီကို ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းနဲ့
ပြေးလာတယ်။ ကျုပ် သူ့ပခုံးကို ခပ်နာနာညစ်ပြီး ကြိုဆိုလိုက်တယ်။ သူက
အသံမထွက်အောင် ရယ်နေတယ်။ သူ့ဆံပင်တွေ ညကြည့်မှန်ပေါ်မှာ ဝဲကျ
နေတယ်။ ပုံက ဘီးတဲလ် အဆိုတော် ရင်ဂိုစတားရဲ့ ပုံမျိုး။

သူနဲ့ ကျွန်တော် အဆောက်အအုံတစ်ခုဆီကို ပြေးသွားကြတယ်။ လုံခြုံရေး
ရုံးခန်းက ကျုပ်တို့နဲ့ ကိုက် ငါးဆယ်လောက် ဝေးသေးတယ်။ ရုံးခန်းရဲ့ ဟိုမှာ
ဘက်က သံရုံးအဝင်ဝတ်ခါးမကြီး။ အိပ်ငိုက်နေတဲ့ အစောင့်နှစ်ယောက်ကို ကျုပ်
တွေ့နေရတယ်။

ဘရန်းကို ပခုံးပုတ်ပြီး ကျုပ်က ပြလိုက်တယ်။ သူက မြင်ကြောင်း ကျုပ်ကို
ပုတ်ပြီး အချက်ပြန်ပြတယ်။ ကျုပ်တို့ ညာဘက်မှာ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာတွေ ရှိတယ်။
အနီးဆုံးအိမ်တစ်လုံးရဲ့အပေါ်မှာ ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရှိရမယ်လို့ ကျုပ် တွက်
လိုက်တယ်။

အဲဒီခေါင်မိုးပေါ်ကို လူးဝစ်နဲ့ စပူနာ ဆင်းနေလောက်ပြီ။

ကျုပ်တို့နဲ့ ကိုက်နှစ်ရာလောက်အကွာမှာ သုံ့ပန်းတွေထားတဲ့ အဆောက်
အအုံ။ ကျုပ် သေသေချာချာကြည့်တယ်။ ရဟတ်ယာဉ်ဆင်းဖို့ ကွင်းနှစ်ကွင်း
ရှေ့မှာရှိတယ်။ ဟုတ်ပြီ။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ မြေကြီးနဲ့ တစ်ခုခုဆောင့်တဲ့ အသံ
နှစ်ခါကြားလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမမြင်ရဘူး။ စကာဆာတို့အဖွဲ့ ဟိုဘက်
လမ်းထဲမှာ ဆင်းတာဖြစ်ရမယ်။

ကျုပ် သွားဖို့ အချိန်ကျပြီ။ နံရံရိပ်ကို ခိုပြီး တစ်ပတ်ကြီးသွားမယ့်အစား
တိုက်ရိုက်ပြေးသွားဖို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အချိန်ကို တတ်နိုင်သမျှ ချွေတာ
ရတော့မှာ မဟုတ်လား။ လုံခြုံရေးအခန်းထဲက ကျုပ်လူဆီကို ရောက်ချင်လှပြီ။
ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တတ်နိုင်သမျှ ခါးညွတ်ပြီး ပြေးသွားကြတယ်။

ကျုပ်တို့ပြေးလို့ လမ်းခုလတ်အရောက်မှာ ဟိုက်... စွန်ကြီးတစ်ကောင်၊
ဝင်းရဲ့ အလယ်တည့်တည့်ကြီးမှာ ထိုးကျတယ်။ သံမမတ်ကြီး အိမ်ရှေ့က
ရေကူးကန်နားမှာ ဘယ်သူတောင်းစားပါလိမ့်။ ဥဩဆွဲသံ၊ သံချောင်းခေါက်သံ၊
ဘာမှမကြားရဘူး။ တော်ပါသေးရဲ့။

လုံခြုံရေးရုံးခန်းရဲ့နောက်ဘက်ကို ကျုပ်တို့ ရောက်လာတယ်။ နောက်
ဖုန်းကြီးထဲက အရိပ်မည်းမည်းတစ်ခု ထွက်လာပြီး အိမ် ယာဘက်ကို ပြေးထွက်
သွားတယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လုံခြုံရေးရုံးခန်းထောင့်ဘက်ကို ပြေးကပ်
လိုက်တယ်။ ခေါင်းပြုပြီး တံခါးဝဘက်ကို ကြည့်လိုက်တော့...

အပေါက်ဝမှာ အစောင့်တစ်ယောက်၊ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး အိပ်ငိုက်
နေတယ်။ ရင်ဘတ်နဲ့ မေးစေ့ထိလို့။ နောက်တစ်လှမ်းပြန်ဆုတ်တော့ ဘရန်းရဲ့
ခြေဖျားကို ကျုပ် နင်းမိတယ်။ နာလွန်းလို့ထင်ပါရဲ့။ သူ တစ်ချက် ညည်း
လိုက်တယ်။

သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြီး ရှေ့ဘက်မှာ လူတစ်ယောက် အိပ်ငိုက်နေကြောင်းကို
အမူအရာနဲ့ လုပ်ပြလိုက်တယ်။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဓားမြှောင်ကို ခါးက
ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ သူ ရှေ့တိုးသွားပုံက အိမ်မြှောင်တစ်ကောင် လျှောက်သလို
ခြေသံ လုံးဝမကြားရ။ သူ့နောက်မှ ကျုပ် ကပ်ပါသွားတယ်။

သူက လက်တစ်ဖက်နဲ့ မေးစေ့ကို ဆတ်ခနဲကိုင်ပြီး လည်ပင်းကို ဆွဲလိမ်
လိုက်တယ်။ ဘာသံမှ မကြားရ။ ပြီးမှ လည်မျိုကို ဖြတ်ပြီး ဓားနဲ့ ထိုးချလိုက်တယ်။
တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ တရွတ်ဆွဲသွားတယ်။ ချောင်းဆိုးသံလို
အသံတစ်ချက်ကြားရပြီး ငြိမ်ကျသွားပြန်တယ်။ လမ်းကြားကလေးထဲမှာ ဘရန်းက
အလောင်းကို အသာချထားလိုက်တယ်။

ကျုပ်နောက်က အကာအကွယ်ပေးဖို့ သူ့ကို အချက်ပြလိုက်တယ်။
ပြီးတော့ တံခါးပေါက်ဆီ အသာပြေးကပ်လိုက်တယ်။

တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းဖွင့်ပြီး စက်သေနတ်ပြောင်းဝကို အရင်ထိုးသွင်း
လိုက်တယ်။ အခန်းထဲမှာ မီးလုံးတစ်လုံးရှိတယ်။ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးနဲ့ စားပွဲတစ်လုံး
ရှိတယ်။ တစ်ဖက်စွန်းမှာ တံခါးတစ်ရွက်၊ တံခါးပေါက်မှာ သော့တန်းလန်းနဲ့၊
ဒီအခန်းထဲမှာ ကျုပ်လူ ရှိရမယ်။

တံခါးဝရောက်တော့ နားစွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ မသဲမကွဲအသံတစ်သံ
ကြားရတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသံနဲ့ မတူတော့တဲ့ လူသံ၊ ကျုပ် ကြက်သီ၊
မွေးညင်း ထသွားတယ်။ တံခါးရွက်ကို နားကပ်ထောင်ကြည့်လိုက်တယ်။ အသံ
သဲ့သဲ့ ကြားရပြီ။

တဖြည်းဖြည်း သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလာရတယ်။

“ပြောလေ၊ ပြော... နွားကြီး၊ နာမည်တစ်ခု ပြောလေ”
တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ကိုင်ပြီး အသာလှည့်ဖွင့်လိုက်တယ်။ စက်
သေနတ်ပြောင်းကို မြှင့်လိုက်တယ်။ မြင်ကွင်းက တော်တော်ရုပ်ရှင်ဆန်တယ်။
သစ်သားစည်ပိုင်ပြတ်ကြီးတွေကို စီထားသလို အိပ်စင်ပေါ်မှာ ပိန်ချိုးနေတဲ့ လူ
တစ်ယောက်က အဝတ်မပါ ဗလာကိုယ်တည်း။ မျက်နှာက အဆိုးဝါးဆုံးဝေဒနာ
ခံစားနေရတဲ့ ပုံမျိုး။

သူ့အပေါ်မှာ ကိုင်းပြီး ရပ်နေသူက ဝတ်ရုံဖြူနှင့် နားကြပ်ကို လည်မှာ
ဆွဲလို့။ လက်ထဲမှာ ဆေးထိုးအပ်ကို အသင့်အနေအထားနဲ့ ကိုင်ထားတယ်။

“ခွေးမသား၊ ရော... ဟောဒီနာမည်ကို ယူ”
ခလုတ်ကို တစ်ချက်တည်း ဆွဲလိုက်တယ်။ သေနတ်ပြောင်းဝက ဟွတ်ခနဲ
ချောင်းဆိုးသံ ထွက်သွားတယ်။ အော်ဖို့ပြင်နေတဲ့ နောက်ကို ယိုင်ပြီး လန်ကျ
သွားတယ်။ မှန်ကို သံခမောက်ပေါ် ပင့်တင်ကြည့်တော့ ကျည်ဆန်ပေါက်က
သွေးတွေစီးကျပြီး ကိုယ်က တလွန့်လွန့်လူးနေတယ်။

ပြောင်းပိုတပ်ထားတဲ့ စက်သေနတ်ပြောင်းကို အောက်စိုက်ချိန်လိုက်တယ်။
ချောင်းဆိုးသံနှစ်ချက် ထပ်ထွက်သွားတယ်။ တစ်ချက်က သူ့ဝမ်းမိုက်၊ နောက်
တစ်ချက်က သူ့ပေါင်ကြား။ သည်တော့မှ ငြိမ်သွားတယ်။

“ခွေးသား... ငရဲကို ဇောက်ထိုးဆင်းပေတော့”
ပီယာဘိုဒီက မျက်လုံးမှေးပြီး ကျုပ်ကို ကြည့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ
မြင်ရဟန်မတူဘူး။ မိကျောင်းခေါင်းကလစ်နဲ့ ဝါယာနှစ်စ။ တစ်စက သူ့နှုတ်
ခမ်းမှာ၊ တစ်စက တံကောက်ခွက်မှာ။ အသာဖြုတ်ပေးလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ဓားထုတ်ပြီး စည်းပတ်နောင်ဖွဲ့ထားတဲ့ သားရေပတ်တွေ။
ပတ္တူစတွေကို ဖြတ်ပေးလိုက်တယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြစ်သွားတော့ သူ့
ညည်းသံသဲ့သဲ့ ထွက်လာတယ်။

အားလုံး ပြီးသွားပြီ သံအမတ်ကြီး။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ အိမ်ပြန်ခေါ်
သွားမယ်။ တခြား သုံးပန်းတွေကို ကျုပ် သွားကြည့်ရဦးမယ်။ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်
လောက် ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုဦးနော်။ ကျုပ် လူတစ်ယောက် အစောင့်ထားခဲ့မယ်။
ဘာမှမပူနဲ့တော့ သိလား၊ အများဆုံး သုံးမိနစ်ပဲ”

ရီဝေဝေသူ့မျက်လုံးတွေက တစ်ခုခု ပြောချင်နေပုံ။

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ်နော်”

သူ မျက်တောင်ခတ်လာတယ်။ ဦးခေါင်း နည်းနည်းလှုပ်လာတယ်။ သူ့ပခုံးကို အသာညှစ်လိုက်တယ်။ သူ ရှုံ့မဲ့ပြီး တစ်ချက်ညည်းတယ်။

“ကျုပ်ကို ခဏလေး သွားခွင့်ပေးပါနော်”

အပြင်ခန်းကို ကျုပ် ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ စက်သေနတ်ကို အော်တိုမစ်တစ်ခလုတ်ဘက်တွန်းပြီး ပြောင်းလိုက်တယ်။ ‘ဘရန်းက သံရုံးဝင်းထဲကို လှမ်းအကဲခတ်နေတယ်။ အနီရောင်အောက် ညကြည့်မှန်ကို မျက်လုံးတွေပေါ် ဆွဲအုပ်လိုက်ပြီး

“ဘာထူးသလဲ... ဘရန်း”

“ဟိုဘက်က အိမ်ရာဘက်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေ့ရတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အပြာရောင်အဖွဲ့လို့ထင်တာပဲ”

“ကဲ... ငါ သဲ့ပန်းတွေဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်။ မင်း သံအမတ်ကြီးကို စောင့်နေ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီအနားက မခွာနဲ့”

ဂိတ်ဝမှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အစောင့်နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က လက်ညှိုးထိုးပြပြီး “စစ်ချင်း မင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရှင်းပစ်လိုက်”

သူ့ပခုံးကိုပုတ်ခဲ့ပြီး ခေါင်းငုံ့ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ အင်း... ခုထိတော့ အခြေအနေ မဆိုးသေးဘူး။ သည်လိုတွေ့လို့မှ မဆိုးသေးဘူး။ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ သံရုံးဝင်းထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတယ်။ သဲ့ပန်းတွေထားတဲ့ဘက်ဆီက အော်သံတစ်ချက် ထွက်လာတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ အော်တိုမစ်တစ်စက်သေနတ်သံ။

ကျုပ် ချက်ချင်း ဦးထုပ်က ရေဒီယိုခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

“သွေးစုပ်ကောင် တစ်မှ အခြေစိုက်စခန်း သန့်ရှင်းရေး စလုပ်နေပြီ။ အားလုံးကောင်းတယ်။ သံအမတ်ကြီး ကျုပ်တို့လက်ထဲရောက်ပြီ၊ နှိပ်စက်ခံထားရတယ်။ ခု သဲ့ပန်းဆောင်ကို သွားမယ်။ ဒါပဲ”

ဆိုင်မွန်ရဲ့အသံကို သတ္တုသံအနေနဲ့ ပြန်ကြားရတယ်။

“အခြေစိုက်စခန်းမှ သွေးစုပ်ကောင် တစ်၊ သန့်ရှင်းရေးဆက်လုပ်ပါ။ စောင့်နေမယ်”

တိုက်ပွဲ စပြီး မှန်ကွဲသံတွေ၊ စပိန်စကားနဲ့ အော်ဟစ်သံတွေ ဆူညံသွားတယ်။ သဲ့ပန်းဆောင်ဘက်က ပေါက်ကွဲသံတွေ ဆက်တိုက်ထွက်လာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကောင်းကင်ပေါ်က အလင်းရောင်ပေါ်လာတယ်။ သံရုံးဝင်းတစ်ခုလုံးလင်းထိန်သွားတယ်။

ဟာ... သေတော့မှာပဲ။ သည်လေတိုက်နှုန်းနဲ့ ဘယ်တော့မှ ချိန်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မော်ကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်မိုးပေါ်က ကင်းအဖွဲ့ကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ အိမ်ခေါင်မိုး တစ်ဖက်စွန်းဆီမှာပဲ သဲအိတ်ပတ်ပတ်လည်နဲ့ နှစ်ဖွဲ့။ မိုက်ခွက်ထဲကို တအားအော်ပြောလိုက်တယ်။

“မိုက်... စပူနာ ချက်ချင်းပိတ်လိုက်”

မီးမောင်းတစ်ခုက ချက်ချင်းပိတ်သွားပြီး တစ်ခုက ဖြည်းဖြည်းချင်း ငြိမ်းသွားတယ်။ ခေါင်မိုးပေါ်က သေနတ်သံတွေ ကြားလိုက်တယ်။ သုံးမိနစ်အကြာမှာ ကျုပ်နောက်က အသံတစ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စွန်ကြီးတစ်ကောင် ထပ်ကျလာတယ်။ အရိပ်မည်းမည်းတစ်ခု အထဲမှာ လုံးလားထွေးလားဖြစ်နေတယ်။

သူ့ပန်းဆောင်က ကျုပ်နဲ့ ကိုက် နှစ်ဆယ်လောက် ဝေးသေးတယ်။ ပေါက်ကွဲသံတွေ ဆက်တိုက်ကြားနေရဆဲ။

ပြတင်းပေါက်တိုင်းက မျက်စိကန်းမတတ် စူးတဲ့ အလင်းရောင်တွေ ဖြာထွက်လာတယ်။ ကျုပ်က အနက်ရောင်မှန်ကို ဆွဲချလိုက်တယ်။ အားလုံးကို ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်မြင်ရတယ်။ တံခါးပေါက်ဆီကို ပြေးချသွားပြီး လှေကားထစ်ကို ကျော်လွှားတက်ခဲ့တယ်။

အတွင်းဘက်က မွန်ကာဒါရဲ့အသံကို ကြားရတယ်။

“အမေရိကန်တွေ ဝပ်နေ၊ လှဲနေ၊ မလှုပ်နဲ့”

ဧည့်ခန်းထဲကို ကျုပ် ပြေးဝင်လိုက်တယ်။ မျိုးချစ်လူငယ်ဆိုတဲ့ စနက်တံကို ခွေးသူတောင်းစားလေးတွေ အပါအဝင် လူလေးဆယ်လောက် ကျုပ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရောက်နေပြီ။ အားလုံး မျက်စိကို လက်နဲ့ ဖုံးထားကြတယ်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ချာတိတ်တစ်ယောက်က တီရှပ်ချွတ်ပြီး ခေါင်းစွပ်ထားတယ်။

သူ့လက်ထဲမှာ သေတ္တာကလေးတစ်လုံး၊ ဒိုင်ခွက်ကလေးနဲ့။ ကျုပ်ရင်ထဲက အကြီးဆုံးအလုံးကြီး ခုမှ ကျသွားတယ်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ခွေးသားတွေ... ဂျာကင်အင်္ကျီထဲမှာ မိုင်းစုံအတုတွေ ထည့်ထားတာ။

မွန်ကာဒါက ချာတိတ်တစ်ယောက်ကို ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ အော်သံနဲ့

လူ့ လွင့်ထွက်သွားတယ်။ တစ်ဆက်တည်း မျက်လုံး လက်နဲ့ကွယ်ထားတဲ့ မှောက်တစ်ယောက်ကို သူ ဆော်ထည့်လိုက်ပြန်တယ်။ သူ့နောက်မှာ ကုန်းကုန်း ကွကွနဲ့ ယောင်ဝါးဝါးဖြစ်နေတဲ့ တစ်ယောက်ကို ကျုပ် ထိုးချိန်ပြီး ပစ်ချ လိုက်တယ်။

မျက်လုံးကိုအုပ်ထားတဲ့ လက် ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်ကို ဖိပြီး နောက်လန်ကျသွားတယ်။ သူ့ခါးက ပစ္စတိုလည်း ကြမ်းပေါ် လွင့်ကျသွားတယ်။ သည်တော့မှ မွန်ကာဒါက စပိန်စကားနဲ့ အော်တယ်။

“ကျန်တဲ့ကောင်တွေ ခေါင်းပေါ်မှာ လက်တင်ထား၊ ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင် အသေပဲ”

အခန်းထဲကို ကျုပ်ဝေကြည့်လိုက်တယ်။ သဲ့ပန်းတွေအားလုံး မျက်နှာကို မှောက်ချထားကြတယ်။ မီးကျည်အလင်းရောင် လျော့ကျစ ပြုပြီ။ တံခါးပေါက် ဘက်ကို ကျုပ် ပြန်ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။

လှေကားထစ်နားမှာ ပစ္စတိုနဲ့ ပစ်ခတ်နေတဲ့ အစောင့်နှစ်ယောက်။ ကျုပ် ခေါင်းပေါ်က ရှုပ်ပြီး ကျည်ဆန်တွေ ဖြတ်သွားသံ ကြားလိုက်တယ်။ ထိုးဝပ်ချ လိုက်ပြီး နှစ်ပတ်လောက် လှိမ့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ စက်သေနတ်နဲ့ ထိုးမွေ့ လိုက်တယ်။

နှစ်ယောက်စလုံး တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားတယ်။ ကျုပ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်လျက်သား။ ကျုပ် ပြေးဝင်သွားတယ်။ ပြေးနေရင်း ကျည်ကပ် လဲတယ်။ သည်အခန်းအနေအထားက ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ အလွတ်ရထားပြီးသား။ ရှေ့က တံခါးတစ်ခုမှာ အောက်ထပ်ဆင်းတဲ့ လှေကားနဲ့ ဝရန်တာ တစ်ဆစ်ချိုး ရှိရမယ်။

ရှေ့အခန်းထဲမှာ မီးကျည်လက်ပစ်ပုံးကြောင့် စူးစူးဝါးဝါး လင်းနေဆဲပဲ။ နှစ်စက္ကန့်အတွင်း ကျုပ်အခန်းထဲကို ရောက်သွားတယ်။ မွန်ကာဒါအဖွဲ့က တတိယ သွေးစုပ်ကောင်ကို ကျုပ် ကျောဘက်က လှမ်းမြင်ရတယ်။

သူတိုက်ပွဲဝင်ဝတ်စုံမှာ စက်နဲ့ ကပ်ချုပ်ထားတဲ့ ဂဏန်းက တစ်ဆယ်၊ သူ့နာမည်က ဆမ်ရှော့။ မွန်ကာဒါ သိပ်အားကိုးတဲ့ ကောင်ပေါ့။

သူက သူ့တာဝန်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆောင်ရွက်ထားပုံ။ အမေရိကန် အမျိုးသမီး ခုနစ်ယောက် မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး အားလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ

မှောက်လျက်။ နှစ်ယောက်က အလန့်တကြား အော်ငိုနေတယ်။ တော်လှန်ရေး ရဲမေ ခုနစ်ယောက်က မျက်နှာကို ဘာနဲ့မှ အုပ်မထားကြဘူး။ သူတို့အတွက် မလိုတော့ဘူးလေ။ အားလုံး အသက်မရှိကြတော့ဘူး။

ရှောက ကျုပ်ကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ မှန်အနက်ဆွဲချထားတော့ သူ့ရုပ်ပုံက ဂြိုဟ်သားတစ်ယောက်နဲ့ တူနေတယ်။ ကျုပ်လည်း သူ့လိုပဲ နေမှာ ပေါ့လေ။

တဖြည်းဖြည်း မီးရောင် မှိန်ကျသွားတယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်မှန်နက် တွေကို ဆွဲတင်လိုက်ကြတယ်။

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ မညှာနိုင်တော့ဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အားလုံးကို ရှင်းလိုက်ရတယ်”

“မင်းလုပ်တာ မှန်ပါတယ် ရှော့၊ ဒီအဆောင်ကို သုံးယောက်ဝင်ရမှာလေ။ မင်းလုပ်တာ မှန်တယ်”

ခေါင်မိုးပေါက် စက်သေနတ်သံတွေ တရစပ်ကြားနေရဆဲပဲ။ အပေါ် ထပ်က ကင်းပုန်းကို ဖြိုနေကြပြီ။ အင်ဂရမ်ရဲ့ အသံတွေ။ မလိုတော့လို့ သူတို့ အသံတိတ်ပြောင်းတွေ ဖြုတ်လိုက်ကြတာ ဖြစ်မယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပတ်ပတ်လည်က အမြောက်သံတွေ၊ ပေါက်ကွဲသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်။ နှစ်မစ်ဖိက အေခြောက်အက်စ် တိုက်လေယာဉ်နဲ့ ရဟတ် ယာဉ် ရောက်လာတော့မယ်။ မင်းတို့ စစ်ကူလာဖို့ စိတ်မကူးကြနဲ့တော့။ သံရုံး ဝင်းထဲကို ယင်ကောင်တစ်ကောင်တောင် ဝင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ပြဿနာက သောက်ရမ်းလင်းနေရာက ရိုးရိုးမီးလုံးအရောင်မှာ ကျုပ်တို့ ဘာမှ သံသဲကွဲကွဲမရှိသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဝိုးတဝါးမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ကျုပ် စကားစလိုက်တယ်။

“ကဲ... အမျိုးသမီးတွေ မျက်လုံးဖွင့်နိုင်ပါပြီ။ ထကြတော့”

လက်နဲ့ မျက်နှာ ခွာပြီး ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ထရပ်ကြတယ်။ အလောင်းတွေကို ကြည့်ပြီး သူတို့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေကြလို့ ကျုပ် ခပ်သွက်သွက်ပြောလိုက် ရတယ်။

“အမျိုးသမီးတွေ၊ ဒီမှာ... ကျုပ်နာမည် ဗိုလ်မှူးကြီး ဆလိုကမ်ပါ။ ခင်ဗျားတို့ အမျိုးသားတွေအားလုံး ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အဲဒီဂျာကင်တွေထဲမှာ ဘာမှ

မရှိဘူး။ ချွတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်။ ပြီးတော့ ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ကြ။ ခေါင်းတော့
ငှက်အားနော်”

ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး သူတို့ ကြောင်နေကြတယ်။

“လာလေ... မြန်မြန်လုပ်”

ငှက်မျက်နှာနဲ့တူတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပထမဆုံး အသက်ဝင်
လာပြီ...။

“ဟဲ့... မြန်မြန်လုပ်ကြ။ အိုင်ရင်း၊ ဂျူလီ၊ ဟိုကောင်မလေး လုပ်လေ”

ကျုပ်က ရှေ့ကို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

“မင်း ဆက်လုပ်၊ ရှေ့အပေါက်ဝကို သွားပြီး ကင်းစောင့်၊ အဲဒီမှာ နေပြီး
မင်း အခြေအနေစောင့်ကြည့်”

သူ ပြေးထွက်သွားပြီး မကြာခင် ကျုပ်လည်း ပြေးလိုက်သွားတယ်။

မိန်းမတစ်ယောက် ကျုပ်နောက်က ကပ်ပါလာတယ်။ တံခါးဝမှာ သူ
ကျုပ်တို့ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ နေရာယူထားတယ်။ အနီရောင်အောက် မျက်မှန်
တပ်လျက်သား။ စက်သေနတ်နဲ့ အပြင်ကို ချိန်လျက်သား။ ရှေ့ကို ကျော်တက်ပြီး
ကျုပ်တို့ ပြေးကြတယ်။

အမျိုးသား သုံးပန်းဆောင်ရောက်တာနဲ့ မိန်းမငါးယောက်က ကျုပ်ကို
တိုးရှေ့ပြီး သူတို့ယောက်ျားတွေဆီ အော်ဟစ်ပြေးသွားကြတယ်။ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က
အပျိုအတွင်းရေးမှူးတွေ ထင်ပါရဲ့။ သူတို့ ပြန်လည်တွေ့ဆုံပွဲဟာ သိပ်ကြည့်နဲ့
စရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မွန်ကာဒါ လှမ်းအော်လို့ သူတို့တစ်တွေ ရုပ်ရှင်
ဆန်ဆန် မကြည့်နူးလိုက်ကြပါ။

“ဝပ်နေ... ဝပ်နေ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဝပ်နေကြလေ”

စုံတွဲတွေ ပွေ့ဖက်လျက်သား လှဲချလိုက်ကြတယ်။ ကျုပ်က လက်တစ်ဖက်
မြှောက်ပြီး...

“နားထောင်ကြပါ၊ အားလုံး လွတ်မြောက်ပါပြီ၊ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း၊
ခုပရောက်လာတော့မှာပါ။ အားလုံး အိမ်ပြန်ကြရတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာ
တိုက်ပွဲဖြစ်နေတုန်းမို့ တိုက်ပွဲပြီးတဲ့အထိ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ လှဲနေကြပါဦး။ ဒီက
ဗိုလ်ကြီးမွန်ကာဒါက ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်။ သူပြောတဲ့
အတိုင်း တိတိကျကျ လိုက်နာကြပါ”

“သံအမတ်ကြီးအခြေအနေကကော”

သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်က လှမ်းမေးတယ်။

“သူ တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်တို့လက်ထဲ ပြန်ရောက်
လာပါပြီ”

လက်ခုပ်သံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်တယ်။ ကျုပ်ဘယ်ဘက်မှာ မွန်ကာဒါရဲ့ တပည့်
တစ်ယောက်က ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်ငြိမ်ကြီးရပ်နေတဲ့ ဖမ်ဘိုနာရဲ့ နောက်လိုက်
ချာတိတ်တွေကို ခြေထိတ်တွေ လက်ထိတ်တွေ လိုက်ခတ်နေတယ်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ လက်ထိတ်တွေ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါလား”

ဟု သူက လှမ်းပြောတော့ ကျုပ်က အတွဲလိုက် ဖြုတ်ပြီး သူ့ဆီ လှမ်းပစ်ပေး
လိုက်တယ်။ စက်သေနတ်သံတွေက ခေါင်မိုးပေါ်တင်မဟုတ်ဘူး၊ ဝင်းထဲကပါ
ကြားနေရသေးတယ်။ အနည်းဆုံး နှစ်လက်လောက် တရကြမ်း ပစ်နေတယ်။

ရေဒီယိုခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး...

“သွေးစုပ်ကောင်တစ်ခု အခြေစိုက်စခန်း၊ ကြားရင် အကြောင်းပြန်”

“အခြေစိုက်စခန်းမှ သွေးစုပ်ကောင် တစ်ဆက်ပြော”

“သုံးပန်းအားလုံး ပြန်ရပြီ။ သံအမတ်ကြီး ကျန်းမာရေးအခြေအနေ
မကောင်းဘူး။ လောလောဆယ် လုံခြုံရေးရုံးခန်းထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်။ ခေါင်မိုး
ပေါ်က ရန်သူတချို့ ခံပစ်နေကြသေးတယ်။ ဒါပဲ”

ဆိုင်မွန်ရဲ့လေသံက စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ...

“သွေးစုပ်ကောင်တစ် ဂုဏ်ယူတယ်။ ခေါင်မိုးပေါ်ကို လေကြောင်း ပစ်ပေး
ရမလား”

“မလိုဘူး... အယ်လ်၊ မလိုဘူး”

“သေချာရဲ့လား ဆိုက်လက်စ်”

“သေချာပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ချည်း ဖြစ်အောင်လုပ်သွားမယ်။ လာသယ်မယ့်
ရဟတ်ယာဉ်တွေကို မဆင်းပါစေနဲ့ဦး။ ကမ်းခြေတစ်ဝိုက်မှာပဲ စောင့်နေပါစေ”

“အိုကေ... ကံကောင်းပါစေ”

အခြေအနေကို ကျုပ် သိချင်လှပြီ။ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတတွေ ဘေးချိတ်ထားဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဝင်းထဲက ပစ်နေတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိဖို့လိုတယ်။

“ဆလိုကမ် ခေါ်တယ်။ လူးဝစ် အကြောင်းပြန်”

“ကျွန်တော် စပူနာပါ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ လူးဝစ် ကျသွားပါပြီ”

“ဟုတ်လား၊ မင်းအကြောင်း ဆက်ပြော”

“ဝန်ထမ်းအိမ်ရာနဲ့ သုံးပန်းဆောင်ပေါ်ကို ကျွန်တော် စက်ကြီးနဲ့ ပစ်ပြီး ဆင်းလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေကူးကန်ဘေးမှာ ဆင်းမိပါတယ်။ အကျမကောင်းဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး”

“မင်းဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ညာဘက်ခြေထောက် ကျိုးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရာထောင့်မှာ ကျွန်တော် နေရာယူထားပါတယ်။ သုံးပန်းဆောင်ဆီကို ဘယ်သူမှ မလာစေရဘူး။ ကျွန်တော့် ပစ်ကွင်းပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းကို မကြာခင် လာခေါ်မယ်”

“ကာစတင်နီဒါ၊ အကြောင်းပြန်”

“ကာစတင်နီဒါ သတင်းပို့နေပါတယ်။ အဆောက်အအုံ နံပါတ်တစ် ရှင်းပြီး၊ ရန်သူ ဆယ့်ငါးယောက် သေ၊ ဆယ့်နှစ်ယောက် ဖမ်းမိ၊ အကျအဆုံး အထိအခိုက် မရှိ၊ သုံးပန်းဆောင်ဘက်ကို မကူးနိုင်၊ ခေါင်မိုးပေါ်က စက်သေနတ် နှစ်လက် ပစ်နေတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်း သိပ်တော်တယ်။ ဒီအတိုင်းနေ၊ စကာဆာ သတင်းပို့”

“စကာဆာ သတင်းပို့နေတယ်။ အဆောက်အအုံနှစ်နဲ့ သုံးသိမ်းထားပြီး ရန်သူ နှစ်ဆယ် သေ၊ သုံးယောက် အရှင်ဖမ်းမိ၊ လက်ဂရန်၊ သူ့လက်ပစ်ဗုံးဆန် သူ့ပြန်မှန်၊ ရင်ဘတ်နဲ့ ပခုံး ထိ၊ ဒါပေမဲ့ လမ်းလျှောက်နိုင်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ခေါင်မိုးပေါ်က စက်သေနတ်ကြောင့် ဒီမှာ ပုနေရတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ စောင့်နေ”

သောက်ပြဿနာပဲ။ လေကြောင်းစစ်ကူ တောင်းရမှာ။ ကြီးကျယ်ပြီး ကျုပ်က ငြင်းလိုက်တာ။ စပူနာက အဆောက်အအုံရဲ့ ညာဘက်ထောင့်မှာ။ ကိုက် နှစ်ရာလောက် ဝေးသေးတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှင်းမှဖြစ်တော့မယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်က အော်သံ ကြားလိုက်တယ်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဗိုလ်မှူးကြီး”

ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ သုံးပန်းထဲက ဘဲမြီးကတုံးဆံတောက်နဲ့ ခပ်မိုက်မိုက် ပုံစံတစ်ယောက်။

“ကျွန်တော် တပ်ကြပ်ကြီး ကင်နီကောဒါးပါခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ကမ်းတက် တပ်ဖွဲ့သားအားလုံး ဆယ့်ငါးယောက်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ချပါရစေ”

သူတို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပုံစံက လက်ယားနေပုံ။

“ကောင်းပါပြီဆာဂျင်၊ တို့မှာလက်နက်အပိုမပါဘူး။ ရန်သူ့လက်နက်တွေ ချပြီး မင်းတို့ဗိုလ်ကြီး မွန်ကာဒါဆီ သတင်းပို့”

သူတို့ကို အသုံးပြုဖို့ မွန်ကာဒါကို ပြောလိုက်တယ်။ အနည်းဆုံး လုံခြုံရေး ဖြစ်ဖြစ်၊ ကင်းဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

အရေးအကြီးဆုံးက ခေါင်မိုးပေါ်တက်ဖို့ပဲ။ ရဲဘော်တစ်သိုက် မတ်တတ် ထရပ်ကြသည့်။

ကျုပ်က...

“သံရုံးအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိက ဘယ်သူတုံး”

“ကျွန်တော်ပါ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဂျော့ဝက်ရှ်ပါ”

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ လူလတ်ပိုင်း။

“ဟိုဘက် တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်တက်တဲ့ အပေါက် ဘယ်နားမှာလဲ”

သူ ခေါင်းယမ်းနေတုန်း ဗိုလ်ကြီးမွန်ကာဒါက...

“အဲဒါဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသလိုဖြစ်လိမ့်မယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အနေအထားက မြင်ကွင်းအားလုံးကို ပစ်နိုင်တယ်”

ရုတ်ခြည်း ဝက်ရှ် မျက်နှာ ဝင်းပသွားတယ်။

“ခဏလေး၊ ရှိတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ နောက်ဘက်မှာ ရေပိုက်တစ်လုံးရှိတယ်။ ခေါင်မိုးပေါ်ထိ ရောက်တယ်”

“ပုံထဲမှာ အဲဒီပိုက် မပါပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... မပါပါဘူး။ ဒီသံအမတ်ကြီးရောက်မှ မိုး ဆက်တိုက်ရွာရင် သူ့အိမ်ဘက် ရေစီးများလို့ဆိုပြီး အပိုတပ်ခိုင်းတာပါ။ ဒါကြောင့် ပုံထဲ မပါတာပါ”

မွန်ကာဒါဆီက ကျည်ကပ်အပိုတွေ ကျုပ် တောင်းယူလိုက်တယ်။ လက်ပစ်ဗုံး သုံးလုံးလည်း ထပ်ယူသွားတယ်။ ကျုပ် ကိုယ်ပိုင်နဲ့ဆို ခုနစ်လုံး။ ရေဒီယိုခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

“အားလုံးနားထောင်၊ ခုချိန်ကစပြီး စက္ကန့်ခြောက်ဆယ်ပြည့်တာနဲ့ ခေါင်မိုး ပေါ်ကို ဝိုင်းပစ်ပေး၊ စက္ကန့်သုံးဆယ် ပစ်ပြီးရင် ရပ်လိုက်”

တစ်ဆက်တည်း မွန်ကာဒါကို မှာတယ်။
“ငါကျသွားရင် လေကြောင်းအကူ လှမ်းခေါ်၊ ဟုတ်ပြီလား”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကံကောင်းပါစေ”

ကျုပ် ပြေးထွက်သွားတယ်။ တံခါးဝရောက်တော့ ရှော့ရဲ့နံ့ဘေးမှာ ရပ်ပြီး အသာစောင့်တယ်။ သေနတ်သံတွေ တစ်ပြိုင်နက် ဝေါခနဲ ထွက်လာတာနဲ့ ကျုပ် ပြေးထွက်သွားတယ်။ ဝဲယာမကြည့်ဘဲ တိုက်မြောက်ဘက်ထောင့်စွန်းကို စွတ် ပြေးတာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်တုန်းကတော့ မိတာတစ်ရာကို ဆယ့်တစ် စက္ကန့်နဲ့ စံချိန်တင်ခဲ့တဲ့ကောင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခု ဒါထက်မြန်မှဖြစ်မယ်။

အပေါ်က ခွေးသားတွေက ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်သလား မသိဘူး။ ကျုပ် ဘက်ကို စွတ်ပစ်ပါလေ့ရော။ တကယ်ပဲ ကျုပ် ခြေလှမ်း ပိုမြန်လာတယ်။ ဒိုက် ထိုးပြီး တအားလိုမှုံချလိုက်တယ်။ တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ သွားတိုက်မိတယ်။

“အောင်မယ်လေးဗျ”

“ဘယ်သူလဲ”

“စပူနာပါ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဆောရီး... ကျွန်တော့်ခြေထောက်...”

“ဟာ... သေပါတော့၊ ဆောရီးစပူနာ၊ နားထောင်၊ ဟိုမှာ ရေပိုက် ရှိတယ်။ ငါ အပေါ်တက်မယ်။ မင်း ငါ့ကို ကျည်ကာပစ်ပေးနိုင်မလား”

“ရတယ်ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ဟိုအနားထိ ဆွဲခေါ်သွားပေးပါ”

သူ့ကို ဆယ်ကိုက်လောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲယူသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မချိမဆုံ ခံနေရမှန်း ကျုပ်သိတယ်။ ဒီမယ်ကိုယ့်လူ၊ အဲဒီလိုကလေးမျိုး ရွှေတံဆိပ် ရမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်လား။

ကမ္ဘာပျက်မတတ် ဆူညံသွားတဲ့ စက်သေနတ်သံတွေ ရုတ်ခြည်း ရုပ် သွားတယ်။ ရေပိုက်ကို ကျုပ် စမ်းကြည့်တယ်။ ပိုက်ကို ဖမ်းထားတဲ့ ဘရက်ကက် တွေက ငါးပေအကွာမှာ တစ်ခုလောက်ရှိတယ်။ ခိုတက်ဖို့နဲ့ နင်းတက်ဖို့ အလော တော် ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကင်းထောက်လေယာဉ်က သံရုံးဝင်းအပြင်ဘက် ပတ်ပတ်လည်ကို မီးကျည်တွေ ပစ်ချတယ်။ ဒီလောက်လင်းနေရင် ကျုပ်အတွက် မဖြစ်ဘူး။ ရေဒီယိုခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

“အယ်လ်၊ ကြားရင် အကြောင်းပြန်”

“ကြားတယ် ဆိုက်လက်စ်”

“ကျွန်တော် ခေါင်မိုးပေါ်ကို တက်မလို့၊ ခင်ဗျားကောင်တွေကို မီးကျည် နောက်ထပ်မချဘဲ ခဏဆိုင်းထားဖို့ ပြောပေးပါ”

“ကောင်းပြီ ဆိုက်လက်စ်၊ သတိထားသွားပါ”

“စိတ်ချ အယ်လ်”

ခဏအတွင်း ပြန်မှောင်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ညကြည့်မျက်မှန် ထဲမှာ အားလုံးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရတယ်။ အပေါ်ရောက်တော့ ကျည်ကာပစ်ပေးဖို့ ထပ်ပြောမယ် စိတ်ကူးပြီးမှ မပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူတို့နဲ့အတူရောပြီး ကျုပ်ပါ ချောသွားနိုင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒိုင်းစွန်းကို ခိုပြီး ခေါင်မိုးပေါ်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံတွေ မြည်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တော်ပါသေးရဲ့။ သံရုံးဝင်းတစ်ခုလုံး အသံတွေဆူညံနေတော့ အပေါ်က ခွေးသားတွေ ကြားပုံမရဘူး။ သူတို့နှစ်ဖွဲ့က အစွန်းတစ်ဖက်ဆီမှာ နေရာယူ ထားတာ။ တစ်ယောက်ရဲ့ဦးခေါင်းကို သဲအိတ်ပတ်ပတ်လည်ပေါ်မှာ ကျုပ် လှမ်းမြင်နေရတယ်။ နောက်တစ်ယောက် အောက်ကို ငုံ့ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော့် ဘက်ကို လှည့်လာတော့ ဇက်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပုပစ်လိုက်တယ်။ အနေအထားကို ကျုပ် အပြေးအလွှား တွက်ရတော့တာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက် ပေ တစ်ရာ လောက် ကွာတယ်။ တစ်ယောက်ကို လှမ်းပစ်လိုက်တာနဲ့ နောက်တစ်ယောက်က ကျုပ်ကို မြင်သွားမှာ။ ဒီတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ။ လွယ်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ဆော်ပေါ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဟေ့... ဆလိုကမ်၊ ခွေးသားတစ်ယောက်ကို သတ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်ကို အရှင်ဖမ်းလိုတောင် ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ လုပ်မနေနဲ့။ မြန်မြန်ကိစ္စပြတ်အောင်လုပ်”

ပေါက်ကွဲသံတွေ၊ သေနတ်သံတွေ တရစပ် ဆူညံလာပြန်တယ်။ စက္ကန့် သုံးဆယ်စောင့်ပြီး ခေါင်မိုးပေါ်ကို ကျုပ် တွားတက်လိုက်တယ်။ ညာလက်နဲ့ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကို ဖြုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပင်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်တယ်။ ပင်ဖြုတ်ပြီးသား ဗုံးကို ဘယ်ဘက်လက်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ညာလက်နဲ့ နောက် တစ်လုံးထပ်ဆွဲယူတယ်။ ဒုတိယဗုံးကိုပင် ဖြုတ်နေတုန်း ဘယ်ဘက်ခေါင်မိုးပေါ် စွန်းမှ အော်သံ ကြားလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ တစ်လုံးလွတ်ကျသွားပြီး မြေကြီးပေါ် မရောက်ခင် လေထဲမှာ ပေါက်ကွဲသွားတယ်။ စက်သေနတ်ကြီးရဲ့ ပြောင်းဝ ကျုပ်ဘက် လှည့်လာနေပြီ။ တစ်ဖက် ဘန်ကာဆီကို လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ ကျွန်တော်

ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ သေလိုက်ပါကွာ၊ သဲအိတ်ပေါ်ကျသွားတယ်။ ပေါက်ကွဲသံနဲ့ အတူ အလူးအလဲ ထ၊ စက်သေနတ်ကို ဆွဲယူပြီး ပြေးသွားတယ်။ ရှေ့တည့်တည့်က စက်ကြီး ပြောင်းဝက တဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လာရာက ကျုပ်နဲ့ မျဉ်း တဖြောင့် တည်း တစ်ခုတည်း ဖြစ်လုနေပြီ။ စက်သေနတ်ခလုတ်ကို တအားညှစ်ပြီး ပြေးတက်သွားတယ်။ စက်ကြီးရဲ့ ကျည်ဆန်တွေ ကျုပ်ခေါင်းပေါ်မှာ တရွှီးရွှီး ဖြတ်ပြေးနေတယ်။ ဆယ့်ငါးပေ အကွာရောက်တော့ ပြောင်းဝ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်လာပြီ။ သေဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဆယ်ပေအကွာရောက်တော့ နံဘေး တစ်ဖက်မှ ပူခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ လုံးဝကျည်ကုန်သွားတဲ့ စက်သေနတ်ကို ပိုက်ပြီး သဲအိတ် ဘန်ကာကျင်းထဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းလိုက်တယ်။ တစ်ယောက်က သွေးအိမ် ထဲမှာ လဲနေတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ခါးမှာ ပတ်ထားတဲ့ ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်မယ်အလုပ် သူ့ မျက်နှာကို စက်သေနတ်နဲ့ ဖြတ်ရိုက်လိုက်တယ်။ ကျုပ် ဒေါသက ဒီမှာတင် မကုန်သေးဘူး။ သူ့ကိုယ်ကို ကိုင်မြှောက်ပြီး အမိုးပေါ်က ပစ်ချလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျုပ်နောက်က သဲအိတ်ကို လာမှန်တယ်။ ခေါင်းငုံ့ပြီး တစ်ဖက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟိုဘက်ထိပ်က သဲအိတ်တွေ တစ်စစီဖြစ်နေပေမဲ့ တစ်ကောင်က မသေသေးဘူး။ သူက ပေါက်ကျနေတဲ့ သဲအိတ်နံဘေးမှာ တုံးလုံးလဲလျက်က ကျုပ်ကို လှမ်းပစ် နေတာ။ ဘန်ကာထဲက စက်ကြီး ပြောင်းဝကို ဆွဲနိမ့်လိုက်တယ်။ ကျည်ကစစ် တွေက တစ်တွဲကြီး၊ နောက်သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာတယ်။ သဲအိတ်ကိုပဲ မှန်တယ်။ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး စက်ကြီးခလုတ်ကို လက်မနဲ့ တအားဖိထားလိုက်တယ်။ ကျည်ကတ်အရှည်ကြီး ကုန်သွားတဲ့အထိ ခလုတ်ကို ဆက်ညှစ်ထားလိုက်တယ်။ သဲအိတ်တွေကော အဲဒီနေ့ပါ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ တစ်စစီဖြစ်သွားတယ်။

ပွဲတော့ ပြီးသွားပြီ။ အသက်ရှူမှန်တဲ့အထိ ကျုပ် ခဏနားလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ရေဒီယိုခလုတ် ဖွင့်လိုက်တယ်။

“သွေးစုပ်ကောင်တစ်ခု အခြေစိုက်စခန်း၊ အားလုံး သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီ။ ရဟတ်ယာဉ် လွှတ်လိုက်တော့။ ဒါပဲ”

အယ်လ်ဆိုင်မွန်၏ ဝမ်းသာအားရ အော်သံကြီး ကျုပ်နားထဲတွင် ပဲ့တင် ထပ်သွားတယ်။

“လာနေပြီဆိုက်လက်စ်၊ သူတို့လာနေပြီ။ အရမ်းချီးကျူးတယ်။ မကြာခင် ပြန်တွေ့မယ်”

သဲ့ပန်းဆောင်ဆီမှ လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွားတယ်။

“အုပ်စု အားလုံးနားထောင်၊ ရဟတ်ယာဉ်ဆင်းမယ့် နေရာကို မီးကျည် ထွန်းတော့၊ ဗိုလ်ကြီးမွန်ကာဒါ။ တို့လူတွေကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ထား။ ရဟတ်ယာဉ်ဆင်းတာနဲ့ အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်။ အမျိုးသမီးတွေ ပထမ တက်ပစေ၊ ဒုတိယ အမျိုးသားတွေ၊ တတိယ သံရုံးရဲဘော်တွေ၊ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တွေ အားလုံး အသင့်အနေအထားနဲ့ နေရာယူထား၊ သံအမတ်ကြီးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ယူခဲ့မယ်။ လုံးဝသတိမလစ်စေနဲ့၊ နစ်မစ်ပေါ်ကို ရောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်လို့ မှတ်ကြ”

ရေဒီယိုခလုတ်ပိတ်လိုက်တယ်။ ခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်လေ။ ကျုပ်လူဆီ အမြန်လစ်မှ။



သည်းခံပါ။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း နစ်မစ်ပေါ်ကို ရောက်မှာပါ။ ဟိုရောက်ရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

အား... နစ်မစ် ဆိုပါလား၊ နာမည်ကျော် နစ်မစ်။ အကောင်းဆုံး သင်္ဘောကြီး။

သူ ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ယူသည်။

သူပြောသည့်အတိုင်း နာသည်။ သို့သော် ချိုမြိန်သော နာကျင်ခြင်းမျိုး။

နာကျင်ခြင်းအကြောင်းကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပြီ။ သူ့ရင်ခွင် ထဲတွင် ကလေးတစ်ယောက်လို ကျွန်တော် ပါသွားသည်။ သူ့ပခုံးကို ခေါင်းမှိ ထားလိုက်သည်။

စကားပြောဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် အသံတော်တော်နှင့် ထွက်မလာ။ သူ့နားရွက် မည်းမည်းကြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာနား ကပ်လာသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ဆလိုကမ်ပါ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လေတပ်မတော်က ဗိုလ်မှူးကြီး ဆိုက်လက်စ် ဆလိုကမ်ပါ”

အလွန်အလွန်ညင်သာစွာဖြင့် သူ ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ချီသည်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခု ပြောချင်သေးသည်။ လည်ချောင်းက မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်မပြောဘဲမနေနိုင်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး”

မျက်နှာနားကပ်ပြီး သူ နားစွင့်ပြန်၏။

“ကျွန်တော့်ကို မထား... မထားခဲ့ပါနဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့နေပါ”

အသံတွေ ဆူညံနေသည်။ စကားပြောသံတွေ၊ ရဟတ်ယာဉ်စက်သံတွေ၊ သူ့အသံကို သဲ့သဲ့ကလေး ကြားရသည်။ မျက်နှာများစွာတို့ ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့် နေကြ၏။

“စိတ်ချပါ သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ။ မထားခဲ့ပါဘူး”

ရင်ထဲတွင် အေးသွား၏။ ငြိမ်းချမ်းစွာ ကျွန်တော် သတိလစ်သွားလေသည်။

ကျွန်တော် ပြန်သတိရလာသည်။ ဝတ်ရုံဖြူ၊ နားကျပ်နှင့် ဆေးထိုးအပ်ကို

ကျွန်တော် မြင်လိုက်သည်။ လည်ချောင်းကွဲမတတ်အော်သံကို ကျွန်တော် ပြန်ကြား

ပိယာဘိုဒီ

စန်ကာလို

(နှစ်ဆယ်ရက်မြောက် ည)

ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်တွင် စရာမမျက်နှာမည်းမည်းကြီးတစ်ခု ပြန်ပေါ်လာ ပြန်သည်။ ချွေးတွေနှင့် မည်းပြောင်လျက် နောက်ထပ် အိပ်မက်တစ်ခုလား၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်လား ကျွန်တော် သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်ဖြစ်နေ၏။ မိုးထဲလေထဲ မှန်တိုင်းထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသည့်အလား။ သူ စကား စပြောသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ထင်တာထက် ပိုကြာသွားတယ်။ ကျန်တဲ့သုံးပန်းတွေ အကုန်နေကောင်းကြတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် သံအမတ်ကြီးကို ခေါ်ရအောင်လာတာ”

သူတစ်ကိုယ်လုံး မည်းနေသည်။ ဘာကြောင့် သည်လောက်မည်းတာပါလိမ့်။ ဦးထုပ်အမည်း၊ အဝတ်အမည်း၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပုံသဏ္ဍာန်ရှိတဲ့ မျက်မှန် ကလည်း အမည်း။ ထိုစဉ် နောက်ဘက်မှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်သည်။

“ရဟတ်ယာဉ် ရောက်လာပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျား။ အမျိုးသမီးတွေ တက်နေပါပြီ”

အမျိုးသမီးတွေ တက်နေသည်ဆိုပါလား။ ဒါဆို တကယ့် အဖြစ် အပျက်ပေါ့။

“သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ယူခွင့်ပြုပါ။ နည်းနည်းနာရင်

...၏။ မျက်နှာတစ်ခု အလန့်တကြား နောက်ပြန်ဆုတ်သွားသည်။ ဒေါသကြီး အသံတစ်သံ ကြားလိုက်၏။

“ဟာ... သေတော့မှာပဲ၊ မင်း ငတုံးပဲ၊ ခဏနေဦး”

လူမည်းကြီး ဆလိုက်မိသည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်သို့ ကိုင်းလာပြန်သည်။ အကြင်နာမျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်လက်တွေကို အညင်အသာ ဆုပ်ယူလိုက်သည်။

သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ သူက တစ်ယောက်ပါ။ နစ်မစ်ပေါ်က ဆရာဝန်ပါ။ ဟိုကောင်က သေပြီလေ၊ သေပြီ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သတ်လိုက်တာလေ၊ ဒါက ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်၊ သံအမတ်ကြီးကို ဆေးထိုးပေးမလို့၊ ဒါမှ နေကောင်းလာမှာလေ”

သူ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုပြောသည်။ ကျွန်တော် ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားနေရ၏။

“မင်း အဲဒီအင်္ကျီအဖြူကို ချွတ်ပစ်လိုက်၊ မင်းတို့အားလုံး ချွတ်၊ ဒီနားကို အင်္ကျီဖြူနဲ့ ဘယ်သူမှ မလာရဘူးလို့၊ ဒီနားကို ဝတ်စုံဖြူနဲ့လာရင် အဲဒီခွေးသားကို ငါကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်မယ်”

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာတော့ သူ့မျက်နှာ ပြုံးလျက်...

“ကျွန်တော်တို့ သံအမတ်ကြီးကို ဝါရှင်တန် ခေါ်သွားတော့မလို့ခင်ဗျ။ ဝေါလ်တာရီဒီဆေးရုံမှာ သံအမတ်ကြီး အနားယူရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ဒီဆေးလေး ထိုးသွားလိုက်ပါနော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ ဖြည်းဖြည်းကလေး နေရာရွှေ့ပေးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်လက်ကို မလွှတ်၊ လူတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံဖြင့် တိုးတိုးလေးနှင့် ညင်ညင်သာသာပြောသည်။

“တစ်စက္ကန့်တောင် မကြာပါဘူး ခင်ဗျာ”

လက်မောင်းတစ်နေရာတွင် အေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီးတော့ စစ်ခနဲ နာသွားသည်။ တစ်ခဏချင်း သူ ပျောက်သွားသည်။ ဆလိုက်မိက ပြုံးပြီး...

“ခဏနေရင် အိပ်ချင်လာလိမ့်မယ်။ တစ်ရေးနိုးတာနဲ့ သံအမတ်ကြီး အိမ်ပြန်ရောက်ပါပြီ”

“မင်းကော လိုက်မှာလားဟင်”

“လိုက်မှာပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော် တောက်လျှောက်လိုက်မှာပါ”

သူ့မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း ဝါးသွားသည်။ တစ်ခါ မေ့မြောသွားပြန်၏။

အခန်းမှာ အလင်းရောင်များပြီး လေဝင်သည်။ နေရောင်ခြည်က လိုက်ကာ များကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်နေ၏။ တာကြီး အိပ်ပျော်သွားရာမှ ကျွန်တော် နိုးလာသည်။ ဘယ်လောက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်နေသည်ကို မမှတ်မိ၊ နေ့ပေါင်းများစွာလား၊ လပေါင်းများစွာလား၊ နှစ်ပေါင်းများစွာလား ကျွန်တော် မသိ၊ မကြုံစဖူး စိတ်လက်တွေ ကြည်လင်နေ၏။ အံ့ဩစရာပါတကား၊ အဖြူရောင် မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်နေရာမှ တစ်ဖက်သို့ ငဲ့လိုက်သည်။ လူမည်းကြီး ဆလိုက်မိကို လှမ်းမြင်လိုက်၏။ ကျွန်တော် မအံ့ဩတော့။ ဆိုဖာပေါ်တွင် ခေါင်းကို နောက်မိုပြီး အိပ်ပျော်နေသည်။ ပါးစပ်ကို ဟကာ တခေါခေါ ဟောက်နေ၏။ ခေါင်းကို အခြားတစ်ဖက်သို့ ငဲ့ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ညာဘက် လက်ကောက်ဝတ်တွင် ပတ်တီးစည်းထား၏။ ပုလင်းထဲမှ ပိုက်တစ်ချောင်း ပတ်တီးအောက်တွင် ပျောက်သွားသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အဖျားအနာကင်းခဲ့သည်။ တစ်ခါမှ ဆေးရုံမတက်ဖူးခဲ့၊ ထို့ကြောင့် ပုလင်းထဲမှ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင်းသို့ တပေါက်ပေါက်စီးဆင်းနေသော အရာကို ကျွန်တော် ဘာမှန်းမသိ၊ ရေငတ်ပြီး ဗိုက်ဆာနေသည်။ တံတွေးမျိုချတော့ လည်ချောင်းတွေ နာနေဆဲ၊ ခေါင်းထောင်ပြီး ရေတောင်းဖို့ ကြည့်သည်။ ဘယ်သူမှမတွေ့သဖြင့် သူ့ကို တိုးတိုးကလေး နှိုးလိုက်သည်။

“ဆလိုက်မိ”

သူ ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။ မျက်လုံးပြုံးလျက်က တအားပြုံးလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာသည်။

“ဘုရား... ဘုရား၊ နိုးလာပြီနော်။ ကျွန်တော်က မနိုးတော့ဘူး ထင်နေတာ”

“ဘယ်လောက်ကြာသွားသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ နစ်မစ်ပေါ်က ထွက်လာတာ ခြောက်ရက်လောက် ရှိနေပြီ”

ကျွန်တော် မအံ့ဩတော့ပါ။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ဘဝလောက် အိပ်ခဲ့ပြီဟု ထင်နေသည်မဟုတ်လား။

“သောက်ရေ နည်းနည်းပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမကြီးကို ကျွန်တော် အကြောင်း ကြားရဦးမယ်”

မှတင်ဘေးမှ ခလုတ်ကို သူနှိပ်လိုက်သည်။

“ဆရာမကိုနောက်မှ ခေါ်ပါလားကွာ”

သူ ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

“သံအမတ်ကြီးကို နီးနီးချင်း သူ့ကို အကြောင်းကြားရမယ်ပြောထားလို့ပါ ခင်ဗျာ။ အဲဒီဆရာမကြီးက ဆရာဝန်တွေထက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းသေး တယ်ဗျ။ စိတ်ဆိုးနေတဲ့ ကျွဲမကြီးလို့ပဲ”

သူ ကျွန်တော့်ကို လေးနက်သည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“မင်း ငါ့ကို ဂျာဆင်လို့ပဲ ခေါ်ပါလားကွာ”

သူက ပြုံးပြီး...

“ကောင်းပြီ ဂျာဆင်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆိုက်လက်စဲပဲ ခေါ်ပါ”

“ငါ့ကို တစ်ခုပြောပါလား ဆိုက်လက်စဲ၊ ငါ့နေရာမှာ မင်းဆိုရင် မင်းလို လူကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတုံ့ပြန်မလဲ”

သူက ခေါင်းကို သွက်သွက်ယမ်းပြီး...

“ကျွန်တော်သာဆို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး။ ကျွန်တော်က စစ်သားပဲ။ ကျွန်တော့် အလုပ် ကျွန်တော်လုပ်တာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိနေတယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ တခြား ဘာမှမလိုပါဘူး”

“ဗိုလ်မှူးကြီး ဖယ်ပေးပါ”

သူ ခုတင်ခြေရင်းသို့ ဆုတ်သွားသည်။ ဆရာမကြီးက ခုတင်ပေါ်သို့ ခါးကိုင်းပြီး...

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ကောင်းပါတယ်၊ အားနည်းနေတာလောက်ပါပဲ။ ရေသောက်ချင်တယ်”
အမျိုးသမီးက မကျေနပ်သလို နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လိုက်သည်။
ပြီးတော့ လူခေါ်ခလုတ်ကို နှစ်ချက်ဆင့်နှိပ်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူးကောလ်ပါ လာပါလိမ့်မယ်”

“ဗိုလ်မှူးကောလ်ပါ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သံအမတ်ကြီးရဲ့ ဆရာဝန်လေ”

စစ်ဆေးရုံရောက်နေသည်ကို ကျွန်တော် မေ့နေသည်။ ဆရာမက ဆလိုကမ်ကို မလိုစာမာကြည့်ပြီး...

“ရှင် သွားနိုင်ပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ဟာဗျာ၊ ဆရာမကလည်း”

“ဒီမယ်ဗိုလ်မှူးကြီး ဆလိုကမ်၊ ရှင်ကတိ ရှင်တည်ရမှာပေါ့။ သံအမတ်ကြီး သတိရရင် ရှင် ဒီအခန်းထဲက ထွက်ပေးပါ့မယ်ဆို။ ရှင်မှာ တခြားလုပ်စရာတွေ ရှိဦးမှာပေါ့”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ညနေမှလာတော့မယ်။ ဂျာဆင်၊ ဘာလို သေးလဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဒီလူ့ကို ကျွန်တော် ဘာပြောနိုင်မှာလဲ။ ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဆိုက်လက်စဲ၊ အားလုံးအတွက် ကျေးဇူးပါ”

ဆရာမချောချောလေးတစ်ယောက် တံခါးလာဖွင့်သည်။ ဆရာမကြီးက သံပြတ်ဖြင့်...

“ရေယူခဲ့”

တစ်မိနစ်အတွင်း ရေဘူးနှင့် ဖန်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး ဆရာမလေး ပြန်ရောက် လာသည်။ သူ့ကြည့်ပုံက နောက်မှ စကားလာပြောမည်ဟူသည့် အကြည့်မျိုး။ သူ့အကြည့်ကြောင့် ကျွန်တော် အနေရအထိုင်ရ ကျပ်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘယ်တုန်းကမှ သူ့ရဲ့ကောင်းကိုးကွယ်မှုကို အားပေးသည့် လူစားမျိုးမဟုတ်ခဲ့။ ဆရာမလေးနောက်မှ ဆလိုကမ် ထွက်လိုက်သွားသည်။ ဆရာမကြီးက အိပ်ရာ ခင်းတွေ ဆွဲဖြန့်နေတုန်း ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“သူ တစ်ချိန်လုံး ဒီမှာ ရှိနေတာလား”

ဆရာမကြီးက သက်ပြင်းချပြီး...

“ဆေးရုံကားနဲ့ ရောက်လာပြီးကတည်းက ဘယ်လိုမှ ပြန်ခိုင်းလို့ မရ ဘူးလေ။ ကျွန်မလုပ်သက် နှစ်သုံးဆယ်ရှိပြီ။ ဒီလိုလူမျိုး တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး”

အမျိုးသမီး၏ မာကျောကျော မျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်းပျော့ပျောင်း သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာပြီး...

“ဆရာဝန်တွေကို ပြောသေးတယ်။ သံအမတ်ကြီး သေသွားရင် ဆေးရုံ တစ်ခုလုံး စက်သေနတ်နဲ့ လာပစ်သတ်မယ်တဲ့။ တချို့က အဟုတ်ထင်ပြီး

...ယ် ကြောက်နေကြတယ်။ ရောက်ခါစက အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးတာ၊ မဟုတ်ကလည်း အအေးမိနေတယ်။ အထူးအရေးပေါ်အခန်းထဲထိ လိုက်ပါမယ် ဟုပဲလို့ ဗိုလ်မှူး ကာလံပါက ရောဂါပိုးတွေအကြောင်း ပြောပြီး မနည်း ဖျောင်းဖျ ဟူရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကမှ သံအမတ်ကြီးကို ဒီအခန်းထဲ ပြန်ရွှေ့လာတာ။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မောင်းထုတ်လို့မရဘူး။ ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဗိုလ်ချုပ် မာလိုဒီက သမ္မတကြီးအထိ လှမ်းတိုင်တယ်ကြားတယ်။ သမ္မတက ဗိုလ်မှူးကြီး ဆလိုက်မိကို ဘာမှ အမိန့်မပေးချင်ဘူးလို့ ပြန်ပြောသတဲ့”

ကျွန်တော် မအံ့ဩပါ။
“ဗိုလ်မှူးကြီးဆလိုက်မိဟာ နာမည်ကျော်သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်သွားပြီ”
“သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သံအမတ်ကြီးလည်း အတူတူပါပဲ”
ဒီအခြေအနေနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဆက်လက်လှုပ်ရှားရပါမည်လဲဟု စဉ်းစား နေစဉ် တံခါးပွင့်လာပြီး ခပ်ရွှင်ရွှင်မျက်နှာနဲ့ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ဆရာမကြီးက...

“အဲဒါ ဗိုလ်မှူး ကာလံပါပါ သံအမတ်ကြီး”
သူ ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။
“အိပ်ပျော်နေတဲ့ သံအမတ်ကြီး နိုးလာပြီပေါ့။ မင်းသမီးကလေးက လာ နမ်းပြီး နှိုးလို့လား”
“မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်မှူး၊ ဖားတစ်ကောင်တောင် လာနမ်းဖော်မရပါဘူးဗျာ”
“ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“နေကောင်းပါတယ်၊ အားနည်းနေတာတစ်ခုပါပဲ။ တော်တော်ကို ကောင်းနေ ပါပြီ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြီး...
“ကျွန်တော်တို့အားလုံး သံအမတ်ကြီးကို ဝိုင်းပြီး အံ့ဩနေကြတယ်။ အထူးခန်း ထဲမှာ လေးရက်ကြာတယ်။ ပထမနှစ်ရက်မှာ စိတ်အနေလုံးဝမမှန်ဘူး။ မသိစိတ်က တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ရုတ်တရက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော် သွားတယ်။ အဆုတ် အအေးမိတာကို ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်းထိန်းနိုင်တယ်။ စိုးရိမ်စရာ အဆင့်ကို လွန်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့ သိပ်ဝမ်းသာသွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လေးရက်လုံးလုံး ဆက်အိပ်နေတော့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ပူကြပြန်တယ်”

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို စမ်းသပ်ရင်း သူပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်မှ ပါးဆန့်ပြီး...

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ သံအမတ်ကြီးရဲ့ နှလုံးကို ကျွန်တော် နားထောင်ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် အိတ်ထဲကနားကြပ်ကို ထုတ်ရပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။
နှစ်မစ်ဖော်မှာတုန်းက ဆလိုက်မိဒေါသုပုန်ထခဲ့သည်ကို သတိရလာ၏။
“ရပါတယ် ဗိုလ်မှူး၊ ဝတ်ရုံဖြူတွေလည်း ကျွန်တော့်အတွက် ပြဿနာ မရှိတော့ပါဘူး”

သူ ပြန်ပြုံးပြပြီး...
“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။ မနေ့က အကြောင်းမသိတဲ့ ဆေးကျောင်းသား တစ်ယောက် ဝတ်ရုံဖြူနဲ့ ဒီအခန်းထဲဝင်လာလို့၊ ဗိုလ်မှူးကြီးက အခန်းအပြင် ဆွဲထုတ်သွားပြီး အင်္ကျီကို တစ်စီ ဆွဲဖြဲဆုတ်ပစ်တယ်လေ”

ကျွန်တော့်နှလုံးခုန်သံကို သူ နားထောင်ပြီး ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ မေးခွန်းထုတ်သည်။

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ နှိပ်စက်ခံခဲ့ရသလဲ။ သံအမတ်ကြီး မှတ်မိပါ သလား”

“သူတို့ ကျုပ်ကိုလာခေါ်တာ ဘယ်အချိန်လဲ”
“သန်းခေါင်ကျော်အချိန်ပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ စုစုပေါင်း ခံခဲ့ရတဲ့အချိန်ဟာ ဆယ့်နှစ်နာရီလောက် ရှိမယ်”

ဗိုလ်မှူးဆရာဝန်၏ မျက်နှာသည် ညိုမှိုင်းသွားပြီး...
“ခွေးတိရစ္ဆာန်တွေ”

သူ ချက်ချင်းဣန္ဒြေဆည်လိုက်သည်။
“ဒီလောက်မြန်မြန်ကျန်းမာလာတာ အံ့ဩစရာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဆေးပညာ သဘောအရ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ နှိပ်စက်ခံကြရတဲ့ လူတိုင်းဟာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို ထိသွားကြတာချည်းပဲ။ အချို့က ပုံမှန်ကိုတော့ ပြန်ရောက်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အချိန်အကြာကြီး ယူရတယ်။ မနက်ဖြန် ဗိုလ်မှူးကြီး

အလံယောကို ကြည့်ခိုင်းပေးပါ့မယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အကြီးတန်း စိတ်ကု ဆရာဝန်လေ”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို သွက်သွက်ယမ်းလိုက်သည်။
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး၊ ဒါပေမဲ့ မလိုပါဘူး”

သူ့ကို ကျွန်တော် ပြရမှာက ခုချိန်မဟုတ်ဘူး။ ဟိုး... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း များစွာက ပြရမှာ။ ကျွန်တော့်စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို သူတို့ နှိပ်စက်လိုက်တာ ကျွန်တော့်အတွက် အများကြီး အကျိုးရှိတယ်ဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိ၏။

ဗိုလ်မှူးဆရာဝန်ကို ပြုံးပြပြီး ကျွန်တော် စကားဆက်သည်။

“စိတ္တဇဆေးရုံတွေမှာ စိတ်ဝေဒနာသည်တွေကို လျှပ်စစ်နဲ့ ရှောင်ရိုက် ကုသလို့ ကောင်းသွားတဲ့လူတွေ အများကြီးလေ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အဲဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ထင်တယ်”

သူ တော်တော်ဦးနှောက်ခြောက်သွားပုံရသည်။ ပခုံးတွန့်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် မကြိုးစားတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အခါဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို အမြန်ဆုံးအကြောင်းကြားပါ”

“ကောင်းပါပြီဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော် တစ်ခုခုစားလို့ရမလား”

“အိုး... ရတာပေါ့”

ဆရာမကြီးဘက်သို့လှည့်ပြီး သူ စကားဆက်သည်။

“အစာပျော့ပျော့ကျွေးလို့ရတယ် ဆရာမ။ မနက်ဖြန်အထိ ဘယ်ခဏည့်သည်မှ အဝင်မခံနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆလိုကမ်က ဒီည လာနေမယ် ပြောသွားတယ်”

ဗိုလ်မှူးဆရာဝန်က ပခုံးတွန့်ပြီး...

“သူ့ကိုတော့ ဧည့်သည်လို့ သဘောမထားနဲ့ပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က ဆင်းရဲမည့်ရက်ကို သိချင်သဖြင့်...

“ကျွန်တော် ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရဦးမှာလဲ ဗိုလ်မှူး”

သူက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး စဉ်းစားသည်။

“ကျွန်တော် တစ်ပတ်လောက်တော့ စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်။ အားလည်း မွေးရဦးမယ်မဟုတ်လား။ ဒီမှာနေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ အပြင်မှာဆိုရင်

သတင်းထောက်တွေကို ဖြေနေရတာနဲ့ သံအမတ်ကြီး နားချိန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ညနေလာကြည့်ပါဦးမယ်”

သူထွက်သွားတော့ ဆရာမကြီးက...

“ကြက်သားစွပ်ပြုတ်ရယ်၊ အမဲစဉ်းကောနဲ့ ဟင်းရွက်စုံရယ် ကျွန်မ ပို့ လိုက်မယ်။ တခြား ဘာများ စားချင်သေးလဲ”

ဗိုလ်မှူး သတင်းထောက်တွေအကြောင်းပြောမှ သတင်းစာကို သတိရသည်။

“ကျွန်တော် သတင်းစာဖတ်ချင်တယ် ဆရာမ။ အပြင်လောကကြီးကို ကျွန်တော် အမိလိုက်ရဦးမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သံအမတ်ကြီးအတွက် ဝါရှင်တန်ပို့စ် ခြောက်ရက်စာ စုထား ပါတယ်”

အစားစားရင်း ကျွန်တော် သတင်းစာတွေကို အစဉ်လိုက်ဖတ်သည်။ ပထမ တစ်စောင်တွင် ကယ်ဆယ်မှု စစ်ဆင်ရေးသတင်းများ၊ နောက် ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက် သဖြင့် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်နေသည့် သတင်းများ၊ ကယ်ဆယ်ရေး တပ်ဖွဲ့ထဲမှ ကျဆုံးမှု သတင်းများကို ဖတ်ရတော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ ဆလိုကမ်လည်း နံဘေးတွင် ဒဏ်ရာရသွားကြောင်း ခုမှ ကျွန်တော် သတိရသည်။

ကျည်ဆန်တစ်စောင်က သူ့နံဘေးသားကို ဖဲ့ယူသွားသည်ဆို၏။ ကျွန်တော့် အခြေအနေက စိုးရိမ်စရာအဖြစ် ရေးသားထားသည်။ အယ်ဒီတာ့ အာဘော် ခေါင်းကြီးကမူ စန့်ကာလိုကို အမြန်ဆုံး ချေမှုန်းရေးအတွက် တောင်းဆိုထား၏။ ဒုတိယသတင်းစာတွင်လည်း ကျွန်တော့်အခြေအနေမှာ စိုးရိမ်စရာ ကောင်းနေ ဆဲပင်။ ဆလိုကမ်ကို သတင်းထောက်တွေ အမဲလိုက်သလို လိုက်နေကြသည်။

ဝေါလ်တာရိဒ်စစ်ဆေးရုံက ဗိုလ်မှူးကြီး ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရ၍ ကုသ နေရကြောင်း ထုတ်ပြန်ပေးထားသည်။ သတင်းစာခေါင်းကြီးက စန့်ကာလိုကို ချေမှုန်းဖို့ ဆက်လက်တိုက်တွန်းထားသည်။

တတိယနေ့သတင်းစာတွင် စန့်ကာလိုသိမ်းတိုက်ပွဲသတင်းမှာ မျက်နှာဖုံး သတင်း ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲမှာ မကြာလိုက်သော်လည်း အကျအဆုံး များသည်။ စန့်ကာလို ကျသည်နှင့် သူပုန်တွေ တောင်ပေါ်သို့ ပြန်ဆုတ်သွားကြသည်။

ယာယီအစိုးရဖွဲ့ပြီး လွတ်လပ်၍ တရားမျှတသော ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပမည်။

ကျွန်တော့်ကျန်းမာရေးအခြေအနေ တိုးတက်လာကြောင်း၊ ဗိုလ်မှူး၊ ဆလိုကမ်၏ ဒဏ်ရာ သက်သာသေးကြောင်းနှင့် သမ္မတက ဆလိုကမ်အား အမြင့်ဆုံး သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ ပေးမည်ဟု ကြေညာကြောင်း၊ သူ့ရဲဘော်အားလုံးကိုလည်း ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတွေ ချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာခြင်းများကို သတင်းပေး ရေးသားထားသည်။

လောလောဆယ်တွင် နိုင်ငံခြားရေးဌာနက ကျူးဘားကို အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ထားကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကို ကျူးဘား အဆင့်မြင့်ထောက်လှမ်းရေး တစ်ယောက်က စစ်ဆေးသည့်အကြောင်းလည်း ဖော်ထုတ်ရေးသားထားသည်။ ကျွန်တော့်ကျန်းမာရေးအခြေအနေ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာကြောင်းလည်း ပါ၏။ အခြားသတင်းစာတွေကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်သည်။ မျက်ခွံတွေ လေးလာပြီ။ အိပ်စက်ခြင်းသည် ကျွန်တော်၏ နွေးထွေးသော အဖော်မွန်ဖြစ်နေချေပြီ။

တံခါးဖွင့်သံကြောင့် ကျွန်တော် နိုးလာသည်။ အထုပ်တွေ တစ်ပွေ့ကြီးနှင့် သူ ဝင်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းတွင် လက်ညှိုးကပ်ပြီး တိတ်တိတ်နေဖို့ အချက် ပြသည်။ အထုပ်တွေကို ခုံတန်းပေါ် တင်ခဲ့ပြီး အခန်းဝဆီ ပြန်သွားသည်။ အပြင်ကို ချောင်းကြည့်သည်။ တံခါးကို သတိကြီးစွာပိတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လျှို့ဝှက်သော အပြုံးဖြင့် ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် နိုးဝင်လာတာ၊ ဆရာမကြီးရဲ့ သူလျှိုဆရာမတွေ မတွေ့အောင် မနည်းရှောင်လာရတာ”

သူ အထုပ်တွေ တစ်ခုချင်း ဖောက်သည်။ အကြော်အလှော်မျိုးစုံ၊ အသင့် စားနိုင်သည့် အစားအစာမျိုးစုံ၊ ပြီးတော့ ဂျော်နီလမ်းလျှောက် အနက်ပတ်တစ်လုံး၊ ရေသန့်ဘူး တစ်ဘူး၊ ဆာလောင်နေသည့် ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်လို ကျွန်တော် သွားရည်ကျနေပြီ။ ဝီစကီ နှစ်ခွက်ထည့်ပြီး ရေနည်းနည်း စွတ် လိုက်သည်။ သုံးပတ်အတွင်း ပထမဆုံးဘောက်ရသည့် ဝီစကီ၊ ပိုပြီး အရသာ ရှိနေ၏။ ချိုမြိန်နေ၏။ တစ်ခုကို သွားသတိရသဖြင့် ကျွန်တော်က ဖန်ခွက် မြှောက်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... ဆိုက်လက်စ်၊ မင်းရမယ့် သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့အတွက် တို့ သောက်ရအောင် သူက ခုတင်စွန်းမှ တင်ပါးလွှဲထိုင်လျက် ဝီစကီတစ်ကျိုက်စုပ်ပြီး...

“ကျွန်တော်က အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မို့လို့ ရတာပါဗျာ။ ကျွန်တော့်လူတွေ အားလုံး ကျွန်တော်နဲ့ တစ်တန်းတည်းမရတာ ဝမ်းနည်းစရာပဲ”

အကျအဆုံး သတင်းတွေကို ကျွန်တော် သွားသတိရသည်။ စိတ်လက် ရွှင်လန်း ပေါ့ပါးနေရာမှ ကျွန်တော် ငိုငိုသွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်လို သတ်မှတ်လိုက်သည့်အကြောင်း သူ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့ သူက ခေါင်းကို သွက်သွက်ယမ်းပြီး...

“ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ဂျာဆင်၊ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းတယ် ဆိုရ မှာပေါ့။ သံရုံးဝင်းထဲမှာ တစ်ယောက်ပဲ ကျဆုံးတယ်။ ဒဏ်ရာရတဲ့ကောင်တွေ အားလုံး သက်သာနေပြီ။ ဘယ်သူမှ ဒုက္ခိတဘဝ မရောက်ဘူး။ သူတို့အားလုံး ဒီဆေးရုံမှာချည်းပဲ။ ခင်ဗျား လမ်းလျှောက်နိုင်တာနဲ့ သူတို့ဆီ သွားလည်မယ်။ သူတို့ သိပ်ဝမ်းသာကြမှာ...”

“နှစ်ယောက်က အတက်မှာတင် ဒဏ်ရာရတယ်။ တစ်ယောက်က ဆင်းတောင် သွားပြီ။ နောက်တစ်ယောက်က ခြေပွတ်တိုင် လည်သွားတာလောက်ပါ။ ဆယ့်တစ် ယောက်က ပင်လယ်ထဲကျကုန်တာလေ။ ရှစ်ယောက်ကို ရေတပ်အဖွဲ့က စွန့်စွန့် စားစား ကယ်နိုင်ခဲ့တယ်။ သုံးယောက် ရေနစ် သေဆုံးတယ်။ အားလုံး လေးယောက် ဆုံးရှုံးတာပေါ့။ မှန်းထားတာထက် အပုံကြီး အောင်မြင်တာပေါ့။”

ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုး သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဒါလည်း ကိုယ့်အတွက် လူလေးယောက် သေပေးတာပဲ။ သိပ် စိတ် မကောင်း ဖြစ်တယ်ကွာ”

သူက မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာကြည့်တယ်။

“ကျွန်တော် သူတို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ကျွန်တော် ပြော ပြမယ်။ သူတို့က စစ်ထဲကို စစ်တိုက်ချင်လို့ ဝင်ခဲ့တဲ့ကောင်တွေ။ သူတို့အားလုံး စစ်ပြန်တွေချည်းပဲ။ အားလုံး စစ်ရည်ဝနေတဲ့ကောင်တွေ။ စစ်ဆင်ရေးဟာ သေလမ်း ဘယ်လောက်နီးတယ်ဆိုတာ သိတဲ့ကောင်တွေချည်းပဲ။ ဒီအထဲက သူတို့ဟာ စေတနာ့ဝန်ထမ်းအဖြစ်နဲ့ အပျော်တမ်းတပ်ဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြတာလေ။ ခင်ဗျားကို အပြစ် တင်မယ့်လူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ သူတို့တစ်တွေဟာ အလကားနေပြီး အသက် ကြီးသွားရမှာထက် တိုက်ပွဲဝင်ရင်း သေတာကို လိုလားတဲ့ကောင်တွေ။ ကျွန်တော် ပြောတာ မယုံမရှိနဲ့။”

ကျွန်တော် ယုံပါသည်။ သူက ရိုးသားစွာနဲ့ သစ္စာရှိစွာ ပြောနေမှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သည်တစ်ခါ ဝိစကီကို ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ထဲသို့ ကျွန်တော်က ငဲ့လိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်တော့ သူတို့ အခမ်းအနား လုပ်မှာလဲ”

သူက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး...

“မနက်ဖြန်တဲ့၊ ကျွန်တော့်အဖွဲ့တွေပါ အားလုံး အိမ်ဖြူတော်ကို ချီတက် ရမယ်တဲ့။ ရုပ်သံလည်း ရိုက်မယ်။ သောက်လုပ်ရုပ်ဦးမှာပေါ့ဗျာ”

သူ ဟန်ဆောင်နေခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။ သူက ဒီလို အဆောင်အယောင်တွေကို ဝါသနာမပါမှန်း ကျွန်တော်သိသည်။

“အမေရိကန် လေတပ်သမိုင်းမှာ မောင်ရင်ဟာ အမြင့်ဆုံး လူမည်းစစ်ဗိုလ် ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

သူက ဝိစကီကို မော့လိုက်ပြီး...

“အဲဒီလိုဘဝမျိုး ကျွန်တော် ရချင်သလား၊ မလိုချင်ဘူးလား ဆိုတာ မသေချာပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် တပ်က နားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားလေ”

“နားမယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝိုင်အိုမင်းမှာ ကျွန်တော် မွေးမြူရေးခြံ ဝယ်ထားပြီးသား၊ ဒီမယ်ဂျာဆင်၊ ကျွပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သယ်နိုင်မယ့်မြင်း ရှိပါ့မလားဆိုတာ မနောက် နဲ့နော်၊ ကျုပ် စိတ်ဆိုးမှာ”

“မွေးမြူရေးခြံ... ဟုတ်လား”

သူက ပြုံးပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်စီးဖို့မြင်းတောင် ရှာလို့ ရချင်မှရမှာ။ အနောက် ဝိုင်းမှာ နွားအုပ်ကို စွန်နဲ့လိုက်ထိန်းမယ့် ပထမဆုံး ကောင်းဘွိုင်လုပ်မယ်လေ”

“အဲဒီအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦးကွ”

သူ ပြောပြပါသည်။ မကြာခင် ဝိစကီ ထပ်ငဲ့သည်။

“ဆရာဝန်တွေက ဆေးကုနေတုန်း အရက်မသောက်နဲ့လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လျှို့ဝှက်တစ်ခုပြောမယ်။ ပဋိဇီဝဆေးတွေ ကျွေးထားတုန်း၊ သူတို့က အရက်ကို တားတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဗျာ။ ဆေး အာနိသင် ကျသွားတာပဲရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ သိလား၊ ဆေးကို

စားနေကျ အရေအတွက်ထက် နှစ်ဆတိုးစားလိုက်၊ ဆရာမကြီးကို ကျွန်တော် ပြောတယ်လို့ သွားမပြောနဲ့နော်။ ဓားတုံးတုံးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ထိုးသတ်မှာ”

ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ကို သူ ထပ်ထည့်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ပုလင်းကို ကျွန်တော့် ခေါင်းအုံးအောက်တွင် သူ ဝှက်ထားလိုက်သည်။ အခန်းထဲကို လေသန့်ဆေး ဘူးဖြင့် လျှောက်မှုတ်သည်။ ဘူးခွံတွေကို အိမ်သာထဲက ပုံးထဲတွင် သွားထည့်သည်။ ပြီးမှ ခုတင်စွန်းတွင် ပြန်ထိုင်ပြီး သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြသည်။

ပြောရင်း သူ စိတ်အားထက်သန်လာသည်။ ဘဝသစ်ကို စတင်တော့မည့် အတွက် သူ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ကျွန်တော်ပါ နားထောင်ရင်း တက်ကြွ လာ၏။ ကျွန်တော်လည်း သူ့လို စရမည်မို့ မေးခွန်းတွေ မေးသည်။ သူက ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ဖြေသည်။ မေးသည့်အထဲတွင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမေးခွန်း တွေလည်း ပါ၏။ သူနှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် ရင်းနှီးမှုသည် ပို၍ နက်ရှိုင်းလာပြီ။

သူက သူ့ဘဝကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ဖွင့်ပြသည်။ အိမ်ထောင်ပျက်ရပုံ၊ ခပ်ရိုင်းရိုင်းဘဝကို သူ တည်ဆောက်ခဲ့ပုံ၊ ကျွန်တော် သူ့အတွင်းစိတ်ကို နားလည် လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ပုံသဏ္ဍာန် ခပ်ဆင်ဆင်မို့ ပို၍ ခံစားလိုရသည်။ သူက ရှေ့ကိုင်းလာပြီး အားတက်သရောပြောသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ဂျာဆင်၊ ဝိုင်အိုမင်းကို ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်လည်ပါလား။ ခင်ဗျား တကယ်ပျော်မှာ။ နားလန်ထဖို့ အားမွေးလို့လည်း ကောင်းတယ်လေ။ လေကောင်းလေသန့်ရမယ်။ အဲ... ဒါပေမဲ့”

သူ အမူအရာ ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားပုံ။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှပြည့်ပြည့်စုံစုံတော့ မရှိဘူး။ ထင်းရှူးသစ်လုံး အိမ် တစ်လုံးရယ်၊ အဲ... အိမ်သာတစ်လုံးရယ်၊ ဟာ... ခင်ဗျားနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး”

ကျွန်တော်က ခပ်သွက်သွက် ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ဆိုက်လက်စိ၊ မောင်ရင် ကိုယ့်ကို ဖိတ်တယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ် လာမှာပေါ့။ မောင်ရင်က ဘဝသစ်ကို ခြေလှမ်းစဖို့ ပြောနေတာ၊ ကိုယ်ကလည်း လမ်းကြောင်းပြောင်းတော့မယ့်ဆဲဆဲလေ။ ဟိုတုန်းကတော့ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ်ဟာ ကောင်းကောင်းနေပြီး ကောင်းကောင်းစားခဲ့ သောက်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေ ခု မမက်မော တော့ဘူး။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းနေဖို့ ကိုယ် ဝန်မလေးတော့ဘူး။ လေ့ကျင့်ယူမယ်။ ဘယ်လောက်ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ”

သူ ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော် လေတံခွန်စီးတာ သင်ပေးမယ်။ နှစ်ယောက်သား လေထဲက နွားကျောင်းကြတာပေါ့”

“ဟာ... ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကြီးနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲဗျ။ လွယ်လွယ်ကလေးပဲဟာ၊ ဆယ်မိုင်ထက်ပိုပြီး လေမတိုက်ရင် မျက်ကန်းတောင် စီးလို့ဖြစ်တယ်”

ကျွန်တော့်မျက်ခွံတွေ လေးလာပြန်ပြီ။ ခဏ စကားပြတ်သွားသည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

*

ဘယ်လောက်ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ တစ်နာရီလောက်ရှိမည်ထင်၏။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ခုတင်ပေါ်တွင် သူထိုင်နေဆဲ။ ဝိစကီကို တစ်မိမိမ့် စုပ်လျက် သူ့မျက်လုံးအစုံက ဟိုးအဝေးကြီးကို ငေးကြည့်နေ၏။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲ ဆိုက်လက်စ်”

သူ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးသလိုဖြစ်သွားပြီး အညောင်းဆန့်သည်။

“ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်နဲ့ ပြောဖူးတဲ့အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားနေတာ။ စကားမပြောဘဲနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့ခါမှာဆက်သွယ်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စဗျ”

သူပြောသည့်အကြောင်းအရာ ဟုတ် မဟုတ်တော့ မသိ၊ သို့သော် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားပြန်၏။

*

မိုးလင်းသည်နှင့် ပြဿနာစပါတော့သည်။ ဆရာမကြီး ဝင်လာပြီး အခန်းထဲတွင် လေကို ရှူရှိုက်ရင်း...

“ဟင်... သံပရာနဲ့ လေသန့်ဆေးဘူး ဖျန်းထားပါလား။ သံအမတ်ကြီး၊ အဲဒါ ဆေးရုံဥပဒေအရ မလုပ်ရပါဘူး”

မကြာပါချေ။ အိမ်သာထဲက ဘူးခွံတွေကို တွေ့သွားပြန်၏။ ငုံ့ပြီး အနံ့ခံသည်။

“ဘုရား ဘုရား၊ ကြက်သွန်နဲ့ ငရုတ်ဆီနဲ့ စုံလို့ပါလား။ ဟမ်ဘာဂါ တွေလည်း စားတယ် ဟုတ်လား”

ဖန်ခွက်ကို ကောက်နမ်းကြည့်သည်။ သည်တော့မှ ထ မဆေးမိသည့် အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

“ဟင်... ဝိစကီနဲ့ပါလား”

ဆိုက်လက်စ်၊ မင်းလုပ်ပုံကြောင့် ငါ ပြဿနာတက်နေပြီ။ အပြစ်ကျူးလွန်ထားသည့် ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက် ဆရာမရှေ့တွင် ရောက်နေသလို ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ တော်ပါသေးသည်။ ဆရာမ မြားဦး တခြားဘက် လှည့်သွားသည်။

“ဟို ခွေးမသား ဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်မှာပဲ။ ကျွန်မတို့ဆေးရုံဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး၊ စည်းကမ်းအကြီးဆုံး ဆေးရုံ၊ သူ့ရောက်လာတဲ့ တစ်ပတ်အတွင်း အရက်ဆိုင်ဖြစ်သွားပြီ”

အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ပွမ်နေသည့် အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ အချိုးအဆက် ပြေပြစ်၏။ အပေါက်ဆိုးသော်လည်း သိက္ခာရှိ၏။ ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်လာပြန်သည်။

“သံအမတ်ကြီးလို လူတစ်ယောက်က ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပ် အံ့ဩတာပဲ။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးကို ပြောပြီး အခန်းဝမှာ အစောင့်ချထားပေးရမလား”

သူ့လက်ချောင်းကလေးတစ်ခုပေါ်က လက်စွပ်ကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ခုခံစစ်ပွဲ ဆင်နွှဲရတော့မည်။

“ဆရာမယောက်ျားနဲ့ ပြောရင်ကော အဲဒီလေသန့် ပြောတာပဲလား”

“ကျွန်မယောက်ျား လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်က ဆုံးသွားပြီ”

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ဆောရီးဗျာ”

“ကျွန်မလည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပဲပေါ့လေ၊ အချိန်က ကုစားသွားတာပါပဲ။ ဘဝလမ်းကိုတော့ ဆက်လျှောက်ရမှာပေါ့”

အမျိုးသမီးက သက်ပြင်းချသည်။ နောက် စွဲချက်တစ်ခုမလာမီ ကျွန်တော်က အခန်းထောင့်မှ ရပ်မြင်သံကြားစက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ အာရုံပြောင်းမှ ဖြစ်တော့မည်။

“ခုချိန်ဆို သူ အိမ်ဖြူတော်မှာ ရောက်နေလောက်ပြီ။ ကြည့်ရအောင်လား ဆရာမ”

မကျေသေးသည့် လေသံဖြင့်...

“ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ပုလင်းပြား ထည့်သွားမှာ သေချာတယ်”

သို့သော်လည်း ရုပ်မြင်သံကြားစက်ခလုတ်ကိုတော့ ဖွင့်ပေးရှာပါသည်။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသည့် အခမ်းအနားဖြစ်ပါသည်။ သမ္မတ၏ ပင်ကို ရွှင်ပျ နှစ်လွယ်မျက်နှာတွင် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ ပေါ်လွင်နေ၏။ ပထမ ဆလိုကမ်၏ အဖွဲ့သားများကို အရင် ရွှေတံဆိပ်ရင်ထိုးတွေ သူကိုယ်တိုင် ရင်ဘတ်မှာ တပ်ပေးသည်။

“ဘုရား... ဘုရား၊ သူတို့မျက်နှာတွေက ကြောက်စရာတွေချည်းပါလား။ နောက်ဆုံး ဆလိုကမ်၏အလှည့် ရောက်လာသည်။ သမ္မတက ဖဲပြားအပြာနဲ့ ရွှေတံဆိပ်ကို ချိတ်ပေးဖို့ သူ ခေါင်းငုံ့ပေးလိုက်သည်။ နေထားတကျဖြစ်အောင် သေသေချာချာ ပြုပြင်ပေးသေးသည်။

နိုင်ငံတော်၏ အမြင့်ဆုံးတံဆိပ်ကြီးသည် မီးမောင်းများတွင် တလက်လက်၊ ပြီးတော့ တံဆိပ်ကို အနီးကပ်ဆွဲရိုက်ပြသည်။ သူ့မျက်နှာကြီးနှင့် ပန်းတစ်ဝိုက် တီဗွီဖန်သားပြင်တွင် အပြည့်ပေါ်လာ၏။ မျက်နှာတွင် ရွေးသီး ရွေးပေါက်တွေ ဥလျက် အတော် အနေကျပ်နေပုံရသည်။

ကျွန်တော် သနားသွားသည်။ ဝိုင်အိုမင်းကို သူ ထွက်ပြေးချင်နေလောက်ပြီ။ သမ္မတက မိန့်ခွန်းကို တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောသည်။ သို့သော် အလွန်ရင်ခုန်ချင် စရာကောင်းသည့် မိန့်ခွန်းဖြစ်သည်။

သူက တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအကြောင်း၊ တပ်မတော်သားများ၏ အသက်ပေး စွန့်စားခံပုံအကြောင်းပြောပြီး ကျွန်တော် ကျန်းမာလာစေရန် တစ်နိုင်ငံလုံးက ဝိုင်းဝန်းဆုတောင်းကြစေလိုကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် မယ်လိုဒီ အခန်းထဲဝင်လာတော့ ညနေစောင်းနေပြီ။ သူက ပုပု ဝဝနှင့် စိတ်ပူတတ်သည့်မျက်နှာမျိုး၊ သူနှင့် ကျွန်တော် အပြန်အလှန် ပဋိသန္တာရ စကားများ ဆိုကြပြီး သူက...

“ကျွန်တော့်ဆီ အိမ်ဖြူတော်က ဖုန်းဝင်လာတယ်။ ဒီည ခုနစ်နာရီမှာ ခင်ဗျားကို သမ္မတက လာကြည့်လိမ့်မယ်”

ချက်ချင်း ကျွန်တော် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်

ကြားတွင် ထိပ်တိုက်တွေ့စရာရှိသည်လေ။ ပြောဖို့စကားတွေ ကြိုတင်ရွေးချယ် ရမည်။

“ရပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်၊ ဒါပေမဲ့ သတင်းထောက်တွေ မလာပါစေနဲ့”
သူ ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“သမ္မတကြီးကလည်း အဲဒီအတိုင်းပြောထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကော်ဖီ တိုက်ပါ့မယ်”

ကျွန်တော် စဉ်းစားဖို့အချိန် တစ်နာရီ ရသည်။ စကားလုံးတွေ ကျွန်တော် ရွေးထားသည်။ သို့သော် တံခါးခေါက်သံကြားချိန်တွင် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဝေဝါးသွား၏။ မြင်ကွင်းက ပြဇာတ်ဆန်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် မယ်လိုဒီက အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး နံဘေးသို့ တစ်လှမ်းဆုတ်ကာ သံနေသံထားဖြင့်...

“သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ပြည်ထောင်စုအမေရိကန်နိုင်ငံ သမ္မတကြီး ကြွလာ ပါပြီ”

စိတ်ထဲတွင် ပို၍ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား၏။ သမ္မတက ပြုံးပြုံးကြီး လှမ်းဝင်လာသည်။

“ဟဲလို ဂျာဆင်၊ နေကောင်းရဲ့လား”

ကျွန်တော်ပြောမည့်စကားတွေကို ခေါင်းထဲတွင် တန်းစီထားပြီးသား၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မဖြစ်တော့။ ခေါင်းအုံး သုံးလေးလုံး ဆင့်ကာ မတ်မတ် ထိုင်လိုက်သည်။ ကမ်းပေးလာသော သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်သည်။ ဆေးရုံအုပ်လုပ်သူ ဗိုလ်ချုပ်က ကုလားထိုင်တစ်လုံး ထိုးပေးသည်ကို သမ္မတက ငြင်းပြီး ခုတင်ခြေရင်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဆေးရုံအုပ် ထွက်သွားပြီး တံခါးပိတ်သံ ကြားမှ သမ္မတက...

“သူတို့ ဂရုစိုက်ကြရဲ့လား”

ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် မေးသည့် မေးခွန်းမျိုး။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများက လေးနက်မှုကို ပြနေ၏။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး “လိုလေသေး မရှိပါဘူး သမ္မတကြီး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူက လက်ထဲမှ စက္ကူအိတ်ကလေးကို အိပ်ရာနံဘေး စားပွဲပေါ် လှမ်း တင်ရင်း...

“စပျစ်သီးတွေဗျ၊ ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဆေးရုံ လူနာလာမေးရင်

ကျွန်းသီးတွေ ပါပါလာတတ်လို့ ကျွန်တော် ဒီဆေးရုံ တက်တုန်းကဆိုရင် စပျစ်
သီးတွေမှ ဝိုင်ချက်လို့တောင်ရတယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ရင်ထဲမှ အစိုင်အခဲကို ထွက်မလာ
အောင် ကျွန်တော် မျိုချထားနိုင်ဆဲ။ ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ဆရာမကြီး
ဝင်လာသည်။ ဗန်းထဲတွင် ပန်းကန်နှစ်လုံးနှင့် ကော်ဖီချိုင့် ပါလာ၏။ သူက
ကော်ဖီ ငဲ့ပေး၏။ သူ့အမူအရာမှာ ခါတိုင်းလိုပင်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ခဉ့်သည်ကို
ပွမ်းပြန်သည်။

“တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းနေတာမဟုတ်လား။ အလုပ်တွေ လျော့လုပ်ဦးလေ
သမ္မတကြီး။ ဒေးဗစ်စခန်းမှာဖြစ်ဖြစ်၊ မွေးမြူရေးခြံမှာဖြစ်ဖြစ် တစ်ပတ်လောက်
သွားနားဖို့ ကောင်းတယ်”

သမ္မတကြီးက ပြုံးပြီး...

“မပူပါနဲ့ မေရီရာ၊ အချိန်လည်း သိပ်မလိုတော့ပါဘူး”

ကော်ဖီခွက်ထဲသို့ သကြားနှစ်ခွန်းထည့်ပေးပြီး သမ္မတကို လှမ်းပေးရင်း

“နာရီဝက်ထက် မပိုပါစေနဲ့နော်။ ကျွန်မလူနာ အပင်ပန်းမခံနိုင်ဘူး”

သမ္မတကြီးက ခေါင်းညိတ် ကတိပေးလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ အရောင်
တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေ၏။

အမျိုးသမီး ထွက်သွားတော့မှ ကော်ဖီတစ်ကျိုက်သောက်ပြီး...

“တကယ်တော်တဲ့ အမျိုးသမီးဗျ”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ၊ သိပ်ကိုတော်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား စကားပြတ်သွားပြီး တင်းမာမှု တက်လာသည်။ အကြောင်း
အရာကို ကျွန်တော် ဖွင့်မချမိ သူက စသည်။

“စနစ်ကာလိုက စီအိုင်အေတွေ ခင်ဗျားကိုသတ်ဖို့ကြိုးစားတာ သိတယ်နော်
ဂျာဆင်”

“သိပါတယ်”

ကော်ဖီခွက်ကို သူ ငဲ့ကြည့်နေသည်။ အညိုရောင် ကော်ဖီရည်ထဲတွင်
အဖြေရှာနေသည့်အလား အတန်ကြာမှ ခပ်ပြတ်ပြတ်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျုပ် အဲဒီအတွက် တောင်းပန်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရှင်းပြနေတာ။
ဒါမျိုးဟာ လောကနီတိနဲ့ လုံးဝ မညီညွတ်တဲ့အဖြစ်မျိုး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ

ကျတော့ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနှင့်ရတဲ့အခါမျိုးတွေ ရှိတယ်။ လောက
နီတိကို ဘေးချိတ်ရတဲ့အဖြစ်မျိုးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားနဲ့ တိုင်းပြည်
လုံခြုံရေးနဲ့က ဆက်စပ်နေတာကိုး”

သူ တင်ပြပုံကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ပေါ့သွားသည်။ အရင်တုန်းက သူ့ကို
လေးစားရုံ လေးစားခဲ့သည်။ ခုတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျွန်တော် ချစ်ခင်သွားပြီ၊
ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ဒေါသတို့ အရည်ပျော်သွားပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော့် ယုံကြည်
ချက်ကိုတော့ တင်ပြဖြစ်အောင် တင်ပြလိုက်သေးသည်။

“သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစိုးရလက်အောက်ခံ အဖွဲ့အစည်း
တစ်ခုဟာ လူသတ်မှုကိုတော့ မကျူးလွန်သင့်ဘူးထင်ပါတယ်။ မီးစဉ်ကြည့်
ကရတဲ့ အခြေအနေမျိုးတိုင်းမှာ လောကနီတိကို မပစ်ပယ်သင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော်
ထင်ပါတယ်”

သူက အလေးအနက် ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ် ဂျာဆင်၊ ခင်ဗျားကိစ္စကြောင့် စီအိုင်အေရဲ့
မူဝါဒကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်စဉ်းစားဖို့ လုပ်နေပါပြီ”

မပြောဘဲ မနေနိုင်သဖြင့် ကျွန်တော့်နှုတ်မှ အလိုလို ထွက်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို သူတို့လုပ်တာ မထိရောက်လို့လား သမ္မတကြီး”

သူက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုလေ့လာတဲ့ ကျုပ်တို့ စိတ်ကုဆရာဝန်
တွေဟာ ခင်ဗျားဖော်မှာပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ သီအိုရီတွေပေါ်မှာ သိပ်အခြေခံ
လွန်းတာဟာ ကျုပ်တို့အမှားပဲ။ ခင်ဗျား လုံးဝမဖော်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် စနစ်ကာလို
ကိုလည်း သူပုန်တွေလက်ထဲက ကျုပ်တို့ ပြန်ကယ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ခု ကျုပ်လာတာ
တောင်းပန်ဖို့မဟုတ်ဘူးနော်။ ခင်ဗျားရဲ့ သူရသတ္တိပြောင်မြောက်မှုအတွက် ဂုဏ်ထူး
ဆောင် ဘွဲ့ပေးဖို့ ကျုပ် ကွန်ဂရက်ကို တင်တော့မယ်”

ကျွန်တော်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို
ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ နားလည်ပုံရသည်။

“လက်မခံဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို အနားယူခွင့်ပေးဖို့ပါပဲ”

သူ သက်ပြင်းချသည်။ ကော်ဖီခွက်ကို ချပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်

များသည်။ မြို့ကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။ အခန်းထဲတွင် အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။
ပုန်လှည့်လာတော့ သူ့မျက်နှာက တစ်မျိုး၊ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပုံ၊
ပင်ပန်းခွမ်းနယ်ခြင်းမျိုး လုံးဝမရှိ။ အခန်းတံခါးဝကို လျှောက်သွားပြီး အမိန့်
ပေးသည်။

“ဒီအခန်းကို ဗိုလ်မှူးကြီးဆလိုကမ် အမြန်ဆုံး သတင်းပို့ရမယ်လို့ အကြောင်း
ကြားလိုက်”

ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်သွားသည်။ မားမားမတ်မတ်
သူ့ကိုယ်နေဟန်ကို ကျွန်တော် နောက်ကျောဘက်မှ မြင်နေရသည်။ သူက နောက်
လှည့်မကြည့်ဘဲ...

“ခင်ဗျားနဲ့ ဆလိုကမ် တော်တော်ရင်းနှီးသွားကြတယ်လို့ ကျွန်တော်
သိတယ်။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကျုပ် အရမ်း
သဘောကျသွားတယ်။ တစ်နိုင်ငံလုံးပါပဲလေ။ ဒဏ်ရာရလာတဲ့ သူ့လူတွေကို
ကြည့်ဖို့ သူနဲ့ ကျုပ် ချိန်းထားတယ်။ သူ မကြာခင် ဒီကို ရောက်လာလိမ့်မယ်”

အကြာကြီး ငြိမ်သွားပြန်သည်။ သူ ဘာဆက်လုပ်မှာပါလိမ့်။ သူ့စိတ်
ထဲတွင် တစ်ခုခုကို မျှီသိပ်ထားပုံရ၏။ အောင့်သက်သက်ဖြစ်နေပုံလည်း ရ၏။
တံခါးခေါက်သံကြားတော့ သူ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဆလိုကမ် ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံဖြင့် ဝင်လာသည်။
ပြီးတော့ ပုံစံကျကျ အလေးပြုသည်။ သမ္မတက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်
ခိုင်းသည်။

“ထိုင်ပါ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ပြီးခဲ့တဲ့လကတည်းက ကျွန်တော့်ရုံးခန်းမှာ ခင်ဗျား
လမ်းလျှောက်ရင်း လက်ချာပေးခဲ့တာကို ကျုပ် နားထောင်ခဲ့ရတယ်။ ခုတစ်ခါ
ခင်ဗျားအလှည့်”

ဆလိုကမ်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပုံ။
ပြီးမှ မရွံ့မရဲနှင့် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ အခန်းထဲတွင် သမ္မတက
ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး ဆလိုကမ်၊ ဒီမနက်က ဝိုင်အိုမင်းမှာ မွေးမြူရေးခြံလုပ်မယ့်
အကြောင်းနဲ့ အနားယူခွင့်ပေးဖို့အကြောင်း ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီမှာ ခွင့်တောင်းတယ်။
ကျုပ်က စဉ်းစားပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ခု ကျုပ် စဉ်းစားပြီးပြီ။ အဖြေကတော့

မပေးနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့လက်ချာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ဆုံးလုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကြောင့်
အမေရိကန် လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်းတွေကို ပြန်လည်သုံးသပ်ဖို့ လိုလာပြီလို့
ကျုပ် သဘောပေါက်လာတယ်။

“အဲဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားပါနေပြီ။ ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်လုပ်မှဖြစ်မှာ။ ဒီတော့
ကျုပ် အမိန့်ထုတ်မယ် နားထောင်။ ခွင့်တစ်လပေးလိုက်မယ်။ ပြန်လာတာနဲ့
ဗိုလ်ချုပ်ရာထူး တိုးမြှင့်ပေးမယ်။ ပြီးတာနဲ့ တပ်မတစ်ခု ထပ်ဖွဲ့မယ်။ အဲဒီတပ်မ
ဟာ အရေးကြီးဆုံး တပ်မဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီတပ်မကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပို့ချရမယ်။
မဟာဗျူဟာ နည်းဗျူဟာတွေကိုလည်း ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သင်ပေးရမယ်။ အဲဒီ
တာဝန်ကို လေးနှစ်ထမ်းပြီးရင် ခင်ဗျား မွေးမြူရေးခြံမှာ သွားပြီး အနားယူနေပေါ့။
ကျုပ်ကို ဖိတ်ရင် လာလည်မယ်။ ခင်ဗျားကို နွားမတွေ အကြောင်း သင်ပေးမယ်။
ဟုတ်ပြီလား ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

သမ္မတကြီးက လမ်းလျှောက်ရပ်လိုက်ပြီး ဆလိုကမ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။
သူ့အကြည့်မှာ သံမဏိပြားကိုတောင် ဖောက်ထွင်းသွားနိုင်သည် ထင်ရ၏။ ပြီးမှ
ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာသည်။

သံအမတ်ကြီး၊ ခင်ဗျားဟာ နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှာ အတွေ့အကြုံတွေ တစ်ပုံ
တစ်ခေါင်းကြီးရှိခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ပါ ရုဂ္ဂတွေက ခင်ဗျား
အနိပ်စက်ခံရရင် ခင်ဗျား နိုင်ငံတော်လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဖော်မှာပဲလို့ ယုံကြည်ခဲ့
ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား မဖော်ခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး သေလု
မြောပါး သူတို့ နိပ်စက်တော့လည်း ခင်ဗျား မဖော်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဟာ
သမန်လူ မဟုတ်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားကလည်း အနားယူဖို့ ကျုပ်ကို ပြောထားတယ်။
ခင်ဗျားအတွက် အမိန့်ထုတ်မယ်။ နားထောင်...

“အနားယူဖို့နဲ့ အားမွေးဖို့ ခွင့် တစ်လပေးလိုက်မယ်။ ခွင့်စေတာနဲ့
ကျော့တောင်းတက္ကသိုလ်မှာ ဌာနနေသံအမတ်အဖြစ်နဲ့ သတင်းပို့ရမယ်။ ခင်ဗျား
သိတဲ့အတိုင်း ဒီရာထူးဟာ သမ္မတက တိုက်ရိုက်ခန့်တဲ့ အထူးသံတမန်ဆိုင်ရာ
ပညာရပ်ပိုင်းအတွက် ရာထူးဖြစ်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ အသင့်တော်ဆုံးပဲ။ ရွှေတံဆိပ်ကို
ခင်ဗျား ငြင်းချင်ငြင်းလို့ရမယ်။ ဒီရာထူးကိုတော့ မငြင်းရဘူး။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ
လက်တင်အမေရိက ရေးရာအတိုင်ပင်ခံအဖြစ်လည်း ကျုပ် သမ္မတသက်တမ်း

ကုန်တဲ့အထိ ခင်ဗျား ပူးတွဲတာဝန်ယူရမယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ခင်ဗျား အနားယူ နိုင်ပြီ။ အဲဒါ ခင်ဗျားအတွက် ပြန်တမ်းပဲ”

လည်ချောင်းထဲမှာ စကားလုံးတွေ အလိုလိုခုန်ထွက်သွားကြ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သမ္မတကြီးခင်ဗျား”

“ကဲ... ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ခင်ဗျားလူတွေ သွားကြည့်ကြရအောင်”

တံခါးဝရောက်မှ သူက ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးရင်း...

“သူရဲကောင်းဆိုတဲ့လူမျိုးတွေကို ကိုင်ဖို့ တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်ဗျ။ တင်ပါးကို ဆတ်ဆတ်ကလေး ကန်ပြီးမှ လိုချင်တာ ခိုင်းရတယ်”

*

စပျစ်သီးစားရင်း ကျွန်တော့်ကိုပေးသည့် တာဝန်အကြောင်း စဉ်းစားနေမိတယ်။ သဘောကျစရာပါပဲ။ ဂျော့တောင်းတက္ကသိုလ်လို နေရာမှာ တာဝန်ပေးခံရခြင်းသည် တာဝန်အရ လျော့သွားပြီး ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းမှာ အပုံကြီးတက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကျွမ်းကျင်သည့် ဝါသနာပါသည့် ဘာသာရပ်ကို ပို့ချရတော့မည်။ လူငယ်တွေနှင့် ရောထွေးယှက်တင်နေရတော့မည်။

တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ချစ်သူများထံမှ တစ်စစ ဖွဲ့ယူပြီး ဘဝကို ဖြည့်ဆည်းနေခြင်း ဖြစ်ပါ ကလား။ အင်ပါရီဆီက ယူခဲ့သည်များ ရှိသည်။ ဂျော်ဂျီဆီက အများကြီးယူသည်။ နောက်ဆုံး ဆလိုကမ်ဆီကလည်း ယူရသည်။

ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့မည်။ ကျွန်တော့်တွင် သင်ကြား စရာတွေ ရင်ထဲမှာ ရှိနေပြီးသားဟု ထင်ပါသည်။ သမ္မတ၏အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော် အရမ်းသဘောကျသွားသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်၏။ ဆေးရုံက ဆင်၊ သည်နှင့် ဆရာမကို ခေါ်ပြီး ညစာကျွေးမည်။ အတွဲလေး ဘာလေးနှင့် ပြန်နေဖို့ အချိန်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်လိုက်၏။ ကျေးကျေးနပ်နပ်ကြီး အိပ်ပျော်သည့်ည။

*

နောက်တစ်နေ့ အတော်နေစောင်းမှ ကျွန်တော် အိပ်ရာက နိုးသည်။ တံခါး ပွင့်လာပြီး ဆလိုကမ် ဝင်လာသည်။ သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးသည့် ညီ တစ်ယောက်လို ကျွန်တော် တွယ်တာနေပြီ။ သူ စာအိတ်ထူထူကြီးတစ်လုံးကို အိပ်ရာဘေး စားပွဲပေါ်တွင် တင်ပြီး ခုတင်ခြေရင်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ခင်ဗျားအတွက် သမ္မတထုတ်သွားတဲ့ ပြန်တမ်းကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ ဂျာဆင်”

“သဘောကျပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကကော”

သူက သွားတွေအဖွေးသားပေါ်အောင် ရယ်ပြီး...

“ကျွန်တော်လည်း သဘောကျပါတယ်။ လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရတဲ့ အလုပ် မျိုးပဲ။ နွားတွေက စောင့်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်တပ်ရင်းကို တစ်ရက် နှစ်ရက် ပြန်မယ်။ ပြီးတော့ ဝိုင်အိုမင်းကို လစ်တော့မယ်။ ခွင့်ကုန်တဲ့အထိ ဟိုမှာနေမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ခုနကဟာက ဘာစာအိတ်လဲ”

သူ ရယ်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော့် ဝိုင်အိုမင်းလိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေး။ ပြီးတော့ လေယာဉ်ပျံ အချိန်စာရင်း။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားအတွက် လက်ဆောင်”

သူက မတ်တတ်ရပ်ပြီး လက်ကမ်းမေးသည်။ ကျွန်တော် တအားဆုပ်ထား လိုက်၏။ ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဆွံ့နေသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီး လက်ဆောင်ပေးသေးသတဲ့လေ။

သူက လေသံ ခပ်ပြင်းပြင်းနှင့်...

“ဆယ်ရက်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားဆီက ဘာသတင်းမှမကြားရင် တပ်ရင်းကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ သူတို့ ခင်ဗျားဆီ ပြေးလာကြလိမ့်မယ်”

“သတင်းကြားရပါစေမယ် ဆိုက်လက်စ်။ လောင်းကြေးစားကြေးလုပ်မလား”

သူ တံခါးပိတ်ပြီး ထွက်မည့်ဆဲဆဲတွင် ကျွန်တော် ထပ်ပြောလိုက်သေးသည်။

“လောင်းကြေးစားကြေးနော်”

ကျွန်တော် ခဏအိပ်ငိုက်သွားစဉ် ဆရာမလေးတစ်ယောက် ညစာ လှည်း တွန်းယူလာသည်။ နောက်မှ ဆရာမကြီး ကပ်ပါလာ၏။ လက်သုတ်ပဝါ၊ ဓား၊ ခက်ရင်း အထားအသို မမှန်သဖြင့် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်လုပ်ပြီး လိုက်လာ၏။ ဗုဒ္ဓ စာအိတ်ကိုသတ်ရသဖြင့် ယူပြီး ဖောက်လိုက်သည်။ တော်တော် လေးပါလား၊ လေယာဉ်အချိန်ဇယားတစ်ခု ထွက်ကျလာ၏။ ပြီးတော့ ကတ္တီပါသေတ္တာကလေး တစ်ခု၊ ကျွန်တော် ဖွင့်ကြည့်နေသည်ကို ဆရာမကြီးက စောင့်ကြည့်နေ၏။

သေတ္တာကလေး ပွင့်သွားတော့ ကျွန်တော် အသက်ရှူဖို့ မေ့သွားသည်။

ပြုံး အပြာထိပ်တွင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် ဖောင်းကြွ ရွှေတံဆိပ်ကြီး။

အမျိုးသမီးက တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

“ဟယ်... ဟိုတံဆိပ်ကြီးပါလား။ သူက သံအမတ်ကြီးကို ပေးသွားတယ် ဟုတ်လား။ ဘုရား... ဘုရား”

ပြီးတော့ ခပ်စောင်းစောင်းလက်ရေးဖြင့် ရေးထားသည့် ကတ်ပြားလေး တစ်ခု။

ကျွန်တော့်မှာ တံဆိပ်တွေ အများကြီးပဲ။ ရင်ဘတ်မှာ နေရာမရှိ တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ပိုပြီးထိုက်တန်တယ်ထင်လို့ ကျွန်တော် ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဆိုက်လက်စ်

ကျွန်တော် ဘာမြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ နှုတ်က အလိုလို ထွက်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်မှာပါ”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဒါပေါ့၊ ဒီလိုစစ်သားမျိုးကတော့ ရှားပါ့ရှင်”

ကျွန်တော်က သေတ္တာလေးကိုပိတ်ပြီး သူ့ကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြန်မပို့တော့ဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့”

“တကယ်ပြန်မပို့ဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့ဆီ ယူသွားမယ်လေ”

□